

Draconián

Therihar Kyllinvainn

Obsah

Den 1.....	3
Den 2.....	7
Den 3.....	9
Den 4.....	19
Den 5.....	26
Den 6. - Hory.....	45
Den 6. - Vesnice.....	52
Den 7. - Hory.....	54
Den 7. - Eirlienina věž.....	63
Den 7. - Neznámo kde.....	65
Den 8. - Tvrz.....	66
Den 8. - Vesnice.....	76
Den 9. - Tvrz.....	77
Den 10. - Vesnice.....	83
Den 10. - Melonův dům.....	84
Den 11. - Melonův dům.....	96
Den 12. - Skalní město.....	100
Den 13. - Vesnice.....	107
Den 13. - Melonův dům.....	110
Den 13. - Vojenský tábor.....	113
Den 13. - Melonův dům.....	116
Den 14. - Vesnice a tábor.....	123
Den 14. - Melonův dům a jeho okolí.....	125

Den 1.

Míra byla vždy velmi zvláštní dívka. Uhrančivé oči v poměrně hezkém obličejí rámovaném tmavými vlasy. Štíhlá vysoká postava, přiměřená hrud' a útlý pas z ní téměř dělaly vzor ideální ženy. Kdyby ovšem tak vytrvale neodmítala navázat jakoukoli známost. Jediný, kdo měl u ní alespoň trochu úspěch, byl Melon. Ovšem jeho úspěch spočíval v tom, že ho nepraštila po hlavě hned jak ji pozval na rande. Dokonce ho velmi slušně odmítla, což vyvolalo překvapení u těch, kteří ji znali.

O to větší bylo jeho překvapení, když se jednoho večera sama objevila přede dveřmi jeho domu.

Melon bydlel na samotě, hodinu cesty koňmo od nejbližší usedlosti. V horském údolí měl malý jednoduchý domek s jednou přízemní a jednou podkrovní místností. Místnosti spojovalo dřevěné schodiště u zadní stěny domku. Přízemní místnost sloužila jako kuchyň a obývací, kdežto v podkroví Melon spal. V přízemí měl krb, stůl, skříň, několik polic s knihami a pod stropem upevnil několik tyčí na rozvěšení svazků sušených bylin.

Melon byl synem čarodějky, která do hor přišla před mnoha lety. Od matky se naučil mnoho kouzel a podle všeobecného mínění se řadil k lesním čarodějům, kteří jsou spíše čarodějkami mužského pohlaví než skutečnými čaroději, kteří se usazují ve městech a prodávají svá kouzla králům a hrdinům. Lesní čarodějové žili spíše samotářsky a své dovednosti nikomu nenabízeli. Když však někdo přišel s problémem, rádi pomohli. Často to byli obyvatelé blízkých vesnic, protože lesní čaroděj plnil také úlohu ranhojiče.

Díky tomu si Melon nežil zrovna špatně, přestože mu chudí lidé nemohli platit penězi. Většinou se s ním vyrovnávali ovocem, zeleninou, masem nebo drobnou protisloužbou.

To, že byla kouzla lesních čarodějů slabší než kouzla normálních čarodějů nic neznamenalo. Na svém území dokázal lesní čaroděj čerpat magii ze svého okolí, zatímco cizí čaroděj se musel spolehnout na své vlastní zásoby. Lesní čaroděj také snadno ovládal květenu a zvířenu ve svém okolí, takže se síly vyrovnávaly. A navíc Melon strávil mnoho času na zkušené v jižních královstvích, kde se naučil mnoho kouzel. Navíc, po matce nepocházel z hor a ta ho nenaučila jen lesní kouzla. Používal jsem sice nejčastěji, ale jeho skutečné schopnosti ležely trochu jinde.

„Copak si přeješ, Miro?“ zeptal se po pozdravu Melon.

„Potřebuji tvou pomoc. Je to velmi naléhavé. Můžeme jít, prosím, dovnitř? Nechci aby mne tu někdo viděl.“

„Samozřejmě. Jen pojd' dál,“ řekl Melon a ustoupil ze dveří.

Míra prošla dveřmi a Melon si všiml, že má ovázanou pravou paži.

„Udělal sis něco s rukou?“ zajímal se a zavřel dveře.

„Tak trochu. Ale udělalo se to samo,“ řekla Míra. „Nesmíš nikomu říct, že jsem u tebe byla a nikomu neříkej co mi je.“ Míra si opatrně odvinula látku z paže a Melon jen zalapal po dechu.

Nad loktem měla Míra normální dívčí paži, ale pod ním se kůže změnila v šupiny modrošedé barvy a ruka se změnila ve spár. Místo pěti prstů měla teď Míra jen čtyři a každý byla zakončen ostrým zahnutým drápem, dlouhým asi půl palce.

„Můžu se podívat blíž?“ zeptal se když Míra pozvedla ruku. Míra přikývla a natáhla ji k němu.

Čaroděj ruku opatrně uchopil a jemně s ní otáčel.

„Kdyby to jen trošku zbolelo, hned řekni,“ upozornil ji.

Pak zkoušel pohybovat prsty, ale Míra si na žádnou bolest nestěžovala.

„Tak co?“ zeptala se netrpělivě, když Melon pustil její paži.

„Mám takové tušení. Co přesně jsi jedla v posledních dnech?“

„Jako obvykle. To co ostatní. Teď je hodně hub a loni bylo spousta brambor, takže je to dost jednotvárné. Brambořová polévka s houbami, bramborák, míchanice a tak. Pořád stejně už měsíc.“

„Hm,“ zabručel Melon.

„Nekouslo tě nějaké zvíře? Nemyslím jenom psa nebo kočku, ale i blechu, komára nebo jiný hmyz.“

„Nepamatuji se. Velké zvíře určitě ne a na štípanec si nepamatuji. Proč se mne na to ptáš? Víš co mi je?“

„Posad' se a chvíli počkej,“ požádal ji Melon.

Míra si tedy sedla, ale dlužno dodat, že jí začínala docházet trpělivost. Od chvíle kdy zjistila proměnu ruky, což bylo hned ráno jak se probudila, ji děsily hrozné představy. A tak, když teď viděla Melonovo opatrné vyjadřování, začala v ní narůstat zlost.

„Tak řekneš mi už konečně co to je!“ křikla na něj po chvíli.

Melon se otočil a vydal se ke stolu.

„Víš kdo jsou draconiáni?“ zeptal se.

„Samozřejmě. To ví každé malé dítě. Jsou to napůl draci a napůl lidé. Vlastně víc lidí než draci. Mají přibližně lidskou velikost a lidskou postavu. Místo kůže mají šupiny. Dokážou létat jako draci, ale neumí chrlit plameny. Žijí s lidmi i s draky téměř v míru a to i přesto, že jimi draci opovrhují a lidé se jich bojí. Proč se ptáš?“

„Protože jsi jedním z nich, Miro.“

Mira vytřeštila oči a momentálně neschopna slova zůstala koukat na Melona.

„Nejdříve jsem myslel, že by to mohla být lykantropie, ale když tě nic nekouslo, zbývá už jen tohle. Ale ať tě ani nenapadne přemýšlet o sebevraždě. Nikdo ti sice lidství nevrátí, ale může dál žít bez omezení. Jen budeš vypadat trochu jinak.“

Mira jen zírala, ale neodpovídala. Pak zatřásla hlavou a podívala se pořádně na Melona. V hlavě si vyvolala jeho poslední slova a vybuchla.

Melon trpělivě čekal, až se uklidní. Už dávno si zvykl, že v prvních chvílích po té, co lidem oznámí jejich stav, jim povolí nervy. S banalitami totiž chodili za kořenářkou a něj tak zbývaly jen ty těžší případy. Po několika minutách se Mira vybouřila a sedla si zpět na židli.

„Co mám teď podle tebe dělat?“ zeptala se unaveným hlasem, „Takhle mezi lidmi nemohu. Víš jak dopadl pan Merenal před dvaceti lety?“

Melon přikývl. Každý věděl jak pan Merenal skončil. Když byla jeho proměna skončena, srotl se před jeho domem dav a chudák Merenal byl ubit holemi a tyčemi.

„Tady v okolí je několik opuštěných domů. Některé jsou tak hluboko v horách, že tam člověk nezabloudí jak je rok dlouhý. Stačí si je jen opravit,“ navrhl Melon.

„Já odmítám žít v ústraní jen proto, že ostatní se nemohou smířit s tím, že jsou mezi námi lidé s různými problémy,“ zavřela Mira a sama se lekla tónu svého hlasu.

„No ono by to stejně nebylo tak snadné,“ řekl Melon.

„Proč zase?“

„Protože draconiáni mají sice dračí vzhled, ale nemají tak silnou kůži. Proto velmi citlivě reagují na změny teplot. V zimě se draconiáni sdružují v blízkosti činných sopek či jiných zdrojů tepla, pokud tedy nemají to štěstí a nežijí s lidmi, kteří by jim v zimě pomohli,“ vysvětloval Melon a doufal, že Mira přijme jeho nabídku.

Mira si ho chvilku podezřívavě prohlížela a pak pomalu řekla, „Pochopila jsem správně, že mi nabízíš, abych tu s tebou zůstala?“ Její hlas zněl o poznání níže, než když přišla. Podle všeho proměna probíhala dost rychle. Melon odhadl, že by mohla být dokončena během pouhých tří dnů, možná i rychleji.

„Přesně tak. Nabízím ti bydlení v tomto domě. Sem se dav neodvází a za nějaký čas si na tebe lidé zvyknou.“

„Jak si představuješ náš vztah? To jako že bych ti tady dělala služku?“ nadhodila kousavě.

„To ani náhodou. Čarodějové služebníky nemají. Ti chudí na ně nemají peníze a ti bohatí jsou moc lakomí, než aby platili za posluhu. Čaroděj má učedníka, manželku nebo přítele,“ odsekl Melon, kterého se tón Miriina hlasu trochu dotkl.

„A do jaké kategorie chceš zařadit mne?“ zeptala se.

„Když se tak nad tím zamyslím, nepamatuji se, že by jsi někdy projevila nějaký zájem o magii,“ nadhodil Melon.

„A já tě za manžela nechci,“ varovala ho.

„Mno,“ usmál se, „tak co kdybychom se dohodli na přátelství? Můžeš si zařídit podkroví podle svého, tam budeš mít soukromí, jen mne nech odnést si věci. Co ty na to?“ zeptal se.

Mira chvilku přemýšlela a nakonec řekla, „Stejně nemám na výběr, tak co. Dobrá, budeme přátelé.“

„V pořádku, dojdeš si domu pro svoje věci. Nebo počkej, raději půjdu s tebou, bude to pro tebe bezpečnější. Při tvé povaze pochybuji, že by ti rodiče uvěřili, že budeš bydlet u přítele. Pokud vím, žádné nemá.“

Mira si musela připustit, že to je pravda. Její prudká povaha ji znemožňovala udělat si nějaké kamarády. Všichni se jí vyhýbali obloukem. Nezbylo jí než přistoupit na jeho návrh a nechat se doprovodit.

Melon na sebe hodil několik svršků, přece jen už byl začátek podzimu a o nachlazení nikdo nestál. Mira si opět obvázála ruku a vydali se na cestu.

Do vesnice to trvalo asi půl druhé hodiny a skoro celou dobu šli mlčky. Melon se sice pokusil začít konverzaci, ale Mira mu dala jasně najevo, že na něco takového nemá vůbec náladu. Když došli k domu Miriiných rodičů, vešla dovnitř a Melon ji následoval.

Jejich příchod vyvolal ve vesnici velký zájem, protože Melon sám nebyl příliš družný typ a držel si lidi dál od těla. Nikdo si nepamatoval, aby bezdůvodně někoho doprovázel. Proto se kolem domu téměř okamžitě seběhli první čumilové.

„Co se děje?“ vykřikla Miriina matka, která měla sklon pro dramaticko a lezla tím své dceři strašně na nervy.

„Ale nic moc. Jen si vezmu pár svých věcí a ode dneška budu bydlet u čaroděje,“ odvětila Mira.

„A co tak najednou?“ zajímal se otec od stolu, kde spravoval nějaký mechanismus.

„Prostě jsem zjistila, že je na něm něco, co mne přitahuje,“ odsekla Mira.

„Ale, a co to je?“ zeptal se jízlivě Miriin nejstarší bratr, který byl ve vsi znám jako strašný rýpal.

„Třeba to, že mne hned tak nezabije,“ odpověděla mu Mira. Melona zamrazilo z toho, jak šla Mira přímo k věci a jak mluvila s rodinou. On sám sice v diplomacii nijak zvlášť nevynikal, ale tohle bylo moc i na něj.

„Proč by tě chtěl někdo zabít?“ podivil se znovu otec a tentokrát odložil z rukou drobné nářadí. Jak si Melon všiml, spravoval jeden z těch nových hracích strojků, co se poslední dobou začaly objevovat na trzích

Mira beze slova odmotala obvaz z ruky a rodina se vyděšeně zadívala na dračí spár.

„Draconián,“ zašeptala matka.

„Sami vidíte, že tady nemohu zůstat. Musím odejít. U čaroděje budu v bezpečí, tady bych se nedožila rána,“ řekla Mira a Melon měl pocit, že v jejím hlase zaznamenal stopu zármutku. To bylo poprvé, co si u ní všiml nějakého citu.

„Máš pravdu. Musíš odtud pryč,“ rozhodl otec a vstal od stolu. „Matko, běž jí zabalit její věci.“

Matka pomohla Miře s balením a přitom si stále mumlala něco o tom, jaké jejich rodinu postihlo neštěstí, a že se teď budou muset odstěhovat. Věcí nebylo mnoho, vlastně jen pár kousků oblečení a několik oblíbených hraček, se kterými se Mira přes svůj věk nedokázala rozloučit.

Mira používala při balení i proměněnou ruku a ani jí moc nevadilo, že jsou na ní jen čtyři prsty. Jen si musela dávat pozor na ostré drápy, které se stále zachytávaly o látku a hrozily, že ji rozškrábnou. Zabalená měla během několika minut. Pak se rozloučila s rodinou. Loučení bylo dojemné. Hlavně matka se snažila, aby bylo. Ale Mira jí to kazila svým odměřeným přístupem k věci.

Nakonec si opět obvázála ruku, raneček s věcmi si hodila přes rameno a vykročila k Melonovi, který celou dobu trpělivě čekal u dveří. Nabídku, aby se posadil a napil se něčeho ostřejšího odmítl, protože se na čaroděje nehodilo, aby pil na veřejnosti, pokud k tomu není zvláštní důvod. Navíc mohl takto snáze naslouchat zvukům zvenčí.

Tak alespoň vstal od stolu miriin otec a postavil se vedle čaroděje, aby mu dělal společnost. Požádal ho, aby se o jejich dceru dobře postaral a aby s ní měl trpělivost. Čaroděj mu to slíbil a ujistil ho, že Miře nikdo nezkriví ani vlas.

Když se k němu Mira přidala, kývl zbytku rodiny na rozloučenou a otevřel dveře ven. Vyšel na práh a zastavil se. Na dvorku před ním stál dav nejméně třiceti vesničanů. Někteří z nich byli ozbrojeni kosami, motykami nebo vidlemi. Zřejmě některý z nich nahlížel zvědavě oknem.

„No, to jste si pospíšili,“ ušklíbl se Melon.

Mira si stoupla za něj. Z jinak docela známých lidí šel najednou strach.

„Odejdi čaroději a nic se ti nestane,“ řekl starosta.

„A co když neodejdu?“ usmál se varovně Melon.

„Zemřeš, jako ta stvůra za tebou,“ odpověděl starosta pevně. Několik vesničanů zamručelo něco na souhlas, ale pro jistotu ne příliš hlasitě.

„Jestli odejdu, pak půjde ona se mnou. A nezapomínej, starosto, že jsi jí šel za kmotra!“ řekl pevně Melon.

„To už nic neznamená,“ odsekl starosta pánovitě. „Varuji tě naposledy, čaroději,“ pohrozil ještě.

„I já tě varuji. Mira je ode dneška pod mojí ochranou. Každý, kdo se odváží na ni vztáhnou ruku, toho bude litovat,“ pronesl pomalu Melon a v očích se mu zle zablesklo.

„Pojď Miro. Tady už nemáme co dělat,“ vzal ji za ruku a vedl ji přímo k davu.

Muž stojící nejbliže k nim sklonil vidle. Melon na něj pohlédl. Byl to poněkud pomaleji chápající člověk se sklony k násilí. Ostatní vesničané se od něho raději drželi stranou, hlavně po té, když se dostal k alkoholu.

„Dej to náradí pryč, nebo bude zle,“ varoval ho.

Muž jen něco zavrčel a pokusil se čaroděje vidlemi bodnout. Pokusil... Vidle i oblečení spadlo na zem, ale muž zmizel. Všichni, až na čaroděje, upřeli zhrozené zraky na prázdný oděv. Po chvíli ticha se z rukávu vyhrabala velká ošklivá ropucha, posadila se a nafoukla krk.

„Kvääák!“ pronesla a upřela zlý pohled na čaroděje. Pokud se dalo posoudit, její rychlé polykání byly tiché nadávky na hlavu Melona a Miry.

Lidé si právě uvědomili, že i jejich vždy tichý až zakřiknutý čaroděj, který nikdy nikomu neublížil, dokáže hrozné věci, když se opravdu namíchne.

„My teď půjdeme pryč a radím vám dobře, nechte Miru na pokoji, jinak to s vámi špatně dopadne,“ řekl čaroděj a vlekl Miru za sebou. Dav se před nimi rozestupoval. Ve tvářích vesničanů viděla Mira směs strachu a nenávisti. Přesto si nikdo nedovolil čaroděje ani ji znovu napadnout a oba tak mohli v klidu dojít na konec vsi.

Lidé je zpovzdálí sledovali, ale o nic se nepokusili. Čaroděj se nezastavoval a zamířil přímo k lesu. Miru držel stále za ruku. Za tu proměněnou. Protože byl o něco vyšší než dívka a protože šel dost rázně, musela poklusávat, aby s ním udržela krok.

„Na jak dlouho je to odradí?“ zeptala se, když dosáhli relativního bezpečí lesa.

„Do večera bude určitě klid. Možná něco zkusí večer nebo spíše v noci,“ odpověděl jí čaroděj, ale v hlase nebyla ani stopa po nějakých obavách. To Miru trochu uklidnilo.

„Nevadí ti, že mě držíš za tu ruku?“ zeptala se Mira a mírně zdůraznila slovíčko 'tu'.

„Ne. Ostatně, velice brzy budeš proměněná celá, takže bych si měl zvykat.“

„Cože! Jak moc brzy?“ vykřikla překvapená Mira.

„Myslím, že do dvou dnů budeš mít to nejhorší za sebou. Je to sice jen můj odhad, ale docela si za ním stojím.“

„A jak to bude probíhat?“

„To se nedá odhadnout. U každého to jde jinak.“

„Hmmm,“ zamručela Mira.

„Bolí to moc?“ zeptala se s obavou v hlase.

„Ano, ale neboj dám ti nějaké léky, které tě uspí. Tohohle se nemusíš bát.“

„Ale ta ruka nebolela.“

„Ano, protože to je ruka. Všichni proměnění říkali totéž. Ruce nebolí vůbec, nohy trochu, ale trup, když ti rostou křídla a ocas bolí hrozně.“

„Ach jo, proč zrovna já?“ řekla Mira a bylo znát, že nemá daleko k pláči.

„S tím nemůžeš nic dělat,“ řekl Melon, zastavil se a rozhlédl. Byli již poměrně hluboko v lese a nikde nebylo ani živáčka, kromě několika ptáků. Pohlédl na nešťastně se tvářící dívku a začal vyprávět.

„Podívej, všechno to začalo před mnoha staletími, za války mezi naším králem a jedním z našich jižních sousedů. Tehdy se náš panovník rozhodl, že se pokusí naklonit si válečné štěstí vytvořením nového druhu válečníků. Napůl lidí, napůl draků. Měli pro něj vyhrát válku. Požádal nejlepší čaroděje té doby, ale všichni to odmítli. Nakonec našel jednoho černého mága, který mu slíbil, že to pro něj udělá, samozřejmě za peníze. Hodně peněz. Král mu na to kývl, ale když pak byla práce hotova a čaroděj mu přivedl až na hrad oddíl draconiánů, jak nové tvory nazval, začal král dělat problémy. To čaroděje rozlítlo a krále i celé jeho království proklet slovy, že když chce mít draconiány zdarma, bude jich tedy mít vždy více než dost. Od té doby se zde lidé mění v draconiány. V každé osadě je to jeden draconián na sto lidí. Naše vesnice je malá a tak je mezi jednotlivými proměnami zhruba dvacet let, ale ve městech je to mnohokrát tolik. Lidé vás pronásledují a zabíjejí. Ne snad proto, že by vás nenáviděli. Je to tím, že to rozkázal král, který nastoupil po zakletém panovníkovi na trůn a nikdo po něm toto nařízení ještě nezrušil. Lidem se to tak dostalo do mysli, že to považují za normální. Jenže to k ničemu nevede. Kouzlo se nedá zlomit, dosud se totiž neobjevil mág stejně mocný, jako ten, který vás stvořil. A jen pro tvou informaci. Kletba způsobuje, že každý kdo se u nás stane panovníkem, poštvě kletbu na celou svou rodinu. Jeho manželka i děti se promění v draconiány. Jak sama dobře víš, manželství nemůže nikdo zrušit a nemůžeš nechat zabít, popravít ba ani uvěznit členy své rodiny. A královské už vůbec ne. Proto se od té doby nikdo o náš trůn nepere a nikdo nás od té doby nenapadl s úmyslem připojit naše království ke svému. Tím by se prokletí přeneslo i na jeho rod a zemi. Králové jsou u nás losováni z řad šlechty a je to vnímáno jako trest.“

Mira stála a poslouchala.

„Takže není žádná šance, že bych byla někdy zase normální dívkou?“

„V tuto chvíli nevím o ničem, co by tě mohlo před proměnou ochránit,“ řekl popravdě Melon a Mira svěsila hlavu.

„Tak pojď. Nemůžeme dělat nic jiného, než se s tím smířit. Poledne už minulo a ještě jsme nejedli, tedy já určitě ne,“ pobídl ji a opět ji vzal za proměněnou ruku.

Mira nijak neprotestovala a nechala se vést.

Zhruba po další tři čtvrtě hodině dorazili do čarodějovy chalupy.

Melon usadil Miru ke stolu a začal se zabývat přípravou jídla. Ale uplynulo jen několik minut a Mira se k němu přidala se slovy 'přece tu nebudu bydlet zadarmo'.

Rukou společnou si tak připravili chutný oběd a dosyta se najedli. Pak vyrazil čaroděj do podkroví, aby si odtud odnesl svoje věci a Mira šla samozřejmě s ním.

Podkroví tvořila jediná místnost, kde stálo jen pár kusů nábytku. Čaroděj byl sice chudý, ale pro život toho moc nepotřeboval. Na většině nábytku sice byly vidět opravy, ale stále ještě byl pevný a stabilní. U komína stála postel a pod vikýřem stůl. Od trámů viselo několik polic s knihami. U vzdálenější stěny stál další stůl a na domovní štít upevnil Melon několik dalších polic, na kterých stálo množství lahvíček s podivnými tekutinami a prášky. Dál tam byla jedna truhla a jedna skříň. Na podlahu si kdysi namaloval magický osmiúhelník mezi dvěma soustřednými kruhy a kolem vnějšího kruhu se táhl další, složený mnoha okultistických značek. Použil ho vlastně jen jednou, ale nechal si ho jako ozdobu, protože mu dal spoustu práce.

Čaroděj se rozhlédl po podkroví a po chvíli přemýšlení začal z police u stolu vyndávat knihy. Když je chtěl odnést dolů, Mira mu je jemně, ale nesmlouvavě sebrala z rukou.

Melon si tedy vzal další hromádku knih a vydal se za ní. Dole knihy rovnal do polic, které byly zatím prázdné. Čaroděj si je udělal před třemi měsíci, protože dostal velmi levně od truhláře několik prken. Zatím nevěděl, co do nich dát, ale teď se hodily. Odstěhovat knihy netrvalo ani zdaleka tak dlouho, jako odstěhovat laboratoř, jak hrdě říkal stolu a policím u stěny podkroví.

Když konečně skončili, venku s dávno zešeřilo.

Mira se cítila velmi unavená, ale styděla se to dát najevo.

„Měla by jsi si jít lehnout, další dny pro tebe budou těžké,“ řekl jí Melon.

Mira se ani moc nebránila. Popřála mu dobré noci a vystoupala po schodech do podkroví. Byla tak ospalá, že se převlékla jen s velkým přemáháním a spala snad dřív než skutečně ulehla.

Melon si zatím připravoval věci na noční hlídku. Věděl až moc dobře, že proměna v draconiána je velmi nevyzpytatelná. Na celém světě nebyl kromě něho jediný další člověk, který by věděl, proč nosí na pravé ruce náramek. Do hrnku namíchal silné uspávací a kdyby nezabralo, potfel jím hrot nože. Kolem domu rozprostřel magickou stěnu. Kdokoli jí projde spustí zaklínadlo, které čaroděje probudí, i kdyby spal po několikadenním flámu. Zároveň vyslal do okolí pátrací kouzlo. S výsledkem nebyl příliš spokojený. Ve vzdálenosti pěti kilometrů se pohybovala skupina deseti lidí. Nemusel se učit jasnovidectví, aby poznal, co mají za lubem. Čarodějnická čest mu však zakazovala zlikvidovat je dříve, než

že se o něco pokusí. To by neudělal ani ten nejčernější mág, třeba už jen pro to potěšení z pohledu, až budou v panice prechat od jeho příbytku. Lidé si myslí, že čarodějové jsou do knih začtení suchaři, kteří by nepoznali vtíp, ani kdyby jim spadl na hlavu, ale opak je pravdou. Čarodějové se baví stejně rádi jako kdokoli jiný, jenže trochu jinak než normální lidé.*

Sedl si do houpacího křesla u krbu a čekal. S tím, že se dnes v noci nevyspí se už smířil, teď hrál sám se sebou hru, co přijde dřív. Jestli nezvaní hosté nebo miriina proměna.

O chloupek to vyhrála proměna. Jen několik vteřin po té, co se z podkroví ozval první bolestivý výkřik, proletěl oknem do místnosti kámen a z venku bylo slyšet lidské hlasy. Pak se za oknem mihl dokonce oheň. A to už bylo na Melona moc. Vyřkl několik magických slov, rukama načrtl ve vzduchu složitý obrazec a rázem byl venku klid.

Čaroděj ani nekontroloval výsledek svého kouzla a pospíchal nahoru. Míra se kroutila v bolestech na posteli. Pohled na ni už nebyl tak příjemný jako přes den. Tvar těla se měnil přímo před očima. Melon přiskočil k dívčině hlavě a snažil se jí přimět vypít drogu, ale Míra sebou trhla a odhodila Melona na metr od postele. Hrněk dopadl na zem a rozletěl se na kusy. Teď už zbývala poslední možnost. Do pravé ruky uchopil nůž a znovu přistoupil k posteli. Chvilku odhadoval pohyby měnícího se těla a pak chytil dívku za paži. Co možná nejpatrněji jí řízl kousek nad loktem. Z rány vytékala krev, ale našťastí jen trošku. Křeče pomalu ustupovaly, až se nakonec Míra docela uklidnila a upadla do hlubokého spánku. Ten čaroděj ještě pojistil tím, že jí spánky potřel odvarem z bylin. Takhle by měla spát dvacet čtyři hodin. To by mělo na dokončení proměny stačit. Až se probere, bude jí hrozně bolet hlava a bude mít velkou žízeň, ale v porovnání s bolestí metamorfózy to byla jen nepoctatná komplikace. Melon obvázal zraněnou paži navzdory obtížím spojených s proměnou, protože se ruka stále pohybovala a šel se podívat před dům, jak to vypadá s útočníky.

Venku stálo deset dokonale vyvedených soch, zobrazujících rozhořčené vesničany. Některým z nich ještě hořely v kamenných rukách louče. Melon byl se svou prací spokojen. Na to v jaké byl časové tísní to nebyl špatný výsledek. Prošel se mezi sochami a pečlivě si je prohlédl. Všichni to byly lidé z Miriiny vesnice. Dokonce byl mezi nimi její strýc. Naštěstí stál až úplně vzadu, takže s trochou snahy, by si optimista mohl myslet, že k tomu byl donucen. Ať tak nebo tak, Melon se rozhodl, že je nechá v tomhle stavu tak dlouho, dokud si pro ně někdo nepřijde.

Vrátil se zpět do domku a vyšel nahoru k Míře. Dívka se už člověku ani nepodobala. Prsty na ruce a nohou se prodlužovaly a na jejich koncích se nehty měnily v ostré drápy. Obličej se skoro ztrácel za rostoucí dračí tlamou, ve které bylo vidět množství ostrých zubů. Uši se prodlužovaly a oči zvětšovaly. Celé tělo pomalu mohutnělo. Ramena se měnila tak, aby z nich za pár hodin mohla vyrůst křídla. Kůže tmavla a začínal se na ní objevovat charakteristický vzor šupin.

Melon se posadil na židli vedle postele. Pohled na měnící se tělo by kohokoli jiného donutil vyhledat onu místnost, ale on už viděl tolik ošklivých věcí, že ho tohle nijak nevyvádělo z míry. Snažil se dávat pozor na jakékoli známky toho, že by se Míra měla probudit před ukončením proměny. U dávkování uspávacího si totiž nikdo nemůže být předem jist výsledkem.

Den 2.

K ránu byla proměna téměř u konce. Zbývala jen křídla, která zatím byla jen velmi malá a rychlost jejich růstu dávala tušit, že porostou nejméně do poledne. Uspávací ještě stále působila a tak si mohl Melon dovolit na chvilku odběhnout ven, aby vyhověl nutkavému hlasu přírody. Cestou zpět si v kuchyni vzal trochu chleba s máslem na zahrnutí alespoň nejhoršího hladu. Kolem poledního přestala křídla konečně růst. Melon si zkoumavě prohlédl miriinu novou podobu a shledal ji velice atraktivní, ale počítal s tím, že bude nějaký čas trvat, než to Míra uzná.

Venku se začalo smrákat, když se Míra probudila.

„Bože, moje hlava!“ zasténala a chytila se za ní oběma rukama.

Melon přistoupil k posteli, „To rychle přejde. Tady se napij vody. Musíš teď hodně pít,“ a podával jí velký hrnek s vodou.

Míra po ní natáhla ruku a zarazila se. Věděla přesně, že tahle ruka by měla být lidská. Pak na ní dolehly vzpomínky. Vykřikla a posadila se. Zhrozeně se prohlížela.

„To snad není pravda! Jak to vypadám!“

„Jako normální draconián,“ snažil se jí uklidnit Melon.

„Ty zmlkni! Tebe se to netýká! Proč jsi mi neřekl, že ze mne bude taková obluda?!“

„Podívej, sama jsi řekla, že drakoniáni jsou na půl draci, takže vypadáš přesně tak.“

„Ale vždyť je to hrůza! Podívej se na ty drápy! A ten ocas!“ mimoděk ocasem švihla tak, že zasáhla Melona bolestivě do holeně.

„Co je s nimi?“ zeptal se čaroděj a mnul si naražené místo.

„Jen se na ně podívej! Vždyť takhle vůbec nemůžu ven. Takovou příšeru každý hned zabije!“

„Nejsi příšera!“ okřikl ji Melon rozhořčeným hlasem, že to Miru zarazilo v její sebelítosti a podívala se na něj.

* *No řekněte, je vám do smíchu, když vás po lese honí dvouhlavý vlk nebo podobná potvora?*

„Podívej se. Jsi draconián. S tím se musíš jednou pro vždy smířit,“ pak mávl rukou a vzduch před postelí začal odrážet světlo stejně jako zrcadlo.

„Podívej se na sebe!“ přikázal.

Míra ho poslechla.

„Stejně si nepřipadám nijak extra krásná,“ řekla opatrně, aby ho znovu nerozhněvala.

„To jsi nebyla ani jako člověk. Lepší by bylo říct zajímavá. Ano, byla a jsi stále zajímavá. Lidé se za tebou budou stále otáčet.“

„To ano, jenže teď s úmyslem vrazit mi do zad něco ostrého,“ odsekla.

„To už si budeš muset zařídit ty sama. Přesně podle pravidla 'Jak si kdo ustele, tak si lehne'.“

Míra se chtěla postavit, ale hned zjistila, že má oblečení v cárech. Podržela před sebou příkrývku a vstala.

„Do čeho se teď obléknu? Jsem větší než když jsem byla člověkem,“ zeptala se Melona.

„Uvidíme co se dá dělat. Kde máš ty věci, co jsi si přinesla z domova?“

„Tááhle ve skříni,“ ukázala drápem.

Melon si pro ně došel a cestou zpět je převracel v rukách.

„Snad je na nich dost materiálu,“ zabručel.

„Co chceš s tím dělat?“

„Uvidíš,“ odpověděl Melon a položil hrádku šatů na postel.

Zvedl nad ně pravou ruku, zavřel oči, zamumlal několik magických formulí a hromádka šatů se změnila v nové šaty s poněkud zvláštním střihem.

„Zkus se obléknout, já zatím sejdu dolů, pak uvidíme,“ řekl Melon a odešel.

Míra si šaty chvilku prohlížela a pak se začala oblékat. Trochu ji mrzelo, že přišla o své oblíbené šaty, ale na druhou stranu si nemohla moc vybírat.

Melon v přízemí stál u krbu a díval se do plamenů. Při zvuku kroků na schodech se otočil.

Míra v nových šatech vypadala velmi přitažlivě. Dlouhé štíhlé nohy, celkově štíhlá postava, krapet delší krk a nádherná hlava. Ze zad jí vyrůstala dvě velká křídla. Kovově stříbrné dlouhé vlasy jí spadaly až na záda a nebyly ničím svázané. Ostře kontrastovaly s tmavými šupinami, které na přední straně krku, hrudi a na břicho výrazně světlaly.

Melon uznale zatleskal. „Musím říct, že jsi přímo nádherná.“

„Nedělej si legraci,“ odbyla ho Míra.

„Nedělám. Jsi velmi přitažlivá. Jen počkej jak budou vesničané koukat až tě uvidí. Počkej, možná tady ještě něco najdu.“

Melon se otočil a došel k almaře. Otevřel ji a vyndal malou šperkovnici.

„Tohle patřilo mé matce. Mně už je to k ničemu. Šperkům a podobným věcem nepřikládám váhu, ale uznávám, že ženy s nimi vypadají dobře,“ s tím skříňku otevřel a položil ji na stůl.

Míra popošla blíž ke stolu a zvědavě se naklonila. Ve skříňce se zalesklo zlato a drahé kameny.

Melon se sklonil nad skříňku a vyndal z ní dva náramky ze zlatého plechu osazený rudými a modrými kaménky.

„Nastav ruce,“ vyzval Míru.

Míra je ochotně nastavila, šperky byly opravdu krásné. Melon náramky otevřel a nasadil jí je. Pak se otočil zpět ke skříňce a něco z ní vyndal.

„Skrč se,“ požádal ji. Poslechla a podřepla v kolenou. Melon jí něco nasadil na hlavu mezi vysoké uši, tak trochu podobné koňským.

„A teď se můžeš podívat do zrcadla.“

Míra se otočila a vyběhla po schodech zpět do podkroví. Melon šel pomalu za ní.

Vzduch u postele ještě stále fungoval jako zrcadlo a Míra se v něm prohlížela. Oči jí přitom zářily.

„To je nádhera!“ vykřikla nadšeně.

„Jsem rád, že se ti líbí,“ usmál se.

Míra se ještě chvíli vzhlížela v zrcadle, ale nakonec smutně svésila hlavu.

„Jsou až moc krásné, to nemohu přijmout.“

„Proč ne?“

„Jistě jsou velmi vzácné a není slušné abych já, svobodná dívka, přijala takový dar.“

„Podívej. Mně jsou k ničemu. Nosit je nebudu a po matce mi zůstaly mnohem důležitější věci, se kterými navíc denně pracuji, takže jsem alespoň v myšlenkách stále s ní. Tyhle šperky jsem neměl v ruce od její smrti.“

„To je možné, ale stejně je nemohu přijmout,“ zopakovala Míra, sundala si čelenku i s náramky a podala mu je.

„No když myslíš.“

Melon převzal šperky a odnesl je zpět do šperkovnice. Tu zase uklidil do almary a almaru zavřel. Pak se posadil do houpacího křesla, ve kterém sedávala jeho matka a hleděl do plamenů v krbu. Po několika minutách sešla Míra dolů a posadila se na židli. Chvilku čekala, ale nakonec to nevydržela.

„Co budeme dělat?“ zeptala se nervózně.

„Venku se snáší noc, takže bychom měli jít spát. Zítra se tu strhne menší povyk, tak si musíme uklidnit nervy, abychom to vydrželi.“

„Jaký povyk?“ zajímala se Mira.

„Ale nic hrozného. Jen pár vesničanů se snažilo dostat dovnitř bez mého svolení, tak jsem jim udělil ponaučení,“ mávl Melon lhostejně rukou.

„A přežili to?“ zeptala se Mira s úzkostí v hlase.

„Jistě, jen teď mají trochu tvrdší hlavy než předtím.“

Mira se na něj nechápavě podívala, ale raději se už na nic neptala. Zvedla se, popřála Melonovi dobrou noc a vrátila se zpět do podkrovní.

Melon zůstal sedět v křesle a nakonec v něm i usnul.

Den 3.

Probudil se až ráno, když už slunce svítilo naplno do pokoje. Postavil se a protáhl. Došel k oknu a podíval se ven. Před chalupou ještě stále stáli zkamenělí vesničané. Na starostovi dokonce seděl lesní holub. Zavrnutí schodů ho přimělo otočit se. Po schodech sestupovala Mira.

„Dobré ráno,“ pozdravil ji.

„Dobré ráno,“ odpověděla a na tváři se jí objevil úsměv. Celkový dojem poněkud kazily špičaté zuby, které tak ukázala.

„Jak jsi se vyspala v nové podobě?“ zajímal se Melon a zamířil k almaře, aby z ní vyndal věci ke snídani.

„Celkem to ušlo. Jen jsem se několikrát probudila, když jsem si přilehla křídlo. Zabírám moc místa a postel je pro mne trochu malá. Hlavně na šířku.“

„Hm, podíváme se, co by se s tím dalo dělat. Slyšel jsem, že prý je pro vás lepší spát na břicho než na zádech, právě kvůli křídům. Můžeš to zkusit. Ale teď se najíme, každou chvíli čekám hosty.“

„To myslíš další vesničany?“

„Přesně tak. Ale tentokrát si nic nezačnou, tím si můžeš být jistá,“ usmál se Melon.

Jedli mlčky. Jednak proto, že oba byli vychováni k tomu, aby jídlo proběhlo v tichosti a pak proto, že se každý věnoval nějaké další činnosti. Melon po očku sledoval Miru, protože se mu velmi líbila, a Mira se učila jíst novými zuby. * Po jídle, měli chleba s máslem a hrnek čaje, uklidil Melon zbytek chleba a másla zpět do almady. Mira si přitom snažila alespoň trochu přeuspořádat šaty, ale materiálu bylo málo, takže s nimi nic moc nesvedla.

„Opravdu tady nemáš žádnou další látku? Ty šaty jsou sice pohodlné a pěkné, ale krátké. Připadám si tak trochu jako lehká ženština.“

Melon si ji prohlédl od hlavy k patě a zpět.

„Proč zrovna jako lehká ženština?“ zajímal se.

„Protože jsou příliš krátké. Dokonce mi jsou vidět kolena,“ odsekla Mira.

„Ale tak to má u draconiánských šatů být,“ oponoval.

„A proč?“ naklonila hlavu ke straně a přestala popotahovat šaty níž.

„Kvůli ocasu. Když budeš mít dlouhé šaty, bude se ti plést mezi nohy a budeš o něj stále zakopávat. Proto nosí draconiánky raději kratší sukně.“

Mira si to nechala projít hlavou. „Ať, ale stejně bych raději zkusila trochu delší šaty. Možná máš pravdu a pak se smírím krátkou sukní. Máš tady nějakou látku?“

„Bohužel, nic dalšího tady nemám. Nezbyvá tedy nic jiného než dojít na trh a nějakou koupit.“

„To jako mám jít mezi lidi?“ vyděsila se Mira.

„Nemusíš. Můžeš zůstat tady a já něco koupím.“

Jenže, co když někdo přijde zatímco budeš pryč. Co mám podle tebe dělat?“

„Nezapomínej, že draconiáni byly vytvořeni pro boj. Sice ještě neumíš bojovat jako válečník, ale máš to v krvi. Kdyby tě někdo napadl, rychle by toho litoval. Ale chápu, že jsi nyní hodně rozrušená a musíš si teprve zvyknout na své nové tělo. Rozprostřu kolem domu magický štít, kterým nikdo nepronikne.“

„To je hezké, ale stejně bych byla raději, kdyby jsi tady zůstal se mnou,“ zaprosila Mira. „Co kdyby jsi počkal, až půjde nějaký pláteník kolem na trh a přivedl ho sem.“

„To by možná šlo,“ souhlasil Melon. „Ale přímo tudy nepůjde nikdo. Sem nepřijde živá noha třeba celý měsíc. Ale můžeme počkat na obchodní stezce, co je dvě hodiny lesem tam tudy,“ mávl rukou neurčitě kamsi k západu. „Akorát že teď už na trh nikdo nepůjde, jen z trhu. Uvidíme večer, třeba budeme mít štěstí a nějaké plátno ještě bude mít.“

Sotva se takto dohodli, dolehly k nim z venku hlasy. Melon se otočil k oknu a trochu se sklonil, aby viděl ven.

„Á, hosti jdou, bude legrace,“ zamnul si spokojeně ruce.

* Draconiánský chrup se skládá převážně z tesáků ostrých jako břitva. Nemají žádné řezáky a proto musí maso a potravu obecně trhat, pokud tedy nepoužívají přístroj, jako teď Mira. Stoliček mají málo a proto polykají sousta ve větších kusech a méně rozžvýkané než lidé.

„Jak budou reagovat na ty sochy?“ zeptala se Mira.

Melona potěšil způsob, jakým přijala proměnu svých bývalých sousedů. „Dívala jsi z okna?“ zeptal se a mrkl na ni. Mira přikývla.

„Budou trochu vyděšení, trochu namíchnutí a třeba budou chvíli vyhrožovat, ale jinak to dopadne dobře,“ odpověděl jí Melon a vydal se ke dveřím.

„Počkej tady, nebudeme je zbytečně dráždit. O tvé proměně zatím vím jenom já. Oni si určitě ještě myslí, že jsi pořád člověkem. Až tě bude zapotřebí, zavolám,“ řekl když šel ke dveřím. Otevřel je a vyšel před dům.

Mezi sochami stálo asi dvacet vesničanů. Byly mezi nimi i ženy a ty, které našly své muže a syny zakleté do kamene, plakaly.

Sotva uviděli čaroděje, seběhli se do hloučku. Po chvílce nervózního šeptání, vystrčili před sebe mluvčího. Byla jím manželka starosty, který teď plnil úlohu zahradní ozdoby. Na hlavě mu teď pro změnu seděl kos a sledoval dění okolo podezřívavým okem.

Starostova žena došla až na dva kroky k čaroději a v jejím obličejí jste si mohli přečíst, že by raději byla kdekoliv jinde na světě včetně dračího doupěte.

„Ehm, dobrý den, mistře čaroději,“ začala nervózně.

„I tobě, dobrá ženo. Co tě ke mne přivádí?“ užíval si situaci Melon.

„Přišli jsme tě požádat, jestli by jsi nemohl propustit naše muže a syny. Jistě udělali zlou věc, ale už je to ani nenapadne. Slituj se nad nimi, čaroději,“ prosila žena.

„Já je klidně propustím, ale pod jednou podmínkou. Donesete mi dostatek látky, aby si z toho mohla Mira ušít dvoje nové šaty. Jedny trvanlivé na doma a jedny na svátek. Souhlasíš?“ odpověděl jí čaroděj.

„Jistě můj pane, to rádi uděláme“, přikývla okamžitě žena. „A teď je, prosím, odeklej.“

„A to si nechcete Miru ani prohlédnout? Já myslel, že je to nutné, když se na někoho mají šít šaty. Alespoň krejčí to takto dělávají.“

„Proč bychom se na ni měli dívat? Všichni si ji dobře pamatujeme a její matka nám pomůže.“

„Ale ona se trochu změnila, možná by nebylo od věci, kdyby jste se na ni přece jen podívali.“

„Miro! Pojď ven, prosím,“ zavolal do dveří.

Mira vyšla ven a postavila se mu po bok. Starostova žena ustoupila o dva kroky a v obličejí se jí zračil zhrožený úžas.

Melon jí dal několik vteřin na vzpamatování.

„Už jsi si ji prohlédla?“ zeptal se.

Žena ještě chvílku nereagovala, ale nakonec přikývla.

„Látku doneseme ještě dnes. Odčaruješ je nyní?“

„Ale jistě,“ usmál se čaroděj a mávl rukou směrem k sochám. Nad hlavami jim zafícel vítr a rozhýbal koruny stromů. Chudák kos byl zvednut větrem ze svého stanoviště a se vzteklým zanáčáním, tak typickým pro kosy, zmizel kdesi nahoře. Ze země se zvedlo spadané listí a zavířilo vzduchem. Když se vítr utišil, místo soch zde stáli živí lidé. Muži se udiveně rozhlíželi, jak to, že je kolem tolik světla, když přišli za tmy a pak uviděli Miru. Reagovali stejně jako ostatní, ale ti jim nedali tolik času na vzpamatování, jako jim ho dopřál Melon. Hned se k nim vrhli a jali se je odvádět domů. Cestou jim něco vzrušeně vyprávěly a Melon si byl jist, co to je.

„Myslíš že tu látku skutečně donesou?“ zeptala se pochybovačně Mira.

„Spolehni se. Teď jsou tak vyplašení, že nesáhnou na jinou práci, dokud nesplní to, co slíbili,“ odpověděl Melon s úsměvem.

„A teď pojď. Potřebuji si v lese natrhat nějaké byliny. Musím vyrobit medicínu pro koně sedláka z vedlejší vsi.“

Otočil se a vešel do domku. V momentě byl venku s malým proutěným košíkem. V něm ležela železná lopatka na vyrývání bylinek i s kořínky.

„Kterým směrem půjdeme?“ zeptala se Mira.

„Na sever. Do hor. Je tam takový palouček, na kterém je spousta modře kvetoucích bylinek. Pak se obrátíme k východu a pod jedním strmým srázem zase rostou žluté bylinky, tyhle asi znáš, rozhánějí zácpu. No a nakonec, se otočíme k jihozápadu pro kořínky jednoho pichlavého keře.“

S tím se Melon vydal mezi stromy. Mira šla vedle něj.

„Proč jsi mi neřekl názvy těch rostlin? Máš strach, že bych jejich účinky nějak zneužila?“

„To ani ne, ale já je neznám. Víím jak vypadají a bezpečně je poznám. Víím jaké jsou jejich léčivé vlastnosti a víím jak je použít i zneužít. Ale nikdy mne nikdo nenaučil, jak se vlastně jmenují.“

„Jak potom můžeš rozumět receptům v kouzelnických knihách?“ divila se Mira.

„Docela jednoduše. Když už chce čaroděj nebo čarodějka něco zapsat, použije k tomu speciální písmo. To se nečte očima, ale myslí. V myšlenkách pak vidíš přípravu i postup výroby a způsob podání lektvaru. Je to jako by jsi stála tomu čaroději za zády a dívala se mu přes rameno.“

„To je úžasné. Naučíš mne to?“ zaprosila Mira.

„Ne. Nejdříve by jsi se musela začít učit na čarodějkou a teprve až by tě magie přijala, bych tě naučil jak číst kouzelnické písmo.“

„Jinak to nejde?“ zapátrala Mira.

„Nejde. To by pak mohl čarovat každý jak se mu zamane a co bychom pak dělali?“

„Ale to není fér, schovávat si takové úžasné dovednosti jen pro sebe,“ namítla.

„Není fér? Dělá to každý řemeslník, tak proč ne my? Jdi za kovářem a požádej ho, ať ti vyzradí tajemství svého řemesla. Vsadím se o co chceš, že tě z kovářny okamžitě vyžene. A přitom on jen umí opracovávat kovy. S tím moc škody nenapácháš, ale s magií můžeš zničit celá města. V okamžiku můžeš zabít stovky lidí. Kdyby se taková moc dostala do rukou obyčejných lidí, bylo by s námi se všemi zle. Takhle je to mnohem lepší.“

Cesta se ovšem neobešla bez komplikací. Mira si dosud nezvykla na nové tělo a měla velké potíže s chůzí. V domku, kde vždy udělala jen pár kroků, to nebylo vůbec znát, ale venku v lese se potíže projeví naplno. Neušla ani deset kroků a už ji musel Melon prvně chytat. Zakopla drápy pravé nohy ho vyčnívají kořen. Mira se omluvně usmála a snažila se víc zvedat nohy, ale brzo se zachytila levým křídlem o větev stromu a než se nadála, ležela na čaroději a ten na zemi.

„Promiň,“ omlouvala se rychle a snažila se vstát.

„To nic, ještě to chvíli potrvá, než budeš chodit stejně jistě jako předtím,“ odpověděl Melon a skutečně se na ni nezlobil.

Jenže při vstávání si nějakým zvláštní způsobem zapletla ocas mezi nohy a znovu sebou plácla na zem a křídlem srazilila i čaroděje, který se mimoděk začal smát. Mira se na něj zničeně podívala.

„Čemu se směješ?“

„Kdyby nás tak někdo viděl, myslel by si, že jsme klauni z nějakého potulného cirkusu, co se zatoulali od zbytku tlupy.“

„Mně to tak k smíchu nepřijde,“ řekla Mira a hladila si přišlápnutý ocas. Podařilo se jí škrábnout se jedním drápem a trochu jí tekla krev. Melon se vymotal z pod jejího křídla a zvedl se do sedu.

„Nevypadáš příliš vesele.“

„A proč bych měla? Je ze mě obluda, neumím ani pořádně chodit, přerazím se na holé rovině. Ty by ses z toho radoval?“

„Chodit se naučíš, neboj. Pár dnů a budeš běhat a skákat stejně jistě, jako předtím. A spíš ještě jistěji, protože draconiáni jsou velice hbití. A pak, moc obludovitě nevypadáš a mně to můžeš věřit, protože jsem jich už pěknou řádku viděl.“

„A jakou obludu jsi viděl naposledy a kdy?“ zajímala se najednou a obrátila k němu hlavu.

„Předevčírem,“ zamyslel se Melon a zahleděl se přitom do korun stromů.

„Ale to jsme byli vlastně stále spolu!“ vyjevila se, když si spočetla dny. „To jsem k tobě přišla!“

„Jistě,“ přikývl spokojeně. „A ve vesnici jsem viděl vaši sousedku.“

Mira se na něj dívala zprvu trochu nechápavě, ale pak si vzpomněla na starou babu kořenářku, která byla tak ošklivá, že před ní jednou utekla i kamenná socha, když se o ní chtěla opřít, aby si odpočinula cestou z trhu. Při té vzpomínce jí zasvítily oči a začala se smát.

Melon byl rád, že se mu ji podařilo dostat do lepší nálady, zvedl se na nohy a s úsměvem jí nabídl ruku, aby mohla vstát. Nebylo to moc snadné, protože se jí ocas a křídla stále pletly pod nohy, ale nakonec se podařilo. Dál šli pomaleji. Melon zvolnil tempo chůze a tak mohla Mira více koukat pod nohy a sledovat výšku větví. Než došli na první palouk s bylinkami, padala jen dvakrát, ale vždy ji stihl zachytit.

Tam Melon odložil košík na zem a klekl si, aby mohl opatrně natrhat potřebné rostlinky. Nebyly delší než jeden palec a musel se utrhnout jen stonek s květem. Listy se nesměly poškodit, protože tekutina v nich byla jedovatá. Z toho důvodu se také na paloucích, kde tahle rostlinka rostla, nikdy nepásla žádná zvíř. Jed byl tak prudký, že listy ze tří rostlinek dokázaly zabít tažného vola.

Mira se posadila opodál a prohlížela si sama sebe. Začínala pomalu docházet k závěru, že s délkou sukne měl Melon nejspíš pravdu. Ocas byl delší než ona vysoká a bylo těžké ho ovládat. Byl neuvěřitelně pružný a dokázala si jej omotat kolem nohou, ani nevěděla jak. Přitom byl velice silný, takže když se jednou sám od sebe ovinul kolem jednoho stromku, tak ho bez větší námahy zlomil.

Pokoušela se své tělo dostat víc pod kontrolu. Pomalu pohybovala ocasem těsně nad zemí a nutila ho do co nejpřesnějších pohybů. Nebylo to vůbec snadné. Co chvíli sebou svaly prudce škubly a ocas sebou švihl na jednu nebo na druhou stranu. Pak se učila ovládat křídla. Ta byla mnohem méně paličatá. Celkem ochotně vykonávala všechna její přání, ale rychle jí začala bolet ramena.

Pak si všimla, že Melon už netrhá bylinky, ale dívá se na ni. Oplatila mu pohled.

„Trénuješ?“ zeptal se.

Přikývla. „Musím, jinak se umlátím dřív, než si zvyknu.“

„Kdy zkusíš let?“ zeptal se zvědavě, když viděl, jak pohybuje křídly.

„Myslíš, že bych mohla?“ podívala se na něj tázavě.

„Ještě bych pár dnů počkal. Četl jsem, že křídla vám rostou pomaleji než zbytek těla, takže je docela možné, že ti ještě trochu narostou.“

Rozvinula křídla do plného rozpětí a prohlédla si je. „Ještě větší, než jsou?“

„Nejsou příliš velká. Podle toho co vím, mají draconiáni trochu větší rozpětí než máš ty teď. Proto si myslím, že ještě trochu povyrostou.“

„Takže budu dál trénovat a ty mi řekneš, kdy můžu začít, ano?“

„Souhlasím,“ usmál se. „Ale teď musíme jít dál,“ a zvedl se na nohy. Mira se také postavila a nyní dokonce sama. Pod sráz, o kterém Melon mluvil, došli asi za půl hodiny. Mira tentokrát zakopla až na konci cesty, ale za to pořádně. Nechybělo mnoho a zřítela by se do rokle. Čaroděj ji zachytil v poslední chvíli a přitáhl k sobě i za cenu jedné bolestivé rány od ocasu a škrábance na tváři od jejího křídla.

Možná se mu to zdálo, ale přišlo mu, že se Mira trochu chvěje, což se k ní vůbec nehodilo.

„Domluvili jsme se, že na první let je ještě moc brzo,“ usmál se. Mira se ohlédla a podívala se pod sebe. Stála na samé hraně skály a hluboko dole viděla vrcholky stromů. Ztrácely se v mlze. Rokle byla velice hluboká. Několikrát se zhluboka nadechla, než byla opět schopná vládnout řečí.

„Dík,“ řekla tiše a nechala se odvést dál od hrany útesu, kde si sedla na zem.

„V pořádku?“ zeptal se Melon, který byl z jejího oťřesení poněkud nesvůj. Přikývla, ale stále nemluvila. Sedl si vedle ní a objal ji přes křídla.

„Zase se tolik nestalo,“ snažil se ji uklidnit. „Pravděpodobně bys doplachtila a přistála jen středně tvrdě.“

Podívala se na něj. V očích jí stále viděl strach. Zorničky měla nepřírozně rozšířené a nyní si byl jist, že se skutečně chvěje.

„Myslíš, že bych dokázala letět?“

„Určitě,“ přikývl s absolutní jistotou. „Na úmyslný let je ještě brzo, ale v tomto případě bys určitě roztáhla křídla a doplachtila. Nebylo by to ukázkové přistání, ale nebyl by to ani pád. Vyvázla bys jen s několika šrámy a možná nějakým tím naražením.“

Ještě chvíli na něj hleděla a pak se obrátila zpět k rokli. Setrvali na místě ještě dobrou čtvrt hodinu, než se Mira natolik uklidnila, že byla schopna pokračovat v cestě. Nebylo to již daleko. Stačilo projít kolem skalního ostrohu a ocitli se na prudkém svahu, který po jejich levé ruce končil téměř kolmou skalní stěnou stoupající k nebi. Po pravé ruce měli stále rokli. Svah pokrývala drobná tráva a roztroušené balvany, uvolněné ze skalní stěny nad nimi. Tu a tam se na svahu uchytil keř či menší strom, ale úrodné půdy zde bylo velice málo, takže zde spíše jen přežívali.

Mira se posadila na jeden z balvanů a hladila si nakopnutý palec. Poslední zakopnutí bylo nejen nebezpečné, ale i velice bolestivé. Kolem drápu jí teklo trochu krve. To bylo dnes už druhé zranění a to ještě zdaleka nebyli na cestě domů.

Pak se zvedla a přešla ke klečícímu Melonovi. Tentokrát uštípoval pouze mladé, ještě zcela neotevřené květy. Sledovala jeho počínání a protože se jinak hrozně nudila, pokusila se mu pomoci.

Jenže to, co Melon snadno zvládl s lidskými nehty, se ukázalo být téměř nemožné pro dračí drápy. Jejich ostré špičky nebyly schopné přeštípnout tenounký stonek pod květem. Bylo to stejné, jako by jste ho chtěli probodnout jehlou.

„Zkus dvěma prsty jedné ruky chytit květ a drápem druhé přeříznout stonek pod ním,“ poradil jí Melon, když ji chvíli pozoroval.

Mira se na něj podívala s velkou dávkou pochybností, ale pak to zkusila. Po několika neúspěšných pokusech se jí to povedlo. S radostí ve tváři pak rychle nasbírala více květů, než předtím stačil Melon.

„Šikovná,“ usmál se Melon a zvedl se na nohy. Mira se spokojeně usmála a také se zvedla, ale opět si nešťastně přišlápla křídlo a zase si rychle sedla.

„Krucinál!“ vykřikla a začala si masírovat bolavé místo na malíčku křídla. A aby toho nebylo dost, byl právě pod křídlem ostrý kámen, který prosekl kůži až na kost.

„To nemá cenu,“ vzdychla. „Takhle se utluču dřív, než zajde slunce. Pojďme raději domů.“ Podívala se na Melona a ten viděl, že má v očích slzy a beznaděj. Sice potřeboval ten kořen, ale uznal, že dnes už měla Mira tolik různých zranění, že si zaslouží odpočinek, jinak se mu tady psychicky úplně položí a co si pak s ní počne.

„Souhlasím, na jeden den toho bylo skoro dost. Udělala jsi velký pokrok a je čas na odpočinek,“ přikývl a tvářil se co nejpříjemněji. Pak poodešel tři kroky stranou a utrl několik různých bylin. Strčil je do pusy a částečně rozžvýkal. Směs pak vyplivl do dlaně a prsty vymodeloval kuličku. Vrátil se k Mirě a posadil se k poraněnému křídlu.

„Dovol,“ klepl ji prstem přes hřbet ruky, kterou si zakrývala ránu. Mira věděla co dělá, protože tyhle bylinky znala. Jen ještě neviděla nikoho je žvýkat. U nich doma je roztloukali v moždíři. Odtáhla ruku na stranu a nechala Melona, aby vtlačil kuličku do rány. Zprvu to štípalo, ale to po chvíli ustalo a rána přestala krváčet.

„Je to špatném místě, nedá se to obvázat kvůli bláně. Doma ti to znovu vyčistím a nějak to zakryjeme, abys do toho něco nechytla.“

Mira přikývla a rozvinula křídla a natáhla ocas, aby se mohla bezpečně zvednout na nohy. Když ji takhle Melon viděl z dřepu, vypadala mnohem větší. Stojící na špičkách, s křídly plně roztáženými a ocasem vyrovnávajícím váhu těla.

„Půjdem?“ zeptala se ho a pohlédla dolů na něj.

„Jasně,“ přikývl a usmál se na ni nahoru. Tentokrát mu podala ruku ona a vytáhla ho na nohy.

Cesta domu proběhla celkem v poklidu, kromě několika dalších zakopnutí a jednoho nutného ošetření na křídle. Když konečně vešli do domku, svalila se Mira zničeně do křesla a natáhla se jak dlouhá tak široká.

„Konečně doma,“ oddechla si a Melon se jen usmál. Došel k pumpě a nabral z ní do největšího hrnku studenou vodu, kterou pak donesl Míře.

„Máš asi pořádnou žízeň,“ podal jí hrnek. Mira otevřela oči a hned se chopila hrnku. Celý obsah v ní zmizel na jeden zátah.

„Dík moc, tohle jsem potřebovala,“ odfoukla spokojeně a usmála se. Pak se zvedla a došla si pro další hrnek.

Melon zatím rozložil na stole čisté sukno a na něj opatrně vyrovnal obsah košíku. Pečlivě roztřídil bylinky podle kvality a pak vytáhl z police jednu tlustou knihu a začal v ní listovat. Mira opět seděla v křesle a zvědavě ho pozorovala.

„Co vlastně má ten statkář s koňmi?“ zeptala se pak, když Melon delší dobu hleděl do jedné stránky a mnul si přitom bradu.

„Co to?“ zvedl hlavu a nechápavě se na ni podíval.

„Ten statkář, co má s koňmi?“ zeptala se znovu.

„Jsou unavení a málo táhnou. Myslí si, že je to trávením.“

„A ty to nevíš?“

„Ne, nedovolil mi se k nim přiblížit. Je to starý blázen. Je přesvědčen, že mu všichni usilují o majetek.“

„A jak můžeš vědět, že to zabere?“

„Nevím, ale nejspíš ano. Ověřil jsem si, že na jeho statku žádná kletba neleží, takže to bude nejspíš špatným krmením. A vzhledem k tomu, jaký je to škrť na peníze, tak je to skoro jistota.“

„Počkej, nemyslíš starého Černovouse?“ zeptala se překvapeně Mira.

„Ano, přesně toho,“ přikývl.

„Tak ten byl minulý týden s jednou kobylou u naší kořenářky a snažil se z ní vylomit nějaké bylinky, aby kobyla méně žrala a víc táhla.“

Melon se zamračil. „Cože?“

„No jo, byl tam minulou středu. Pamatuji si to docela jasně, protože se to neobešlo bez pěkného povyku. Bába se mu snažila vysvětlit, že všechno živé potřebuje jíst, když musí pracovat a on začal vykřikovat něco o tom, že se ho snaží okrást a všichni že jsou jen zloději a vrazi, ale on že to tak nenechá. Nakonec ho museli chlapi z vesnice vynést a mám takový pocit, že mu ještě na cestu přidali nějaký ten kopanec.“

„A co jsi dělala ty? Dívala ses na divadlo?“

„Tak trochu. To víš, u nás je většinou hrozná nuda. Nuda a práce, práce a nuda. Ale kromě koukání jsem ještě krmila tu kobylu. Takhle vyhublého koně jsem ještě neviděla. Sotva stála na nohou. Takovému chceš pomáhat?“

„Ne, takovému ne,“ zachmuřil se Melon.

„I když, vlastně ano, pomůžu mu, ale tak, že se mu o tom bude ještě dlouho zdát,“ zašklebil se pak potutelně a zalistoval v knize někam na druhý konec.

„Možná jsem ti to měla říct dřív,“ ozvala se po chvíli Mira.

„Proč?“ zeptal se Melon hledě stále do knihy.

„Nemuseli bychom se trmácet tím lesem. Takhle to bylo k ničemu.“

„Ani si nemyslím. Bylinky se hodí vždycky a ty jsi se naučila trochu ovládat své tělo.“

„A hlavně jsem se skoro zmrzačila,“ zamračila se a pohládila si bolavé křídlo. „Neříkal jsi něco o vyčištění té rány na křídle, až se vrátíme domů?“

Zvedl hlavu od knihy a podíval se na ni. „Vidíš, docela jsem zapomněl. Promiň, hned se do toho dám.“

Přešel k almaře, otevřel ji a vyndal proutěný košíček, kam si normálně švadleny ukládají cívky nití, jehly a špendlíky. Melon však v něm měl ranhojičské potřeby, se kterými rychle ošetřil všechna zranění, která si za den Mira přivodila. Netrvalo to ani čtvrt hodiny. Melona velmi překvapilo, jak hovornou má přítom Mira náladu. Ale když se jí pak podíval do očí, zjistil, jak moc se mýlil. Mira byla nešťastná a maskovala to přehnaným vtipkováním.

„Podívej, já vím, že jsi nešťastná z toho, čím jsi. Ale časem si zvykneš, věř mi. Vynasnažím se, aby jsi ten přechod zvládla rychle a bez potíží.“

Mira se na něj podívala, ale neřekla nic. Jen odvrátila hlavu a zadívala se do vyhaslého krbu. Melon jí na chvíli položil dlaň na rameno, aby jí dodal sílu a pak se vrátil ke stolu. Po očku však Miru stále sledoval. V těchto problémech se pro svůj samotářský život příliš neorientoval, ale snažil se.

Mira si zatím v duchu přebírala další možnosti svého života. Zamyšleně pozorovala křídla, nohy, drápy a ocas a propadala se stále víc do trudnomyslnosti. Nyní byla svým pravým opakem. Jako dívka byla vždy rázná, většinou až moc, a nikdy ji nic nevyvedlo z míry. Teď nevěděla kudy kam. Doufala, že má Melon pravdu. Že to všechno potrvá jen pár dnů a pak už bude zase sama sebou, i když v jiném těle.

Nakonec se zvedla a aby přišla na jiné myšlenky, začala připravovat oběd. Pak si však uvědomila, že spíš než oběd, bude to odpolední svačina. Cesta lesem se protáhla a poledne dávno minulo. Pohlédla na Melona, který právě míchal v nějaké misce různé bylinky a k tomu si potutelně broukal něco o tom, že chamtivcům patří zvalchovat hřbet karabáčem.

Pokrčila nad tím křídly a začala se věnovat přípravě jídla. Jako draconián měla velice jemný čich, takže se velice rychle zorientovala ve stavu zásob Melonovy kuchyně a shledala je zcela nedostatečnými. Prozatím se však pustila do přípravy jídla z toho, co se jí podařilo najít.

Asi po půl hodině se ozvaly zvenčí nějaké zvuky. Melon byl právě uprostřed velmi přesného odvažování nějakého prášku a podíval se prosebně na Miru.

„Jasně, vyřídím to,“ přikývla a odložila konvici s horkým čajem z lesních malin. Přešla ke dveřím a prudce je otevřela.

Instinkt ji přiměl uhnout ke straně a kolem krku jí prosvítl šíp. Před domem stála trojice mužů a jeden z nich právě znovu zakládal šíp na tětivu luku. V Míře se něco zlomilo a sebelitost zmizela jako mávnutím kouzelného proutku. Na její místo nastoupila zloba.

„A teď už toho mám dost!“ zařvala vztekle a hodila po lukostřelci to první, co jí přišlo pod ruku. Byla to násada od motyky, kterou se Melonovi podařilo minulý týden v lese zlomit. Násada ho zasáhla do ramene, takže se šíp zabodl do země Míře sotva stopu před nohama. To ji ovšem rozlítilo ještě víc a i když ostatní dva muži byli vyzbrojeni starými meči, skočila mezi ně.

Boj netrval ani minutu. Draconiánské drápy jsou stejně ostré a pevné jako dračí a zloba dala Míře nebyvalou hbitost. Muži sice měli zprvu výhodu ocelových zbraní, ale nemělo ji dost dlouho, aby ji stačili využít. Zanedlouho utíkali všichni tři jako o život a o něj jim také skutečně šlo. Krváceli z mnoha hlubokých ran a minimálně jeden z nich si mohl být jist, že po jejím kousnutí do ruky už nebude mít prsty ani zdaleka tak pohyblivé jako dříve.

Míra zůstala na bojišti sama. Na zemi kolem ní leželi zlomený luk a dva meče a několik zakrvácených kusů oblečení. Draconiánka zhluboka dýchala ve snaze se uklidnit. Ale hluboko uvnitř ní hořel oheň zloby, který se nedal uhasit tak snadno, jak by si sama přála.

„Jsi v pořádku?“ ozval se za ní Melon. Ohlédla se. Stál ve dveřích a držel v ruce šíp, který jí prve prolétl kolem krku.

„Ano, jsem,“ odpověděla a prošla kolem něj dovnitř. Melon zavřel dveře a položil šíp na stůl. Míra přecházela po místnosti sem a tam a snažila se ovládnout. Melon ji nechal na pokoji, aby ji nevydráždil k něčemu nepředloženému.

„Znala jsi ty muže?“ zeptal se, když se natolik uklidnila, že si sedla do křesla.

„Jistě, jsou od nás. Banda hlupáků a pitomců, jakou bys hned tak nenašel. Ani jeden z nich neumí do pěti počítat a všichni dohromady nejsou chytřejší než dvě k sobě stlučená prkna. Pořád vedlí řeči, že jednou udělají hrdinský čin a pak na ně bude vesnice hrdá. Nejčastěji po tom, co je vyhodili z hospody, protože neměli na pivo.“

„Tak teď alespoň vědí, že na tebe jejich síly rozhodně nestačí. Budou si lízat rány hodně dlouho,“ poznamenal Melon.

„Pch, pro mě za mě... mohou být rádi, že jsem je nechala utéct. Kdybych jen trochu chtěla, leží teď někde v lese. A zasloužili by si to!“ Míře bojovně zaplály oči a sevřela obě ruce v pěsti.

„Udělal jsi dobře, když jsi je nechala utéct,“ řekl Melon mírným hlasem. Míra se k němu rychle obrátila.

„Myslíš?“

„Ano, dokázala si sobě i jim, že jsi schopná se ovládat a není tedy pravda, když o tobě bude někdo tvrdit, že jsi bezcitná stvůra, která zabije každého na počkání.“

Míra si to chvíli rovnala v hlavě. Ale pak jí odmítavě zavrtěla.

„Ne. Tím to není. Chtěla jsem, aby všichni ve vsi viděli, že se dovedu bránit a že si na mě nesmí nic dovolit. Nepotřebovala jsem si nic dokazovat. Chtěla jsem je varovat.“

„I to je chválihodné,“ usmál se Melon. „Jistě budou vyprávět, jak jsi je napadla ze zálohy v lese.“

Míra ztuhla a upřela na něj pátravý pohled.

„To by si dovolili?!“ zeptala se zvyšujícím se hlasem.

„Jsem si jist, že se nebudou chlubit tím, jak jsi jim to vytmavila. Budou se snažit svou porážku obrátit ve vítězství.“

„Já je roztrhnu!“ zavrčela zle a vykročila ke dveřím. Než ji mohl Melon zastavit, otevřela dveře a vyšla ven. Zastavila se však hned na prahu. Před ním totiž stála pětice žen a nesly slíbený materiál na její nové šaty. Bylo jich až moc na tak malý náklad, ale Míře i čaroději bylo jasné, že se prostě bály jít k Melonovi v menším počtu. Jedna z nich právě držela v ruce zlomený luk. Míra hned poznala, že to je matka lučištníka a že bezpečně poznala zbraň svého syna.

„Napadli mě bez varování, tak jsem jim trochu domluvila, aby příště věděli, co si vůči mě mohou dovolit. Ale odešli odtud po svých a pěkně rychle. Mají sice nějaká zranění, ale nic, na co by se umíralo,“ vysvětlila v rychlosti Míra.

Ženy byly evidentně otřeseny, proto se do věci vložil Melon.

„Mladíci zřejmě předpokládali, že Míra nebude tak tvrdý oříšek jako skutečný drak, jak se často holedbali v hospodě. Bohužel si neuvědomili, že i draconián se umí přát, když mu jde o krk. Navíc, Míra byla bojovná i jako dívka,

takže měli opravdu smůlu. Avšak, měli také štěstí, neboť Mira se perfektně ovládá, takže jim jen trochu ručně domluvila a poslala je domu. Na cestu dostali několik ran na pamětnou, aby na dnešek hned tak nezapomněli.“

Jedna z žen, Melon ji neznal ani od vidění, vystoupila ze skupiny a podala Miře svítek látky zabalený do hrubší pytlaviny, aby se cestou neumazal.

„Tady jsme ti přinesli slíbenou látku na nové šaty a jsme rády, že jsi nechala naše syny na živu.“ Žena byla velice rozrušená a měla také důvod, protože si byla jistá, že jeden ze společníků lučištníka byl její synovec.

Mira převzala balík a nahlédla do něj. Byly v něm svítky dva. Jeden z látky dobré kvality a hnědavé barvy, ze které si lidé ve vsi šili oblečení pro všední den. Látka to byla trochu silnější, ale dostatečně kvalitní a jemná, aby ji mohly nosit i ženy. Druhá látka byla o poznání jemnější a kvalitnější. Byla v Mirrině oblíbené modravé barvě, která se však k ní nyní asi příliš hodit nebude. Ale to jistě Melon snadno vyřeší, řekla si pro sebe a opět se podívala na ženu. Mimoděk rozvinula křídla, protože jí začala trnout ramena, když je měla stále v jedné poloze. Žena o krok ustoupila a přikrčila se. I ona náhle měla stejný pocit, jako prve Melon. Takhle se Mira jevila větší a mohutnější, než skutečně byla.

„Děkuji vám mnohokrát a pokud vás mohu požádat, domluvte svým synům, aby mě nechali na pokoji. Bude to ku prospěchu nás všech,“ řekla Mira pokud možno podobně klidným hlasem jaký používal Melon, když mluvil s větší skupinou lidí, kterým tak docela nemohl důvěřovat a potřeboval je uklidnit. Zdálo se, že to zafungovalo, protože ženy se viditelně uvolnily a dokonce se i usmály. Rozloučení se již obešlo bez komplikací a ženy si odnesly i zbraně svých potomků, aby jim je mohly otlouci o hlavu, jak se vyjádřila matka lukostřelce.

Mira pak vešla do domku a položila svítek na truhlu. Sama se posadila na židli a podepřela si hlavu rukama.

„Máš můj obdiv, jak jsi se dokázala uklidnit a mluvit s nimi,“ řekl po chvíli Melon.

„Hmm,“ odfoukla a dál hleděla na špičku ocasu, který sebou občas pohnul.

„Měl jsem pravdu, když jsem říkal, že se umíš ovládat. Nevěřila jsi mi, ale teď jsi to viděla sama. Kdybys to neuměla, vyhnala bys je odtud.“

Zvedla hlavu a podívala se na něj. Nic neříkala, ale Melon opět v jejích očích vidět skrytou bolest a smutek.

„Raději si odnesu nahoru tu látku, aby se neumazala a nepřekázela tu,“ řekla po chvíli, zvedla se a odešla i s balíkem po schodech nahoru. Melon smutně potřásl hlavou. Trápilo ho, že jí nedokáže víc pomoci a hladil přitom náramek na své ruce.

Donesl na stůl jídlo, které připravila a sklidil z něj své věci, aby nepřekázely. Sedl si ke stolu a čekal. Mira však stále nešla a když už mu to připadalo příliš dlouhé, zvedl se a vyšel nahoru za ní. Mira ležela na břiše na posteli s hlavou zabořenou do polštáře a svítek s látkami se válel na zemi až u domovního štítu. Povzdech si a došel k ní. Dřep si na bok vedle postele a opatrně ji pohladil po vlasech. Mira sebou trhla a odtáhla se.

„Nech mě, chci být sama,“ zamumlala do polštáře, ale Melon se k odchodu neměl.

„Neber si to tak. Je to hrozné, já vím, ale zkus to překousnout. Jako draconián dokážeš víc, než jen zakopávat o větve a pařezy. Lidé si zvyknou a když budeš umět něco, co oni ne a budou to potřebovat, smíří se s tebou. Myslíš, že mě tu vidí nějak rádi? Nebo babu kořenářku? Pokud by jen trochu mohli, vyhnali by nás oba. Oni ani trochu nerozumí tomu, co provádíme, ale potřebují to. Bojí se nás, ale když jsou nemocní nebo mají pocit, že je někdo proklet, rychle svůj strach překonají a přijdou pro pomoc. Mé matky, tu jsi neznala, se báli tak, že když vešla do vesnice, bylo tam ve vteřině jako po morové ráně. Všechno se schovalo, dokonce i zvířata. Ale když měla rodička svou hodinku, rodina moji matku vítala jako anděla strážného. Všechno strach z ní hned ustoupil do pozadí a všichni viděli jen její umění. To byl důvod, proč ji nikdy nevyhnali, i když to mnoho lidí navrhovalo. Stačilo, aby uhodil blesk do kostela a kazatel začal horlit proti ďábelským rejdům ve zdejších lesích. Ale druhý den ho chytila záda a jak děkoval Pánu Bohu, že mu kořenářka udělala obklady a masti, které ho za dva dny postavily na nohy.“

Během řeči stále hladil Miru po vlasech. Nakonec Mira obrátila hlavu obličejem k němu a ukázala oči červené pláčem.

„Proč mi to říkáš?“

„Protože není důležité jak vypadáš, ale co a jak děláš. Navíc, jsi pohledná, ať už tomu věříš nebo ne, jsi. Sice nejsi jako člověk, takže se do tebe žádný muž z vesnice nezamiluje, ale rozhodně před tebou nebudou brát do zaječích.“

Mira si to dlouho rovnala v hlavě a popotahovala, zatímco ji čaroděj dál hladil, aby ji trochu uklidnil.

„Co mi radíš?“ zeptala se pak.

„Přestat brečet nad faktem, že už nejsi normální dívka, protože tím nic nespraviš. Není kouzlo, které by tě proměnilo zpět. Jediné co můžeš udělat pro své štěstí je, naučit se žít v novém těle a získat nějakou dovednost, kterou lidi neumí, ale potřebují. A když se dobře oblékneš a naučíš se pohybovat s jistou elegancí, což pro tebe nebude velký problém, vsadím se, že nejdéle do roka se budeš moci po vesnici pohybovat zcela volně a bez obav o své zdraví a svobodu.“

Mira mlčela a pak opět odvrátila hlavu od čaroděje. Ale protože mu znovu neřekla, aby šel pryč, zůstal a dál ji hladil po vlasech. „Alespoň už dál nebrečí“ říkal si v duchu a přemítal, co by ji mohl naučit, aby měla šanci na uznání u vesničanů. Až po delší době se zvedla do sedu a podívala se na čaroděje, který musel uhnout jejím křídlo.

Zůstal sedět na zemi a hleděl na ni. Mira si srovnala křídla a několikrát si prsty pročísla vlasy, které jí napadaly do tváře.

„Proč to děláš?“ zeptala se a podívala se mu do očí.

„Dělám co?“ odpověděl překvapeně.

„Proč se o mě tak staráš? Proč máš pro mě tolik pochopení a nebojíš se mě? Nikdo jiný by se mě ani nedotkl.“

Melon se zamyslel a řešil problém, jak jí to vlastně vysvětlit. Takové věci se vysvětlují velmi obtížně. I zkušení řečníci se takovým tématům raději vyhýbají.

„Měl jsem tě a stále mám, velmi rád. Tehdy jsi mě odmítla, ale dohodli jsme se na přátelství. To bylo více, než dokázali všichni ostatní nápadníci. A na tom samém jsme se dohodli, když jsi sem přišla. A přátelé si pomáhají. Vždy a všude. Chceš vědět, proč mám pro tebe pochopení. Možná proto, že jsem celý svůj dosavadní život hledal pochopení u ostatních, ale nikdy jsem ho nenašel. Syn čarodějky u lidí pochopení nenajde. Proto vím, jak je pro každého důležité mít někoho, kdo bude naslouchat jeho potížím a bude mu nablízku, kdykoli to bude potřebovat.“

Mira mlčela a hleděla na něj se zájmem v očích. Věděla moc dobře, že ji Melon miloval. Ženy tohle poznají. Proto ho také odmítla tak šetrně, zatímco ostatní doslova vyhnala. Ti to jen zkoušeli a chtěli od ní jen to jedno. A věděla také, že ho odmítla jen proto, že je synem čarodějky a sám je čarodějem. Uvědomila si, že se vlastně chovala úplně stejně, jako se teď vesnice chová k ní. Tehdy jí to ale přišlo úplně normální. Nakonec začala litovat jediné věci. Že ji Melon stále miluje. Že mu láska brání v tom, aby mu vadila její nová podoba. Časem ho tedy bude muset znovu odmítnout.

Zároveň se však rozhodla, že až to udělá, bude to tak šetrné, jak jen toho bude schopna. A nyní navíc potřebovala někoho, kdo by jí pomohl vyrovnat se s novou podobou.

Sklonila se k němu a políbila ho na tvář. Pak se opět rychle zvedla.

„Děkuji za všechno, co pro mě děláš. Snad ti to jednou budu moci oplatit.“ Melon se usmál a vstal.

„Takže se můžeme jít najíst?“ Přikývla a také se usmála. Když pak šla za ním ke schodům, zamyslela se nad tím, kde by se mohla vykoupat, protože dnešek byl dnem, kdy se u nich doma koupali. A u Melona si zatím ničeho podobného jako je vana nevšimla. V tomto hlubokém zamyšlení došla ke schodům a začala po nich sestupovat za Melonem, který byl o pár schodů napřed.

Melonův domek byl velmi starý. A staré domy nejsou tak pevné jako nové. Vrzou a sténají ve větru a leccos je v nich uvolněné. V melonově domku za povětrí nádherně vrzaly krovy. Melon s tím nic nedělal, protože vrzání přispívalo ke správné atmosféře čarodějnického obydlí.

Kromě krovů ovšem měl problémy se schody. Za desetiletí své existence se rozeschly takovým způsobem, že se některé stupně daly snadno vytáhnout z drážek v bočnicích. A jeden takový byl hned nahoře. Mira ve svém zamyšlení na to zapomněla a došlápla na něj příliš prudce. Stupeň se okamžitě uvolnil a ochotně vyjel z drážek dřívě, než se stihla vrátit.

Jakmile si Mira uvědomila, že se s ní schod pohybuje, instinktivně do něj zaryla drápy, ale to ničemu nepomohlo. Schod se sklopil a začal sjíždět po ostatních stupních. Mira vykřikla a mávla křídly, aby znovu nabyla ztracenou rovnováhu. Její křídla ovšem byla pro domek příliš velká a navíc již byla tak hluboko na schodech, že si je pouze bolestivě potloukla o podlahu.

Sjíždějící stupeň narazil Melonovi do nohou. Tenhle náraz by pro něj kromě modřiny nic neznamenal, ale vzápětí na něj dopadla Mira a to už neustál. Oba padali v klubku rukou, nohou a křídel po schodech dolů. Čaroděj dopadl na záda a protože neměl doma žádné koberce, ani nic podobného, co by mohlo ztlumit jeho dopad na podlahu, dopadl velmi tvrdě. Narazil si snad všechno kosti v těle a na dovršení toho všeho na něj dopadla Mira. Kdyby byla normální dívkou, byla by ve zřejmé výhodě, ale jako draconián měl smůlu. Ocas a křídla si potloukla stejně bolestivě jako Melon zbytek těla.

Nějaký čas se ani jeden z nich vůbec nepohnul. Oba se snažili vzpamatovat a odhadovali, které kosti ještě mají v celku a které už ne. Až po chvíli zvedla Mira pomalu hlavu a podívala se na Melona pod sebou.

„Jsi celý?“ zeptala se.

„Jasně,“ ozval se Melon a rukou si odhrnul její vlasy z obličeje, aby na ni viděl.

„Omlouvám se. Jsem hrozně nešikovná.“

„Já bych z toho vinil spíš schody. Už dávno potřebovaly opravit, ale nějak jsem stále neměl čas a náladu se do toho pustit.“

„Opravdu jsi celý?“ ujíšťovala se.

„Jasně a užívám si to,“ usmál se.

Nechápavě se na něj podívala.

„Kolikrát za život se mi stane, aby na mě ležela draconiánka tvého půvabu?“ zavtipkoval, aby odvedl její myšlenky od pádu a předešel tak návratu před poslední rozhovor.

Míře se varovně zablýsklo v očích, ale k Melonovu překvapení se nezvedla hned, ale až po hodné chvíli, kdy mu zvědavě hleděla do očí. Teprve pak se pomalu zvedla a posadila na zem. Melon se zvedal pomaleji a bolestivě u toho sykal.

„Máš někde při ruce ty masti?“ zeptala se, když Melon vzdal pokusy o zvednutí se do sedu a raději se jen překulil na bok. V téhle poloze plánoval počkat, až se záda trochu uklidní a dovolí mu další pohyb. V duchu si říkal, že takhle potlučený ještě nikdy nebyl a byl si jist, že ani hospodští rváči na tom nikdy nemohli být hůř.

„Jsou na polici ve skříni,“ odpověděl. „Na co je potřebuješ?“

„Uvidíš. Lehni si na břicho, podívám se ti na ta záda,“ odpověděla a zvedla se. I ona sice musela syknout bolestí, která jí projela křídly a nohama, ale jinak se pohybovala bez větších potíží. Došla ke skříni a vzala z ní košík s ranhojičskými potřebami. Pak se vrátila k Melonovi, který se zatím překulil na břicho a podařilo se mu dát si ruce pod hlavu.

„Co budeš dělat?“ zajímal se a snažil se na ni podívat, ale hlavu mu třeštila tak, že byl rád, když ji mohl mít alespoň v té jedné poloze.

Mira si klekla vedle něj a košík odložila na zem vedle sebe.

„Ani lidé ve vesnici nejsou nešikoví. V ledasčem si umíme pomoci sami i bez čaroděje a jeho umění,“ usmála se. Pak mu bez varování prudce stáhla tuniku ze zad až ke krku.

Čaroděj sebou škubl a zavyl bolestí. Z očí mu vytryskly slzy. Aby dál nekřičel bolestí, která mu pulzovala celým tělem, zakousl se do spodního rtu. Mira se na něj podívala s vystrašeným překvapením v očích. Měla za to, že jeho zranění jsou jen boule a modřiny a ty by neměly tak bolet. A tuniku musela vždy přetahovat rychle, protože jinak se dočkala křiku a klení pacientů.

„Promiň! To jsem nechtěla! Netušila jsem, že to bolí tak moc!“

Melon ještě chvíli setrval v poloze s hlavou zvednutou. Až když bolest začala polevovat, položil ji s hlasitým povzdechem na ruce. Neřikal nic, protože musel zhluboka dýchat, jako by běžel celou cestu z vesnice až ke svému domu. Mira raději na nic nečekala a vytáhla dvě masti z košíku. Smíchala je s listy sušené byliny a vzniklou směs začala opatrně a co nejjemněji nanášet na potlučená záda, na kterých se již vybarvovaly modřiny.

Melon opět zafuněl, ale tentokrát úlevou, protože kam Mira nanesla mast, tam bolest rychle polevovala. Když si byla jista, že záda již téměř nebolí, začala je opatrně masírovat a vtírat další dávku masti hlouběji do kůže. Celé ošetření trvalo téměř hodinu, ale na jeho konci se Melon mohl sám posadit a bolela ho jen hlava, na kterou mu slíbila uvařit odvar, po kterém by měla bolest ustoupit.

Melon si srovnal tuniku a zahleděl se na Miru, která dál seděla proti němu. Pak udělal totéž, co ona nahoře. Rychle se k ní natáhl a políbil ji na tvář.

„Děkuji. Myslím, že jsi mi oplatila i to, co jsem pro tebe ještě neudělal.“

Usmála se a v očích jí blýsklo. „Však něco najdeme, čím mi to budeš moci vrátit,“ mrkla na něj a zvedla se na nohy. Podala mu ruku a pomohla mu vstát. Protože se mu trochu motala hlava, musela ho jednou rukou obejmout a vést k židli, aby si sedl. Melon si to náležitě vychutnával a nijak se tím netajil.

„Asi začnu padat ze schodů častěji, abys mě musela takhle vodit,“ usmál se.

„Zkus to a místo masti na tebe použiji ledovou vodu,“ mrkla na něj a posadila ho na židli. Sama si sedla na druhou. Melon se dal do nalévání čaje, který byl sotva vlažný. Ruce se mu sice klepaly, ale podařilo se mu to s jen nepatrnými škodami na čaji i stole. Mira zase nakrájela chléb a rychle ho natřela pomazánkou z vajec, sýra a bylin, kterou vyrobila předtím, než byli vyrušeni.

„Dobrou chuť,“ popřála mu, když mu po stole přistrčila jeho porci.

„I tobě,“ přitakal a dali se do jídla.

Při jídle se už bavili o všem možném a Melon pocít, že ten pád byl snad i k něčemu dobrý. Zdálo se mu, že Mira získala zpět trochu svého sebevědomí, když mu dokázala pomoci. Po jídle Mira připravila odvar z osmi bylin, který Melon dobře znal. Používal se nejen k tlášení bolesti hlavy, ale i celkově k utišení rozjitřených emocí a podobně. Melon by si na bolest hlavy udělal jiný odvar, který zabere skutečně jen na hlavu, ale nechtěl Míře kazit radost. Navíc byl večer, takže nebude vadit, když usne a trochu se prospí.

Sám opláchl ve dřezu těch pár kousků nádobí a nedal se od Miry vystrnadit, když se o to pokoušela.

„Tak, tady to je,“ ozvala se Mira po té, co odvar scedila a zchladila, aby se dal hned pít a podala mu veliký hrnek, plný nazlátlé tekutiny.

„Tak to abych si nejdříve ustlal,“ poznamenal s úsměvem.

„A proč?“ pootevřela trochu víc oči.

„Protože se přece po něm rychle usíná.“

„Po tomhle ne,“ zavrtěla hlavou. „Tehle vymyslela moje máma. Je tam jedna bylina nahrazená druhou a postup výroby je trošičku odlišný, ale ve výsledku tiší veškerou bolest a neusíná se po něm.“

Melon se zatvářil překvapeně. Tohle pro něj byla novinka a to se pokoušel tehle odvar vylepšit již hodně dlouho. Ale jediným výsledkem bylo prodloužení spánku.

„Ukaž,“ přistoupil k Míře a převzal hrnek. Očichal odvar a pokud mohl soudit nevoněl zle. Pak trochu ochutnal a nakonec ho vypil. O vteřinu později ležel v křesle a hlasitě chrápal.

Mira vytřeštila oči. „Ale takhle to účinkovat nemělo! Mělo to odstranit bolest a nic víc!“ vyjekla a sklonila k ležícímu Melonovi a zatřásla s ním.

„Vstávej! Tohle není legrace!“ křikla mu do ucha, ale s Melon nepohnul ani brvou. Mira s ním ještě chvíli třásla, ale když to nemělo žádný výsledek, zvedla se od něj a přešla kolem křesla ke stolu, kam dopadl hrnek, když ho Melon upustil.

O chvílku později málem vylétla leknutí z kůže, protože ji cosi objalo kolem ramen. Vyjekla a rychle se obrátila s drápy na ruku pohotově k útoku. Před ní stál Melon a spokojeně se smál.

„Ty?! Jak to že nespíš!?“ vykřikla.

„Trochu jsem si z tebe vystřelil,“ přiznal se bez špetky studu v hlase.

„Já tě...“

„Co?“ přerušil ji spokojeně a využil toho, aby ji pohladil po vlasech. To jí okamžitě zarazilo v rozletu a zmlkla.

„Neboj, na něco přijdu,“ mrkla na něj po chvíli a odtáhla se. Melon jí nijak nebránil. Jen se znovu spokojeně usmál a přešel k truhle, aby z ní vyndal rezervní lůžkoviny. Pak truhlu trochu odtáhl ode zdi a na její horní ploše si vyrobil místo na spaní.

„Tady budeš spát?“ zeptala se, když skončil.

„Jistě. Spal jsem tady i dřív, když ještě byla matka na živu a spala nahoře. Truhla je na to dělaná, jak vidíš, je dost dlouhá i široká.“ Pak se podíval oknem ven. Den nabitý událostmi končil. Šero bylo již tak husté, že neviděl ani na první stromy. V domku bylo vidět jen díky lampě, kterou měl pověšenou pod stropem a jejíž svit řídilo kouzlo podle toho, kole světla se do místnosti dostávalo okny. Dokázala to tak plynule, že si ani neuvědomili, že se venku stmívá.

„Já nevím jak ty, ale po dnešku jsem tak unavený, že bych navrhoval jít spát. Co ty na to?“ navrhl.

Mira přisvědčila a rozloučila se s ním. Vyšla nahoru a využila toho, aby vrátila vypadlý stupeň na své místo. Nahoře pak chvíli řešila, v čem bude spát, když svou původní noční košili si přes křídla neoblékne. Nakonec se musela spokojit s tím, že ulehla tak, jak byla. Nelehla si na břicho, jak jí radil Melon, ale na záda, protože pak by se nedokázala přikrýt a bylo jí docela chladno. Další čas strávila tím, že se snažila schovat si pod přikrývku co největší část ocasu a křídel. Ocas se tam vešel celkem pohodlně, ale křídla byla příliš velká na takovou přikrývku. Nakonec zjistila, že nejlepší bude, když se jimi obalí jako to dělají netopýři u nich doma na půdě. Připadala si pak trochu směšně, ale zato se vešla pod deku celá a bylo jí příjemně teplo.

Krátce po uložení se ke spánku, začalo Miru svrbět tělo. Začalo to jako občasně svědění na boku a stačilo se několikrát podrbat. Přičítala to chybějící koupeli. Ale postupně se svědění šířilo dál a dál a nabývalo na síle a protivnosti. Když už si Mira zoufala a odhodlala se k tomu, že probudí Melona a přesvědčí ho, aby jí ukázal, kde a jak se koupe, potíže náhle ustaly. S úlevou si opět lehla, položila si obě ruce pod hlavu a zavřela oči. Avšak po chvíli jejím tělem projela nenadálá vlna bolesti, až jí zajiskřilo před očima a pronikavě vykřikla.

Vykřik okamžitě probral Melona v přízemí. Leknutím spadl z postele na zem, ale rychle se zvedl a spěchal nahoru. Tam se mu naskytl pohled na Miriino měnící se tělo. Již dosáhlo lidské podoby a nyní se vracelo zpět do draconiánské. Šaty, ve kterých se uložila ke spánku, se rozpadly. Celá proměna byla velice rychlá a tedy i bolestivá. Melon neznal žádné kouzlo, které by dokázalo tak rychle utišit takovou bolest.

Jediné co mohl udělat také hned udělal. Sedl si na postel k Míře, zvedl ji a přitiskl ji k sobě. Zároveň k ní tiše promlouval a konejšil. Když proměna skončila, což trvalo jen několik chvil, všechny svaly Miriina těla se stáhly v křeči. Její tělo se napnulo a přestala dýchat. Melon musel jednat rychle, aby se mu neudusila v náručí. Levou rukou ji stále držel a prsty pravé jí přejížděl po zádech a rychle šeptal slova uvolňujícího kouzla. Musel se však dotknout každého svalu a pokud možno v co největší části, aby mělo kouzlo dostatečný účinek. To jeho snažení velmi komplikovalo, ale podařilo se mu uvolnit hrudní svaly dříve, než Mira omdlela. Nakonec jí přejel prsty po krku a její hlava mu dopadla na rameno, kde Mira hlasitě lapala po dechu.

Křeč pomalu ustupovala a Melon tomu napomáhal svým kouzlem. Přitom stále na Miru mluvil a snažil se ji uklidnit. Když totiž vyslovil kouzlo podvacáté, zacyklilo se a jeho další opakování již nebylo třeba. Nakonec mu Mira celou svou vahou spočinula v náručí, protože se všechny její svaly uvolnily a po křeči byly příliš namožené a bolavé, než aby je mohla a chtěla znovu použít.

Když si Melon oddechl, že už snad bude dobře, začala se Mira třást jako v zimnici. Drkotala zuby a celé tělo postihl nezvladatelný třes. Melon ji rychle zabalil do deky a ještě víc ji k sobě přitiskl, aby ji zahřál. Mira to buď pochopila nebo prostě jen cítila ve své blízkosti zdroj tepla, protože i ona se k němu co nejvíce přitiskla.

Melon si až nyní uvědomil k čemu došlo a nadával si do hlupáků, že s tím nepočítal a nepřipravil se na to. Ale bylo to přece tak vzácné. On sám o tom ani neslyšel, pouze četl a to ještě jen jednou. Draconiánský záchvat. Tak se tomu říkalo a jen jeho název budil mezi draconiány hrůzu. Pokud zastihl draconiána osamoceného a bez podpory druhých, byl vždy smrtelný. Nejčastěji se udusili, stejně jako by se to stalo Míře, kdyby nebyla u Melona.

Zimnice trvala ze všech fází záchvatu nejdéle. Přes tři hodiny držel Miru v náručí a zahříval ji. Ale zimnice polevovala jen pomalu, takže trvalo ještě další hodinu od prvních příznaků jejího ústupu, než se Mira docela uklidnila. Na přenos dolů ze schodů nebylo ani pomyslení, protože by snadno zakopl o její ocas nebo křídlo. Draconiánka zůstala v Melonově objetí po celou zcela bez hnutí a pak začal vzlykat a plakat.

Čaroděj použil jeden ze zbytků jejích šatů, aby jí mohl osušit oči a přiměl ji vysmrkat se. Když se pak zaklonila a podívala se na Melona, uviděl v jejích očích vděk za poskytnutou pomoc. Položil jí ukazováček a prostředníček na čelo mezi oči a vyslovil pět krátkých slov. Přitom současně posouval prsty dolů na tlamu a Mira během dvou vteřin usnula.

Zachytil ji, aby se nesvezla až na zem, uložil zpět do postele a přikryl až po bradu. Nyní měla klidný a pravidelný dech i srdeční tep. I teplotu již měla normální a Melon, po té co vše jako zkušený ranhojič zkontroloval, se narovnal

a odešel do přízemí. Sedl si vyčerpaně na židli u stolu a položil si hlavu do dlaní. Opět si v duchu vynadal do tupců, že si neuvědomil všechna rizika včas a nechal ji, aby si prošla takovým utrpením.

Pak se však rozhodně zvedl, rozdělal v krbu oheň a dal se do přípravy léku. Dnešní noc znamenala hodně. Bylo jasné, že Mira bude muset po zbytek života brát lék, aby předešla dalším podobným záchvatům. Záchvaty se dostavovaly celkem pravidelně. U každého draconiána to byl sice jiný cyklus, ale pokud se Melon pamatoval, nejkratší doba mezi dvěma záchvaty byla dva dny a nejdelší dva týdny. Neexistoval lék, který by je odstranil úplně a jednou pro vždy. Ale pravidelným užíváním odvaru z několika pro člověka smrtelně jedovatých bylin se dalo zajistit, že k proměně nedojde a celý záchvat se eliminuje na pouhou zimnici. Ta sice potrvá déle a bude intenzivnější, ale nedojde k ohrožení na životě křečci a ani si draconián nezničí oblečení, které má v tu chvíli na sobě.

Den 4.

Odvar byl hotov ještě před svítáním a čaroděj jej postavil na stůl, aby vychladl. Pak si odešel lehnout a trochu se prospat.

Mira se probudila, až když slunce vystoupalo nad koruny okolních stromů a jeho paprsky jí dopadly na tvář. Zamručela a pokusila si zakrýt oči rukou, ale paprsky hrály a dál ji kazily spaní. Nakonec si povzddechla a posadila se. Protáhla se a právě v tu chvíli si všimla dvou kusů svých šatů ležících na zemi. To zapůsobilo jako spínač pro její paměť, která jí rychle přehrála celou noc, včetně všech detailů. Mira zděšeně otevřela oči dokořán a mimoděk vyjekla.

Melon dole měl lehké spaní, takže se probudil už ve chvíli, kdy se Mira začala na posteli převalovat a mručet. Nyní seděl na židli, takže to měl ke schodům jen skok. Nahore byl doslova ve vteřině a zabrzdil vedle Míry, která se držela za hlavu a z očí se jí řinuly slzy. V mysli se jí odvíjela uplynulá noc stále dokola. Melon ji dal přes ramena deku, přisedl si a objal ji, aby jí dodal trochu odvahy. Mira se mu vrhla kolem krku. Nebránil ji v pláči, naopak jí v tom šeptem podporoval, protože věděl, že v takových chvílích je nejlepší dostat ze sebe všechny nastřádané emoce ven. Někdo to dělá násilím, jiný prací, Mira se potřebovala vyplakat. K představě rázné dívky, jak ji všichni znali, se to vůbec nehodilo, ale Melon už dávno věděl, že svět je plný překvapený a že nic není takové, jak se na první pohled zdá.

Mira se po chvíli uklidnila a přijala od něj kus látky, aby si očistila obličej. Pak se od něj odtáhla a zabalila se do deky.

„Mohl bys říct, že už je to zbytečné, ale podle mne ne,“ řekl pak na oko klidně, ale jinak byla červená až za ušima. Draconiáni se totiž na rozdíl od draků dokáží červenat jako lidé.

„Mohl bych to říct a byla by to pravda. Po dnešní noci určitě, ale to by se hodilo k nějakému floutkovi, který by chtěl využít situace,“ odpověděl.

„Ale ty jsi toho nevyužil. Zachoval jsi se jako čaroděj a ranhojič. Pomohl jsi mi, ale nic víc jsi neudělal,“ usmála se.

„Ne, nic víc jsem neudělal,“ přisvědčil spokojeně.

„A v čem teď budu chodit? Šaty jsou na kusy.“

„Mohu ti udělat jejich přesnou kopii?“ navrhl, ale Mira zavrtěla hlavou.

„Trvá dobu, než se do nich dostanu. Opravdu se draconiáni oblékají do tak složitých šatů?“

„Ne, co vím, tak mají šaty jednoduché,“ zamyslel se Melon.

„A uměl bys mi udělat taky takové?“ zeptala se.

„To není problém. Jen potřebuji vidět, jak asi vypadaly. Počkej, dole mám jednu knihu o draconiánech, tam jsou nějaké ilustrace,“ řekl a zvedl se z postele. Sešel dolů a chvíli hledal mezi knihami, které odnesli z podkroví dolů. Po několika vteřinách ji našel a vrátil se nahoru. Mira stále seděla na posteli a jak si všiml, přerovnála si na sobě příkrývku. Přisedl si k ní a začal v knize listovat. Mira zvědavě natáhla krk a sledovala obracející se stránky. Konečně našli co hledali.

Několik stran, kde byli vyobrazeni draconiáni obojího pohlaví v různých oděvech. U některých se Mira hlasitě divila, jak v nich mohl někdo vyrazit mezi lidi.

„Vždyť bych umřela hambou!“ vykřikla najednou, když Melon obrátil stránku a objevila se kresba draconiánky, která na sobě měla jen bederní roušku a něco nemožně malého na hrudi. Melon se podíval na nápis pod obrázkem.

„Tady se píše, že je to oděv draconiánské bojovnice z jižních provincií. To by mohla být i pravda. Bojovnici se tam oblékají podobně. Muži mají jen kožené bederní roušky a bojovnice navíc kožené podprsenky. Ale neptej se mě, proč to dělají.“

Mira si poklepala drápem na čelo, čímž dala jasně najevo, co si myslí o jižních provinciích a lidech v nich žijících.

„Tady jsme na severu. Najdi něco, co se sem víc hodí,“ pobídla ho.

Ještě chvíli listovali, až ho zastavila. „Počkej, tohle vypadá docela normálně a mohlo by to být i pohodlné.“

Na obrázku byla opět draconiánská bojovnice, ale tentokrát zcela oblečená. Šaty byly jednoduchého střihu. Dalo by se říct, že jednodušší už ani nemohly být. Zakrývaly břicho a hrud', ale záda zůstávala holá. Nahore je držela šňůrka kolem krku a v pase opasek s dýkou a nějakou brašnou. Pod opaskem na stehnech začínaly dva rozparky. Šaty končily kus nad kotníky a díky rozparkům umožňovaly bezpečný pohyb nohou a ocasu v co největší míře. Na zádech měla draconiánka meč a v jedné ruce kopí.

„Tohle se ti líbí?“ zeptal se.

„Máš něco proti?“ podívala se na něj.

„Ne, to ne, už jsem tu několik žen v takových šatech viděl. Většinou to byly mladé kouzelnice a čarodějnice.“

„A to je nějaký problém?“ mrkla na něj. „Do těch se snadno obléknu. Budu mít volná křídla i ocas. Včera mě ty sukně hrozně vadily. Tlačily ocas dolů k nohám a stále jsem do něj narážela patami. Jsem si jistá, že více než polovina zakopnutí byla způsobená sukní.“

„V tom případě ti je vyrobím, aby ses mohla obléknout,“ navrhl a Mira souhlasně přikývla.

Melon vyrobil šaty pomocí kouzla v několika minutách a Mira si je kriticky prohlédla. Pak se obrátila k Melonovi, který je také pozoroval s velkým zájmem.

„A nyní se ale otoč, abych se mohla obléknout,“ požádala ho. Melon nedělal potíže, zavřel oči a obrátil se na druhou stranu. Nepokusil se otočit, dokud mu to nedovolila.

Podívala se na něj a usmála se.

Děkuji za nové oblečení.“

„Nemáš za co,“ usmál se. V tu chvíli je přerušil Miriin žaludek a ona se začervenala.

„Tak v tom případě bych navrhoval snídaní,“ nabídl jí hned se smíchem rámě.

„Souhlasím,“ usmála se a zavěsila se do něj.

Dole si rychle připravili prostou, ale vydatnou snídani. Mira dostala větší porci, protože byla po divoké noci vyčerpaná a hladová. Když usedla ke stolu, postavil před ni Melon nádobku s odvarem.

„Co je to?“ podívala se na něj zvědavě.

„Lék proti draconiánským záchvatům. Ode dneška ho musíš pravidelně užívat, aby se již neopakovaly v takové síle,“ řekl.

„Dnešní noc se bude opakovat?!“ vykřikla a oči se jí rozšířily hrůzou.

„Bohužel ano,“ přisvědčil a vysvětlil jí podrobnosti. Mira na něj hleděla sklesle, ruce složené do klína.

„Takže už nikdy nebudu zdravá?“ zeptala se pak.

„Není to nemoc, je to chyba v kouzle, které tě proměnilo v draconiána. Matka si myslela, že je to tím, jak se kouzlo postupně vyčerpává. Draconiáni již nejsou tak dokonalí jako na začátku. Za pár století se draconiáni přestanou objevovat úplně,“ řekl.

„Ale to mi nijak nepomůže. Prostě musím brát léky. Když dojdou, nebo je ztratím, zemřu. To je dokonalá definice nemoci, ať už ji způsobilo cokoli,“ řekla unaveným hlasem a odměřila si do skleničky čisté vody deset kapek kalné tekutiny. Odvar se ve vodě okamžitě rozpustil a dal jí barvu slabého čaje. Zvedla skleničku, přičichla a usklíbila se.

„Smrdí to odporně,“ ale vypila obsah do dna dřívě, než Melon stihl něco říct. Polkla a zašklebila se ještě jednou.

„A chutná ještě hůř.“

„Promiň, že jsem ten lék nepřipravil již včera,“ omluvil se. Zvedla k němu hlavu.

„Neříkal jsi snad, že se to nedá poznat, dokud se to neprojeví a navíc je to velice vzácné?“ zapátrala.

„Ano, to je pravda...“ začal, ale dál ho nepustila.

„Tak si s tím nelámej hlavu. Stačí, že toho mám plnou hlavu já,“ odpověděla a sáhla po snídani.

Melon se poněkud rozpačitě posadil vedle ní a také se dal do jídla. Snídaně proběhla v tichu, které rušilo jen praskání ohně v krbu a občasné zašramocení domácích hlodavců žijících pod podlahou a ve stěnách. Melon by se jich mohl snadno zbavit, ale dokud byl sám, dělali mu společnost. Navíc měl bytelnou spíž, která byla téměř prázdná, takže hlodavci vyráželi za potravou do lesa.

Po jídle Mira opláchla nádoby a když jí chtěl pomoci, usadila ho jediným pohledem zpět ke stolu. Pak si sedla proti němu na židli.

„Co budeme dnes dělat?“ zeptala se.

„Musím dokončit ten lék pro koně a ty bys měla pokračovat ve cvičení, abys získala jistotu při pohybu,“ odpověděl.

„Cvičení? To je pěkná otrava. Nutil nás do toho kněz, když jsem byla malá a učila jsem se u něj s ostatními dětmi číst, psát a počítat,“ usklíbila se. „Nic lepšího pro mě nemáš?“

Melon zapátral v paměti, co by tak mohla draconiánka dělat, aby se zabavila. Mira ho pozorovala a pak se znovu ozvala.

„Včera jsi mi říkal, že když budu umět něco, co lidé neumí, ale potřebují, tak mě nechají na pokoji. Co jsi tím myslel?“

„Mohla by ses naučit kouzla nebo ranhojičství,“ navrhl hned.

„Ale obojí už ovládáš ty,“ upozornila ho.

„Ale jsou nemoci a potíže, které mužský ranhojič neléčí.“

„Ty myslíš, abych dělala porodní bábu?“ vykulila na něj oči a začala se hlasitě smát, div že nespadla ze židle.

„Vždyť je jedna v naší vsi a druhá ve vedlejší, sotva půl hodiny od nás! Proč by si volaly právě mě, draconiánku?!“

Melon se poškrabal na hlavě a zoufale hledal nějaké další uplatnění draconiána ve společnosti.

„Čarodějí není nikdy dost, mohla bys zkusit magii. To, že jsem čaroděj já, neznamená, že se jím nemůžeš stát i ty.“

Zamyslela se nad tím a Melon pobaveně pozoroval, jak přitom nevědomky hýbe ušima. Pak se na něj podívala.

„Kouzla, to je hlavně ležení v knihách, že?“ zeptala se.

„Přesně tak. Spousta učení,“ přikývl.

„Nikdy jsem nebyla knihomol,“ zavrtěla hlavou. „Nevydržela bych u toho. Raději bych něco, při čem se mohu hýbat.“

„Draconiáni jsou hlavně bojovníci. Chceš se tedy učít v boji?“ zeptal se.

Mira zpozorněla. Možná to bylo tím, že je nyní draconián, ale nabídka cvičení v boji se jí zamlouvala.

„Ano, to bych zkusila mnohem raději než sezení u knih,“ přikývla spokojeně.

„V tom případě můžeme začít hned teď,“ řekl Melon a vstal od stolu.

„Ty umíš bojovat?“ otevřela překvapeně oči dokořán.

„Samozřejmě,“ urazil se na oko a přešel k truhle, která mu dnes sloužila jako postel. Otevřel ji a po chvíli přehrabování vytáhl dvě tyče z pevného tvrdého dřeva, na jednom konci opatřené záštitou.

„S tímhle jsem se učil boji s mečem. Můžeme začít hned, jestli chceš,“ řekl. Mira nadšeně přisvědčila a zvedla se od stolu.

Vyšli ven a Melon začal s výkladem o základních šermířských postojích. Protože Mira ještě stále své tělo neovládala na takové úrovni, jak by si sama přála, moc daleko se nedostali. K Melonovu údivu se však nedočkal žádného přívalu nářků. Mira zatnula zuby a snažila se. Nakonec sama uznala, že bude třeba několika dnů cvičení, aby se naučila znovu pevně stát na nohou. A ani nečekala na jeho názor a pooděšla stranou, aby s cvičením začala.

Melon se spokojeně usmál, že konečně dostala rozum a vrátil se do domku k práci na léku. Plánoval, že koně budou tak zdraví a silní jako nikdy předtím, ale lakomého statkáře právě tohle přijde na pěkné peníze.

Mira se vrátila domů až po poledni, kdy už měl Melon vše dávno hotovo a dokončoval oběd. Unaveně si sedla do křesla a začala si mnout naraženiny na nohou a rukou.

„Tak jak to šlo?“ zeptal se hned, jak prošla dveřmi, ale odpověděla mu, až když si sedla.

„Docela dobře. Určitě mnohem líp, než včera, ale stejně stále zakopávám.“

„Potřebuješ ošetřit nějaké rány?“ zeptal se a přistoupil k ní, aby si ji mohl lépe prohlédnout.

„To bys byl hodný, dvakrát mi podjely nohy a mám pěkně naražená záda a ramena,“ podívala se na něj s rozpačitým úsměvem.

„Tak se otoč,“ řekl a přinesl si ranhojičkové potřeby. Mira ho poslechla a natočila se tak, aby se snadno dostal k jejím zádům. Melonovi stačil jediný pohled, aby věděl, že to nic vážného není. Pouze drobné naraženiny. Ovšem, na ramenou měla modřiny mnohem větší a zdálo se, že dopadla na nějakou větev či kořen.

Otřel jí záda vlhkou látkou, aby je zbavil nečistot a pak modřiny natřel masťou. Nakonec jí jemnou masáží uvolnil naražené a natažené svaly, takže se mohla zase normálně hýbat.

„Tak co, je to lepší?“ zeptal se nakonec.

Mira se postavila a na zkoušku několikrát mávla pomalu křídly. Pak se pokusila o několik předklonů a záklonů. S výsledkem byla úplně spokojená.

„Je to bezvadné. Děkuji,“ usmála se na něj.

„Tak že by jsme mohli zasednout k obědu?“ zeptal se a přešel ke krabu, kde se v hrnci cosi vařilo a šířilo do místnosti příjemné vůně.

„A co máme dobrého?“ zeptala se hladově Mira a šla za ním, aby se podívala.

„Omáčku ze zajíce. Máš ráda zajíce?“

Nadšeně přikývla. Nechtěla vypadat jako nenažranec, ale po celodopoledním cvičení by snědla cokoli. Rozdělit jídlo na talíře zabralo jen chvíli a pak už oba seděli u stolu. Po obědě Mira uklidila a Melona k tomu nepustila ani na vteřinku. Čaroděj z toho byl mírně nervózní, ale snažil se to nedat najevo. Právě když Mira domyla poslední přibor, varovalo Melona jeho výstražné kouzlo, že se k domku kdosi blíží.

Zvedl se od stolu a přešel k oknu. Vyhlédl ven a pozoroval les směrem od Miriiny vsi. Mira si všimla, že se něco děje a přešla za ním.

„Co se děje?“

„Máme návštěvu,“ odpověděl Melon a dál hleděl mezi stromy.

„A koho?“

„Ještě nevím,“ pokrčil rameny. Mohl by sice použít rozlišovací kouzlo, ale varování které dostal od výstražného kouzla svědčilo o málo nebezpečném návštěvníkovi.

Nakonec se mezi stromy cosi pohnulo a na volný prostor před chaloupkou vyšel osamocený muž. Oblečený do dlouhého beztvareho pláště a s přes hlavu staženou kapucí. Ruce měl sepnuty, jako to občas činili mniši, když se modlili. V pase měl plášť stažený provazem.

„Vypadá jako mnich,“ nadhodila Mira a Melon přikývl.

„A jde k nám, tak si s ním promluvíme,“ řekl.

„Mám jít ven já nebo ty?“ zeptala se.

„Co bys raději?“ mrkl na ni.

„Po poslední zkušenosti tam jdi raději ty a já přijdu pak. Co kdyby to byl zase nějaký blázen s mečem,“ zatvářila se otráveně.

„Dobrá,“ usmál se a vyšel na práh.

„Vítej dobrý muži,“ pozdravil příchozího, který se při zaslechnutí jeho hlasu zastavil a zvedl hlavu. Do tváře mu však stále vidět nebylo.

„Přeji krásný den,“ pozdravil Melona pevným hlasem a Melon hned pojal podezření, že tu něco není úplně v pořádku. Potulní mniši obvykle mluvili jinak. Mira stála hned za dvěma, takže slyšela vše velice dobře a nyní překvapeně našpicovala uši.

„Co tě ke mně přivádí?“ zeptal se Melon a otálel s pozváním cizince do domu.

„Jsem potulný mnich na cestě do kláštera Svatého Makala pod Stříbrným vodopádem. Mají tam velice bohatou knihovnu a já bych si velmi rád přečetl několik knih, které v našem klášteře nemáme,“ odpověděl mnich.

„Tak to máš před sebou ještě dalekou cestu a musím říct, že jsi si poněkud zašel. Odkud jsi vyrazil?“ zajímal se Melon.

„Jsem z kláštera Svatého Edbera pod skalou,“ uklonil se mírně mnich, jako by to bylo jeho jméno. Melon se ovšem zatvářil dost překvapeně.

„Ale to jsi si zašel nejméně o pět dnů přáteli!“ divil se nahlas. „Z tvého kláštera vede ke Svatému Makalovi docela pohodlná vozová cesta, po které bys tam došel nejdéle za patnáct dnů. Takhle jsi úplně zbytečně musel projít průsmykem Divokých vlků, kde není bezpečno již nejméně dvacet let a pak jsi musel překročit Medvědí horu, která je stejně nebezpečná. Prozrad' mi, jak se ti podařilo projít těmito místy bez jediného zranění?“

„Modlil jsem se dnem i nocí k patronu našeho kláštera a on mne ochránil,“ pronesl zaníceně mnich, ale co se Melona týkalo, neudělalo to na něj ani ten nejmenší dojem.

„To tedy musí být velice mocný svatý, když tě dokázal ochránit před vlkodlaky,“ zatvářil se pochybovačně. „Kolik jsi jich potkal?“

„Jen dva, můj pane. Ale moc mého patrona je přesvědčila, aby mne nechali být a šli si svou cestou,“ pronesl mnich ledabyle.

Mira, skrytá ve stínu za Melonem, do něj strčila drápem a špitla, „Lže!“ Melon na to jen neznatelně přikývl, protože nevěděl, jak přesně ho mnich z pod kápě vidí.

„A co vlastně děláš teď tady?“ zeptal se Melon podivného mnicha.

„Jak jsem řekl, jsem na cestě do kláštera Svatého Makala,“ zopakoval mnich.

Melon udělal prsty za zády několik rychlých znamení, aby sebe i Miru ochránil před zlou magií a podíval se rozhodně na mnicha před sebou.

„Ta podívej. Přestaneme si hrát na schovávanou. Průsmykem Divokých vlků jsi projít nemohl, protože je zavalený zemí od posledních přivalových dešťů. Na to, abys jím prošel, bys musel mít na rukou a nohou drápy nebo bys musel umět létat. Ani Medvědí horu jsi překročit nemohl, protože stojíš teprve na jejím úpatí. A konečně, klášter Svatého Makala před třemi měsíci vyhořel a mniši z něj se uchýlili do klášterů v okolí a to i do toho, ze kterého jsi údajně vyšel. Knihy v klášteře byly zničeny a nyní se mniši domlouvají, jestli vůbec budou klášter obnovovat. A teď mi ve vlastním zájmu řekni, kdo jsi a co tady pohledáváš.“

Mnich byl chvíli z ticha a pak Melon pocítil na ochranném kouzle tlak útočného kouzla. Obranné kouzlo vydrželo a odrazilo kouzlo zpět k útočníkovi. S mnichem to udeřilo o zem asi pět kroků od Melona a Miry. Čaroděj nejprve posílil obranné kouzlo a pak sestoupil z prahu na zem.

Muž před ním se zvedl na nohy a kapuce mu přitom sjela na záda. Melon ho ihned poznal.

„Co tu chceš a jak si dovoluješ na mne používat magii?“ zavrčel varovně. „Již jednou jsem tě odtud vyhodil, ale jak se zdá, nebylo ti to zřejmě dost jasné.“

„Počkej, mistře Melone!“ vykřikl muž a natáhl k němu ruce v obranném gestu. „Chtěl jsem s tebou původně jen mluvit, ne tě napadnout!“

„Ale napadl jsi mě a buď rád, že jsem použil jen tohle kouzlo. Mohl jsi dopadnout mnohem hůř.“

„Chtěl jsem tě požádat, jestli bys mi nepomohl s jednou zakázkou,“ vymlouval se muž, ale Melon mu nevěřil ani za mák.

„Tak poslouchej, ty kouzelnické kvítko, hned teď se sebereš a půjdeš k tomu, kdo tě sem poslal a řekneš mu, že Melon je stále ve střehu a považuje za urážku, když zjistil, že ho měl zlikvidovat takový amatér. A také mu řekni, že jestli přesto za mnou někoho znovu pošle, bude zle. A teď zmizni.“

Muž však přesto začal nanovo. „Ale mistře Melone, vždyť mne znáte a já znám vás. Jak bych si mohl třeba jen na vteřinu myslet, že vás má magie může ohrozit. Vždyť bych se musel sám sobě vysmát.“

Melon se ovšem zamračil takovým způsobem, že mu došla slova.

„Varuji tě naposledy. Jestli nezmizíš než napočítám do pěti, zle se ti povede,“ pohrozil mu a mírně pozvedl ruce. Muž se dal na úprk a zmizel mu z dohledu dříve, než napočítal do tří.

„Co tady ten hlupák dělal?“ zajímala se Mira, která vyšla z domku a postavila se vedle něj.

„Kdo ví, ale nejspíš ho někdo poslal. Na takový nápad by z vlastní hlavy nepřišel,“ pokrčil rameny, ale v tom ho najednou Mira strhla na sebe a místem, kde před okamžikem stál, proletěl šíp.

„A teď už toho mám dost!“ zařval vztekle Melon. Odstrčil Miru stranou a mávl oběma rukama nad hlavou. Vzápětí se od něj rozlétla lesem světelná a tlaková vlna. Mira musela zarýt drápy obou rukou do kmene stromu, aby ji neodmrštila pryč. Naštěstí jí cosi poradilo zavřít pevně oči. Jinak by nyní byla úplně slepá. Draconiánské oči jsou velké a citlivé, takový záblesk by je mohl i trvale poškodit.

Z lesa před nimi se ozvala série poděšených a bolestivých výkřiků, když kouzlo zasáhlo útočníky a mrštilo s nimi o kmeny stromů. Melon se rychlým krokem vydal za hlasy a Mira se mu držela v patách. Ještě než vyšla z domku, prohrábla mu truhlu a našla v ní dlouhou dýku. Tu nyní měla v pochvě u pasu s jednou rukou na jílcí.

Nešli daleko. Za skupinkou silných dubů našli ležet skupinku pěti potlučených mužů, kteří se snažili zvednout na nohy. Ovšem rána, kterou jim Melon magií ušetřil, byla tak silná, že jim to vůbec nešlo. Falešný mnich byl také mezi nimi a právě si držel hlavu, ze které mu po čele stékal pramínek krve, jak si ji rozsekl o ulomenou větev na kmeni jednoho z dubů.

„A teď mi koukejte vyklopit, kdo vás sem poslal,“ řekl jim Melon rozzlobeným hlasem. Mira se mu postavila po pravý bok a sledovala ležící muže planoucíma očima.

Muži se postupně zvedli alespoň do sedu, ale vstát si netroufali. To zařídila Mira, protože prvním, který se postavil, podrazila ocasem nohy a ostatním slíbila, že jim je zlomí, jestli nezůstanou sedět na zemi.

„Dostali jsme zapláceno,“ ozval se jeden z nich. Měl na hlavě přílbu, nyní poněkud zmuchlanou, postarší, avšak dobře udržovanou zbroj a vysoké kožené boty.

„Od koho?“ zeptal se Melon.

„Nevíme. Nechtěl abychom to věděli. Kontaktoval nás přes jednoho hospodského, kterým nám občas dohazuje kšefty,“ ozval se druhý, který seděl nalevo od prvního a byl oblečen do prošívaného kabátce, kožených kalhot a kožených bot. Zřejmě to byl on, kdo po Melonovi vystřelil ten šíp, protože měl jako jediný na zádech toulec se šípů. Nyní vyplašeně hleděl na Miru, která sledovala jeho šípů a držela v ruce ten, který skoro zasáhl Melona.

„Který hospodský?“ pokračoval Melon ve výslechu.

„Z hospody na Trojcestí,“ ozval se nesměle falešný mnich.

„A co přesně po vás chtěl?“ podíval se na něj Melon.

„Měli jsme vás buď zabít nebo vyhnat,“ promluvil opět první a lučištník se hned přidal, „A bylo by se nám to povedlo, kdyby jste tu neměl tu potvoru.“

„Cože?!“ zavrčela Mira a než ji mohl Melon zastavit, přiskočila k lučištníkovi a jedinou ranou ho omráčila. Muž sedící za ní sáhl po meči, aby ji napadl, ale rána ocasem do pravé ruky ho přesvědčila o pošetilosti takového nápadu.

„Nejsem žádná potvora. Jsem draconián, ve vlastním zájmu si to zapamatujte a vždy mě tak oslovujte, jinak za sebe neručím,“ varovala je Mira.

„Ale vždyť draconiáni...“ začal falešný mnich, ale jediný Miřin pohled ho okamžitě umlčel.

„Tak klid!“ křikl na něj Melon. „Takhle se nikam nedostaneme. Miro, ty pojď sem a vy jí nedrážděte nebo ji tu s vámi nechám chvíli o samotě.“ Muži se podvědomě přikrčili a Mira se narovnala a částečně rozvinula křídla, aby vypadala větší.

„Tak a teď, kdy vám hospodský řekl o tom kšeftě, jak jste říkali?“ pokračoval Melon, když bylo všude ticho, které rušili jen ptáci a vítr ve větvích.

„Předevčirem,“ řekl muž, který dostal Miřiným ocasem přes ruku.

„To jste sebou hodili,“ zabručel Melon. „Od Trojcestí je to sem nejméně dvacet hodin pěšky a většinou do kopce.“

„Dostali jsme štědrú zálohu a koupili si koně,“ odpověděl ten první muž a podařilo se mu nějak si stáhnout helmu. Tak zjistili, že má docela příjemnou tvář. Na první pohled by nikdo nehádal, že stojí proti žoldákovi.

„Kolik?“ zajímal se Melon, protože ač žil prostě, peníze potřeboval na nákup některých vzácnějších ingrediencí do svých kouzel.

„Sto zlatých,“ řekl falešný mnich a Melon s Mirou pozvedli obočí v údivu nad takovou sumou.

„To není zrovna málo,“ pokýval Melon hlavou.

„To není,“ přikývl převlečený mnich. „Mělo nás varovat, že to nebude tak snadné, když nám nabízí tolik peněz a to ještě jen jako zálohu.“

„Ty jsi především hlupák, protože mne znáš a musel jsi vědět, že je to ten nejhlupejší nápad, zkoušet na mě zaútočit,“ zavrčel na něj Melon.

„Kdyby tu nebyla ona, ležel byste teď na zemi se šípem v srdci,“ uchechtl se škodolibě mnich.

„To je fakt,“ přisadil si první muž. „Udělal jste přesně to, co jsme po vás chtěli. Vyšel jste před dům a přestal si kontrolovat okolí.“

Mira na Melon významně mrkla a ten se zachmuřil jako bouřkový mrak. A stejně jako bouřka i on potřeboval do něčeho uhodit, aby se uklidnil.

„Jen abyste se nedivili,“ zavrčel. „Čaroděj jedná často tak, aby zmátl své protivníky. Ale teď uděláte zase vy, to budu chtít já. Předně tu necháte veškeré zbraně.“

Muži se vyděsili.

„Všechny zbraně?! Chcete nás zabít? Tady bez meče nepřezijete ani jedinou noc!“ křičeli jeden přes druhého.

„Tak zaprvé!“ okřikl je čaroděj. „Vy jste chtěli zabít mě a nepovedlo se. Jste tedy mými zajatci a mohu s vámi naložit jak se mi zlíbí. Ale abyste neřekli, že jsem nelida, nechám vám vaše koně a každý si můžete ponechat jednu krátkou dýku. Zbytek ale zůstane tady.“

Muži ještě zkoušelo protestovat, ale Melon byl neoblomný. Navíc Miře došla trpělivost a když se muž vedle ní neměl k tomu, aby odložil svůj meč, rychlým chvatem mu zkroutila ruku za záda až muž vyjekl bolestí a meč mu sebrala. Pak už muži odkládali zbraně ochotněji. Avšak Melon měl pro ně ještě jednu ránu.

„Hádám, že zálohu jste celou neutratili, že?“

„Ne,“ uklouzlo mnichovi dříve, než se stačil vzpamatovat.

„Takže tu necháte devět dílů z deseti ze všech peněz, co máte sebou,“ usmál se na ně přátelsky. Ovšem muži vyskočili na nohy a pokusili se hmátnout po svých zbraních. Ty však náhle vylétly do vzduchu a zmizely v lese za Melonem a Mirou. Muži tak stáli ozbrojeni jen dýkami proti čaroději a draconiánce, která navíc nyní měla v jedné ruce dlouhý meč a výraz v jejích očích naznačovala, že nebude cítit výčitky svědomí, když ho použije.

S brucením a proklínáním čaroděje i Miry muži odpočítali požadovanou částku a sesypali ji do jednoho váčku, který pak čaroději podal falešný mnich.

„Ale je to nelidská cena,“ vyčetl mu.

„Za vaše životy?“ pozvedl Melon obočí. „Mám takový pocit, že jste z toho vyšli až moc levně. Buďte rádi a važte si toho, že mám tak měkké srdce. Znam mnoho čarodějů, kteří by s vámi neztráceli čas a teď by jste poletovali kolem jako hejno motýlů. To v tom lepším případě.“

Muži se pomalu obraceli a vydávali se zpět ke koním, které měli uvázané asi čtvrt míle v lese. Pak však do nich opět udeřilo zaklínadlo. Nebylo sice tak silné jako to první, ale přesto je spolehlivě zastavilo.

„Ještě moment,“ křikl za nimi Melon s Mirou a šli pomalu k nim. Muži se obrátili a sledovali je asi takovými pohledy, jaké si lidé nechávají pro výběrčí daní.

„Jak jste se dostali až sem?“ zeptal se.

„Na koních, to už jsme přece řekli,“ zavrčel první muž.

„To nemyslím. Chci vědět, jak jste se dostali až sem, na tohle místo?“ řekl Melon.

„Pěšky, vidíš ne,“ houkl na něj lukostřelce, který už přišel k sobě a docela obstojně držel rovnováhu, i když měl na hlavě od Miriiny rány slušnou bouli a bylo jisté, že večer bude na svět kolem hledět pouze jedním okem.

„Tak jinak. Ukažte všechny prsteny, talismany, náramky a vůbec všechno takového, co máte na sobě,“ přikázal jim Melon.

Na otázku, k čemu to u čerta potřebuje, jen pozvedl ruce v základním magickém postoji a muži se ihned začali šacovat, aby mu vyhověli. Tak se před ním objevila pestrá sbírka talismanů, amuletů, prstenů a několik dalších šperků. Ale ten, který očekával, mezi nimi nebyl. Pak jeho pohled spočinul na falešném mnichovi a zaregistroval tenkou šňůrku na jeho krku. Nebyla téměř vidět, ale mnich právě pohnul hlavou a tak se na chvilku objevila.

„Řekl jsem snad všechno, ne?“ zeptal se ho významně. Ostatní se k němu obrátili.

„Tak nezdržuj a dej mu to, ať můžeme jet. Večer tu není bezpečno,“ houkl na něj první muž. Mnich se všelijak ošíval a kroutil až to Mira vyřešila za něj. Došla k němu, levou rukou ho chytila za sutanu pod krkem a pravou mu utrhla řemínek z krku. Na jeho konci se houpal drobný zelenavý kámen zasazený do zčernalého stříbra. Ukázala ho Melonovi.

„Tohle jsi hledal?“

Spokojeně přikývl. Mira pustila mnicha, vrátila se k němu a kámen na řemínku mu předala.

„Tak, teď si můžete svoje věci zase vzít a jít si po svých, ale jestli se mi tady ještě jednou objevíte, tak z vás udělám vrabčáky,“ rozloučil se s nimi Melon.

Muži si rychle posbírali cetky, šperky a amulety a zmizeli v křovinách. Nyní o nich měl Melon dokonalý přehled a mohl si být jist, že se mu k domu bez jeho vědomí nevrátí.

Obrátil se a vrátil se domů s Mirou po boku. Ta pro zábavu máchala mečem a usekávala konce větviček okolních keřů. Pak toho nechala a obrátila se k Melonovi.

„Víš, kdo je poslal?“ zeptala se.

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Ale přijdu na to.“

„A proč by tě kdo chtěl zabít?“ ozvala se znovu zvědavě. Pokud si pamatovala, neměl Melon s nikým v okolí tak vážné rozepře, aby ho proto chtěli odstranit.

„Udělal jsem si pár nepřátel ještě předtím, než jsem se tu usadil. Jako mladší jsem byl ve světě na zkušené a pomáhal jsem několika pánům s různými problémy. To si pak sice uděláš mocné přátele, ale také stejně mocné nepřátele. Jenže, je to už dávno, co jsem se vrátil a zatím to nikdo nezkoušel.“

Mira se zarazila. „Kolik ti vlastně je?“

„Devadesát tři, proč?“

Mira vykulila oči. „Hádala bych ti tak pětadvacet, víc ani den!“

„Pro čaroděje plyne čas jinak než pro normální lidi. Magie mě přijala, když mi bylo asi patnáct, od té doby stárnu velice pomalu. Je mi asi tak stejně, jako tobě,“ vysvětlil jí to.

Mira však stejně potřebovala nějakou dobu na strávení téhle informace. Pak se znovu ozvala.

„A neměla bych ti tedy vykat?“

„Proč?“ obrátil se k ní překvapeně Melon.

„No, jsi mnohem starší než já a hádám, že i zkušenější. Ve vsi se starším a zkušenějším vždy vykalo.“

„Ať tě to ani nenapadne. Jsem přítel a ti si vždy tykají,“ řekl Melon. Chvilí bylo ticho a došli až ke prahu, na kterém ležely zabavené zbraně.

„Navíc,“ ozval se najednou Melon, „jako draconián stárneš stejně pomalu jako čarodějové a čarodějnice, takže jsi na tom stejně jako já.“

Tohle už bylo na Miru moc a musela se skoro opřít o stěnu domku, aby jí to neporazilo.

„Cože?“ podíval se na něj v šoku.

„No ano, to jsem ti neřekl? Draconiáni dostali od čaroděje, co je stvořil, do vínku dlouhý život. Skoro tak dlouhý, jako mají draci.“

Mira sklopila uši a vrhla se na něj, ale čaroděj jí se smíchem uhnul. Tak po něm alespoň vrhla zlý pohled, což je jedna z věcí, ve kterých jsou draconiáni opravdu dobří.

„Ještě něco, co jsi mi zapomněl říct?“ zeptala se.

„Teď právě si na nic nemohu vzpomenout,“ zatvářil se zadumaně a pak musel rychle uhnout před jejím ocasem, kterým ho chtěla přetáhnout. Ovšem tentokrát nezůstalo jen u švihnutí ocasem, ale hned na to se po něm vrhla a to již uskočit nestihl. Srazil ho na zem a sedla si na něj.

„A teď tě nepustím, dokud mi neřekneš všechno,“ prohlásila.

Melon se ovšem začal smát a nakonec tím smíchem nakazil i ji. Když největší nápor smíchu přešel, podívali se jeden na druhého.

„Stejně tě mám ráda,“ usmála se Mira. „I když si to vůbec nezasloužíš, jak přede mnou všechno tajíš,“ zamračila se.

„To víš, čarodějové jsou tajnostkářská cháska,“ mrkl na ni jedním okem.

„To bych řekla, ale já to z tebe stejně jednou dostanu, na to se spolehni,“ odvětila spokojeně, zvedla se a pomohla mu na nohy.

Zastavili se u zabavené výzbroje.

„Co s tím budeš dělat? Půjdeš s tím na trh?“ zeptala se a pravou nohou strčila do jednoho z mečů.

„Těba,“ přikývl. „Ale hlavně jsem potřeboval nějaké zbraně, se kterými by jsi mohla trénovat. Je tu dlouhý meč, krátký meč, dlouhá dýka, luk a zásoba šípů a dokonce jedna vrhací sekera. Celý arzenál sebou táhli.“

Mira si prohlédla hromadu s větším zájmem a zkusmo zvedla několik zbraní. „S čím bys mi doporučil začít?“

Melon zapátral v paměti po svých začátkách a začal s výukou. Skončili až večer, kdy už Mira sotva pletla nohama.

„Říkal jsi, že to bude výcvik, ale mně to připadalo jako mučení,“ bručela, když se uvnitř posadila do křesla.

„Začátky jsou vždycky těžké,“ odrecitoval známé přísloví a dal se do přípravy večere. Ovšem, musel si přiznat, i on je unavený. Již dlouho nešermoval. Sice si pamatoval vše do detailu, ale fyzička už nebyla co bývala. Jako čaroděj se k šermu příliš nedostal. Od té doby, co zvládl dost kouzel, aby se jimi dokázal účinně bránit, šerm nepotřeboval.

Večeři připravil ve chvílce a vše naservíroval na stůl. Mira se zničeně zvedla z křesla dovedla se ke stolu. Jídlo ovšem zhltila ve vteřině a ještě si udělala přídavek.

„Dnes se mi bude spát, jako už dlouho ne,“ usmála se po jídle. Plný žaludek ji naladil do příjemnější nálady.

„Ze statku jsi přece byla zvyklá na celodenní pohyb, ne?“ podivil se Melon.

„To ano, ale tohle lítání je opravdu náročné. A nezapomeň, že ještě stále neovládám své nové tělo tak, jak by bylo potřeba. Ani jsem raději nepočítala, kolikrát jsem si přišlápla ocas nebo křídlo.“

„Zítra si dáme trošku odpočinkovější den,“ usmál se Melon.

„Kvůli mně nemusíš!“ ozvala se hned poplašeně.

„Kvůli tobě ne, i když odpočinek potřebuješ. Musíme do tvé vesnice a cestou zpět se chci stavět u jedné známé na kus řeči. Mohla by vědět některé zajímavé drobnosti z hor a okolí,“ řekl.

„A co budeme u nás dělat?“ zabručela otráveně a Melon se jí ani moc nedivil.

„Potřebuji si promluvit se starostou o těch mužích, co jsme je odtud vyprovodili.“

„Se starostou?“ vykulila oči. „Copak je to jeho práce? Poslal je snad za mnou?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „O tobě nevěděli. Byla jsi pro ně překvapení. Vesnicí zřejmě vůbec neprošli. Zaplat' pánbůh, že jsi tu byla. Jinak by mě vážně dostali. Zapomněl jsem ti poděkovat, že jsi mě strhla na sebe, když vystřelili.“

„To nic nebylo,“ usmála se skromně. „Všimla jsem si šípu. Nějak teď vnímám ostřeji vše, co se hýbe. Alespoň si to myslím.“

„Ano, bojovníci tohle potřebují. Draconiáni měli vždy vynikající postřeh a reflexy,“ přikývl. A pak se vrátil ke starostovi.

„Starosta by mohl vědět, kdo významnější tudy prošel v nedávné době. Třeba uslyším o nějakém svém dávném známém. Nebo spíš o jeho synovi. Většine těch šlechticů je kolem padesátky a dal jsem si tenkrát záležet, abych se ztratil co nejdokonaleji. Nestál jsem a ani nestojím o setkání s nimi.“

„Proč? Co se tenkrát stalo?“ zajímala se Mira.

„O tom bych zatím nerad mluvil,“ zamlouval to Melon a Mira se rozhodla, že dnes na něj naléhat nebude. Byla na to příliš unavená. Jednou z něj ale to tajemství dostane.

„Už jsem moc unavená, půjdu spát,“ řekla, vstala od stolu a protáhla se. Dvakrát mávla křídly, aby si je protáhla a švihla ocasem, až převrátila křeslo.

„Ou! To jsem nechtěla,“ omlouvala se rychle a stavěla křeslo zpět na nohy.

„To nic, stanou se horší věci,“ mávl rukou a sklidil ze stolu. Mira se s ním tedy rozloučila, popřála mu dobré noci a příjemných snů a odešla nahoru. Rychle se převlékla do noční košile, která se ovšem od denních šatů téměř nelišila, a natáhla se pod deku. Dnes jí zima nebyla. Jednak Melon od rána vydatně topil a použil kouzlo k tomu, aby pravidelně přikládalo do krbu a ten tak nevyhasl a pak měla za dnešek tolik pohybu, že byla sama pěkně rozpálená. Usnula dříve, než se stihla pořádně přikrýt a celou noc spala tvrdým spánkem, ze kterého by ji neprobudil ani celý pěvecký sbor pavianů podporovaných elitními sólisty vřešťanů.

Za to Melon dole měl špatné spaní. Byl sice stejně unavený jako Mira a strašně toužil po spánku, ale vzpomínky na svá mladá léta a cesty po dalekých i blízkých zemích, mu nedaly spát.

Den 5.

Druhý den, hned po snídání, vyrazili do vesnice. Chvilí sice Melonovi trvalo, než Miru dostal z postele, ale nakonec zabralo lechtání peříčkem na čenichu. Mira se sice probudila s hrozivým kýchnutím, ale byla to poslední možnost před vědrem studené vody.

Lesem táhla mlha a bylo protivné vlhko. Podzim, přesto že byl teprve na svém počátku a léto mu ještě zdaleka vládu neodevzdalo, se již začínal hlásit. Kráčeli svižně po sotva znatelné pěšině, kterou se k vesnici šlo oklikou. Melon se chtěl dostat k vesnici pokud možno nepozorován. Měl k tomu své důvody, o kterých s Mirou nechtěl mluvit. Vysloužil si za to dloubnutí do žeber.

„Proč mi stále všechno tajíš?“ zeptala se dotčeně.

„Protože některé věci nejsou pro tvé uši,“ odpověděl.

„A co je tak tajného na schůzce se starostou?“ Nedůvěra v jejím hlase byla téměř hmatatelná.

„Nic, jen mi dluží službičku a kdysi jsem mu slíbil, že to nikomu nepovím. Tedy, ani tobě. A jak sama moc dobře víš, sotva se objevím ve vsi, hned se seběhnou lidi z celého okolí. A o to právě dnes vůbec nestojím.“

Mira se na něj překvapeně podívala. „Náš starosta má vroubek? Podívejme, zrovna on, který všem vyčítá, když něco provedou.“

„Tak vidíš, jen jsem naznačil, už vyrábíš teorie. Proto chtěl, abych o tom pomlčel. A ty si to taky nech pro sebe.“

„Já nevytvářím teorie,“ urazila se. „Jen jsem se nahlas podívala, že zrovna on má co tajit.“

„Každý občas něco tajíme,“ nadhodil a Mira se musela v duchu chytit za čenich. I ona měla co skrývat.

„Ale já jsem zatím k ničemu nepotřebovala pomoc čaroděje,“ řekla pak a Melon na ni vrhl pohled.

„Dobrá, až do teď, ale to není nic, co bych musela skrývat. Všichni vědí, proč jsem u tebe.“

„Ale stejně nechápu, proč k němu jdeme tak tajně,“ zabručela znovu a Melon si bezmocně povzdechl.

„Chci se něco dozvědět o těch mužích, ale nechci, aby o nich hned věděla celá vesnice. A starosta se se mnou nebude bavit jen tak. Určitě ne po tom, co strávil v kamenné podobě noc u mého prahu. Budu ho muset přitlačit ke zdi, ale protože nejsem bestie, tak chci zároveň dodržet slovo a nikomu to nevyzradit, chápeš?“

Mira souhlasně přikývla a konečně se na nic dál neptala. Melon také nic neřikal a tak šli chvíli beze slova a jen poslouchali ranní les. Ptáci již zpívali, protože slunce rychle stoupalo nad obzor. Vzduchem se nesl zvuk kopýtek lesní zvěře, jak na den odcházela do hlubších částí lesa. Jak postupně sestupovali do údolí k vesnici, vešli do mlhy, která jim pomalu stoupala vstříc. Mlha postupně houstla, až neviděli dál, než na dva kroky. Mira a Melon nyní šli těsně u sebe, protože jak říkali muži včera, zdejší lesy byly všechno, jen ne bezpečné.

Místní to moc dobře věděli a v noci do lesa nikdo nešel sám, protože by se docela jistě nevrátil. Jako minimální bezpečný počet se považovalo pět mužů. Ženy chodily pouze v mužském doprovodu. Mira byla vyzbrojena dýkou a mečem, ale pro nedostatek zkušeností je měla spíš pro odstrašení nepřítelů. V boji by se musela spolehnout na svou sílu a hbitost, podpořené drápy, zuby a ocasem. I když byla stále ještě trochu nemotorná, včerejší cvičení jí hodně pomohlo.

Melon měl svá kouzla a dlouhou dýku u pasu. Přesto šli těsně u sebe, až se jeden druhé dotýkali. Takováto mlha byla ideální pro přepadení a ani jeden si nedělal iluze, že by toho nic nevyužilo. A také se nemýlili.

Mlha velice dobře nese zvuk. Ale to něco, co se jim již delší dobu plížilo v patách, žádný zvuk nevydávalo. Podivný tvor se vznášel několik palců nad zemí a tichounce plul vzduchem za nimi. A blížil se k nim. Melonovo výstražné kouzlo pro něj neznamenovalo žádné nebezpečí, protože byl pro tuto magii neviditelný. Právě se chystal zaútočit, když se stalo něco, s čím nepočítal. Nepatrně zavadil o suchou větvičku ležící na zemi. Člověk, tedy ani Melon, by ten zvuk

nezaznamenal, ale draconiánské smysly jsou neuvěřitelně citlivé. Mira ve zlomku zaznamenala neznámý zvuk, vyhodnotila směr, odkud přišel a hbitě se obrátila k útočníkovi čelem. Ruce s drápy v útočné pozici a vyceněné zuby zvěstovali neznámému, že svou kůži snadno nedá.

Tvor zaváhal. Tedy, zpomalil svůj pohyb, ale neměl žádný obličej, kterým by mohl dát najevo rozpaky. Vypadal jako napůl vypuštěný míč, šedý a nevýrazný. Neměl nohy ani ruce. Nedalo se říct, kde má zadek a kde zadek. Ale patřil k nebezpečným dravcům. Útočil vždy ze zálohy. Skočil na oběť a pronikl do jejího těla, aby ji pak zevnitř strávil. Ovšem, jak byl záhudný a nebezpečný, tak byl i zranitelný. Jeho měkké tělo nechránila žádná skořápka, jen jakási blána, a neměl žádné kosti.

Než se stačil dát na ústup a než Melon vyslovil první kouzelné slovo, mihl se vzduchem Miřin ocas a tvrdě útočnicka zasáhl. Ten se zabubláním prolétl vzduchem a s mlasknutím se rozplácl o kmen stromu. Mira přistoupila ke stromu a opatrně si prohlížela stékající nevábnou hmotu, jestli neprojeví snahu o opětovné spojení. To byla útočnickova poslední možnost obrany, ale nemohl ji odkládat příliš dlouho.

Mira to však věděla a sledovala ho tak dlouho, až to nevydržel a skutečně se jednotlivé kapky a kousky začaly sbíhat, aby se opět spojily v jeden celek. Mira mu v tom zabránila silnou větví, kterou zuřivě tloukla do každého kousku, který se pohnul byť jen o tloušťku vlasu. Melon jí v tom pomáhal. Měl na rozdíl od ní pevné boty s nepropustnou podrážkou, mohl tedy po útočníkovi šlapat. Mira byla bosa a kdyby na nějaký ze živých kousků šlápla, měla by vážné problémy.

Nakonec se jim podařilo útočnicka zlikvidovat. Poznalo se to podle toho, že se jednotlivé kousky, zatím stále držící alespoň nějaký tvar, náhle zhroutily a proměnily se odporně páchnoucí loužičky, které se ve slunečních paprscích tu a tam pronikající škvírami v mlze, rychle vypařovaly.

„Tak tohohle hnusáka jsem už dlouho neviděla,“ odfoukla si pak znechuceně Mira.

„Ani já ne a ani se mi po něm nestýskalo,“ přisvědčil Melon. „Neřád záhudný, budu muset oprášit své speciální kouzlo a prohnat ho místními lesy, jestli tu není takových potvor víc.“

Popravdě, bylo. A jedna je sledovala z poza nedalekého buku. Když viděla konec svého společníka, rychle odplula vzduchem pryč. O setkání s tím speciálním kouzlem nestála ani za nic. Ale dnes nebyl její šťastný den. Chtěla se cestu zkrátit přes louku, aby se dříve dostala pryč od údolí, kam směřovali Melon s Mirou. Vše tonulo v mlze a vlhko, to bylo právě to prostředí, které tihle tvorové vyhledávali, ba přímo potřebovali. Ale právě když byl uprostřed louky, mlha se nad ním protrhla a ocitl se na přímém slunci. Vydal dlouhý naříkavý zvuk, když se mu sluneční paprsky zakously do ničím nechráněných zad a začaly je spalovat. Přidal na rychlosti a pospíchal pod spásné koruny stromů na druhé straně louky, ale bylo to příliš daleko. Dlouho předtím, než jich dosáhl, praskla slupka, která držela pohromadě jeho tekutý obsah a tvor se rozstříkl po louce. Sluneční paprsky brzy zničily i jeho poslední pozůstatky.

Melon pak odvedl Miru stranou.

„A teď mi ukaž ocas,“ přikázal. Mira na něj překvapeně pohlédla.

„A proč?“

„Udeřila jsi ho jím, mohla by na něm zůstat troška jeho tekutiny,“ řekl a Mira bez dalšího smlouvání položila ocas do nastavené dlaně.

Melon pečlivě prohlédl drobné šupiny na jeho povrchu, ale nic podezřelého neviděl. Přesto použil pátrací kouzlo, které platilo na podobné parazity. Od kořene jejího ocasu se tak ke špičce pomalu sunula světélkující linka. Kouzlo pečlivě prohlíželo každou částičku v jejím těle a tak kontrolovalo, jestli tam není něco, co tam nepatří. Tato kouzla však byla velice ošemetná, protože jediná chybička ve výslovnosti mohla znamenat katastrofu. Kouzlo by pak mohlo považovat buňky kontrolovaného těla za cizí a začít je ničit. Melon však kouzlo ovládal a vyslovil je přesně. Proto Mira necítila vůbec nic, dokud ovšem linka nedosáhla místa asi stopu před koncem ocasu. Tam se zastavila a změnila barvu a jas. Byla nyní tmavší a více zářila. Mira musela pevně skousnout zuby a z očí jí vyteklo několik slz. Melon však rychle zamumlal slova tisícího kouzla a bolest polevila na snesitelnou míru.

Světelné lince trvalo asi minutu, než zničila parazita ukrytého ve svalech jejího ocasu. Pak se opět dala do pohybu a bez komplikací dokončila kontrolu až po špičku.

„Měl jsem pravdu, troška se ho dostala přes tvé šupiny. Ale nyní jsi docela v pořádku,“ řekl Melon spokojeně, pustil ocas z ruky a zvedl se. Od Miry si vysloužil rychlou pusu.

„Jak jsi věděl, že se do mě dostal? Nic jsem necítila a prý je to bolestivé, když se do tebe zažírá?“ zeptala se, když opět vyrazili k vesnici. I nyní se drželi těsně u sebe. Mlha se totiž ještě zdaleka nerozplynula.

„Nebyl jsem si jistý, ale jednou jsem slyšel o podobném případě. Tehdy ho muž udeřil pěstí a útočnick se stáhl. Ale za pár dnů ten muž za velkých bolestí zemřel a po jeho smrti z něj vylezl další parazit. Jediné vysvětlení bylo, že při úderu musela na chvilku prasknout útočnickova vnější slupka a nepatrné množství jeho tekutiny zůstalo na mužově pokožce. Jak se zdá, průnik tak malého množství nebolí, ale je stejně smrtelný jako útok celého parazita, pokud se nezastaví v čas.“

„Tak to jsem tedy měla štěstí, protože jinak bych byla mrtvá, že,“ odfoukla Mira.

„Zřejmě ano. Ani draconiáni nejsou proti tomuhle neřádkovi imunní,“ přisvědčil Melon.

„A kdo je?“ podivila se.

„Například trolové.“

Mira se nad tím zamyslela a po chvíli jí napadlo proč.

„Protože jsou z kamene?“ zkusila.

„Přesně tak,“ přikývl. „Všechno, co není z živého masa je před nimi v naprostém bezpečí. Takže třeba i nemrtví jsou téměř mimo nebezpečí. Jejich maso tomuhle tvorů nechutná, takže na ně neútočí.“

Kráčeli dál mlhou a najednou, téměř bez varování, z ní vyšli. Stáli na konci lesa a pár kroků od nich nalevo se táhl hluboký úvoz. Rychle do něj přeběhli a pokračovali dál k vesnici. Melonovo kouzlo jim zaručovalo, že na nikoho z nenadání nenarazí a tak mohli jít docela svižně. K vesnici tak dorazili během několika minut.

Tam se Melon zastavil a obezřetně vyhlédl pod křovinami, jestli není nikdo v dohledu. Bohužel, parazit je zdržel a vesničani už vyrazili na pole a louky. K domu starosty to nebylo daleko, ale bylo na ně odevšad vidět. Pokud by se ovšem dostali až na jeho zahradu, bylo by po problému, protože starosta pěstoval mnoho stromů a kolem plaňkového plotu si již dávno vysázel keře, ale mu lidi nekoukali do oken.

Melon chvíli studoval situaci a bylo mu jasné, že vesničané se příliš nevzdálí. Většina jejich políček a luk byla v těsném sousedství vesnice. Do lesa se nikdo sám nevypraví. Musejí se tedy vrátit nebo zkusit štěstí.

„Mohli bychom jít myšinou,“ navrhla Mira tiše.

„Kudy?“ obrátil se k ní Melon.

„Myšinou,“ zopakovala „, taková uzounká pěšinka mezi keři a domy. Dostaneme se po ní až ke zdi starostova hospodářství.“

Melon pátral v paměti, ale na nic podobného si nepamatoval. Mira se na něj podívala s usmálem se.

„Nevyrostl jsi tu. Neznáš vesnici jako já. Pojď za mnou. Povedu tě,“ a vyrazila dál úvozem. Melon šel vedle ní a když z úvozu odbočili na sotva znatelnou pěšinku mezi hustými keři, zařadil se za ni. Mira si počínala velmi opatrně. Křídla stáhla k tělu a vzad, takže jejich zápěstí měla na úrovni ramen, místo aby je měla téměř stopu nad hlavou, jako obvykle. Melon si tak sice musel držet větší odstup, ale pravděpodobnost, že si jich někdo všimne, se tak velice snížila.

Průchod myšinou trval jen chvíli. Najednou se ocitli mezi zdmi zahrad. Zleva to byla zeď starostovy zahrady a zprava měli zeď, která ohraničovala pozemek řezníka, kupce a majitele tří formanských povozů v jedné osobě. Jeho vozy zajišťovali hlavní dopravu mezi vesničkou a vzdáleným městečkem, kde se konaly každou sobotu a neděli trhy. Řezník byl starostovým dlouholetým rivalem a proto měli mezi sebou tak vysoké zdi. Nemohli se ani cítit, natož aby na sebe koukali přes plot. To byl také důvod, proč byly zdi, ač nebyly odnikud vidět, dokonale omítnuty a čistě obíleny. Oba tím dávali tomu druhému najevo, že oni na to mají, aby se starali i o to, co není vidět z návsi.

Mira se zastavila u stromu, který rostl mezi oběma zdmi. Byl také důvodem, proč myšinu nepoužíval nikdo kromě dětí. Mezi stromem a zdmi zbývala tak stopa prostoru, takže tudy prošlo opravdu jen dítě.

„Z toho stromu se dá snadno dostat do obou zahrad. Ale ke starostovi je to snazší, protože pod jeho větvemi má přístřešek na vozy a z jeho střechy se dá snadno seskočit,“ řekla.

„A jak to víš?“ zajímal se Melon. „Starosta k sobě jistě nikoho nezve. Na to je příliš opatrný.“

„Ty jsi snad nikdy nebyl dítě,“ zavrtěla hlavou. „Chodili jsme mu na třešně, jablka a na hrušky.“

Melon se usmál a začal šplhat po kmenech vzhůru. Mira ovšem použila své drápy a byla nahoře mnohem rychleji než ona. Rychle se rozhlédla kolem dokola, jestli je vzduch čistý. Protože podobné výpravy do cizích zahrad podnikala ještě nedávno a velmi často, měla v tom dlouhou praxi.

„Tak polez, lenochu,“ syčela na něj, když se ujistila, že v dohledu není nikdo, kromě dvou koček, které seděly na srovnaném dřevu na zimu u zadní stěny řezníkovy chalupy. Obě na ni zvědavě hleděly.

Melon se konečně vytáhl na větev, na které seděla na bobku Mira a udržovala rovnováhu pomocí ocasu a křídel.

„To je dost,“ přivítala ho. „Moje nejmladší sestra by to zvládla rychleji.“

„Čaroděj nepotřebuje lézt po stromech jako veverka,“ odvětil udýchaně a protřepával si bolavé ruce.

„Ne?“ zvedla pobaveně obočí. „A jak by jsi to tedy udělal?“

„Prošel bych zdí,“ řekl hrdě, ale Mira ho hned zchladila.

„A co ti v tom bránilo?“

Melon jen něco zabručel, protože kouzlo pro průchod zdí potřebovalo delší přípravu a navíc se při něm občas objevovaly jasné jiskřičky, které dokázaly vystoupat hodně vysoko, než pohasly. Bylo jisté, že by přilákaly pozornost vesničanů spolehlivěji, než zjevení místního svatého.

Podíval se na starostovu zeď a poznal, že Mira měla se střechem pravdu. Navíc, na ni nebylo odnikud vidět. Mira se ještě jednou rozhlédla a hbitě a tiše seskočila na střechu a z ní na zem. Malon ji následoval, ovšem, zdaleka ne tak tiše.

Mira se na něj zamračila a sykla, „To musíš stále dělat takový kravál?“

„Promiň, nejsem studovaný zloděj,“ odvětil.

„Ani nemusíš, zkus prostě víc pokrčit kolena,“ odsekla a vyhlédla z poza rohu. Nikde nebylo vidět živou duši. V tom kolem ní přešel Melon stejně klidně, jako by si vyrazil na procházku po lese. Mira na něj sykla, ale on se jen otočil a usmál se.

„Nejdeme přece na jablka. Jdeme za starostou.“ Mira si musela přiznat, že má pravdu a že se nechala unést vzpomínkami na loupežné výpravy, které sem podnikala. Vykročila proto za ním a šli přes zahradu k bráně, kterou se procházelo na dvůr. Brána nebyla zajištěná a dokonce byla otevřená. Ostatně, proč by starosta zavírala bránu, která mu vede jen na zahradu.

Na dvůr však nejprve opatrně vyhlédli. Pohybovali se po ní dva pacholci, kteří právě čistili chlív a mrvu odváželi na hromadu za chlívky. Stačilo počkat, až budou oba u zvířat a pak už bylo snadné prosmýknout se kolem domu ke vstupním dveřím a vejít.

Starosta seděl u stolu a něco psal do tlusté knihy. Mira hned poznala, že jde o účetní knihu. Starostka se činila u plotny a právě čistila zeleninu na oběd. Melon zaklepal na dveře a vstoupil. Mira šla hned za ním. Starosta i s ženou po zaklepaní překvapeně vzhledli a když uviděli Miru, ztuhli.

„Co si přejete?“ přivítal je starosta a ani od stolu nevstal. Starostka se uklidila za kamna, aby byla co nejdál od draconiánky. Ale strach ji nezabránil, aby si ji zároveň zvědavě neprohližela od hlavy k patě.

„To je mi přivítání,“ usmál se Melon a posadil se na židli proti starostovi. Ten se zamračil, že se mu čaroděj v domě chová, jako by tu bydlel, ale raději to nekomentoval. Jedna noc v kamenné podobě mu stačila.

„Posaď se, abys nám nevynesl spaní,“ řekl jízlivě, aby přece jen nějak dal najevo, kdo je tu pánem domu.

„Děkuji,“ přikývl spokojeně Melon. „Už se stalo.“

„Co bys ode mne potřeboval?“ zeptal se pak starosta, který po těch několika vteřinách získal zpět část své duševní rovnováhy, ale hned ji zase ztratil, když se vedle Melona postavila Mira a on si všiml jejích zbraní.

„Co to má znamenat? Jak to, že je ozbrojená? A v mém vlastní domě?!“ vykřikl rozhněvaně.

„Neznáš snad nařízení, které jsem vydal?“ obořil se na ni, ale rychle zchladl, když se draconiánce varovně rozzářily oči.

„Ale nezapomněla,“ usmála se spokojeně. „Naopak, mám je stále v živé paměti. Ale to vaše nařízení se týká jen a pouze vesnice a jejích obyvatel. Podle královského ediktu z roku 1253 se nemůžou nařízení vydané starostou vztahovat na cizince, obchodníky, formany a vůbec všechny, kteří nejsou ve starostově obci trvale usazeni. Já jsem nyní mimo vaši pravomoc, milý pane starosto. Vaše nařízení se na mě nevztahují, protože jste mě z vesnice vyhnali. Tím jste nad mou maličkostí ztratil veškerou moc a musíte mne brát takovou, jaká jsem.“

Melon se spokojeně usmíval nad tím, jak Mira starostu usadila a ten pro změnu zrudl jako krocán.

„Tak dobrá, po vesnici si chod', jak uznáš za vhodné, ale v mém domě zbraně nosit nebudeš! To ti ještě nařídít mohu!“ rozkřikl se.

„A jak mne donutíte, abych je odložila?“ usmála se Mira, čímž, jakoby mimoděk, předvedla své nádherné bělo-skvoucí zuby, skládající se převážně z tesáků. Pouze v zadní části čelistí měla několik stoliček, ovšem, pro jejich relativní nízkou nebezpečnost, si jich starosta vůbec nevšiml. Ztuhl ve své zlobě a podíval se na čaroděje.

„Čaroději, příteli, domluv jí,“ požádal ho.

„To nepůjde, starosto,“ usmál se Melon a přehodil si nohu přes nohu.

„A proč?!“ naježil se starosta.

„Zaprvé, nemáme k tobě důvěru. Jistě pochopíš, že nemohu důvěřovat člověku, který mi nedávno hodil kámen do okna.“

„To jsem nebyl já!“ bránil se starosta. „To byl mladý Ori!“

„Mně je jedno, kdo to byl. Byl jsi mezi nimi a tím jsi tedy také vinen,“ mávl rukou Melon. „A za druhé, draconiáni jsou bojovníci a bojovníci nosí zbraně vždy u sebe. Mnozí s nimi dokonce i spí. Takže vidíš, že jí to nemohu nařídít, i kdybych sám chtěl.“

Starosta se tedy kysele zašklebil a zavřel dosud otevřenou účetní knihu.

„Tak mi tedy řekni, co tady chceš, ať se tě rychle zbavím,“ zavrčel a ani se nenamáhal skrývat svou zášť proti nim.

„Včera kolem poledne projížděla lesem skupina cizinců, co o nich víš?“

Starosta překvapeně zvedl hlavu. „O nikom takovém nevím!“

„Ne, tak to je divné, protože mluvili o tobě a vesnici a bylo jisté, že tudy projeli,“ prohodil klidně Melon a tvářil se, že je velice zaujat sukem v prkně stolní desky.

Starosta téměř nadskočil. „To byla lež! Nikdo tu včera nebyl! Jen před týdnem tudy projel posel nějakého šlechtice a ptal se na cestu k Trojcestí.“

„Neříkal co tam chce?“

„Vím já?!“ rozčilil se starosta. „Co mi po něm bylo? Telila se mi kráva, posla mohl klidně vzít čert a vůbec by mě to nezajímalo!“

„A jak tedy víš, že tudy projížděl a ptal se na Trojcestí?“

„Protože mi to řekli chlapi večer v hospodě u karet,“ zašklebil se starosta. „Mluvil s ním kovář. Poslův kůň v lese ztratil podkovu a potřeboval okovat zadní nohy.“

„A vyhrál jsi aspoň?“

„Ale jo, ne moc, ale pár šestáků jsem dostal,“ mávl starosta rukou.

„Ale nejvíc si nahrabal ten zloděj, kovářův nejstarší syn. Ať mě čert, jestli vím, jak to dělá, že vždycky vyhraje,“ bouchl pak pěstí do stolu.

„A víc tu nikdo nebyl?“

„Ale nebyl, vždyť ti to povídám! Jen formani toho hamouna od vedle a pravidelný dostavník včera ráno. Úplně prázdný, vezl jen poštu a nadával, že poslední deště hrozně poškodily cesty a špatně se mu jede.“

Melon se spokojeně usmál a zvedl se od stolu.

„Tak ti starosto děkuji za příjemný rozhovor a pokud dovolíš, půjdeme zase o dům dál.“

„Táhněte třeba do horoucích pekel,“ rozloučil se s nimi srdečně starosta a Mira, aby ho ještě trochu pošťouchla, vysekla parádní poklonu. Starosta se zmohl jen vzteklé zafučení.

Když Melon s Mirou vyšli na práh, zjistili, že na dvoře se shromáždila skupina čtyř pacholků vedených třemi starostovými syny. Všichni byli ozbrojeni a tvářili se velmi sverepě.

Mira je přelétla planoucím zrakem, narovнала se a rozvinula křídla. Donutila tím toho, co k ní stál nejbliž, aby o krok ustoupil.

„Co tu chcete?“ zeptal se Ardi, nejstarší starostův syn. Za normálních okolností o něm Melon smýšlel dobře, ale když ho tu viděl stát se starým mečem v ruce, usoudil, že bude muset svůj názor změnit.

„Zašli jsme za tvým otcem na slovíčko, je to snad špatně?“ odvětil klidně Melon.

„Když přijdeš jen ty, čaroději, tak ne. Ale když sebou přitáhneš tohle,“ ukázal mečem na Miru, které se zúžily oči při slově 'tohle', „pak tu nejsi vítán.“

„V tom případě bude nejlepší, když hned půjdeme,“ přikývl souhlasně Melon a vykročil ke vratům na zahradu, ale pacholci k němu sklonili vidle, kterými byli ozbrojeni.

„Ale protože jsi tu ve společnosti té stvůry,“ ozval se znovu Ardi, „zemřeš tu s ní.“

Melon se k němu pomalu obrátil a jeho tvář ztvárnila. Mira za ním vytáhla dýku i meč a zaujala základní šermířský postoj. Mnoho toho sice neuměla, ale věděla moc dobře, že oni také ne, takže dovednosti byly vyrovnané.

„To jsou silná slova, chlapče,“ pronesl opatrně Melon a přejel zrakem po jejich zbraních. Pak náhle máchl rukou a v dlani se mu objevila bojová hůl s kovovými hroty na obou koncích. Velmi nebezpečná a obávaná zbraň v rukou toho, kdo ji uměl použít. V jejím středu byl kovový kruh, který v sobě skrýval bajonetový uzávěr, takže se hůl dala v mžiku rozdělit na dvě menší a zároveň se na obou koncích vysunuly čepele, takže z hole byly dvě sekery s bodcem.

„A jak si představuješ, že to bude probíhat?“ zeptal se pak Ardiho, který překvapeně hleděl na zbraň v čarodějových rukách. Pak za sebou Melon zaslechl nějaký zvuk a náhle kolem něj proletěl vzduchem starosta. Přistál na svých pacholcích, kteří na poslední chvíli stihli sklopit zbraně k zemi.

„Nemám ráda, když se mi někdo plíží za zády s kuchyňským nožem v ruce,“ oznámila jim Mira klidně. Soupeřů byla rázem polovina, protože část z nich se snažila vymanit zpod objemného starosty. Melon toho hned využil a nečekaným výpadem Ardiho odzbrojil a přiložil mu hrot na krk.

„Tak jak se dohodneme?“ zeptal se ho. Jeho otec zatím zjistil, že byl prudce zvednut na nohy, na krku se mu objevila čepel dýky a nad hlavou se mu ozval hlas draconiánky.

„Co kdyby jste odhodili zbraně táhle na tu střechu dřevníku?“ Všichni, kromě čaroděje a Ardiho se tím směrem po dívali.

Dřevník měl střechu sklopenou vzad, ale tak mírnou, že cokoli na ní spadlo, tam zůstalo ležet. Moc se jim do toho nechtělo, takže je Mira popohnala.

„Udělejte to nebo si promluvíme se starostou,“ varovala je a starosta se hned přidal.

„U všech svatých, poslechněte ji! Vždyť vidíte, že mě má v drápech!“ Mira mu vůbec nic nedělala, ale na starostu velice působil už jen fakt, že ho drží.

Pacholci a starostovi synové tedy odhodili zbraně na střechu a stáhli se co nejdál od Melona a Miry. Melon pak šťouchl Ardiho hrotem.

„Plav za nimi a žádné hlouposti.“

Ardi se pozpátku vzdálil a zastavil se až u skupinky. Očima však čaroděje a Miru doslova vraždil.

„A co otec?“ zeptal se pak.

„Ten půjde hned za vámi, ale nejdřív nám tady všichni slíbíte, že se odtud nehnete nejméně hodinu. A můžete mi věřit, že si to umím ověřit. V opačném případě by byly následky velice nepříjemné,“ odpověděl mu Melon. Slíbili to skutečně všichni, starosta jako první a dobrovolně. Jen Ardimu se do toho moc nechtělo, ale nakonec přísahu také dokončil, i když měl ruce sevřené v pěst.

„Tohle si s tebou, čaroději, vyřídím,“ procedil mezi zuby a Melon se s úsměvem uklonil.

„Bude mi ctí se s tebou utkat v čestném souboji. Jsem ti kdykoli k dispozici.“

Mira pustila starostu a ten se připojil k ostatním. Melon s Mirou pak již bez obtíží odešli stejnou cestou, jakou přišli.

„Proč jsi chtěl, aby tam zůstali nejméně hodinu?“ zajímala se Mira, když za ním seskakovala ze stromu. Melon jí galantně naznačil, že jí pomůže, ale nakonec byl rád, když ustál dopad. V duchu si musel přiznat, že fyzicky je na tom Mira mnohem lépe než on a měla by spíš pomáhat ona jemu.

„Protože si chci promluvit s kovářem, jestli něco neví.“

„Proč tě ten posel tak zajímá? Útočníky jsme zlikvidovali, tak co.“

„Jenže přijdou další, když nezjistím, kdo za tím stojí.“

„A nemůžeš ho najít nějakým kouzlem?“

„To bych sice mohl, ale trvá to déle, než se dojít zeptat do vesnice a stojí to mnoho magie,“ usmál se Melon.

Myšinou došli zpět do úvozu a zahruli k vesnici. Nyní jim bylo v hod, že je tolik hodin. Celá vesnice, alespoň ta část, která mohla pracovat, byla na polích, v sadech a v okrajových částech lesa a pilně pracovala. V domech zůstaly jen ženy, aby vařily, s dětmi příliš malými či se starými lidmi na výměncích. S pomocí Melonova kouzla, které nikdy nevy-pínal, snadno došli až ke kovárně. Stála totiž přímo u úvozu a došlo se jim až k jejím zadním dveřím.

Melon zabušil na dveře a ustoupil stranou. Dveře se za chvíli otevřely a vyhlédl z nich zachmuřený, rozcuchaný a špinavý kovář s těžkou sekerou v ruce, která se však rozměry více podobala tlapě obra. Když však uviděl Melona a Miru, tvář se mu rozjasnila a otevřel dveře dokořán.

„Vítej čaroději i ty Miro! Pojdte dál, než vás uvidí sousedi,“ řekl rychle a tak tiše, jak jen mohl, aby to neznělo neu-tivě. Ustoupil za roh a sotva prošli, zavřel za nimi a zajistil dveře.

„Moment,“ řekl, pokynul jim aby se posadili a zmizel v dílně. Bylo slyšet, že mluví se svými syny a pak se vrátil zpět. Sám se posadil na kus špalku, který mu tak nahradil židli.

„Co vás přivádí?“ zeptal se pak.

„Nejdříve tě chci pozdravit a popřát příjemného dne a spoustu dobře placené práce,“ řekl Melon a Mira kováře pozdravila drobnou úklonou hlavy.

„Určitě jste sem nevážili cestu, abyste mi řekli jen tohle,“ usmál se kovář.

„Ne, to ne. Byli jsme si promluvit se starostou,“ řekl Melon a kovář pozvedl obočí.

„Ale!“ vykřikl pobaveně. „A co tak najednou?“

„Chtěl jsem se ho zeptat, jestli tu neprojel někdo cizí,“ odpověděl Melon a kovář se k němu důvěrně naklonil.

„A proměnil jsi ho v něco ošklivého, aby ti to řekl?“ zeptal se se zájmem.

Melon zavrtěl hlavou. „Nebylo to třeba. Stačilo správně volit slova a rozpovídal se sám.“

„Tak to je divné!“ ozval kovář. „Není nemocný?“

„Ne, není, při odchodu byl čilý až moc,“ ozvala se Mira a kovář se k ní se zájmem obrátil.

„Povídejte,“ povzbudil ji a tak mu ochotně převyprávěla, co se dělo na dvoře. Kovář se spokojeně smál, až se kovárna otřásala. Mira se na něj dívala a byla ráda, že ji konečně někdo bere docela normálně, neodtahuje se od ní a nespílá jí do netvorů.

„Vy asi nemáte starostu moc v lásce, že?“ zeptala se na konec.

„A ty snad ano?“ usmál se na ni kovář.

„Ale u mne je to něco jiného. Mě chce zabít a nedá si to vymluvit,“ odporovala mu.

„Já s ním mám jeden velice starý spor, který se táhne od doby, kdy jsem sem přišel jako tovaryš a to už bude skoro třicet let.“

Melon se obrátil k Mirě. „Tady kovář, tehdy přebral starostovi děvče a oženil se s ním, víš. A starosta na to doposud nezapomněl a jak jen může, tak kováři zatápí.“

Mira vykulila oči. „Já vždycky myslela, že jste se tu narodil?“

„Ale kdepak,“ usmál se kovář. „Já jsem z daleka. Moje rodná vesnice je tři měsíce pěšky daleko. Cesta sem mi trvala dva roky. Jako tovaryš jsem cestoval světem a sbíral zkušenosti. Šel jsem od jedné kovářny ke druhé, někde jsem pobyl měsíc, jinde týden. Záleželo na mistrovi, jak se choval k lidem a ke zvířatům. Až tady jsem našel mistra, který mi vyhovoval a měl velice krásnou dceru. Tak jsem se tu usadil a dva roky po příchodu jsem se s ní oženil. Od té doby jsem zde mistrem kovářem. Starý mistr už měl problémy s klouby a nedělal tak kvalitní zboží jako dříve. Proto mi pře-dal živnost, aby nepřišel o zákazníky.“

Mira se zamyslela a kovář se zatím obrátil k Melonovi.

„A co jste vlastně u toho starého blázna chtěli? Neříkej, že jen se tak všeobecně optat. Ty potřebuješ jistě něco konkrétního a proto jsi přišel za mnou.“

„Máš pravdu. Starosta řekl, že tudy před dvěma týdny projel nějaký cizí posel a jeho kůň v lese ztratil podkovu,“ řekl Melon.

„Aha, proto jsi tady. Ten tu byl. Tvrdil, že hledá Trojcestí. Jeho kůň měl zvláštní podkovy. Chtěl jsem si jednu ne-chat na památku, tak jsem ho přesvědčil, že kůň potřebuje okovat obě zadní nohy ne jen tu jednu. Podařilo se mi to a podkovu jsem získal. Je to velice zajímavý kousek. Takový se tu moc často nevidí.“

„Můžeš mi ji ukázat?“ požádal ho Melon.

„Samozřejmě,“ přikývl kovář a zvedl se. Na chvíli zmizel za dveřmi do dílny a když se vrátil, nesl v ruce podkovu. Co se Miry týkalo, byla k nerozeznání od jiných, kterých viděla tucty. Melon to asi viděl podobně, protože ji dvakrát převrátil v ruce a pak se obrátil na kováře.

„V čem je tak moc zvláštní, že jsi po ní tolik zatoužil?“

„Když se podíváš sem a sem,“ ukazoval na spodní stranu podkovy, „najdeš tu zvláštní hroty, které se u nás nepouží-vají. Naposledy jsem je viděl jako tovaryš.“

„A kde?“ zajímal se čaroděj a společně s Mirou si prohlíželi spodní stranu podkovy.

„V jednom knížectví dole pod horami. Lidé tam věří, že tyhle hroty dají koni větší rychlost a ochrání ho před uklouznutím.“

„A funguje to?“ zajímala se Mira.

„Ani nápad,“ zasmál se kovář. „Na to musíš být dobrý jezdec a poznat půdu pod koňskými nohama, abys poznala, kdy je lépe sesednout a vést ho. A nebo je musíš mít očarované. Tohle však jsou docela obyčejné podkovy z poutivého železa.“

„Ve kterém knížectví jsi je viděl si nevzpomeš?“ zvedl k němu pohled Melon.

Kovář se zamyslel a prohrábl si prsty plnovous černý jako havrani peří. „To bude těžké, příteli. Prošel jsem mnoho knížectví a je to už spousta let. Věci kolem kovářiny mi utkvěly v hlavě spolehlivě, ale knížectví samotná jsem příliš nevnímal. Vždyť to znáš sám. Také jsi se toulal světem.“

Ještě chvíli se škrabal ve vousech a Melon ani Mira ho nerušili v myšlenkách. Konečně kovář vzhledl.

„Nejsem si jistý, ale mohlo to být knížectví Modrých močálů,“ řekl pak.

„Jak moc si nejsi jistý?“ zeptal se Melon.

„No, abych řekl pravdu, tak docela dost. V podhůří se rozkládá několik knížectví. A všechna mají poněkud podivné zvyky a obyčej. Ale pokud si vzpomínám, tak v tomhle knížectví mají největší potíže s blátem a pobyl jsem tam dva měsíce. To je docela dlouhá doba, zřejmě mě tam něco zaujalo.“

„Jak si můžete po tak dlouhé době pamatovat, jak dlouho jste tam byl?“ divila se Mira.

„Snadno,“ zasmál se kovář a ukázal na stěnu za nimi. Když se ohlédli, viděli tam velký arch papíru, několika hřebíky upevněný ke stěně. Na něm byl seznam jmen knížectví a čas v týdnech a měsících.

„Co to je?“ divil se Melon.

„To jsem si tenkrát psal, abych věděl, kde všude jsem byl a také jsem tam dostával podpisy mistrů, u kterých jsem byl. Bylo to něco jako doporučení, které jsem předkládal všude, kde jsem se ucházel o práci. Úplně nahoře je psaní mého otce kováře a pak postupně směrem dolů jsou jména knížectví se jmény mistrů kovářů a jejich dobrozdání o mé práci u nich,“ vysvětlil kovář. Melon se zvedl ze židle a přešel blíž k papíru, aby si ho prohlédl z blízka. V místnosti bylo trochu šero a proto ze židle nedokázal přečíst všechno.

Za to Mira neměla se čtením potíže, protože její oči si dokázaly se šerem poradit a mohla zůstat sedět. Napočítala přes padesát kovářů. Mistr musel projít mnoha kovárnami a ona se divila, že se mu zalíbilo až zde. Melon přešel prstem po papíře a zastavil se u jednoho jména v odstavci knížectví Modrých močálů. Avšak, dříve než se ho mohli na něco zeptat, pokračoval prstem až dolů, ke jménu mistrova tchána. Pak se Melon obrátil a vrátil se ke stolu.

„Ani jsem netušil, že jsi prošel takový lán světa,“ usmál se na kováře.

„To víš,“ pokrčil kovář rameny, „byl jsem tenkrát mladý a zvědavý. Pořád mě to někam táhlo a nikde jsem moc dlouho nevydržel. A kováři dole pod horami nejsou ani zdaleka tací, jako ti zdejší.“

Melon pokýval hlavou a zavzpomínal své mládí. Do toho se vložila Mira.

„Také bych měla otázku.“ Oba k ní zvědavě obrátili hlavy.

„Čím to, že se mě nebojíte?“

Kovář se zarazil, ale pak se usmál podivným způsobem.

„Je to už skoro čtyřicet let. Měl jsem o rok mladší sestru. Bylo jí sotva deset, když se proměnila v draconiána. Drželi jsme to v tajnosti a pečlivě ji vychovávali.“

Všichni byli nějakou dobu zticha. Kovář proto, že se v myšlenkách vrátil do dětství a vzpomínal na sestru, při čemž hleděl na Miru, která se jí svým nynějším vzhledem velmi podobala. A Mira s Melonem byli natolik zaskočení, že se nezmohli na slovo. Až nakonec se Mira nadechla, ale dokázala říct jen, „Aha.“

„Byla to má nejšťastnější léta. Se sestrou jsem si hrál celé dny. Nikdy mě ani nikomu z rodiny nevadilo, že se proměnila. Zaskočilo nás to, ale nijak to nezměnilo naši lásku k ní.“

„A co se s ní stalo?“ zajímala se Mira.

„Když dospěla, odešla do světa, jak se normálně dělá. Byla skvělá bojovnice. Blízko naší vesnice žil chudý rytíř, který však natolik vyznával rytířský kodex, že se nikdy nesnížil k tomu, aby začal loupit, a dopomohl si tak k penězům. Platili jsme mu za výuku šermu a osobního boje pro moji sestru. Brzy byla stejně dobrá jako on.“

„A pak už jste ji neviděl?“ natočila Mira hlavu ke straně.

„Ale ano, viděl,“ usmál se kovář. „Pravidelně se navštěvujeme, ale samozřejmě musíme dbát na to, aby se to zde nikdo nedozvěděl.“

„A myslíte, že by mě mohla naučit tomu, jaké to je být draconiánem?“ zeptala se náhle Mira a kovář k ní zvedl obličej.

„To bohužel nepůjde,“ zavrtěl hlavou. „Sestra si za život vytrpěla již dost příkoří a prošla mnoha bitvami, kde viděla strašné věci. Odtáhla se od okolního světa. Žije sama, ale nevím kde. Vidám ji pravidelně a vždy si krásně zavzpomínáme a promluvíme, ale domluvili jsme se, že se jí nikdy nebudu ptát na její nynější život a nebudu pátrat, kde a jak žije.“

„Škoda,“ svésila poněkud zklamaně křídla. Melon se natáhl a položil jí ruku na rameno.

„Nic si z toho nedělej. Udělám, co je v mých silách.“

„Ale co ty můžeš vědět o draconiánech? Jen to, co je v knihách,“ povzdechla si.

„Když jsem byl ve světě, potkal jsem řadu draconiánů. Nezapomeň, že i já jsem bojoval. Někdy kouzly, někdy zbraněmi. A v boji potkáš draconiány nejčastěji. Když byli ochotni se mnou mluvit, mluvil jsem s nimi velice dlouho. Zajímalo a zajímá mě téměř vše. A draconiáni mě fascinovali od mládí.“

Mira k němu obrátila hlavu.

„Takže je znáš osobně?“

Přikývl. „Jistě. Celou řadu z nich. A s některými jsem sloužil ve stejné armádě i delší dobu, takže jsem si mohl všimnout jejich chování, výstředností i potřeb a tužeb. A vše co vím, ti postupně předám, abys byla na nový život co nejlépe připravená.“

Mira se krátce děkovně usmála a kovář je zatím se zájmem pozoroval. Pak se však k němu Melon opět obrátil s otázkou.

„Abychom to snad nezamluvili. Neříkal ten posel ještě něco jiného, kromě toho, že hledá Trojcestí?“

„Ne, už nic. Jen si prohlédl vesnici, ale nikam nešel a s nikým se příliš nebavil. Žena mu chtěla prodat nějaké jídlo na cestu, ale odmítl, že má dostatečné zásoby.“

„A vzpomeneš si, co měl na sobě?“

„Normální jezdecký oblek a plášť s kloboukem. Ozbrojen byl mečem a dýkou, ale u sedla jsem zahlédl i vrhací sekery.“

Melon nasadil zamyšlený výraz a kovář se zatvářil omluvně.

„Promiň příteli, ale nejspíš ti mnoho nepomohu.“

„To nevádi. Abych řekl pravdu, sice jsi mi toho moc neřekl, ale pár zajímavých a cenných věcí jsi věděl. Určitě si s tím nějak poradím.“

Pak se Melon s Mirou zvedli.

„No nic kováři, musíme jít. Venku pro Miru není moc bezpečno a bude lepší, když se z vesnice vytratíme dříve, než se rozšíří novina, že tu byla.“

„On to ještě nikdo neví?“ podivil se kovář.

„Ne, pohrozil jsem starostovi a jeho rodině, že jestli se během následující hodiny někdo vzdálí ze dvora, bude zle. A hodina bude brzo pryč. Musíme jít, abychom zmizeli v lese v čas.“

„To je pravda. Vesničani by na vás uspořádali hon,“ souhlasil kovář.

„To by si mohli zkusit,“ zavrčela Mira.

„Zkusí,“ pokýval hlavou Melon. „Raději půjdeme, dokud je klid.“

Rozloučili se s kovářem a vytratili se zadním vchodem, kterým přišli. Kovář se vrátil do dílny a na otázky, kdo to byl, odpověděl jen mávnutím ruky. Rodina věděla, že v tomto případě z otce nedostanou ani slovo a tak se opět všichni vrátili ke své práci.

Melon s Mirou rychle a tiše zmizeli v úvozu a spěchali k lesu. Nebyli ani v polovině vzdálenosti, když uslyšeli z vesnice křik. Zastavili se a vyhlédli pod větvemi keřů kolem úvozu. Od vesnice k polím a lukám se hnala skupina lidí ozbrojená tím, co právě doma našli. Lidé na polích a loukách ustávali v práci a ohlíželi se za nimi. Po čase se však k nim přidávali a spěchali s nimi k lesu.

Mira strčila do Melona. „Jestli budou stále takhle rychlí, přehradí nám cestu.“

„Jdem!“ zavelel Melon a dal se do běhu. Ačkoli běžel tak rychle, jak jen dokázal, Mira po jeho boku lehce poklusalá a zatímco z něj se po chvílce řinul pot proudem, na ní nebyla únava znát ani v nejmenším.

„Měl bys víc trénovat,“ dobírala si ho.

„Budu muset, abych ti stačil,“ zafuněl a v duchu si opět vzpomněl na mladá léta, kdy s dokázal držet krok s kterýmkoli draconiánem a často s nimi soutěžil.

Do lesa vběhli o něco před trestnou výpravou, která se zatím rozdělila na dvě menší skupinky, aby pokryla obě cesty k Melonovu domku. I když Melon s Mirou spěchali, co to šlo, hned poznali, že to nestihnou dostatečně rychle a vesničany nepředejdou. A protože Melon už dál nemohl, zastavili se u rozložitého dubu, za kterým se oba snadno ukryli a mohli sledovat, co vesničani provádí.

Sotva dosáhli lesa, zpomalili a vytvořili rojnici. Prohledávali les a postupovali napříč Melonovou a Mirinou trasou.

„Co teď?“ zeptala se. „Za chvíli nám přehradí cestu. Je jim jasné, že tudy musíme projít.“

„Ale nemohou tu být věčně,“ zabručel Melon.

„Co myslíš?“

„Můžeme jejich síly ještě víc rozptýlit.“

„A jak?“

„Dívej se.“ Podíval se ven z lesa, kde se na pásu dobytek. Zvedl ze země pět kamenů a vyslovil několik kouzelných slov. Když vyřkl poslední, hodil kameny na zem před sebe. Sotva se dotkly země, proměnily se v pět skřetů, sotva stopu vysokých a tak ošklivých, až se Mira zajíkla.

„Co poručíte náš pane?“ zavrčeli unisimo.

„Rozežeňte dobytek vesničanů, ale neubližte mu. A braňte jim, aby ho zase sehnali do stád. Podrážejte jim nohy a již sehnaný dobytek znovu rozežeňte. Pokračujte v tom až do půli odpoledne. Jděte!“ rozkázal Melon a skřeti vyrazili ke stádům takovou rychlostí, až jejich drobné nožky nebylo vůbec vidět a jen zviřený prach, který za nimi zůstal, ukazoval jejich polohu.

„A teď uvidíme,“ usmál se poťouchle Melon a Mira se zájmem střídavě sledovala počínání dobytka a vesničanů. Zprvu se nic nedělo, ale náhle se za stáda ozvalo vyděšené bučení a dobytek se rozprchl na všechny strany. Vesničané se ohlédli a mnoho z nich vyrazilo ven z lesa nahánět dobytek rozprchlý po loukách a polích. Mira, jelikož měla vynikající zrak, viděla, jak na třech kravách sedí po jednom skřetovi a jak je drápy pobízejí do větší rychlosti a dokonce je i trochu řídí. Vždy, když se dva kusy dobytka mijely, přeskočili skřeti na druhé zvíře a poháněli ho zase jinam.

Miru zajímalo, kde jsou zbývající dva, ale když padl k zemi první vesničan a hned na to druhý, došlo jí, že se skřeti zamíchali mezi vesničany a podrážejí jim nohy, přesně podle rozkazu. Nemohla si pomoci, ale začala se smát. Melon ji okamžitě strhl k sobě a přitiskl jí dlaň na čenich.

„Tiše!“ sykl na ní, ale to již se jejich směrem vydalo několik mužů a pokřikovali na ostatní, aby se k nim přidali.

Melon pustil Miru a posbíral deset šišek. „Sbírej šišky!“ sykl na Miru, která se již vůbec nesměla a hned ho uposlechla. Čaroděj pak nakreslil větvičkou do hlíny zvláštní znak a začal na něj házet šišky. Sotva se šiška dotkla země, proměnila se v malé chlupaté zvířátko podobné veverce, ale asi dvakrát větší a s dlouhými drápkami. Poskakovala kolem nich a vzrušeně švitořila.

„Vidíte ty lidi?“ ukázal jim Melon blížící se muže. Zvířátka hbitě vyšplhala na stromy kolem a pohlédla naznačeným směrem Pak souhlasně pískla.

„Znepříjemněte jim život. Škrábejte je a kousejte. Podrážejte jim nohy a házejte na něj větve, šišky a hlínu. Nepolevujte, dokud neutečou z lesa,“ přikázal jim a asi padesátka zvířátek s radostným pískáním vyrazila po větvích k mužům. Netrvalo to ani několik vteřin, než je dostihli. Ihned začali trhat šišky ze stromů a velice přesně jimi zasahovali muže na zemi, kteří neměli nic na způsob štítů, aby se mohli proti palbě chránit.

Melon si spokojeně zamnul ruce a pozoroval, jak jeden z mužů chytil za ocas veverka, která mu probíhala pod nohama a odhodil ji do lesa. Ovšem, veverka se zachytila drápkami za kůru nejbližšího stromu, oběhla svižně kmen a skočila mu na hlavu. Chytila ho předními tlapkami za vlasy a zadníma mu dupala po hlavě. Přitom hlasitě vrískala a kousala ho do prstů, když se jí snažil chytit a znovu odhodit. Muž se nakonec rozeběhl ven z lesa a veverka mu seskočila z hlavy ve chvíli, kdy míjel poslední stromy. Muž se ovšem nezastavil a utíkal dál k vesnici. Avšak, asi po sto krocích upadl do trávy a Mira si všimla, že mu na záda skočil skřet. Několikrát se po něm proběhl tam a zpět a opět zmizel.

Boj mužů s veverkami trval jen asi půl hodiny. Tak dlouho trvalo, než poslední z nich utekl z lesa a veverky, protože tím splnily úkol, zmizely.

„Cesta je volná,“ usmál se Melon a dvorně naznačil Miře, že může vykročit. Ta udělala pukrle na znamení díků, ale pak se začala smát.

„Na tohle hned tak nezapomenou,“ vypravila ze sebe namáhavě.

„To ne, budou si ty škrábance lízat hodně dlouho,“ usmál se spokojeně čaroděj a vykročil hlouběji do lesa. Mira šla vedle něj a v duchu si libovala, že všichni ti, kdo jí chtěli ublížit, jsou nyní vytrestaní více než dostatečně. A přitom se jim dohromady nic nestalo.

„Takováhle kouzla jsi se naučil v cizích zemích?“ zajímala se.

„Tak trochu. Něco mě naučila matka a něco jsem se naučil sám. Jak vidíš, jsou velice vhodná pro podobné situace a přitom tě nestojí téměř žádnou magii.“

„Já ale slyšela, že vytvořit živého tvora je velice namáhavá magie a čaroděj se musí dlouho připravovat. To není, jako někoho zaklít do kamene. To prý dokáže skoro každý. Ale vytvořit z kamene živého tvora, to je velká magie.“

Melon nic neříkal, jen si rozpačité mnul pravou rukou bradu.

„Jak moc dobrý čaroděj vlastně jsi?“ vypálila najednou Mira.

„Cože?“

„Jak moc mocný jsi? Ve vesnici a v okolí všichni říkají, že nejsi ani zdaleka tak mocný jako tvoje matka.“

„A co si myslíš ty?“

„Po tom, co jsem za tu chvíli u tebe viděla, o tom dost pochybuji. Jsi zřejmě velice mocný čaroděj.“

Melon se na ní usmál.

„Víš jak se měří síla čaroděje?“ zeptal se.

„Jednou jsem o tom slyšela vyprávět,“ přikývla.

„Tak jak?“

Čaroděj zvedne ruku a soustředí se. Vyvolá speciální kouzlo, které z něj vytáhne veškerou magii a vytvoří z ní poloprůsvitnou kouli. Podle průměru koule se pozná, jak mnoho magie v sobě čaroděj má.“

Melon se zastavil, zvedl pravou ruku před sebe a zavřel oči. Téměř okamžitě se před ním objevila koule o průměru dvaceti stop. Nebyla poloprůsvitná, téměř skrze ni nebylo vidět. Pulzovala jasným světlem a po jejím povrchu přebíhaly provazce energie vytvářející rychle se měnící znaky magických formulí. Stejně náhle, jako se koule objevila, tak také zmizela. Melon otevřel oči a podíval se na Miru. Ta se podívala do jeho očí a o krok ucouvla. Čarodějovy oči zářily

modravým svitem. Neměl žádnou zorničku, duhovku ani bělmo. Jeho oči, to byly jen modravé koule. Pak ale Melon mrkl a měl oči zase stejné jako předtím.

„Tak?“ zeptal se.

Mira zavrtěla hlavou a zamrkala. Pamatovala si velmi dobře, co tehdy ten potulný čaroděj vyprávěl. Lidé z vesnice ho tehdy vyhnali, ale ji magie vždy zajímala a proto doma ukradla trochu jídla a pospíchala za ním. Čaroděje dostihla v lese, dala mu jídlo a požádala ho, aby jí o magii něco řekl. Čaroděj se posadil a zatímco jedl, vyprávěl jí o magii a snažil se jí vysvětlit její podstatu. Mimo jiné jí vysvětlil vše kolem zjišťování síly čaroděje a také jí řekl, jak velkou magii v sobě většina z nich má. Podle jeho vyprávění patřil Melon k těm velice mocným. Měli existovat i mocnější magové, ale určitě ne zde, v horách. Čarodějové zde jen zřídka kdy nashromáždili více magie, než by stačilo na vytvoření koule o průměru pěti stop. Takový čaroděj byl v horách považovaný za tak mocného, že se mu všichni ostatní snažili vyhnout a pokud něco řekl, mělo jeho slovo velkou váhu.

Ale čaroděj Melonovy síly sem vůbec nepatřil.

„Ty nejsi obyčejný lesní čaroděj, jako ostatní zde v horách.“

„Ne, nejsem,“ přikývl Melon a dal se znovu do chůze.

„Kdo tedy jsi?“

„Jsem Melon, syn zdejší čarodějky,“ odpověděl prostě a Mira si uvědomila, že nikdo nikdy nevyslovil její jméno.

„Jak se jmenovala?“

Melon se zarazil a podíval se na ni. „Proč to chceš vědět?“

„Tak, žiji s tebou, tak bych chtěla vědět, jak se jmenovala tvoje matka. Ty přece jméno mé znáš.“

„Ale tvá matka je dcera hospodáře.“

„A co to má společného s tvojí matkou?“

„Některá jména je nejlepší nevyslovovat. Některé rodiny mohou být nebezpečné. A u čarodějů to platí dvojnásob.“

„Myslíš tu starou pověru, že když o někom mluvíš a vyslovíš jeho jméno, brzo se objeví?“

„To není pověra,“ povzdechl si Melon.

„Ale je,“ usmála se jeho povzdechu. „Mnohokrát jsem mluvila o svém strýci a jmenovala ho a nikdy se u nás neobjevil.“

„Protože je to obyčejný člověk. Ale mezi čaroději to je trochu jinak víš. Jakmile vyslovíš jejich jméno, pocítí náhlou potřebu tě navštívit. A některým z nich je lépe se zdaleka vyhnout.“

„Tvé matce bylo lépe se vyhnout obloukem,“ přikývla Mira.

„Ano, to bylo. Ale i ona měla rodiče a sourozence. Všichni byli čarodějové. A když ti řeknu, že má matka byla nejhodnější z rodiny a proto odešla sem, aby byla od ní co nejdál, pochopíš, proč nechci o svých příbuzných mluvit.“

„Páni,“ vydechla Mira. „Tvá rodina jsou temní magové?“

Mlčky přikývl.

„A kteří z nich? Je jich přece víc? Ke kterým patří tvá rodina?“

Melon mlčel a díval se mezi stromy. Mira z jeho výrazu vyčetla, že by měla být raději zticha, ale nedokázala se přestat ptát. Pak si vyvolala ze vzpomínek všechny své znalosti o temných mázích a dala je do dohromady. Před výsledkem, který se jí objevil v mysli, úžasem otevřela oči dokořán a podívala se na Melona.

„Ty pocházíš z Jižní Argemari!“ vykřikla najednou.

Melon jen pomalu přikývl a podíval se na ni. Spatřila, že má v očích slzy.

„Rodinu si nevybereš,“ řekl pak tiše.

„Ale... Jižní Argemara... U bohů...“ vydechla.

„Jestli chceš, můžeš ode mne odejít. Nic se nestane. Nemohu a nebudu tě držet,“ řekl Melon.

„Proč? Proč bych měla odejít?“

„Víš kdo jsem a víš co je má rodina zač.“

„Ale říkal jsi, že tvá matka byla nejhodnější z celé vaší rodiny. A ty jsi nikdy nikomu nic neudělal. Používáš kouzla, která sice zraní, ale člověk se brzo sám uzdraví a nenese žádné následky. To není obvyklé chování pro vaši rodinu. A mně jsi již mnohokrát pomohl a vím, že mě máš rád. Proč bych tě měla opouštět?“

„Hodnější než moji příbuzní je kde co,“ mávl rezignovaně rukou.

„A tobě nebude vadit, když budeš pod jednou střechou s někým, kdo má takovou pověst?“ zastavil se. Mira se postavila proti němu a objala ho.

„To bych musela být ta nejhoupější husa mezi draconiány, abych odešla od někoho, koho mám ráda jen proto, že má trochu divné příbuzné,“ řekla a přitiskla svou tvář na jeho.

Melon ji pomalu objal a přitiskl k sobě.

„Ale moje rodina...“

„Dost už o ní. Jsou daleko a nestarají se o tebe,“ řekla rozhodně. „Moje rodina se ode mne také odvrátila a v tom davu, co běžel k lesu, jsem viděla svého staršího bratra.“

„Třeba tě chtěl před nimi bránit,“ nadhodil Melon.

„Je to sice krásná představa, ale po zkušenostech s ostatními z vesnice si nedělám iluze,“ řekla a položila si hlavu na jeho rameno.

„Když jsi byl ve světě...“ začala pak.

„Ano?“

„Provedl jsi něco.... Víš co myslím.... Nějaké kouzlo....“

„Něco jako zbytek mé rodiny?“

„Ano.“

„Ne nikdy jsem to nemusel udělat. Vždy se našel nějaký jiný způsob, jak dotyčného vytrést.“

„Třeba jako dnes?“

„Ano, třeba jako dnes.“

„Nikdy žádné kletby?“

„Pár jich bylo,“ přiznal.

„A jakých?“

„Jen různé neduhy. Bolesti kloubů, vyrážky, zapomnětlivost a tak. Vždy jen dočasně a tak, aby je mohl odčarovat i průměrně schopný čaroděj, kterých je všude dost.“

„Takže, žádná hrozná zakletí, o kterých se dodnes vypráví a které třeba udělalo ze mě draconiána?“

„Ne, nic takového jsem nikdy neudělal.“

„A když jsi tak mocný, nedokázal bys ze mě udělat zase obyčejnou dívku?“ zeptala se náhle.

„Ne, bohové vědí, že sice jsem mocný, ale čaroděj, který vás stvořil, byl ještě mnohem mocnější,“ povzdechl.

Mira byla chvíli z ticha a pak ho k sobě přitiskla tak, že skoro nemohl dýchat.

„Nevadí. Díky tomu jsem zjistila, jací lidé kolem mne žijí a zjistila jsem, jaký jsi skutečně. Jsem si jistá, že to za to zakletí stálo.“

Melon ji pohladil po vlasech.

„Je úžasné, jak rychle jsi se s tím srovnala.“

„Nesrovnala. Jen se snažím ve všem zlém najít něco dobrého a i tady se díky tomu stalo mnoho věcí, které jsou pro mne dobré. Časem se s tím smírím, slibuji. Jen mi řekni, proč jsi mi vlastně řekl, kdo jsi?“

„Protože bys to měla vědět. A protože ti věřím, že si to necháš pro sebe.“

Mira na okamžik ztuhla, protože si nedokázala nikdy představit, že by jí kdokoli mohl tak strašně věřit.

„Děkuji,“ řekla pak a znovu otřela svou tvář o jeho.

Po tom, co se Melon přiznal k tomu, co nejvíce tajil před celým světem, vykročili dál do lesa. Šli vedle sebe a nořili se stále hlouběji do lesního šera. Ačkoli nad korunami stromů bylo sotva poledne, zde, hluboko pod nimi, se stmívalo stále víc a víc. Ptáci již dávno docela ztichli a zmizeli. Keřů se zelenými listy bylo stále méně a méně, až nakonec všude kolem rostla jen jediná trnitá odrůda jakéhosi šípku, avšak bez květů a listů. Plazila se po zemi, až nebylo kam šlápnout, ovíjela stromy a šplhala po nich velkých výšek. Koruny stromů se slily v jeden celek, skrz který neprošel ani jediný paprsek.

Mira se přitiskla k Melonovi a vzala ho za ruku. Jako draconián by měla sice být velice bojovná a také již na ní bylo vidět, že se její povaha mění a je stále odváznější, ale okolní prostředí a atmosféra působila na každého tak depresivně, že se nevyskytoval jediný živý tvor. Dokonce ani takoví, kteří naháněli zbytku hor hrůzu a děs.

„Kam to jdeme?“ zeptala se tiše a rozhlížela se kolem.

„Za jednou známou,“ usmál se Melon a pevně ji stiskl ruku, aby jí dodal odvalu.

„A co je zač?“

„Člověk,“ podíval se na ni trochu překvapeně.

„Člověk?“ vykulila nevěřičně oči. „Co za člověka může dobrovolně žít v takovém koutě světa?“

„No, máš pravdu, je trochu svá,“ připustil.

„Trochu?!“

„Tak dobrá, je výstřední, ale až si s ni promluvíš, zjistíš, že je to moc příjemná společnost.“

„Tak to tedy nevím,“ zapochybovala a pak vyskočila do vzduchu a začala poskakovat po jedné noze a úpět bolestí.

„Co se děje?“

„Mám něco v noze! A hrozně to bolí!“ úpěla a doskákala k jednomu ze stromů. Podařilo se jí opřít se o tu část kmene, která nebyla pokrytá podivnou rostlinou.

„Počkej, podívám se,“ sklonil se k její noze Melon a Mira ji zvedla tak, aby viděl na chodidlo. Napříč jím měla v něm zaraženou suchou větvíčku plnou ostnů. Ostny byly dlouhé, ostré a zahnuté.

„Vytáhnu to, ale bude to bolet,“ řekl jí a Mira rezignovaně pokrčila křídly.

„Co můžeme dělat jiného. Dej se do toho.“

Opatrně a co jen mohl nejšetrněji vytáhl větvíčku i se všemi trny z chodidla a Mira si tak mohla oddechnout. Přesto se to neobešlo bez dlouhého úpění, protože trny se své kořisti nechtěly vzdát tak snadno.

„Tak, zkus došlápnout,“ ustoupil nakonec o krok a Mira to zkusila. Okamžitě však znovu zaúpěla a zvedla nohu.

„To se nedá vydržet, jak to bolí!“ vykřikla. „Nezůstalo tam ještě něco?“

Melon svou práci zkontroloval, ale nic než několik krvácejících ran neviděl.

„Ne, nic tam již není,“ řekl pak a Mira se pokusila znovu došlápnout, ale se stejným bolestivým výsledkem.

„Takhle nemůžu jít dál. Musíme počkat, až se to uklidní.“

„Nemůžeme zde čekat tak dlouho. Po setmění bychom nepřežili ani minutu,“ oponoval.

„Prosím tě, s tvou magií jsme v bezpečí,“ mávla rukou.

„To si jen myslíš,“ chladil její bezstarostnost. „Tahle rostlina, co vypadá jako divný šípek, je ve skutečnosti jedním z nejhorších zabijáků tohoto lesa. Proč si myslíš, že tu nic jiného nežije? Nechala na živu jen stromy, protože potřebuje šero a sluneční svit ji spálí. Všechno ostatní zabije a pozře. Teď sice vypadá, jako že je suchá, ale věř mi, že o nás moc dobře ví a čeká, až se snese noc. Pak se začne velice rychle pohybovat a pátrat po všem, co by mohla ovinout svými šlahouny, roztrhat ostny a vstřebat stonky. Musíme dál.“

Mira při popisu rostliny postupně bledla a pustila se kmene stromu, aby se dostala co nejdál od masožravky.

„Ale já mohu jen skákat po jedné a to je dost nejisté.“

Než mohla začít s vymyšlením nějakého dalšího způsobu pohybu, přistoupil k ní, sklonil se a vzal ji do náruče. Mira překvapeně vyjekla a chytla se ho kolem krku.

„Když sebou nebudeš moc házet, tak to nebude tak velký problém,“ usmál se a vyslovil slabé levitační kouzlo. Snížil tak její váhu natolik, až ji téměř necítil. Pak vykročil dál mezi stromy. Mira byla prvních pár kroků hodně překvapená a proto mlčela, ale nový způsob cestování se jí brzy zalíbil a udělala si větší pohodlí tím, že se trochu zavrtila a položila si hlavu na jeho rameno.

„Tak tohle bych si nechala líbit každý den,“ libovala si. Melon se zasmál a štípl ji do boku, až ho plácla.

„Jen se neraduj, zpátky pošleš pěkně po svých.“

„Opravdu?“ zatvářila se smutně. „A já si myslela, že mě budeš celý život na rukou nosit.“

Melon se tomu musel začít smát a vysloužil si další plácnutí doprovázené i jejím smíchem.

Takto, za vzájemného pošťuchování, šli ještě skoro hodinu. Nakonec se dostali na mýtinu, v jejímž středu stála kamenná věž, obklopená polorozpadlými zdmi. Na první pohled bylo jasné, že je obydlená, protože měla bytelnou střechu a z komína se kouřilo. Mezi ruinami se rozkládaly záhony květin a zeleniny a kousek vlevo někdo dokonce vysázel malý sad. Mira na to koukala jako u vytržení.

„Co to je? O tomhle jsem nikdy neslyšela a přitom je to sem vlastně jen kousek,“ ptala se.

„Kdysi to byla tvrz, kterou používali lidé z vesnice, která dnes již neexistuje. Vypálili ji vojáci asi před třemi sty lety. Nyní v ní žije moje známá,“ vysvětlil jí historii místa v kostce.

Došel mezi záhonky až ke dveřím a protože měl obě ruce plné, dvakrát do nich kopl. Zevnitř se okamžitě ozvalo vzteklé zavrčení.

„Nooo, jen ty dveře vyraž, když ti to udělá dobře!“

„Jestli si to přeješ, tak to milerád udělám!“ křikl nadšeně Melon a dveře se vzápětí otevřely dokořán. V nich stála žena středních let, velmi pohledná a v čistých pracovních šatech. Vlasy měla zrzavé jako liška a dlouhé téměř do pasu. Nosila je stažené sponou, ale jinak je nechávala volné.

„Melon! Jaká nečekaná milá návštěva! Kdo je ta kráska v tvé náruči?“ vypálila ze sebe jako z kanónu.

„Buď zdráva, Eirlien,“ pozdravil ji Melon. „Toto je Mira, nedávno proměněná draconiánka.“

„A co že ji neseš jako svátost při mši? Snad jsi se konečně neoženil? Ne že bys na to neměl věk,“ mrkla na něj a Mira zčervenala. Melona to ovšem nechalo klidným, protože Eirlien znal již řadu let.

„Vždyť mě znáš, Eirlien. Stále mám na všechno dost času,“ oplatil jí mrknutí. „Míru nesu, protože si v lese šlápla na trny masožravky.“

„Tak to ji rychle přenes dovnitř a já se na to podívám,“ zvažněla ihned Eirlien a ustoupila za dveře, aby mohli projít. Melon tedy překročil práh a odnesl Míru do příjemně zařízené místnosti, kde ji usadil do velice pohodlného křesla a pod zvednutou zraněnou nohu jí přistrčil židli.

Mira se zvědavě rozhlédla. Kromě kamen, ve kterých se topilo a na nichž se dodělával oběd, byl v místnosti klasický nábytek, jako v každé vesnické chalupě. Vše dokonale čisté a vydrhnuté. Okna umytá a svítlo jimi slunce na barevnou dlažbu na podlaze, která vytvářela vzor zvěrokruhu v jehož středu byl dokonale vyveden magický oktagram. To byla také jediná věc, která naznačovala, že obyvatelka tohoto příbytku bude něco víc, než jen obyčejná žena.

Eirlien si přitáhla druhou židli a posadila se k Miriině noze. Jemně jí vzala do ruky a zvedla ji tak, aby na ni lépe viděla. Prohlédla chodidlo ve slunečním svitu.

„Začíná se podebírat. Masožravka je mrcha, ta větvička byla suchá, že?“ řekla a Melon přikývl.

„Suchým ostnům se lámou špičky a ty zůstaly v ranách. Dejte mi pár minut a budou venku. Vážena slečno, s tímhle si poradím dřív, než napočítáte do sta,“ mrkla povzbudivě na Míru, která se chtě nechtě musela usmát.

A jak Eirlien řekla, tak to také bylo. Počínala si tak, jako by podobné zákroky dělala každý den a to hned několikrát. Natřela rány zelenou masťou, po které se rozevřely a v několika vteřinách z nich vyšly špičky ostnů. Pak teplou vodou smyla masť i se zbytky ostnů a na rány nanasla jinou, tentokrát žlutou. Po té se rány opět uzavřely. Nakonec Eirlien odložila Miriinu nohu zpět na židli, na níž zatím Melon položil polštář, který uzmul z pohovky pod oknem.

„Do hodiny, a za to vám ručím, budete běhat stejně jako předtím. Jinak sním celou krysu a to syrovou a s chlupama,“ prohlásila spokojeně, když se zvedla ze židle a podívala se na Miru. Té opět zacukaly koutky, jak se snažila se nesmát, aby ji snad neurazila. Ale Eirlien byla od přírody veselá a proto by si ze smíchu nic nedělala.

„Proč jste tedy vlastně přišli?“ zajímala se Eirlien a obrátila se zvědavě k Melonovi.

„Potřeboval bych vědět, jestli se v horách neděje něco zvláštního.“

„A proč tě to zajímá?“ naklonila hlavu ke straně.

„Protože ho napadli najatí vrazi,“ odpověděla za něj Mira.

„Opravdu?“ protáhla opatrně Eirlien.

„Bohužel ano. Někdo si je najal, aby mne zabili. Díky Mirě se jim to nepovedlo. Snažím se zjistit, kdo a proč si je najal, ale zatím jsem nebyl příliš úspěšný. Vím jen pár drobností. Od tebe bych se rád dozvěděl, co se děje v horách celkově.“

„A proč si myslíš, že právě já bych to měla vědět,“ vytáčela se Eirlien a uklízela mastičky do šuplíku u stolu vede pohovky.

„Jen se nedělej, Eirlien. Oba přece dobře víme, že jsi největší odbornice na sledovací kouzla, jaká se tu objevila během posledních tří století. V horách nepadne ani lísteček, abys o tom nevěděla,“ nedal se Melon.

„Ale tahle sledovací kouzla jsou velice ošemetná věc,“ kroutila se dál.

„Já po tobě nechci, abys mi říkala, kdo co s kým dělá. Chci jen všeobecný přehled. Potřebuji vědět, jestli se do hor nestahuje nějak víc podezřelých existencí, jestli tudy neprojel někdo významný, jestli goblini nekují nějaké pikle, jestli se vlkodlaci drží svých zvyklostí a netoulají se příliš daleko od svých obvyklých území.“

„Ale i to je svým způsobem zásah do soukromí,“ bručela Eirlien. „Nezapomeň, že to je důvod, proč jsem se uchýlila tak daleko od ostatních. Právě proto, že jsem měla plně zuby toho, jak po mě všichni stále chtěli, abych sledovala toho či onoho. S kým nebo s kterou se právě schází, kde a co provádí. Občas to byly pěkné ohavnosti, to ti povím. A nikoho nikdy nezajímalo, jak na tom jsem a jestli se mi to zamlouvá nebo ne. Tady mám klid. Nikdo, kromě tebe a dalších dvou, teď už vlastně tří,“ ukázala na Miru, „osob v celých horách neví, kam jsem se vytratila.“

„Ale pro mne bys snad mohla udělat malou výjimku, že?“ usmál se Melon.

Eirlien ještě chvíli vedla boj sama se sebou, ale nakonec zabručela, „Ale jen proto, že jsi to ty, jinak bys odtud vyletěl jako namydlený blesk.“

Přešla ke komodě pod oknem, vytáhla horní šuple a něco vytáhla. Protože stála zády k nim, nebylo vidět co, ale podle šustění soudili, že je to nějaká kniha nebo sešit. Mira se zvedla ze židle a zjistila, že když se opře o Melona, tak může opatrně došlápnout na zraněnou nohu.

„Co to dělá?“ zeptala se šeptem.

„Prohlíží si poznámky,“ odpověděl jí stejně Melon.

„Nebude čarovat?“ podivila se Mira.

„Ne, nepotřebuje to. Je v tom tak dobrá, že se ta kouzla kolem ní stále odehrávají sama od sebe. Zařídila si to tak, že vše co zjistí, se stále zaznamenává do knih. Když někdo něco potřebuje, jen vyhledá potřebný odstavec a opiše ho.“

„A proč kolem toho tedy tolik nadělá?“

„Protože ji to už dávno nebaví. Chtěla by být docela obyčejná ženská s rodinou, ale to už není možné. Tak si tady udělala takovéhle hospodářství, kde si žije sama pro sebe a nikdo ji nenutí ke kouzlům.“

„Ale to je přece hrozná nuda, žít takhle od lidí v lese, který ovládá ta rostlina,“ zavrtěla Mira nechápavě hlavou.

„Časem poznáš, má drahá, že na světě jsou vzácnější věci, než moc a vědění,“ ozvala se Eirlien a kývla na ně prstem, aby přistoupili blíž.

„A které?“ zajímala se Mira, zatímco šla s Melonem k ní.

„Klid a soukromí,“ odpověděla hned a ustoupila stranou, aby viděli na horní desku komody, kde ležela rozevřená silná kniha. Několik čistých listů zakrývalo většinu plochy stránek a ponechávaly volný jen jeden odstavec. Písmo bylo podivné, samá klička, háček a kudrlinka. Mira takové písmo znala a s trochou snahy ho dokázala přečíst, ale tady rychle zjistila, že je to psáno jazykem, kterému nerozumí. Za to Melonovi to zřejmě potíže nečinilo, protože se nad knihou sklonil a očima přejížděl po řádcích. Mira se mu proto opřela o záda a obrátila se k Eirlien.

„Jak jste tu vlastně dlouho?“

„Už asi padesát let, možná víc, možná méně. Nevím to přesně. Čas pro mne nehraje roli,“ mávla rukou.

„Ale to je docela dlouhá doba, když člověk musí žít docela sám,“ namítla.

„Nejsem tak docela sama,“ zatvářila se Eirlien odmítavě. „Mám tu jako společnost několik zvířat. A můžeš mi věřit, když ti říkám, že zvířata jsou upřímnější nežli všichni lidé na světě.“

„Ale, Melon říkal, že byste chtěla mít rodinu,“ řekla Mira opatrně a Melon ji ihned kopl do kotníku.

„Chtěla, to má pravdu,“ přisvědčila Eirlien. „Ale jak už jsi nejspíš sama na vlastní kůži zjistila, pro toho kdo se odlišuje od ostatních lidí, není na světě místo. Zkoušela jsem si najít nějakého muže a nebylo to ani moc těžké, ale vždy to rychle skončilo, když zjistil, kdo jsem. Tak jsem odešla sem.“

„A není to věčná škoda, hodit celý život jen tak za hlavu, kvůli několika mužům, kteří si neviděli na špičku nosu?“

„Ale já nehodila celý život za hlavu,“ usmála se Eirlien.

„Já si život užívám. Jen se podívej kolem sebe,“ roztáhla ruce a ukázala na svůj příbytek. „Žiji svůj život přesně tak, jak jsem si ho vysnila. Mám střechu nad hlavou, malé hospodářství, zahradu, sad, potok s čistou vodou pár kroků od vchodu a pro zimní měsíce mám támhle za zdí dokonce studnu, takže nemusím pro každý hrníček vody ven do mrazu. Chovám několik domácích zvířat a postupně ke mně přišlo i několik lesních zvířat, která si na mne natolik zvykla, že se mne vůbec nebojí. Co víc bych si mohla přát? Věčně nabručeného manžela nebo život ve vesnici, kde ti všichni celé dny koukají až do talíře a jen čekají, až se ti něco nepovede, aby to hned mohli běžet povědět sousedům? Děkuji mnohokrát. Bez toho se docela snadno obejdu.“

„Ale, rodina není jen nabručený manžel a nesnesitelní sousedé,“ zavrtěla hlavou Mira.

„Není, to máš pravdu. Proto jsem ráda, když mě někdo navštíví a kdo ví, třeba jednou potkám toho pravého,“ usmála se čarodějka a pokrčila rameny způsobem, který jasně vyjadřoval, že se plně poddala osudu. Mira si její slova přebírala v hlavě a v duchu musela uznat, že nejsou úplně bez logiky.

„Tenhle odstavec je moc zajímavý, drahá přítelkyň,“ ozval se najednou Melon a narovnal se. Mira se tedy přestala opírat o jeho záda a opřela se mu o rameno.

„Píše se tu o poslu, který mě zajímá. Bohužel popisuje jen tu část jeho cesty horami, kterou jsem již dokázal rozluštit díky několika rozhovorům. Já bych ale potřeboval vědět, odkud přišel a kam pak zamířil. Tady se píše, že v Trojcestí pobyl dva dny a jednu noc. To by tak odpovídalo mému odhadu. Jeden den přijel, večer domluvil akci, předal instrukce, zaplatil a druhý den zase zmizel. Ale kam?“

„To už se mě ptáš moc,“ pokrčila rameny Eirlien. Melon si povzdychl a obrátil oči v sloup.

„Eirlien, vždyť po tobě nechci nic víc, než vědět, kdo po mně jde. Neptám se tě přece, s kým se po večerech stýká starosta, už jen proto, že snaží by bylo, zeptat se baby kořenářky.“

„Ale ptáš se mě na věci ohledně pohybu svobodného člověka v našich horách,“ odpověděla vzpurně čarodějka.

„Svobodného člověka, který na mě poslal skupinu vrahů. Kdysi jsme si něco přísahalí, vzpomínáš si na to ještě? Na naši službu dole na jihu?“

„Každý den se snažím zapomenout,“ zařala čarodějka obě ruce v pěst. „Byla bych ti vděčná, kdyby ses o téhle části mého života už nikdy nezmiňoval.“

„Promiň, ale bylo to nutné. Tak pomůžeš mi?“

„Ale ano, pomůžu,“ zabručela nakonec a mávla rukou ke knize ležící na komodě. „Vezmi si ji celou a přečti si, co tě bude zajímat. Je tam vše, co se událo v našich horách za poslední dva roky. Žádné intimnosti tam nenajdeš, ty se zapíší do jiné knihy a tu ti nedám, ani kdyby ses rozkrájel.“

„Nic podobného ani nechci. Bude mi bohatě stačit tahle,“ usmál se Melon a uklonil se čarodějce, která na tím jen mávla rukou a obrátila se ke plotně, protože jí začal utíkat polévka a bylo třeba s ní rychle zamíchat.

„Proč ji tak trápíš?“ sykla mu Mira do ucha, když se obrátil zpět ke knize.

„Protože jsme si slíbili, že si budeme pomáhat. Vždy a všude, ať už půjde o cokoli. Chtěl jsem po ní jen to, aby splnila svůj slib, tak jako jsem ho splnil i já, když měla před lety jisté potíže s jedním monarchou v podhůří. Je mi líto, že to tak prožívá, ale nedalo se nic dělat. Ty informace prostě potřebuji a tohle je nejrychlejší způsob, jak je získat. Omlouvám se.“

Mira se na něj zaškaredila a dloubla ho drápem do žeber. „Chápu, že chceš vědět, kdo za tím stojí, ale trocha taktu by neškodila.“

Melon sykl, ale nic neřekl a zdálo se, že se i podrobil. „Dobrá, příště si dám větší pozor na pusu a budu ohleduplnější.“ Mira mrkla na čarodějku a když viděla, že k ní stojí zády, rychle mu dala pusu na tvář, aby ho ten ústupek tolik nebolel.

Melon odstranil z knihy kryjící listy, zavřel ji a dal si pod levou paži. Pak doprovodil Miru zpět ke křeslu a posadil se na jeho opěradlo. Otevřel knihu a nalistoval den, kdy posel dorazil na Trojcestí. Pak se pomalu vracel den po dni a hledal vše zajímavé, se v horách šustlo. Tím pádem se přestal Míře věnovat a ta se začala nudit.

Naštěstí to netrvalo příliš dlouho. Jednak proto, že oběd byl téměř hotov a pak také proto, že Eirlien byla příliš hodná čarodějka, než aby se vydržela zlobit příliš dlouho. Proto se po chvíli sama obrátila k Míře s otázkou.

„A jak dlouho jsi vlastně draconián?“

Mira v duchu prolétla uplynulé dny. „Už pátý den.“

„A jaké to je?“ zajímala se Eirlien při dochucování polévky.

Mira se zatvářila všelijak a pokrčila křídly. „Zajímavá zkušenost, ale kdybych si mohla vybrat, byla bych raději člověkem.“

„A proč? Vždyť to musí být úžasné,“ divila se Eirlien. „Draconiáni jsou rychlí a hbití. Já sama bych se moc nebránila, kdyby mi někdo navrhl možnost proměny.“

„Mileráda si to s vámi vyměním,“ zabručela Mira a vzápětí ucítila ve vlasech Melonovu ruku. Pohladil ji a když obrátila hlavu a viděla pohled jeho očí, zčervenala. Eirlien se potutelně usmála, ale tak, aby to neviděli. Pak změnila téma hovoru.

„Co noha? Už by to mělo být lepší,“ ozvala se.

Mira zkusmo došlápla, ale nepokoušela se zvednout. Chodidlo bolelo mnohem méně.

„Opravdu to je mnohem lepší,“ usmála se ulehčeně.

„Takže se budeme moci ještě dnes odpoledne vrátit?“ obrátila se k Melonovi.

„Leda by mi Eirlien půjčila tuhle knihu domů,“ zavrtěl hlavou a čarodějka se prudce obrátila od plotny.

„Tak na to zapomeň! Sice jsem přísahala pomáhat ti, ale jsou věci, které prostě dělat nemohu. Ta kniha zůstane pěkně tady. Ale můžeš si dělat výpisky, když si nebudeš jist svou pamětí.“

„Takže ne,“ usmál se Melon na Miru. „Budeme tu muset zůstat do zítřka.“

„Nebude tě to obtěžovat?“ obrátil se na čarodějkou stojící s rukama v bok.

„Vůbec ne,“ zavrtěla hlavou. „Ale teď je čas jídla, takže odlož tu knihu a sedni si ke stolu.“

Melon se jídlu vůbec nebránil. Poledne již minulo a oni byli pořádně hladoví. Ráno vstávali velice brzy a dopoledne bylo rušné. Proto se ani jeden nebránil, když jim čarodějka naložila doslova obří porce s průpovídou, aby ji nepomluvíli, že se neumí postarat o hosty.

Po jídle se Melon usadil venku pod dřevěnou konstrukcí, po které se pnulo dozrávající víno, a dal se do čtení půjčené knihy. Mira pomohla Eirlien s nádobím a pak se obě vypravily na zahradu. Podzim ještě úplně nezačal a proto bylo potřeba vytrhat plevel mezi zeleninou, která stále rostla na záhoncích. Mira byla vděčná za trochu normální činnost, protože si tak zase připadala sama sebou.

„Mohla bych se na něco zeptat?“ ozvala se po nějaké době.

„Ptej se,“ přikývla čarodějka.

„Co víte o Melonovi?“

„Že tě má rád a ty jeho taky,“ odpověděla promptně Eirlien a Mira sklopila oči k hlíně.

„To jsem zrovna nemyslela,“ zabručela v rozpacích.

„A co tedy? Já myslela, že právě tohle dívky v tvém věku nejvíc zajímá.“

„Chtěla jsem vědět, jestli víte něco o jeho minulosti.“

Čarodějka se zarazila v plení a střelila o Mire tvrdým pohledem.

„Jak to myslíš?“

„No, povídali jsme si spolu a pak najednou mi řekl, kdo je jeho rodina ...“ řekla rozpačitě Mira a kroutila v rukou stonek svlačce, rostoucí mezi řádky hrachu.

„A co konkrétně bys chtěla vědět?“ zeptala se čarodějka a dál Miru pozorovala stejně chladným pohledem.

„Stále naznačujete něco o vašem pobytu na jihu. Co se tam tenkrát stalo?“

Eirlien byla chvíli zticha a pak začala pomalu vyprávět.

„Tehdy, je to už skoro šedesát let, začaly na jihu drobné konflikty mezi knížaty. Nikdo tomu zprvu nevěnoval moc velkou pozornost. Knižata se škorčila a škorpi dodnes a nikdo proto nemá špatné spaní. Ale tehdy si jeden z knížat najal kouzelníky, aby mu pomohli. Začal rychle vítězit a zabírat velká území svých sousedů. Ti to samozřejmě nemohli nechat jen tak a najali si kouzelníky také.“

Pak už to šlo docela rychle za sebou. Když měli všichni kouzelníky, začali hledat nějaké jiné prostředky, jak získat nad soupeři výhodu. A postupně se tak v armádách soupeřících knížat objevili vlkodlaci, kentauři, upíři, obří, trpaslíci a samozřejmě také draconiáni.

Boje se táhly mnoho let. Když jsme na jih přišli já a Melon, knížectví byla docela zpustošená. Zbytková magie zamožila rozsáhlá území. Města byla vydrancována a lehla popelem. Většina obyvatelstva byla pobita nebo se změnila na vlkodlaky a upíry. Nemohla jsi udělat ani jediný krok, aniž bys neriskovala, že se proměníš v něco hrozného a nebo tě něco nekousne.

Po celou dobu konfliktu se jedno knížectví drželo stranou. Nezasahovalo do bojů ani do jednání a pouze hájilo své hranice. Když ostatní přišli o všechno, obrátili se proti němu. Obklíčili je a vtrhli na jeho území. Na něm se po celou dobu válek shromažďovali ti, kdo museli uprchnout před armádami a šílenými knížaty. Vznikla tak velice silná armáda, odhodlaná raději padnout v boji, než přijít o poslední knížectví, kde ještě lidé byli lidé a v mrtví v noci zůstávali v rakvích.

Rozhořeli se hrozný boje. Mnohem prudší než všechny předchozí. Zajatci se nebrali a mrtvých byli desetitisíce na obou stranách. Dlouho byl výsledek nerozhodný, protože útočníci byli nejednotní. Pak se ovšem spojili a tehdy hrozila tomuhle poslednímu ostrůvku naděje zkáza. K hlavnímu městu, kde jsem tehdy byli i já s Melonem, táhla téměř stotisícová armáda. Vedli je kouzelníci. Knižata, která boj začala, již dávno skončila jako řadoví bojovníci v jejich armádách. Nejčastěji jako upíři.

Jiní kouzelníci, většinou ti, kteří používali magii k dobru, se spojili, aby pomohli tomuhle knížectví. Melona neviděli rádi. Důvod znáš. Jeho původ je naplňoval strachem, ale jak se armáda blížila a ničila vše, co jí stálo v cestě, museli ho přijmout jako nutné zlo.

Zkoušeli sesílat na nepřítel všechna možná kouzla, ale každé bylo pohlceno mocným štítem, kterým útočící kouzelníci svou armádu obklopili. Zdálo se, že jim ve vítězství už nic nezabrání, když dostal Melon nápad.

Hlavní město chránily i pluky draconiánů. Draconiáni totiž většinou nebojují na straně zla. Pokud si mohou vybrat, zvolí dobro. A tady měli na výběr dost času. Bohužel, ani draconiáni nebyli tak silní, aby pronikli mezi nepřítel.

Melon tehdy přišel s požadavkem, aby všechny draconiánské jednotky byly převedeny pod jeho velení. Vzbudilo to velký rozruch a bouři nevole, ale nakonec si prosadil svou a draconiáni byli jeho. Odešel s nimi z města na místo, o kterém jsem věděla jen já. A také jsem věděla, co má v úmyslu. Nesouhlasila jsem s tím, ale věděla jsem, že je to možná jediná možnost, jak město zachránit a nepřítele porazit jednou pro vždy.

Melon použil svých znalostí, umění a svého původu a draconiány proměnil v draky. Nikdo o tom nevěděl. Rozmístil je na čtyřech místech tak, aby nepřítel musel projít mezi nimi a zaštitil je proti všem průzkumným kouzlům. Zároveň, spolu se mnou, vytvořil několik set magických kamenů, které pak draci v noci rozmístili podél trasy, kterou nepřítel musel přijít.

Před městem se zatím seřadil pluk té nejlepší jízdy, která měla učinit poslední pokus o rozbití jádra armády dřive, než obklíčí město a začne ho obléhat. Nepřítel o nich věděl a do čela postavil pluky vlkodlaků. Ti by si s jízdou poradili velice snadno. A právě s tím Melon počítal.

Vlkodlaci byli nejobávanější nepřítelovou zbraní, protože stříbra bylo na jihu vždy nedostatek. Proto se jim dalo jen velice těžko bránit. A proti kouzlům, která by je dokázala zabít, je chránil magický štít jejich velitelů. Když nepřítel přesunul vlkodlaky do čela, nechal tak odkryté boky. Neměl se čeho bát, podle jeho průzkumu, byli všichni obránci uzavřeni za hradbami.

Armáda tak bez obav vešla mezi dvě řady kamenů a také mezi čtyři jednotky draků. V té chvíli Melon seslal kouzlo, které kameny aktivovalo a ty začaly pohlcovat veškerou magii ve svém okolí. Nejvíce jí bylo v magickém štítu, klenoucím se přímo nad nimi. Vstřebávaly magii takovou rychlostí, že než se nepřítelští kouzelníci stihli rozkoukat, jejich štít se úplně zhroutil.

Tehdy vyrazila jízda proti vlkodlakům a ti jí ochotně vyrazili vstříc. Kouzelníci na hradbách ihned poznali, co Melon dokázal a vrhli proti vlkodlakům kouzlo, které ve vzduchu vytvořilo páry stříbra. Vlkodlaci byli zničeni v několika vteřinách. Zemřeli dřive, než si stihli uvědomit, že je něco špatně. Jízda se přehnala přes jejich mrtvá těla a blížila se k nepříteli.

Kouzelníci se však již vzpamatovali a vytvořili mezi armádami propast. Jízda se musela zastavit. Nepřítel tím chtěl získat čas na promyšlení další taktiky, ale to už Melon dal pokyn drakům a ti se vrhli do boje. Melon letěl na jednom z nich a pomocí svých kouzel, ne těch dobrých, ale kouzel své rodiny, jim klestil cestu. Jejich plameny byly žhavější než jícen aktivní sopky. Kolem každého z nich vytvořil štít, který odrazil každé kouzlo k jeho sesílateli. Drápy měli tvrdé jako diamanty a síla jejich řevu nepříteli ničila sluch a připravovala ho o rozum.

Nepřítel byl v pasti. Byl napaden ze všech stran a navíc se propast opět zcelila. Jízda se tak přidala k drakům. Kouzelníci na hradbách byli objevením se draků také překvapeni, ale když zjistili, kdo za tím stojí, začali na nepřítel sesílat kouzla a podpořili tím draky i jízdu. Obránci města otevřeli brány a vyhrnuli se ven, aby se mohli vrhnout do boje. Draci vzadu tlačili nepřítel k městu a další dvě jednotky na ně dotírali ze stran. Vpředu útočila jízda a pěchota s pevnými hradbami v zádech.

Bitva byla hrozná. I když byl nepřítel zmatený a neměl jednotné vedení, byl velmi početný. Nakonec ho však zničili. A zničili ho tak důkladně, že se nikdo nezachránil. Pak Melon s draky zamířil ke hranicím knížectví a po zemi ho následovala armáda lidí. Zpráva o jejich vítězství se šířila rychleji a proto se před nimi nepřítel dávali na ústup. Trvalo to jen několik měsíců a území všech knížectví byla opět pod vládou lidí.

Tehdy začali řešit, jak si území rozdělí. Melon navrhl, že by kouzelníci neměli dostat nic a vládnout by si měli lidé. Ti byli samozřejmě pro. Kouzelníci ho však odsoudili a vyčetli mu, že právě on by se měl spíš brát o své. Vždyť díky jeho magii se nakonec vše podařilo zachránit. On to však odmítl a vzdal se všech nároků na půdu i vládu. Ale když pak začala knížata u jednacího stolu opět chrastit dýkami a meči, udeřil pěstí do stolu a všechny je na místě proměnil v kamen. Jako varování všem, kdo by chtěli problémy řešit bojem.

Tím si udělal další nepřátele, ale ze strachu před jeho prokletím se šlechta dohodla a vznikla tak nová knížectví, jejichž hranice všichni uznávají. Melon nakonec odešel a já šla s ním. Ještě několik let jsme se toulali po jihu, než jsme zamířili domů.

Já se pokusila najít si manžela, ale když to ani na několikátý pokus nevyšlo, zašla jsem za ním a on mi pomohl najít a vybudovat tohle místo.“

Eirlieň ztichla a Mira si uvědomila, že čarodějka má v očích slzy.

„Proč ale nechce o tom mluvit? Vždyť pomohl mnoha lidem? Sice mu nepoděkovali, protože byli příliš hloupí, ale jistě je tam mnoho lidí, kteří o něm smýšlejí v dobrém.“

Eirlieň k ní zvedla hlavu. „Protože to hlavní jsem ti neřekla. Ty armády vlkodlaků, upírů a jiné havěti, vedla jeho rodina. On tak zničil téměř všechny své příbuzné. Bojíš se sice čarodějí z Jižního Argemara, ale nevíš, že to je vlastně již jen jméno. Nikdy jich nebylo moc a dnes z nich zbývá jen Melon a dva jeho bratrance. Ani jeden z nich není dost silný, aby se mu postavil v boji a jsou již příliš staří, než aby mohli ještě vychovat potomky. Jsou však dost silní, aby mohli dál šířit strach. Je to ale již jen slabý odraz jejich strašné minulosti. Až zemřou, bude to konec obávaných kouzelníků z Jižního Argemara. A Melon tak stále žije s výčitkou, že způsobil smrt svých příbuzných a konec svého rodu. Ať už byli jacíkoliv, on si je stále v duchu jist, že to mohl udělat jinak.“

„Ale on není jako oni, že ne?“ zeptala se Mira s obavou v hlase.

„Ne, není a nejspíš nikdy nebude. Jeho matka se od rodiny odvrátila a on v tom pokračoval. Vím dobře jaká kouzla seslal dnes dopoledne na vesničany. Řeknu ti jedno, není dobrý čaroděj. Dobrý čaroděj, jako třeba já, by je jen zmátl a prošel by mezi nimi, aniž by jim zkřivil vlas. Tak daleko on ještě není. Přerod zlého kouzelníka v dobrého je velice pomalý a trvá to několik generací. Stejně to funguje i obráceně. Lidé říkají, že magie je zlá a dobrá. Není to pravda. Magie je jen jedna a záleží na každém jednotlivci, jak ji použije.“

„Takže, bude lidem škodit?“ strachovala se Mira.

„Ne, ne vědomě a ne skutečně škodit. Bude je však trestat, když ho napadnou nebo poruší dané slovo. On to prostě jinak neumí, i když se snaží. Ale poradím ti, můžeš ho částečně ovládat a pomáhat mu v jeho cestě k dobrému čaroději.“

„A jak?“ naklonila Mira hlavu ke straně.

„Až zase bude chtít na někoho seslat kouzlo a bude ti připadat příliš kruté, upozorni ho a navrhní mu jiné řešení. Jsem si jista, že uposlechne. On chce být dobrý, ale zatím není dost daleko, aby se zcela zbavil svého dědictví.“

Eirlien nakonec na Miru mrkla a Mira jí mrknutí oplátila.

„Udělám, co budu moci. Pomohu mu v tom. Už jen proto, že on pro mne dělá mnohem víc a že ho mám ráda.“

Když konečně doplely záhon, slunce se téměř dotýkalo vrcholků lesa na západní straně. Zvedly se a společně došly k Melonovi, který byl hluboce začtený do knihy a jejich příchod ani nezaznamenal.

„Tak se na něj podívej,“ zasmála se Eirlien. „Přesně jak jsem říkala. Než se setmí, bude tu knihu umět i pozpátku.“ Mira se také začala smát a Melon pomalu spustil knihu, aby se na ně mohl zamračit přes její horní okraj. Neřekl však nic a když obě zmizely uvnitř věže usmál se a vrátil se ke čtení. Konečně zjistil, další podrobnosti o tajemném poslu a bylo to velice zajímavé. Nyní si knihou listoval tam a zpět a hledal další informace o dění v horách. V duchu si říkal, že by si měl také pořádit podobné kouzlo jako má Eirlien, aby měl stále čerstvé informace. Ale pak si uvědomil, že taková kouzla nejsou nic snadného.

Jak předpověděla Eirlien, od knihy se odtrhl až ve chvíli, když se zešeřilo a neviděl na písmo. Zaklapl knihu, vstal a vešel do věže. Eirlien s Mirou seděly na pohovce a vyprávěly si zážitky z mládí. Tedy, Mira vyprávěla, jak se měla ve vesnici a jaké to je být draconiánkou a Eirlien vzpomínala na své mládí, což bylo pro Miru tak o dvě generace zpět.

„Koukám, že jsem udělal dobře, když jsem sem vzal Miru sebou, že?“ usmál se na Eirlien, když je uviděl. Čarodějka se jen usmála.

„To víš, takhle příjemně jsem si už dlouho nepopovídala. Ty se tu objevíš jen když něco potřebuješ, tak se pak nediv, že jsem ti ji na chvíli ukradla.“

Melon se tomu musel začít smát, ale Mira raději mlčela, aby snad neřekla něco nevhod

K večeri jim Eirlien připravila prosté jídlo a nedovolila jim, aby jí pomáhali. Tak tedy seděli vedle sebe na pohovce a Mira se vyptávala, co se dověděl v knize.

„Je to zvláštní. Ten posel se objevil v horách již před čtyřmi týdny a projel je skoro celé,“ řekl Melon a Eirlien se k nim na chvíli obrátila čelem.

„Celý měsíc se motal tady po horách?“ zeptala se nedůvěřivě.

„Přesně tak,“ přisvědčil Melon.

„Ale v téhle době se hory jen hemží vlkodlaky?“ zavrtěla hlavou Mira. „Nikdo není takový blázen, aby se vydával do hor sám.“

„Tak tenhle záhadný muž ano. A dokonce o vlkodlaky ani nezakopl. Všichni se mu z dálky vyhnuli, ale sami, z vlastní vůle. Je to podivné. Podle knihy hned několik vlkodlačích smeček změnilo najednou své plány a odbočily ze svých starých tras, které používají po celé generace.“

Eirlien krájela chléb a zavrtěla přítom hlavou.

„To je podezřelé. Vlkodlaci jsou tradicionalisté. To už musí být opravdu velký důvod, aby se rozhodli pro jinou cestu než obvyklou.“

„Také si říkám. Něco v tom bude. A představ si, že dokonce úspěšně přenocoval pod Temnovem.“

Mira se skoro zajíkla a Eirlien vypadl nůž z ruky a zarachotil na stolní desce.

„To si už ale vymýšlíš,“ řekla pak a hleděla nevěřicně na Melona. Ten jen sáhl po knize a rychle ji otevřel na místě, kde měl jednu z mnoha záložek z listů travin rostoucích pod pergolou.

„Levá stránka, třetí odstavec od shora,“ řekl pouze a podal knihu Eirlien. Mira do něj šřouchla drápem.

„Že to není pravda.“

„Je,“ řekla místo něj Eirlien a zvedla oči od knihy. „Jak to, že o tom nevíš?“

„To netuším. Myslel jsem, že víš o všem podivném v našich horách.“

„To také vím, ale tohle jsem nezjistila. Mělo to být v jiné knize, ale tam nic podobného není! Kontroluji ji každý den. Vždy ráno a večer. Tohle už opravdu něco znamená. To není jen tak ledajaký posel, který by přijel najmout pár vrahů, aby tě zabili.“

„A kdo to tedy je?“ zeptala se s obavou v hlase Mira. „Kdo by dokázal strávit noc v Temnově?“

„Člověk jistě ne,“ řekl s nezlomnou jistotou Melon, ale Eirlien ho opravila.

„Někteří ano, nezapomeň.“

„A kdo?“ zeptala se Mira a dívala se střídavě na Melona a na čarodějku.

„Moje rodina,“ řekl pomalu Melon.

„A ty osobně,“ doplnila ho Eirlien. A pak ještě několik dalších. Pokud vím, v dnešní době asi deset lidí.“

„A kdo tedy?“ zajímala se Mira, ale Eirlien jen mávla rukou.

„Lepší nejmenovat,“ řekla.

„Ale z nich to nebyl nikdo, to bychom věděli hned a nejen my. Celé hory by byly na nohou jen by se objevili na dohled.“

„Že by se nám tu objevil někdo nový?“ zamyslela se Eirlien.

„Všechno je možné, ale tohle bude nepříjemný návštěvník,“ přikývl Melon a Mira jim stále nerozuměla ani slovo.

„Kdo nový?“ zeptala se.

„Temný čaroděj přece,“ obrátila se k ní čarodějka a Mira pobledla. Pokud ona věděla, tak temní čarodějové se zdržovali výhradně na jihu. Na sever se vydávali velmi zřídka a neradi. Raději za sebe posílali nějaké náhrady. Ty ovšem nebyly ani zdaleka tak mocné a nebezpečné jako jejich pánové a v horách se vždy našel někdo, kdo se s nimi vypořádal.

„Tady?“ užasla.

„Už jo,“ pokýval hlavou Melon a složil ruce za hlavou, aby se trochu protáhl.

„A co s tím budete dělat?“ podívala se na něj Mira.

„Nic,“ pokrčil rameny Melon.

„Nic?“ zeptaly se obě.

„Nic,“ potvrdil Melon.

„Jak to?“

„Protože nevíme kdo to je a co tu chce. Mohl skutečně jen projíždět. Podle knihy se nikde nezdržel, ani u nás ne. A protože nevíme kdo to je, nevíme jak moc je mocný a jaká má slabá místa. A hlavně, před třemi dny opustil území, které kontrolují Eirlienina kouzla. Nyní může být kdekoli.“

„Ale na koni se nemůže dostat příliš daleko,“ oponovala mu Mira. Tři dny v podhůří, to je tak sto dvacet mil, spíš méně. A nemůže jet kteroukoli cestou. Většinou jsou střežené hrady a nikdo kolem nich bez povolení neprojde.“

„To se jen tak říká lidem ve vesnicích v horách,“ mávla rukou Eirlien a položila táč s jídlem a pitím na stůl.

„A pojďte jíst,“ dodala.

„Jak to, jen říká lidem?“ ptala se nechápavě Mira a spolu s Melon přešla ke stolu. Melon jí nejprve galantně přidržel židli a pak se posadil vedle ní. Jistě docela náhodou se její ocas ocitl na nártech jeho nohou, ale ani jeden z nich nedal nic najevo.

„Ty jsi nikdy nebyla dole pod horami, vid’?“ zeptal se Melon.

„Ne, nikdy mě nikam nepustili,“ zavrtěla hlavou. „Je to moc nebezpečné. Ale mluvila jsem s formany, kteří projíždějí vesnicí. A je jich docela hodně. Někdy i dva za den.“

„Ale ani formani, kteří projíždějí tvou vesnici, nejsou z podhůří. Přebírají vozy u prvního pásu hor a jedou s ním na místo určení nebo až na druhou stranu hor, pokud je příjemce z druhé strany. Formani z podhůří se hor bojí a zdejší formani si tak hlídají zdroj příjmů. Je tu jistá nepsaná domluva. My nebudeme jezdit v nížinách a vy nám necháte hory,“ vysvětlil jí to Melon.

„Takže oni je neviděli?“ chtěla se ujistit Mira.

„Přesně tak,“ přikývla Eirlien. „Ty pevnůstky pod horami jsou spíše ruinami. Některé z nich jsou ještě obývané, ale žádná z nich již neplní svůj původní účel. To se jen v horách traduje, že ještě stále fungují.“

„Aha,“ zatvářila se překvapeně Mira a chvíli byla zticha a večeřela. Ale pak se opět ozvala.

„Takže ten muž může být doopravdy kdekoli. Ale jste kouzelníci, tak ho najděte pomocí kouzel.“

„To není tak snadné, jak se může zdát,“ řekla opatrně Eirlien.

„Proč?“ chtěla vědět Mira. Byla vždy tak zvědavá až se jí někdy ostatní raději vyhýbali, aby nemuseli odpovídat na její věčné otázky.

„Předně proto, že taková kouzla nejsou snadná a pak proto, že každý kouzelník hned pozná, když ho někdo podobným kouzlem hledá. A nemusí být ani moc šikovný, aby rychle zjistil kdo a odkud,“ doplnil čarodějku Melon.

Mira se zatvářila zmateně a raději se na nic dál neptala. Ovšem místo ní se ozvala Eirlien.

„Ovšem, mohli bychom zjistit, kdo to byl i jinak. A on by se to nedozvěděl. Pak bychom byli dál a mohli vymýšlet další postup.“

Melon však jen na chvíli pohlédl na čarodějku a ta raději zmlkla. Zbytek jídla proběhl již v naprostém klidu a Eirlien se vyptávala Míry na spoustu zajímavostí z vesnice. Než dojedli, bylo venku sotva vidět a na stěnách se objevily stíny záblesků odněkud z venku.

„Co to je?“ vyplašila se Mira a přešla rychle k oknu. Uši měla přitom vztyčené a natočené vpřed a vůbec všechny její pohyby a vzhled dokládali, že je ve střehu. Pohlédla ven a viděla, jak mezi prvními stromy prolétají průsvitné, zároveň však docela jasné blesky. Vypadalo to strašidelně a Mira se také poněkud přikrčila.

„To je mé ochranné kouzlo,“ ozvala se spokojeně Eirlien. „Drží masožravku v lese.“

„Ona se sem snaží dostat?“ zeptala se vyděšeně Mira a rychle se k nim obrátila.

„Ovšem, každou noc. A není se co divit. V lese nic nežije a tak pomalu zmírá. Ale tady má hned na dosah hotový ráj. Klidně by obětovala i polovinu svých stonků, jen aby se sem dostala a mohla se nakrmit. Proč si myslíte, že je v lese tolik suchých stonků?“

„To ty?“ naklonil Melon hlavu ke straně.

„Ovšem,“ přikývla čarodějka hrdě a mávnutím ruky zažehla lampu v podobě draka sedícího na zadních s částečně rozvinutými křídly. Plamen se mu objevil v levé tlapě, kterou držel dlaní vzhůru. Podobal se tak bájnému Strážci ohně, o kterém se vyprávělo dětem před spaním.

„Tak to tedy musím smeknout,“ naznačil v sedě úklonu. „Jestli masožravka skutečně uhynie, budeš první, komu se něco podobného podaří. Jak jsi to vlastně dokázala?“

„Snadno,“ mávla čarodějka rukou. „Až mne samotnou překvapilo, že na to ještě nikdo nepřišel. Stačí na to lehce upravený univerzální štít, jaký jsme používali na jihu.“

Mira se zatím opět posadila, ale i přes čarodějčino ujištění, že je vše v pořádku a masožravka zůstane v lese, znovu ovinula ocas kolem Melonovy levé nohy a čaroděj jí povzbudivě pohlídl po ruce.

„Jak jsi ho upravila?“ zajímal se Melon. „Ten štít zastaví každého a všechno. Projít jím můžeš jen s kouzelnou propustkou nebo značnou dávkou magie, která do něj prorazí tunel. A my jsme při našem příchodu nepotřebovali ani jedno ani druhé.“

Eirlien se zatvářila poněkud samolibě, což jí ovšem v tomto případě nemohl mít nikdo za zlé.

„Tehdy jsi mě to kouzlo vysvětlil hodně podrobně a já si všimla, že když změníš některé proměnné, které se tam vkládají, aby štít poznal nepřítel od neškodných tvorů a zbytečně se nevyčerpával, začne se chovat selektivně. Prostě se bude zajímat jen o konkrétního tvora a všichni ostatní projdou, aniž by si něčeho všimli.“

Melon si promnul bradu, jako vždy, když o něčem pečlivě přemýšlel.

„Vidíš,“ řekl pak, „Tak tohle mne nenapadlo a přitom je to tak snadné. Musím se před tebou ještě jednou sklonit. Máš geniální nápady.“

Eirlien se trochu začervenala, ale poklonu přijala. Pak si ovšem všimla, jak Mira potlačuje zívnutí.

„Proč neřekneš, že se ti chce spát?“ obrátila se k ní.

„Nechce,“ bránila se, ale dalšímu zívnutí už zabránit nedokázala a málem si vyvrátila čelist. Melon s Eirlien si tak mohli detailně prohlédnout všechny její běloskvoucí zuby. Draconiáni totiž mají poměrně velkou dračí tlamu a na její zakrytí jejich ruka nestačí.

„Chce,“ shodli se Melon s čarodějkou a vstali od stolu.

Čarodějka zvedla lampu a vedla je po schodech nahoru. O patro výš byla další místnost vybavená jako ložnice. Dvě postele na dva kroky od sebe, skříň, stůl s lampou podobnou té, kterou držela v ruce, několik polic s knihami a obrázky na stěnách. V chabém světle lampy však nebylo pořádně vidět, co je na nich zachyceno.

„Máte ovšem smůlu v tom, že nejsem zařízena na větší návštěvy, takže musíte spát v jedné místnosti. Já budu spát dole,“ řekla a zapálila lampu na stole.

„Ale to přece nejde, aby jste kvůli nám spala na pohovce,“ ozvala se Mira, když čarodějka zamířila zpět ke schodům.

„Ale jde, má drahá. A dokonce to ani jinak nejde. Přece své hosty nenechám spát na jedné pohovce, když tu mám dvě pohodlné postel.“

„Tak budu spát dole já a vy dvě se vyspíte tady,“ řekl Melon, ale čarodějka ho rychle zastavila.

„Ani nápad,“ prohlásila rezolutně. „Jste mí hosté a proto se vyspíte tady. Hanba by mě musela zbytek života fackovat, kdybych jednoho z vás nechala spát na pohovce dole.“

Melon, který ji znal většinu života, se vzdal dalšího přesvědčování. Pokud Eirlien použila podobný tón hlasu, bylo zbytečné se s ní o čemkoli dohadovat.

„Tak dobrá, budeme spát tady, ale máš to u nás schované,“ přikývl.

„No proto,“ usmála se spokojeně čarodějka. Popřála jim dobré noci a zavřela za sebou dveře.

„To je stále taková?“ zeptala se Mira, když slyšela, že čarodějka sešla schody až dolů.

„Ano, stále, alespoň co ji znám. Je zbytečné se s ní dohadovat, když se pro něco rozhodne.“

Připravili si postele a ulehli tak, jak byli. Melon si zabral postel blíže k oknu, i když to tak vlastně ani nebylo, protože Mira se sama jako první vydala k posteli u stěny. Instinktivně se snažila držet se od masožravky co nejdál a oknem by celou noc viděla ty strašidelné záblesky.

Popřáli si dobré noci a zalehli pod příkrývky. Melon pak pohybem ruky zhasil lampu a zavřel oči. Pokud se týkalo jeho, usnul téměř okamžitě. Provedl za den mnoho kouzel a tak se cítil velmi unavený.

Naproti tomu, Mira nečarovala a jako dívka z vesnice byla zvyklá na celodenní pohyb na poli a kolem domu. Proto byla unavená jen trochu, i když zívala na celé kolo. Trvalo jí mnohem déle, než se propracovala ke spánku. Ale moc osvěžující spánek to nebyl. Zdálo se jí, že ji pronásledují rychle rostoucí stonky poseté velkými ostrými háčky a když už si myslela, že jim unikla, ozvalo se před ní hrůzu nahánějící vlkodlačí vytí, které ji donutilo dát se znovu na útěk.

Probudila se s tlumeným výkřikem, když jí jeden vlkodlak skočil na záda a zakousl se jí do hlavy. Ovšem pak zjistila, že to není vlkodlak, ale že jí jen Melon hladí po vlasech a tiše k promlouvá.

„Co se děje? Máš noční můru?“

Mira se nejdříve rozhlédla, ale pokoj tonul v šeru. Lampa svítila velice slabě, vlastně sotva žhnula.

„Co je?“ zeptala se polekaně.

„Křičela jsi ze sna, kopala jsi nohama a mávala rukama i křídly. Něco se ti zdálo?“

„Ano, bylo to hrozné. Honili mě. Masožravka a vlkodlaci. Nemohla jsem jim utéci.“

„Tak můžeš být v klidu. Vlkodlaci jsou daleko a masožravka je bezpečně zavřená v lese. Štítem proniknout nemůže. Můžeš klidně spát,“ uklidňoval ji, ale Mira se stejně podívala k oknu. Bylo zatažené závěsem. Melon to musel udělat po tom, co usnula.

Natáhla se pro přikrývku, ale nemohla ji nahmátnout. Zvedla hlavu o něco víc a uviděla ji odkopnutou až u dveří.

„Nevstávej, donesu ti ji,“ řekl Melon a došel pro ni. Pak Miru přikryl, ale když chtěl odejít, chytla ho za ruku.

„Skutečně jsou ti vlkodlaci daleko a masožravka se sem nedostane?“

„Nejbližší z nich je padesát mil daleko a štítem nepronikla ani celá armáda vlkodlaků, natož pak jedna rostlina, i když docela inteligentní. Můžeš být v naprostém klidu,“ povzbudivě na ni mrkl a stiskl jí ruku.

„Tak dobře,“ usmála se a zavrtěla se, aby si udělala větší pohodlí. Pustila Melona a položila si ruku na břicho.

Čaroděj se laskavě usmál a posadil se na svou postel. Lampa opět zhasla a v nastalé temnotě Melon načrtl prstem ve vzduchu několik znamení. Mira se hned po té propadla do nového snu, ve kterém létala vysoko nad horami. Závodila s orlem a pak se jen tak pro zábavu snášela k hladině jezera, aby se rukou vždy jen letmo dotkla hladiny a vytvořila tak na ní vějířovou stopu. Z tohoto snu se neprobudila dříve, než oknem do pokoje pronikl první sluneční paprsek.

Den 6. - Hory

Když Mira otevřela oči, cítila se příjemně odpočínutá. Hned se posadila a začala se protahovat. Melon, který již byl také vzhůru, se musel rychle přikrčit, když nad ním prolétlo jedno její křídlo. Mira se postavila na nohy a roztáhla křídla do plného rozpětí, takže zabrala téměř celý pokoj a nechybělo mnoho, aby si je odřela o stěny. A právě v tu chvíli otevřela Eirlien dveře a vkročila dovnitř.

Okamžitě se zastavila a překvapeně otevřela oči dokořán.

„Co to tu provádíte?“ užasla.

Mira sebou trhla, protože její příchod nezaznamenala a Melon se začal smát.

„To nic, to je jen malá ranní rozcvička.“

Draconiánka po něm loupla okem a složila křídla na záda.

„Byla by,“ broukla poťouchle, „ale to by se mnou musel jít někdo ven a pokračovat v tréninku šermu, jak mi slíbil.“

„Sice jsem ti slíbil trénink v šermu, ale dnes máme před sebou dlouhý pochod, takže se jen najíme a vyrazíme na cestu,“ odpověděl Melon.

„A kam máte namířeno?“ zajímala se Eirlien ode dveří, zatímco k ní oba vykročili.

„Potřebuji se porozhlédnout po horách. Půjdeme domů oklikou. Jednu nebo dvě noci strávíme v horách. Doufám, že tu ještě stále jsou mé tábornické potřeby?“

„Jistě že jsou, co bych také s nimi dělala,“ zamračila se čarodějka.

„A kudy vlastně chceš jít?“ ozvala se teď Mira.

„Nejdříve půjdeme hlouběji do hor, je tam místo, kde se dá najít odpověď téměř na všechno. A pak se chci podívat na dvě další místa, která by mohla být docela zajímavá.“

Zatím sestoupili po schodech do přízemí a zjistili, že Eirlien už musela být vzhůru delší dobu, protože na stole byla přichystána snídaně a na komodě připravila čarodějka menší toaletu, aby se Mira mohla trochu upravit. Draconiánka toho ihned s díky využila, posadila k zrcadlu a začala si rozčesávat vlasy. Zabralo jí to dost času, protože měla vlasy dlouhé až pod ramena a velice husté. A když oknem viděla, jak se venku zdvihá vítr, stáhla si je tmavou stuhou.

Melon mezitím kontroloval výbavu na cestu. Byly to jeho tábornické věci ještě z doby, kdy s Eirlien cestovali po jihu. A protože tehdy toho moc nepotřeboval, nosil na zádech i její věci. Ty nyní Eirlien přebrala a vyčlenila z nich to, co by mohla upotřebit i draconiánka. Vzala si jen věci, které bezprostředně souvisely s magií a mohly by v nepovolaných rukou napáchat značné škody. Naopak tam nechala dvě dýky a malou opakovací kuši se zásobníkem plným šipek.

Kuše byla vyrobena v jižních knížectvích a řemeslník ji vybavil kouzlem, které jí umožňovalo střílet rychle za sebou bez nutnosti natahování tětiny. Stačilo zamířit a zmáčknout spoušť. Na menší vzdálenosti měla více než dostatečnou přesnost a byla takřka ideální pro boj v domech a v ulicích.

Na konci probírky se k nim přidala Mira a se zájmem si vše prohlédla. Hlavně pak zbraně. Pravděpodobně to bylo způsobeno proměnou, protože jako dívka si zbraní nevšímalá o nic víc, než ostatní ženy ve vsi. Uměla sice vzít do ruky meč či kopí a znala základy boje zblízka, to bylo v horách více než nutností, pokud jste se chtěli dožít druhého dne či navštívit známé ve vedlejší vsi a vrátit se v celku, ale jinak se více zajímala o typicky ženské věci, jak k tomu byla vedena již od dětství. Nyní však jevila o zbraně mnohem větší zájem a Melon již na vlastní kůži pocítil, že se šermu učí velice snadno a rychle. Proto také přišel s návrhem, jestli si nechce kuši venku vyzkoušet.

Mira okamžitě nadšeně souhlasila, chopila se zbraně a zamířila ven. Ovšem sotva krok ode dveří se zarazila a celý její postoj se změnil. Tělo se jí napjalo, jednou nohou přešlápla mírně vzad pro větší stabilitu, nastražila uši a začala podezřívavě věřit. Eirlien s Melonem kolem sebe ihned vytvořili ochranné štíty a Melonovi se navíc objevila v rukou obávaná hůl. Pootočil jejími díly a z konců se vyklonily jako břitva ostré čepele.

Mira hmátla přes rameno a vytáhla z pochvy meč. Čarodějčinu kuši držela v levé ruce namířenou na dveře. Cítila a slyšela něco, co čarodějové cítit ani slyšet nemohli. Slabý pach vlhka a bahna doprovázený kradnými kroky těsně za dveřmi. Mira také velmi dobře věděla, že kolem čarodějčiny věže je stále v provozu stejné zaklínadlo, jako kolem Melonova domku a proto byla na místě velká opatrnost, když se za dveřmi objevil kdokoli a nebyl přítom včas ohlášen výstražným kouzlem.

Pak náhle Mira vyrazila a rozrazila dveře dokořán s kuší namířenou přibližně do míst, kde mají lidé hrudník. Za dveřmi stála podivná postava, částečně schoulená a skrčená, oděná do mokrých hadrů, ze kterých kapala špinavá voda. Mira nezaváhala ani na vteřinu a jedinou ranou pěstí, ve které držela jílec meče, poslala neznámého k zemi a namířila na něj kuši.

„Zkus se pohnout ...“, zavrčela varovně a postava jí raději uposlechla.

„To je v pořádku Miro,“ ozvala se za ní Eirlien, došla k ní a postavila se vedle ležící postavy. „Toho já znám. Je to starý hejkal, občas zaskočí na kus řeči.“

„A odkdy jsou hejkalové tak mokří a špinaví?“ zavrčela nedůvěřivě draconiánka, ale kuši namířila do země a částečně se uklidnila.

„To bych také ráda věděla,“ přikývla Eirlien a obrátila se k ležícímu hejkalovi.

„Tak vstávej, starý brachu. A pověz nám, co se ti stalo a proč vypadáš jako přerostlá vodní myš.“

Hejkal zvedl opatrně hlavu a podíval se na ně.

„Ale nebude mne znovu tlouct, že ne?“ zeptal se s obavou a hleděl bojácně na Miru.

„Nebude, jen se obávala, že jsi někdo jiný,“ uklidňovala ho Eirlien.

Hejkal si ještě jednou Miru prohlédl a pak se opatrně zvedl na nohy. Přítom si mnul naraženou čelist, do které ho zasáhla její pěst.

„Ale rána to byla pořádná,“ řekl pak. „Kdybych byl o nějaké to století mladší, tak bych vám ji i oplatil, ale ve svém věku se podobným potížím snažím vyhnout. Málem jste mi přerazila čelist.“

„Omlouvám se,“ pokrčila Mira rameny a jediným plynulým pohybem vrátila meč do pochvy. „Byl jste podezřele cítit, nevěděla jsem kdo jste a po zkušenostech posledních dnů spíš očekávám, že se mne snaží každý zabít. Je lepší útočit jako první.“

„Souhlasím,“ usmál se poněkud bolestivě hejkal. „Nejlepší obrana je útok. Ale nyní bych se rád usušil, bylo by to, drahá Eirlien, možné?“

„Ale jistě,“ usmála se čarodějka a pozvala ho dál. Jediný kdo vůbec nemluvil byl Melon. Pro něho byla hejkalova přítomnost zde krajně podezřelá, protože hejkalové se zdržovali v jiné části hor, od této docela vzdálené. Na jednu stranu ho uklidňovalo, že ho Eirlien zná, ale na druhou stranu znal a respektoval staré pravidlo, důvěřuj, ale prověřuj. Melon sice důvěřoval jen máločemu, pokud to nevytvořil on sám, ale prověřoval naprosto vše, včetně svých vlastních kouzel.

Proto i teď vytvořil prsty za zády tři krátká znamení, která vyvolala kouzlo na zjištění pravosti. Kouzlo odhalilo stejně dobře padělané peníze jako převlečeného podvodníka. Hejkal prověrkou prošel bez potíží. Skutečně to byl opravdový hejkal, z rodu hejkalovitých strašidel. Ovšem jeho přítomnost zde, kde neměl pořádně koho strašit, byla velice podivná.

„A kde jste se tu vlastně vzal?“ zeptal se proto, když hejkal usedl ke kamnům a začal se sušit.

„Přišel jsem sem asi před rokem. U nás doma se někteří mladí hejkalové snaží rozvíjet nové metody strašení a já už jsem na nějaké novoty příliš starý. Mám rád svou práci a dělám ji poctivě. Nepotřebuji, aby se o mne otíral nějaký mladíček, který je schopen vystrašit leda kočku. Tak jsem odešel a straším teď v okolí jednoho mlýna, asi půl dne cesty na západ odtud.“

„A baví vás to?“ zajímala se Mira, která se usadila ke stolu a mazala si chleba máslem.

„A jak,“ usmál se poťouchle hejkal a hlasitě se zasmál. Všem přítomným okamžitě přeběhl mráz po zádech a Eirlien se na hejkala zamračila.

„Už jsem tě myslím žádala, abys mi to tady nedělal.“

„Omlouvám se, síla zvyku,“ zabrumlal rozpačitě hejkal a poškrabal se na nose.

„A proč jsi vlastně tak mokrý?“ zeptala se čarodějka a podala mu veliký hrnek plný vroucího čaje. Hejkal se hrnku s díky chopil a okamžitě ho do sebe celý obrátil. Melon s Mirou jen vyděšeně otevřeli oči dokořán, protože každý jiný by si tím okamžitě opařil ústa i krk a musel by rychle vyhledat ranhojiče či alespoň babu kořenářku.

„Aaale,“ protáhl hejkal, když spolkl poslední doušek čaje. „Chtěl jsem vyděsit mladíka, co chodí mlynáři za dcerou.“

„A on se nelekl, že?“ usmála se Eirlien.

„Ale kdepak. Vyděsil jsem ho tak, že málem vyskočil z bot, ale pak jsem si řekl, že když se mi to tak pěkně povedlo, tak ho trochu proženu po lese. Zprvu to šlo hladce, honil jsem ho nocí sem a tam, až byl skoro šedivý strachy, ale přitom jsem nějak přehlédl, že jsme blízko močálu a než jsem se nadál, vletěl jsem do něj. Trvalo mi hodnou chvíli, než jsem se z něj vymotal a pak jsem si uvědomil, že to mám vlastně blíž k tobě než ke své jeskyni a tady že bude jistě tepleji. Tak jsem tu. Doufám, že nepřekážím?“

„Vůbec ne,“ usmála se Eirlien. „Melon s Mirou stejně jen posnídají a vyrazí dál svou cestou.“

„Pravda,“ přikývl Melon a posadil se vedle draconiánky, která se již dala do jídla.

Během snídaně se řeč stočila hlavně na hejkalovo dřívější bydliště. Melon v těch končinách ještě nikdy nebyl a s hejkaly se potkával jen zřídka a krátce. Hejkal, který neměl žádné jméno, protože hejkalové si jména nedávají a oslovují se podle míst kde straší, jako třeba Hejkal od lesního mlýna, či Hejkal ze zříceniny na křižovatce, jim ochotně vše vyprávěl. Bylo na něm hned vidět, že je rád za takové početné obcenstvo. Melona napadlo, že to také není typické hejkalovské chování. Hejkalové mají sklony k samotářství a většinou si v tom přímo libují. Proto se na to hned zeptal.

„Jistě, máte pravdu, čaroději. My jsme spíš samotáři, ale já už jsem příliš starý a v mém věku začne každý posuzovat svůj život trochu jinak. Dříve jsem se snažil vykonávat svou profesi jak jen to šlo nejlépe. Zakládal jsem si na tom a měl jsem velmi dobré postavení mezi hejkaly. Co jsem řekl, to vždy bylo vyslyšeno a zváženo. Několikrát mne poslali strašit lidi, kteří se jinak nebáli nikoho a ničeho a ostatní hejkalové u nich pohořeli, ale já jsem vždy dokázal najít způsob, jak jim nahnat strach.“

Hejkal se v tu chvíli poněkud samolibě usmál, ovšem ostatní ho plně chápali. Dokonce i Mira, která, donedávna člověk, by k němu mohla cítit odpor a zášť.

„Tak jsem postupně dospěl k názoru,“ pokračoval po chvíli, „že nestačí jen strašit. A když jsem pak odešel do těchto končin, potkal jsem Eirlien a pokusil se ji vyděsit.“

„A jak to dopadlo?“ zajímal se Melon a i Mira nastražila uši a dala tak najevo zvýšený zájem o rozmluvu, i když se jinak věnovala jídlu.

„Přetáhla jsem ho větví, až viděl všechny svaté,“ zasmála se čarodějka.

„Přesně tak,“ zašklebil si hejkal a pohladil si hlavu v místech, kam ho zasáhla letící větev. „Nikdy bych netušil, že se člověk dokáže tak rychle zorientovat a pohybovat se s takovou mrštností. U nás tomu tak nikdy nebylo.“

„U vás je také velice málo čarodějů a čarodějek,“ usmál se Melon.

„Naštěstí,“ zašklebil se znovu hejkal a požádal o další čaj.

Po jídle se Melon s Mirou přichystali k odchodu. Čaroděj si hodil na záda ruksak s výstrojí a do ruky vzal svou hůl. Mira měla u pasu kuši s dýkou a na zádech meč. Od Eirlien navíc dostala i jakési sandály, aby mohla snadněji překonat les s masožravkou, ale i jiné obtížné úseky hor. Draconiáni sice obuv nepoužívají, ale Mira měla zatím chodidla neošlapaná a měkká, takže by si je snadno poranila o ostré kameny a jiné předměty ležící na cestách či se skrývajících v trávě.

Po srdečném rozloučení vyrazili na sever. Prošli čarodějčíným sadem a dorazili k hranici lesa. Tam se Melon zastavil a prohlédl si zem pod prvními stromy. Byla pokryta množstvím mrtvých větví masožravky, které se jen ježily ostrými háčky. Zřejmě to byl výsledek jejího nočního snažení o pruník do sadu.

„Ještě že máš ty sandály,“ řekl, když si to všechno prohlédl.

„No co, tak bys mě zase nesl v náručí,“ usmála se Mira spokojeně, jako by šlo o tu nejsamozřejmější věc na světě.

„Ovšem,“ mrkl na ni Melon, „ale nyní pošlapeš pěkně po svých, přesně jak jsem ti slíbil cestou sem.“

Vykročil mezi stromy jako první a dával pozor, jestli se nikde nic podezřelého nehýbe. V lese obydleném masožravkou se totiž většinou hýbala jen ona.

Teprve když si byl jist, že je rostlina v klidu, kývl na Miru a bok po boku vykročili dál do lesa. Po celou dobu, co procházeli lesem s masožravkou na kmenech stromů, neřekli ani slovo. Jen se obezřetně rozhlíželi a pátrali po všem, co by je mohlo ohrozit. Masožravka si však lízala rány po noci a chystala se na další pokus. O dvojici procházející jejím územím věděla velmi dobře, ale neměla dost sil, aby s tím mohla za dne něco dělat. Tak se oba dostali bez nejmenších obtíží do zdravého lesa a jakmile se kolem nich prosvětlo a vstoupili mezi bujně rostoucí keře, všechna tíseň z nich opadla.

„Uf, to jsem ráda, že jsme venku. Znovu bych si to projít nechtěla,“ oddechla si Mira a skutečně se uvolnila.

„Tohle je naštěstí jediné místo v horách, kde masožravka obývá tak rozsáhlý prostor. Jinde jsou to jen osamocené remízky a podobně. Není těžké se jim vyhnout.“

„A čím to je?“ zajímala se Mira a ohlédla se, aby naposledy viděla kmeny ovinuté pichlavými stonky.

„Nikdo přesně neví. Možná je to tím, že zde roste tento druh borovice. Jednotlivé stromy rostou velice blízko u sebe a jejich koruny tak tvoří téměř dokonalý příkrov, pod kterým je stále hluboké šero. Stromy tak činní proto, aby zničily ostatní rostliny a měli tak všechnu půdu jen a jen pro sebe. Ale šero je také výhodné pro masožravku, takže se rychle rozrostla.“

„Zvláštní,“ zamyslela se Mira, protože o tomhle jí nikdo ve vsi nic neřekl. Tam jí učili jen číst, psát a počítat. Jakmile zvládla tyto znalosti, nahnala ji matka do kuchyně a zaměstnala kolem domu. Za těch několik málo dnů u Melona se o horách naučila víc, než za celý život ve vsi.

Pokračovali dál lesem, až došli ke korytu mělkého potůčku. Koryto bylo pro takový potůček příliš široké a hluboké a svědčilo o tom, že po dešti zde vody prudce přibude. Melon seskočil ze břehu na dno koryta a dál šel po jeho dně. Mira se držela o krok za ním. Většinou šli po zemi pokryté jehličím, ale hlavně ve vlhčích místech šlapali po mechu a drobných lesních bylinách, které navzdory pokročilé roční době právě kvetly.

Korytem ušli nějakých dvanáct, možná třináct mil a objevil se před nimi skalní útes vysoký dobrých devadesát stop. Jeho stěny byly zbrzděny množstvím puklin, ve kterých se usadily trsy travin a drobné keře. Z otvoru ve stěně ve dvou třetinách výšky od země prýštila voda a stékala po skále do koryta.

„Tady potok pramení?“ zeptala se Mira a se zájmem se rozhlížela po okolí.

„Ne tak docela,“ odpověděl Melon a vytáhl z ruksaku lano s kotvou na konci. „Lidé si to sice myslí, ale je to jen ústí tunelu, který vede na druhou stranu.“

„Na druhou stranu toho útesu? Tak proč ho jednoduše neobejdeme?“ divila se Mira a sledovala, jak se Melon snaží zachytit kotvu v otvoru.

„Není druhá strana jako druhá strana. Ten útes je dutý a uvnitř je docela příjemná mýtinka, ale nikdo o tom neví. Potok pramení tam.“ Konečně se mu podařilo trefit se kotvou do ústí tunelu a dokonce se kotva i o něco zachytila. Poodstoupil k blízkému stromu, zapřel se nohou o jeho kmen a vši silou zatáhl. Lano se napjalo, krátce povolilo, ale pak již drželo docela pevně.

„Chceš lézt jako první?“ nabídl jí lano.

„Až po tobě,“ zavrtěla hlavou a ustoupila, aby mu nepřekážela.

Melon se usmál, hodil si znovu na záda ruksak a hůl zastrčil do pouzdra na jeho vnitřní straně. Pak přistoupil ke stěně, jednu nohu vložil do pukliny a začal stoupat. Když byl asi v polovině výšky, zašuměla kolem něj křídla. Jednou rukou se stále držel lana, ale druhou hbitě hmátl po holi. Ovšem žádné nebezpečí mu nehrozilo. To jen kolem něj proletěla Mira. Pravda, nepříliš jistě a elegantně, kritik by mohl docela úspěšně poukazovat na podobnost s letící slepicí či jiným podobně neohrabaným letcem, ale přesto dosáhla celkem bezpečně ústí tunelu a přistála v něm.

Obrátila se čelem k Melonovi a i když byla z prvního letu celá zadýchaná a svaly v křídlech a na hrudi ji velice bolely, sklonila se k lanu a vytáhla čaroděje nahoru za zlomek času, než by potřeboval na vlastní výstup.

Melon se z překvapení vzpamatoval právě ve chvíli, kdy došlápl na dno tunelu a stanul tak vedle štěstím zářící a stále ještě udýchané draconiánky.

„Jak tě napadlo sem vyletět?“ zeptal se.

„Poté, co jsem znovu usnula, se mi zdál krásný sen. A v něm jsem létala nad horami přesně jako drak. Tak jsem si řekla, že bych to mohla zkusit. Nezdálo se mi to tak nebezpečné. A povedlo se mi to přece docela dobře, ne?“ Při poslední větě se zatvářila trochu ustaraně, jestli se na ni nebude čaroděj zlobit, protože jí létat ještě nedovolil a dříve jí říkal, že by s tím měla ještě počkat.

Melon se ovšem nikterak nezlobil. Naopak. Mira v jeho očích opět o stupínek povýšila.

„Není důvod, proč bych se na tebe měl nějak hněvat. Mělo mne napadnout, že po včerejšku si již budeš chtít vyzkoušet létání. Ode dneška nám k šermu přibude ještě létání.“

„Jestli mě budeš učit létat tak jako mě učíš šerm, tak to si ještě počkám, než prvně skutečně poletím,“ nadhodila opatrně Mira.

„K šermu je třeba klid a soustředění,“ usmál se Melon. „Při boji již tolik ne, tam pak nastupuje instinkt a cvik, ale k výcviku se potřebuješ soustředit na probíranou látku, aby ses ji naučila správně. K letu naopak potřebujeme jen volný prostor, kde bys mohla trénovat a pokud možno s nějakou vodní plochou, jestli se nám podaří něco podobného najít.“

„A proč zrovna s vodní plochou?“ zajímala se překvapeně Mira a smotávala přitom lano.

„Protože je lepší spadnout do vody, než na tvrdou zem,“ mrkl na ni Melon a vzal si od ní smotané lano, aby jej uložil zpět do ruksaku.

Mira byla chvíli zticha a zamyšleně ho sledovala, jak vytahuje malou svítilnu a zapaluje v ní knot.

„Myslíš, že budu hodně padat?“ zeptala se pak.

„Nikdo učený z nebe nespádl, jak jistě sama dobře víš. Vzpomeneš si, jak tě máma učila vařit?“

„Na to bych raději nevzpomínala,“ zabručela rozpačitě Mira. Její počátky v kuchyni nebyly právě snadné. Připálila co mohla a matka o ní přerazila několik prutů, než ji naučila připravit alespoň základní jídla.

„Psaní, čtení a počty byly mnohem snazší,“ dodala pak.

„Tak vidíš. Létání je pro tebe něco docela nového, i když, podle tvého prvního letu si myslím, že máš nejspíš přirozené nadání. Většina draconiánů, co jsem za život poznal, se při prvním letu pěkně rozplácla o zem či o strom. A mnoha z nich trvalo dobrý týden, než zvládli první let alespoň trochu obstojně. Ty jsi sice nemusela přistávat na zemi, ale ve skále vysoko nad zemí, což je snazší, jak říkají sami draconiáni, ale i tak je to úspěch, ve který bych jinak ani nedoufal, kdybys mě o to požádala dole na zemi.“

„Takže se to naučím brzo a budu létat nad horami stejně jako ve snu?“ rozzářila se Mira.

„Naučíš se to docela jistě a teď si myslím, že mnohem dříve, než většina příslušníků tvého druhu,“ mrkl na ni jedním okem a v duchu si pomyslel, co neudělá jeden nevinný sen, který jí přičaroval jen proto, aby se dobře vyspala a odpočinula si. Na to, že by tím v ní mohl vzbudit takovou touhu po létání, ani nepomyslel.

Pak vykročili do tmavé chodby. Melon držel lampu před sebou a svítil střídavě pod nohy a na strop. Vzduch byl vlhký a těžký, tunelem se nesl zvuk tekoucí vody, obtékající různé kameny. Do tohoto hlavního zvuku se mísilo množství dalších zvuků, jako zvuk kapek dopadajících na vodní hladinu, občasné zčeření hladiny nějakým vodním tvorem a hlavně šplouchání způsobené jejich chůzí.

Mira několikrát zavadila špičkami uší o strop a proto je sklopila k hlavě. Zvědavě se rozhlížela kolem sebe a prohlížela si stěny tunelu. Pak šťouchla do Melona drápem a poťouchle se ho zeptala.

„Poslouchej, na to, že o tom tady nikdo neví, má ten tunel až nezvykle pravidelný tvar a rovné stěny.“

„To víš, příroda je mocná čarodějka,“ pokrčil čaroděj rameny.

„A nepomohl tentokrát přírodě jistý čaroděj či čarodějka?“ zapátrala Mira.

„O ničem takovém nevím,“ odpověděl Melon a vzápětí ho Mira chytila za paži a nepříjemně silně stiskla.

„Spolupracujeme nebo ne,“ zavrčela nepřátelsky.

„Ovšem že spolupracujeme,“ odvětil překvapeně Melon.

„Tak proč mi stále říkáš jen část věcí, které jsou kolem nás. Jestli si máme pomáhat, tak potřebuji vědět to, co víš ty.“

„Jenže já skutečně nevím, kdo vytvořil tenhle tunel. Byl tu už když jsem to místo našel a ten, kdo tu žije to také neví. Uznávám, že podle všeho je to práce něčích rukou, ale nikde jsem nenašel ani jedinou stopu, která by naznačovala, kdo by mohl být tvůrcem.“

Mira na něj ještě chvíli hleděla a pak ho pustila.

„Promiň, nechala jsem se unést. Nemám ráda, když se mi říká jen část informací. Ráda znám všechno od počátku do konce, abych se mohla správně rozhodovat,“ řekla Mira.

„To je v pořádku. Příště zkusím být konkrétnější,“ přikývl Melon, promnul si pohmožděnou ruku a vykročili dál tunelem. Zprvu šli stále rovně, ale pak se tunel začal kroutit. Nejdříve vlevo a pak zase vpravo a hned se opět stočil zpět doleva a vedl kus cesty rovně, aby opět odbočil vpravo. Dokonce minuli i dvě křižovatky. Pokud by se někdo chtěl orientovat podle vodního toku, nebylo by mu to nic platné. Voda tekla ze všech chodeb stejná a stejně rychle. Melon však cestu znal, protože nikdy nezaváhal a svižně kráčel stále vpřed.

Tunelem šli skoro půl hodiny, než se před nimi objevilo světlo. Pak již stačilo jen pár kroků a ocitli se na louce obklopené skalní stěnou. Mira se zastavila a překvapeně se rozhlédla.

Louka byla eliptická a její delší osu draconiánka odhadla na více než jednu míli. Kratší osa pak mohla měřit zhruba dvě třetiny delší. Louka nebyla jen travnatou plochou, ale rostlo na ní množství keřů mezi kterými tu a tam vystupovala skalka. Mezi keři a skalkami se vinula sotva znatelná pěšina, která ovšem Míře připadala velice podezřelá, protože nikde neviděla nic, co by ji mohlo vytvořit. Keře nebyly dost vysoké, aby mohly krýt lesní vysokou zvěř nebo dokonce člověka a nikde nebylo vidět ani náznak nějakého obydlí. Draconiánka se opatrně rozhlédla kolem a zrakem přelétla i skalní stěny po obvodu.

„Kdo tu žije?“ zeptala se opatrně a nepříliš hlasitě.

„Takový podivín, ale zná a ví hodně o horách,“ odpověděl klidně Melon.

„Někdo jako Eirlien? Také sleduje hory pomocí kouzel?“ pozvedla Mira obočí.

„Ne tak docela. On nepoužívá kouzla a magii. Alespoň ne tu naši. On s horami mluví. Hlavně pomocí větru. Ptá se ho a on mu odpovídá. Nebo mu donese odpověď později, až najde někoho, kdo ji zná.“

Mira se na Melona nedůvěřivě podívala.

„Mluví s větrem? A on mu odpovídá? A jak to ten vítr dělá, vždyť je to jen vzduch, nemá hlasivky.“

„I vítr má svou řeč, i když nemá hlasivky. Používá vše, co může vydávat zvuky, aby se dorozuměl s těmi, kdo mu chtějí naslouchat.“

„Takže ten dotyčný poslouchá šum keřů a trávy?“ podivila se Mira a bylo jasně vidět, že tomu nevěří ani za mák.

„Šum keřů a trav je jako zpěv,“ ozval se kousek od nich neznámý syčivý hlas. Měl velké potíže s výslovností sykavek. Zněly nepříjemně dlouze a ostře.

„Kdo to byl?“ nadskočila Mira a rychle se rozhlížela kolem. Ale nikde nebylo vidět ani živáčka, kromě několika ptáků ve větvích keřů.

„Také bys mohl pro jednou přijít docela normálně a neskrývat se,“ řekl klidně Melon.

„Tobě se to řekne,“ ozval se znovu ten hlas. „Tobě nehrozí, že tě někdo zašlápne.“

„Jsem si jist, že by toho velmi litoval,“ usmál se Melon a hleděl pod větev keře, který rostl sotva tři stopy před nimi.

„Ale škoda by se již stala,“ řekl neznámý.

Také Mira již zaměřila místo, odkud neznámý promlouval a nyní hleděla zamyšleně pod keř.

„Vy jste neviditelný?“ zeptala se.

„Ne, nejsem, ale jen málokdo si mne všimne, pokud mne přímo nehledá,“ odpověděl hlas a pak si Mira všimla drobného pohybu v trávě pod keřem. Něco zeleného se tam pohybovalo směrem k větvi, která se ohýbala k zemi. Když

se tvor dostal na větev, viděli, že se jedná o drobného, asi stopu dlouhého hada zelené barvy. Ten se rychle propletl mezi větvemi a větvičkami a uhníždil se na konci silnější větve, asi tři stopy nad zemí.

„Proč jste za mnou přišli?“ zeptal se jich pak.

„Vy jste had?“ vyjevila se Mira.

„K vašim službám, sličná draconiánko,“ obrátil k ní had hlavičku. „Příslušníka vašeho druhu, jsem zde již dlouho neviděl.“

„Bud' zdrav Aerasi,“ pozdravil hada Melon. „Tohle je má přítelkyně Mira, nedávno proměněná v draconiánku a nyní mě doprovází a radí mi.“

„Potěšení na mé straně,“ odpověděl had a znovu na Miru kývl hlavičkou. „Ale stále jste mi neřekli, co vás sem přivedlo.“

„Před čtyřmi týdny se v horách objevil neznámý muž. Projel horami napříč, vyhnul se všem nástrahám, přespal bez potíží pod Temnovem a myslím si, že na mne poslal skupinu nájemných vrahů, jejichž útok jsem s pomocí Miry úspěšně odrazil. Víš o něm něco?“

Had byl zprvu zticha a jen hleděl na Melona. Hadi nemají víčka, takže si Melon nebyl jist, co se nyní v hadově hlavě odehrává. Konečně se had pohnul a promluvil.

„Vítř se před časem zmínil o nezvyklém pohybu vlkodlačích smeček. Objevily se na místech, kde je nikdo neviděl celá staletí. Ale o původu této změny jsem nic nevěděl. Ovšem, o tvém boji s tou skupinou ozbrojenců i o tvé návštěvě u starosty již vím. Jen o tvé společnosti se vítr jaksi zapomněl zmínit. O tom muži nic nevím. Pravděpodobně strávil pod Temnovem noc, kdy tam žádný vítr nefoukal. Ale pozeptám se ti, třeba budu mít štěstí. Chtěl bys vědět něco konkrétního?“

„Potřebuji vědět, s kým mluvil. Podle Eirlieniny knihy se s nikým nesetkal, ale já vím, že mluvil s kovářem a s hospodským od Trojcestí. To ale její kouzla nezaznamenala. Mohl by vítr znát tyto informace?“

„Zvláštní muž,“ zamyslel se had. „Eirlienina kouzla jsou velmi dobrá a přesná. Pokud by s někým mluvil, objevilo by se to v jejich knihách. Jestli ten muž dokáže projít mezi jejími kouzly a nezanechat téměř žádnou stopu, je velice schopný.“

Souhlasím s tebou, vše ukazuje, že je to velice schopný kouzelník, který se tu neobjevil za posledních tisíc let více než dvakrát. Proto se o něm potřebuji dozvědět co nejvíce. Může ti vítr tak podrobné informace poskytnout?“

„Ale ovšem,“ zasyčel had. „Zeptám se ho a odpověď ti pošlu po poslovi. Znáš vítr, dnes je tady, zítra na druhé straně hor a baví se shazováním tašek ze střech, nebo dívkám zvedá sukne. Nezaručím ti, že budu znát odpověď ještě dnes, ale nebudeš čekat příliš dlouho.“

„Děkuji ti mnohokrát,“ poděkoval Melon. „Je něco, čím bych ti mohl tvou pomoc oplátit?“

„Jistě, až k tobě dorazí posel, pošli mi po něm několik hrabošů.“

„Hrabošů?“ podivil se Melon.

„Ano. V okolí tvého domu žije zvláštní, velmi chutný druh. Má na zádech dvojici světlejších skvrn. Pošli mi je živé, chtěl bych si je tu vysadit.“

„Takovou žádost splním snadno,“ usmál se Melon a mírně se hadovi poklonil. Had jen krátce sklonil hlavičku a obrátil ji k Míře.

„Vám přeji příjemný let a pokud mohu poradit, používejte při udržování rovnováhy více ocasu než křídel. Budete se tak mnohem méně namáhat.“

Míra se zarazila. „To vám řekl vítr?“

„Ne, viděl jsem vás. Jsem docela rychlý, když si to situace žádá. A také jsem se potkal s řadou draconiánů a měl jsem tu čest si s nimi pohovořit o životě.“

„Děkuji mnohokrát za radu. Pokusím se jí využít,“ usmála se Mira a také se drobně uklonila.

Had znovu mírně kývl hlavičkou a zmizel v listoví. I když měla Mira velmi ostrý zrak, již ho ani nezahledla.

„Kdo to byl?“ zeptal se Melona, když opět zamířili k tunelu.

„Aeras patří k prastarému druhu hadů, kteří žili na severní straně hor v dobách, kdy tam ještě vládla magie. Magie dávno zmizela, ale hadi zůstali. Jsou velice moudří a dožívají se vysokého věku. Aerasovi je kolem sto dvacet, pokud se nemýlím.“

„A on mluví s větrem pomocí magie?“

„Ne, umí řeč větru a protože vítr v listí většinou jen šumí a syčí, není pro něj tak obtížná, jako řeč lidí.“

„Takže on se teď jen přesune mezi listí keře a začne na vítr syčet otázky?“ divila Mira.

„Přesně tak. Ale nejdříve se musí zeptat, jestli je někde poblíž vítr, který mu může na jeho otázku odpovědět. Za chvíli sama uvidíš, jaké se tu zvedne povětrí.“

Míra se rozhlédla, ale nic nezvyklého neviděla. Zatím došli až k ústí tunelu a zmizeli v něm. Melon opět použil lampičky, aby viděli na cestu, a když se objevili na druhé straně, zjistili, že se zvedl takový vítr, který ohýbá stromy a zvedá ze země prach.

„To je výsledek jeho otázky?“ zeptala se Mira a rukou si chránila oči před poletujícím prachem.

„Přesně tak,“ přikývl Melon. Vytáhl z ruksaku lano s kotvou, upevnil ji za skálu a spustil konec dolů.

„Teď by bylo lepší, kdybys raději použila provaz,“ řekl jí a Mira souhlasně přikývla. Chytila se lana a začala opatrně slézat po skále. Protože měla na rozdíl od Melona drápy, dostala se dolů docela snadno a rychle. Melon ji následoval, ale trvalo mu to mnohem déle, protože se do něj vítr několikrát opřel a odfoukl ho od stěny. Když konečně stanul na zemi, byl rád, že není útes o něco vyšší. Ruce ho pálily a byl si jist, že už by se déle neudržel.

Mávl rukou a kotva na konci lana zmizela. Lano mu spadlo k nohám a samo se svinulo do úhledného kola. Teprve pak se na něj kotva vrátila.

„Kam půjdeme teď?“ zeptal se Mira, když mu pomohla uklidit lano.

„Teď můžeme zamířit domů, ale půjdeme menší oklikou. Rád bych se podíval na několik míst, kde už jsem dlouho nebyl. Pokud nemáš nic proti.“

„Vůbec ne,“ zavrtěla hlavou. „Alespoň se nebudu nudit.“

Vyrazili podél útesu dál na západ. Šli po sotva znatelné pěšině, která se kroutila mezi stromy. Občas zamířila mezi skály a pak museli jít za sebou. Melon ovšem šel vždy v předu. Míře to až tolik nevadilo, protože alespoň rozhrnoval větve. Během cesty se bavili o všem možném a když došli na menší mýtinu, dostala Mira další hodinu šermu. Na létání ovšem stále bylo příliš větrno.

Po výuce zamířil Melon k hoře, která se tyčila přímo před nimi.

„Co tam budeme dělat?“ zajímala se Mira, která se začínala cítit unavená a navíc měla hlad.

„Je tam docela pěkná malá jeskyně, kde se dá přespát,“ odpověděl Melon a odbočil z pěšiny vlevo mezi keře.

„A je tam i něco, na čem bychom si mohli udělat jídlo?“ ozvala se Mira.

„Jistě,“ usmál se Melon. „Ale musíme si najít nějaké suché dřevo.“

„To nebude problém,“ ujistila ho Mira, která byla tak hladová, že by byla ochotná pro suché dřevo doběhnout třeba na druhou stranu hor, jen aby se už opékalo maso, které dostali od Eirlien na cestu.

Naštěstí nemusela běhat nijak daleko. Cestu k jeskyni našli několik vyvrácených a docela suchých stromů, ze kterých olámali větve. K jeskyni dorazili ke konci odpoledne.

Nebyla to ani tak jeskyně v pravém slova smyslu, ale vlastně jen dutina, která se zakusovala asi deset kroků do skalní stěny a kolem které vedla pěšina široká sotva tři stopy. Dolů spadala nejméně třicet stop vysoká stěna, téměř bez výstupků. Nahoru se zvedala mírně skloněná stěna hory, která se asi po dvaceti stopách lomila do mnohem příjemnějšího úhlu a mohly se tak na ní usadit stromy a keře.

Melon prozkoumal dutinu kouzlem a když se ujistil, že je naprosto bezpečná, shodil ze zad ruksak a posadil se na kmen stromu, který sem kdosi umístil již před mnoha lety. Na zemi bylo jasně vidět vypálené místo, kde si příležitostní obyvatelé dělali oheň.

Mira na nic nečekala a začala na stejném místě vytvářet malou hraničku. Melon zatím vytáhl z ruksaku maso, zbavil jej obalu a nabodl na dlouhé pevné větve, které si vybral v keřích. Sotva Mira rozdělala oheň, hned jí podal její porci a dali se do opékání.

Draconiánka se posadila na kmen co možná nejpohodlněji, protože jí bolely nohy a byla ráda, že si je může natáhnout.

„Chodíš sem často?“ zeptala se Melona.

„Jsem tu asi po páté,“ řekl po krátkém výslechu své paměti.

„A proč jsi sem chodil? Vždyť je to sem kus cesty a vlastně zde nic není,“ divila se Mira a vyhlédla ven. Kam až dohlédla, táhl se nekonečný les a hory. Na několika místech viděla stoupat proužky kouře. Tam stály vesnice lidí či samoty kouzelníků a čarodějek. Ale hned si všimla, že proužky dýmu se vyskytují pouze ve směru k nížinám, tedy doprava. Vlevo nestoupal, ani jediný. Tam se také tyčily mnohem vyšší hory, jejichž vrcholky po celý rok kryl led a sníh. Jako dívka se tím směrem často dívala. Slyšela o té části hor vyprávět strašidelné historky.

„Tohle místo leží přesně na hranici mezi územím obývanými lidmi a územím, který patří vlkodlakům a podobným existencím,“ odpověděl Melon. Mira se okamžitě mírně přikrčila a nastražila uši.

„A teď tu nějakí jsou?“ zeptala se.

„Ani bych se tomu nedivil. Průchod toho cizince nadělal zmatek ve vlkodlačích stezkách a bude několik dnů trvat, než se vše opět vrátí do normálu.“

„A proč tu tedy budeme přenocovat, když tu není bezpečno?“ zamračila se na něj Mira.

„Protože se chci ujistit, že se vlkodlaci drží na svém území a že se tu neděje nic podezřelého. Navíc se mi zde líbí, protože tohle je jeden z nejkrásnějších koutů našich hor. Počkej zítra, až půjdeme dál po pěšině. Určitě mi dáš za pravdu. A nakonec, kdybych měl spát jen tam, kde je to zcela bezpečné, musel bych se odstěhovat na nějaký liduprázdný ostrov uprostřed moře.“

Mira se rozhlédla po vrcholcích lesa pod nimi a v duchu si říkala, co vidí Melon za krásu na docela obyčejném lese, který pokrývá celé hory. A navíc na místě, kde se mohou vyskytovat vlkodlaci.

„Snad máš pravdu,“ řekla pak odevzdaně a věnovala se opékání večere.

Než se maso náležitě propeklo a než jej snědli, padl na kraj kolem nich soumrak. Melon vybalil spací potřeby a dutinu obklopil kouzlem, které by mělo každého případného vetřelce přimět, aby dutinu minul a nevyšiml si jí. Oheň pro

jistotu uhasili a popel hodili do skalní průrvy za první zatáčkou. Nakonec se uložili ke spánku. Mira spala u zadní stěny a Melon mezi Mirou a vchodem, aby případný vetřelec musel nejdříve projít kolem něho.

Den 6. - Vesnice

Starosta sedící v čele dlouhého stolu v hostinci na návsi Miriiny rodné vesnice udeřil pěstí do stolu, aby si zjednal pozornost. Hospoda byla plná až ke stropu. Muži seděli na židlích i stáli okolo, podle toho, kdo kdy přišel. Většina z nich měla na těle šrámy ze včerejší bitky se skřety a veverkami. Mezi muži se našlo i mnoho žen. Ty byly bez šrámů, protože v době boje byly doma. Děti zde nebyly. Rodiče je zavřely doma, aby se nikam nezatoulaly a těm příliš živým preventivně pleskli jednu za ucho, aby sekaly latinu.

„Takhle to dál nejde!“ zahromoval starosta do tišícího se davu. „Vždyť si z nás ten klučina udělal dobrý den a mne dokonce napadl v mém vlastním domě! S tím se musí něco udělat!“

Dav začal bručet něco na téma 'Samozřejmě' a 'A to dá rozum'.

„Vždyť se chová, jako by hory patřily jemu!“ přísadil si starosta, když cítil všeobecnou podporu svých sousedů.

„Ale nám vlastně také ne,“ ozval se opatrně hlas z davu a všichni se začali ohlížet, kdo to byl. Postupně se zjistilo, že se ozval kovář.

„Jak to!?“ naježil se bojovně starosta.

„Nejméně polovina hor patří vlkodlakům,“ upozornil ho přátelsky.

Starosta zrudl, ale ovládl se. „To je sice pravda, ale i tak je naše polovina hor. A v téhle naší polovině si nebude nějaký nedomrlý čaroděj dělat, co se mu zlíbí. Bude poslouchat zákony!“

Sousedé opět souhlasně zabručeli, ale jak si kovář všiml, někteří z nich, a byly to ti, kteří byli nejvíce potlučení, se tentokrát nepřipojili. Byli zřejmě toho názoru, že nedomrlý čaroděj by neměl být schopen takových kouzel, jaká jim předvedl Melon.

„A zákon v této oblasti, to jsem já! Já jsem tu starosta a proto jsem měl právo rozhodnout o tom, jak naložíme s Mirou,“ nafoukl se starosta samolibě.

„A upozornil vás někdo na jistý královský výnos?“ ozval se opět kovář.

Starosta zavřel ústa až to klaplo a upřel na něj zlostný pohled. Trvalo mu pár vteřin, než se znovu ozval, ale během nich v obličejí plynule měnil barvy.

„Jistě, je tu ten královský výnos, ale ten se týká jen lidí a Mira není člověk,“ mávl pak rukou.

„Tam se nepíše o lidech, ale o osobách. Druh, pohlaví ani vyznání se tam neuvádí. A podle toho výnosu jsou Mira a Melon zcela mimo vaši pravomoc, starosto. A jestli se opět o něco pokusíme, bude se Melon jistě velice zlobit. Vy snad chcete opět strávit noc před jeho prahem jako socha?“

I tentokrát se ozvalo souhlasné mručení a několik mužů hlasitěji proneslo, že jestli chce starosta plánovat nějakou trestnou výpravu k Melonovi, musí se obejít bez nich.

Starosta kováře pohledem přímo vraždil a za ním stojící Ardi v duchu uvažoval, jaké by měl v souboji s kovářem šance. Celkem rychle došel k závěru, že pokud to bude jeden proti jednomu, zamete s ním kovář celou vesnici a možná i blízké okolí.

„Ale sousedé,“ začal starosta smířlivě, když se trochu uklidnil, „já po vás přece nechci, abyste se vydali k Melonovi a rozbíjeli mu okna. Můžeme to vyřešit i jinak.“

„A jak?“ chtěli vědět ostatní a kovář nastražil uši, aby mu nic neuniklo. A nejen kovář. Také Miriin otec byl přítomen, ale dosud se k ničemu nevyjádřil. V duchu plánoval, jak se zachovat. Měl docela oprávněnou předtuchu, že když se starosta nebude moci pomstít přímo Miře, obrátí hněv vesnice proti její rodině. Proto se nyní přesunul blíže ke dveřím, u kterých stál i kovář. Tomu stačil jediný pohled a rychle pochopil, co se mu honí hlavou.

Kývl mu hlavou na pozdrav a ustoupil o krok stranou. Tím mu umožnil vejít do otevřených dveří, aby mohl snadno zmizet.

U stolu zatím starosta začal rozvíjet svoji teorii.

„Proti čarodějovi toho mnoho nezmůžeme, ale proti lidem, kteří mu pomáhají a podporují, máme prostředků dost. Když je vyženeme, ztratí zázemí a bude muset odtáhnout.“

„Ale proč by odcházel?“ divil se pláteník, který seděl starostovi nejbliž.

„Když si u něj nikdo nic neobjedná, dojdou mu peníze a odejde jinam,“ usmál se vítězně starosta.

Tentokrát se ozval jen vlažný souhlas. Všichni přítomní totiž zvažovali, podle jakého pravidla se bude rozhodovat, kdo čaroděje podporoval a kdo ne. Občas jeho dovednosti vyhledal snad každý z vesnice. Ovšem, s výjimkou starosty a jeho rodiny. Ti se těšili neuvěřitelně pevnému zdraví, takže jim stačila baba kořenářka. Obavy všech vyslovil kovář.

„A jak budeme posuzovat, kdo Melona podporoval a kdo ho musel vyhledat v ohrožení života?“

Starosta se na kováře mile usmál. „O tom by rozhodla komise sestavená z předních obyvatel naší vesnice.“

„A můžeme vědět, kdo v ní bude?“ zeptal se kovář obezřetně.

„Všechny ještě nemám sepsané,“ zamlouval to starosta.

„Nevadí, stačí ti, které jsi už sepsal,“ pronesl rozhodně kovář a mnoho mužů se přidalo.

Starosta se začal šacovat jakoby hledal nějaký papír, ale po chvíli toho nechal. „Přisahal bych, že jsem ho bral sebou. Asi jsem ho nechal doma.“

Pláteník se natáhl a ukázal prstem na kousek papíru, který starostovi vykukoval z kapsičky vesty. „Možná ho máte tady.“

Starosta se zatvářil překvapeně a vytáhl papírek z kapsy. Pohlédl na něj a pak zavrtěl odmítavě hlavou.

„Bohužel, to je jen seznam věcí, co potřebuji nakoupit ve městě,“ a zastrčil papírek zpět do kapsy. Ale bednář, který seděl proti pláteníkovi a měl na starostu trochu lepší výhled, se hbitě natáhl a chytil ho za zápěstí.

„V tom případě ti nebude vadit, když se podívám,“ řekl a papírek mu sebral.

„Co si to dovoluješ!“ vyjekl starosta a Ardi sáhl po dýce. Ale k ničemu víc nedošlo, protože za bednářem stáli tři jeho synové a postavili se mezi něj a otce.

„Poslouchej starosto,“ ozval se pak to ticha bednář, „odkdy si kupuješ na trhu lidi a to dokonce lidi z naší vesnice?“ A s tím začal číst.

„Starosta, Ardi, duchovní, kostelník, poustevník.“ Pak bednář zvedl oči ke starostovi.

„Zdá se mi to, nebo jsou v té tvé komisi výhradně lidé, kteří již dlouhou dobu upozorňují na nutnost zničení všech čarodějů a mýtických tvorů v horách?“

„To je jen první návrh,“ bránil se starosta.

„A poslední,“ přerušil ho kovář. „Pokud bude nějaká komise, zvolí ji obyvatelé vesnice ve všeobecném hlasování, tak jako se to dělá od nepaměti. To je jediný správný a čestný způsob.“

„Vy to nechápete...“ začal opět starosta, ale byl přerušen ranou bednářovy pěsti do stolní desky.

„My tě chápeme, starosto. Chceš se zbavit Melona a Miry. Lhal bych, kdybych měl z té draconiánky nějakou radost, ale ona dokázala poslat k zemi mého syna a jak všichni víte, nikdo ze vsi ho ještě nikdy nepřemohl. A to měl sebou ještě dva své kumpány. V jakém stavu se vrátili jste všichni viděli. A pokud někdo ne, může se u mě doma podívat. Syn leží se zlomenou rukou a několika žebry. Kořenářka ho dávala do kupy celé odpoledne. A jak jsem se dozvěděl od duchovního, a ten mi to našel v moudrých knihách, Mira je teprve na počátku svých dovedností v boji. Každým dnem se jistě zlepšuje. V kronice se píše, že Melon byl za mlada vynikající šermíř. Jestli ji učí on a jestli je pravda to, co se píše o draconiánech, během několika týdnů z ní bude vynikající bojovník.“

„Jak to myslíš, v kronikách?“ zabručel starosta.

„Protože Melon se narodil před více než šedesátí lety,“ opáčil bednář a ostatní užasle zafuněli.

„Cože?“ ozval se Ardi, které přešel za otcovo druhé rameno.

„Je to tak. Byl dlouho pryč. Než se vrátil, zapomnělo se tu na něj a všichni jsme ho hodnotili podle vzhledu. Ovšem v kronice se píše o šermířské soutěži, která se zde kdysi konala a už v té době se Melon hlásil jako dvacetiletý.“

„Tak co tedy navrhuješ?“ podíval se na něj starosta útočně.

„Nechat je na pokoji. Nevšímat si jich a nedráždit je.“

„Takže se smíříš s její existencí?!“ vykřikl nevěřičně Ardi.

„Ano,“ odpověděl mu klidně bednář, ale do jeho odpovědi se ozvalo několik hlasů z místnosti.

„Pch, to tak! Smířit se s tou příšerou?“ Byli to Ardiho přátelé. Většinou synové majetnějších sedláků. Drali se do předu a postavili se k Ardimu. Byl jich dohromady tučet.

„Vy se s nimi klidně smířte, ale my se už o ně postaráme!“ ozval se znovu Ardi se sebevědomým posíleným přítomností ozbrojených přátel.

„Jak?“ chtěl vědět kovář a stoupl si tak, aby zabral celé dveře a zakryl tak mizejícího Miriinu otce.

„Nejdříve vyženeme Miriinu rodinu. Přivedli na svět draconiána. Mohou vychovat dalšího,“ řekl jeden z Ardiho přátel.

„Víte stejně dobře jako všichni ostatní, že to tak není!“ zahromoval bednář a postavil se. „Draconiáni jsou prokletí. Nikdo je na svět nepřivádí. Jsou tvoření kouzlem. Rodiče o proměně nerozhodují!“

„Možná je to pravda, ale možná také ne. Nikdo nám nemůže dokázat, že tomu tak není. Proto nám v tom nemůže nikdo bránit,“ odsekl Ardi bojovně.

„Jsi si tím jist?“ zeptal se varovně kovář ode dveří.

„Naprosto!“

„V tom případě budeš muset vyhnat i mne a mé syny,“ rozhodl kovář a zkřížil ruce na prsou. Po jeho bocích se postavilo čtvero jeho synů. Jeden jako druhý měli otcovu postavu.

„A mne také,“ ozval se bednář a také zkřížil ruce na prsou na znamení nezlomného rozhodnutí. Jeho tři synové to udělali po něm.

Pak nastal v sále celkem čilý pohyb. Ženy rychle vybíhaly ven a s nimi i ti starší a slabší, kteří by v boji neměli mnoho šancí. Uvnitř se zbytek rychle rozdělil na dvě skupiny. Síly byly celkem vyrovnané, i když na straně odpůrců čaroděje a draconiánky byla slabší převaha. Několik minut po prvních silných slovech padla první rána.

Boj byl prudký a kromě nožů a dýk se při něm plně užilo i vybavení krčmy. Celkem čtyřicet mužů se rvalo jako o život. A některým o něj skutečně šlo, protože Ardi si počínal jako smyslů zbavený a máchal kolem sebe dýkou. Jako protivník se mu postavil kovář. Zvedl židli a rozbil mu ji o rameno paže, ve které držel dýku. Ardi zavyl bolestí

a upustil dýku na podlahu. O okamžik později se vzduchem mihla kovářova pěst a poslala ho nejen na druhý konec místnosti, ale i do říše snů. Tak se ten, kdo konflikt vyvolal, nedočkal ani konce první třetiny.

O kovářova široká záda se rozbila židle, ale než se stihl obrátit a zjistit, kdo to byl, dostal se útočník do obětí bednáře, který s ním mrští ke zdi. Cestou smetl ještě dva další bojovníky, kterým to ovšem příliš nevadilo, protože pokračovali v boji i na podlaze.

Vzduchem létaly lahve, kusy dřeva i lidé. Někdo utrhl kolo od vozu, které viselo od stropu jako lustr a vzápětí jím kdosi srazil starostu pod stůl. Dlouho tam ovšem nepobyl, protože si ho všiml kovářův syn. Vytáhl ho ven a pěstí ho poslal k bratrovi. Ten ho zkušeně zachytil, pomohl mu stát rovně a další ranou ho poslal dál. O další dvě rány později proletěl starosta oknem ven a zůstal ležet na trávníku před hospodou.

Ale neležel tam sám příliš dlouho. Z oken i ze dveří létali další bojovníci z obou bojujících stran. Většinou však ještě měli dost sil, aby se opět postavili na nohy a vrátili se do krčmy. Jiní si našli protivníky venku a tak se bitka postupně šířila po vsi a zapojovali se do ní další a další.

Nakonec se všichni soupeři sešli před domkem Míriiných rodičů. Byl již prázdný, ale to nevěděli. Ardiho stoupenci se chtěli dovnitř a kovář s bednářem a skupinou pomocníků se jim v tom snažili zabránit. Pokud v hospodě padaly hlavně rány pěstí a kusy nábytku, zde došlo na dýky a meče. A tekla krev.

Na konci boje zůstali stát nezranění jen kovář, jeden jeho syn a bednář. Ostatní byli více či méně poranění a z boje odpadli. Kovář přelétl pohledem ležící postavy a ujistil se, že jeho synové jsou v pořádku. Byli, měli jen povrchová zranění, která zahojí několikadenní klid a několik stehů. Otřel si proto čelo a opřel se o meč.

„Tak aby bylo jasno, k domku Míriiných rodičů a k nim osobně, se nikdo ve zlém ani nepřiblíží, natož aby se jich dotkl. Jasně!“

Bednář se k němu připojil. „Toto rozhodnutí bylo přijato jednohlasně v naprosto svobodném hlasování, kterého se zúčastnili všichni hlasování schopní dospělí muži z vesnice. Proto musí být jejich hlas všemi přijat a dodržován. Duchovní to zapíše do kroniky a opatří pečeti!“

Duchovní stál u kostela a boje se pochopitelně nezúčastnil. Draconiánku by nejraději uvázal ke kůlu a upálil, ale výsledek boje ho přinutil přikývnout a raději to šel hned zapsat. Znal bednáře a věděl, že si to dojde zkontrolovat.

Kovář se obrátil k domku a zahalekal, „Už můžete ven!“

Ale nikdo nevycházel. Kovář zahalekal ještě jednou a pak se vydal na prohlídku. Ven vyšel zachmuřený jako bouřkový mrak. Došel k Ardimu, který se v hospodě probral a nyní stál opodál. Bylo jeho smůlou, že se mu po tváři mihl škodolibý úsměšek. Kovář ho chytil za košili pod krkem a zvedl do vzduchu.

„Mám hodně známých a brzo se dozvím, kam se vydali. A jestli se jim něco stane, cokoli rozumíš, stáhnu z tebe kůži a z těch tvých pochopů taky. Doufej, ať odejdou z hor ve zdraví, jinak si nestihneš ani napsat závěť!“

Kovářův hlas byl zlý. Tak zlý, až se všichni okolo přikřčili.

Bednář zatím došel k domku a vešel dovnitř. Uzavřel pečlivě všechna okna a zajistil je. Uhasil oheň v plotně a pak za sebou zavřel a zajistil dveře. Nakonec se obrátil k ostatním.

„Ten dům jsem zapečetil. Až se Míriina rodina vrátí, najdou ho přesně v takovém stavu a s veškerým vybavením, jako když odcházeli. A jestli nacytám někoho, jak brousí kolem, přerazím o něj palici.“

Bylo všeobecně známo, že bednář je v hodu palicí mistr nad mistry a svými kousky často udivoval sousedy. Proto mu jeho slova všichni rádi věřili.

Kovář pak pomohl na nohy svým synům a všichni zamířili domu. Ardi stál u vrátek k Míriinu domu a hleděl za nimi. Jak byl bojovný a rád si namlouval, že je první po otci ve správě vesnice, nyní nevěděl, co dál. Míriini rodiče sice odešli, ale Mira sama zůstala a Melon též. Navíc se vesnice rozdělila na dva tábory. Došel k závěru, že se raději poradí s otcem, ale cestou domů se zastavil u duchovního a kostelníka a pozval je na poradu.

Porada se konala ještě týž den po setmění a byla tak tajná, jak jen mohla být. Pacholci hlídali, aby se na starostovy pozemky nedostal nikdo nepovolaný a okna byla zatemněna. Starosta s Ardím a oběma pozvanými seděli kolem stolu při svitu jediné svíčky a bavili se šeptem. Vymýšleli, jak dostat Melona co nejdál od vesnice. Porada se protáhla dlouho do noci a spiklenci se pak odebrali do postelí. Duchovního a kostelníka doprovodili domů pacholci, aby se jim cestou nic nestalo.

Den 7. - Hory

Následující den ráno Melona probudil nějaký zvuk. Otevřel oči a uviděl Miru sedící na kmeni při rozčesání vlasů.

„Dobré ráno,“ pozdravila ho první. Odložila kartáč a začala si do vlasů vplétat tmavou stuhu jako včera.

„I tobě,“ odpověděl Melon a posadil se. Na rozdíl od draconiánky měl vlasy krátké, takže mu stačilo, když je několikrát pročísl prsty.

„Jak se ti spalo na hranici vlkodlačího území?“ zeptal se s úsměvem.

„Nad očekávání dobře,“ odpověděla Mira s úsměvem. Ve skutečnosti totiž spala jako zabitá a usnula dříve, než si stačila začít dělat příliš velké starosti.

„To je dobrá zpráva. Po snídani totiž vyrazíme do jeho nitra,“ řekl Melon a začal se přeřabovat v ruksaku, aby připravil věci ke snídani.

Mira ztuhla s prsty ve vlasech a upřela na něj nevěřící pohled.

„To nemyslíš vážně, že ne?“

„Naprosto,“ ubezpečil ji a vytáhl chléb.

„Ale to je velmi nebezpečné,“ upozornila ho.

„Když víš kudy chodit, tak ani ne. Stačí se vyhnout těm nejhorším místům. Vlkodlaci nejsou všude. Mají svá oblíbená místa a na jiná nepřijdou jak je rok dlouhý.“

„Skutečně?“ nevěřila Mira a dokončila uvázání copu.

„Opravdu,“ usmál se Melon. „Nemusíš se bát. Pokud na nějakého narazíme, bude toho litovat. Navíc, dnes není úplněk. Vlkodlaci získávají sílu z úplňku. Dnes budou slabí a budou se držet stranou. Jedině kdybychom narazili na smečku, byli bychom v nebezpečí. Osamělý vlkodlak nám půjde raději z cesty.“

„A proč by měl?“ nechápala Mira. „To že je fyzicky trochu slabší mu přece nebrání v tom, aby nás nenapadl, když je téměř nesmrtelný.“

„Právě to téměř je důležité,“ upozornil ji.

„Jak to?“

„Když zabiješ vlkodlaka něčím co není ze stříbra, ožije, když na něj dopadnou měsíční paprsky. Ale musí to být paprsky měsíce v úplňku, jinak zůstane mrtvý. A do úplňku zbývá čtrnáct dnů. Hory jsou plné medvědů, orlů, vlků a žije zde i několik desítek sněžných tygrů. Ti všichni si na mršíně rádi smlsnou. Podle toho co vím, se chuť masa mrtvého vlkodlaka neliší od chuti jiných mrtvých zvířat.“

Mira otevřela překvapeně oči. „Oni by ho sežrali?“

„Jistě,“ přisvědčil. „Stejně jako mě nebo tebe. A sežraný vlkodlak už neobživne. Proto jsme ve zřejmé výhodě. Jsme dva, máme ocelové zbraně a ty máš navíc kouzelnou kuši. Osamocený vlkodlak se nám rád vyhne.“

Mira se mírně usmála a viditelně se uvolnila.

„Tak v tom případě mi je hned líp,“ řekla a klekla si na zem blíž k Melonovi, aby mu pomohla s přípravou jídla.

Hned po jídle vyrazili dál po úzké cestě, táhnoucí se v asi jedné třetině skalní stěny. Nebyla širší než dvě a půl stopy, tak museli dávat pozor. Většinou to byla celkem přehledná a pohodlná pěšina, ale některá místa byla zastíněna stromy a keři, vyrůstající ze stěny pod i nad cestou a nebylo vidět, kam cesta pokračuje. Navíc byla některá místa pokryta sutí která jim ujížděla pod nohama.

Po cestě ušli dobrých deset mil, aniž by se stalo cokoli výjimečného. Čas si krátili povídáním a vtípkováním. Na několika místech si Mira vyzkoušela let a vydala se na krátké cesty vzduchem. Vždy se vrátila bez větších potíží. Jen jednou ji musel Melon chytat, když s ní zamával prudký poryv větru. Narazila přitom do stěny, odrazila se zpět a začala po zádech padat z pěšiny. Byla nárazem tak překvapená, že na svou ochranu nestihla udělat vůbec nic. Melon se však jednou rukou chytil pukliny ve stěně, druhou ji chytil za ruku a vytáhl zpět.

Ovšem pak se věci poněkud zkomplikovaly. Prošli další z mnoha zatáček a Melon se náhle prudce zastavil, až do něj Mira vrazila.

„Co se děje, proč jsi se zastavil?“ zeptala se, ale pak se podívala před něj a rychle ztichla. Na cestě před nimi stál šavlozubý tygr. Vřící, mírně přikrčený, s ohnutými pysky a ušima přitisknutými k hlavě dával jasně najevo, že se chystá k útoku. Ve stísněném prostoru byl ve zřejmé výhodě. Melon právě přemítal, jestli stihne na tygra seslat znehybňující kouzlo, když se mu za zády ozvalo velice zlé vrčení.

Prudce sebou trhl v obavě, že tygři jsou dva a nějakým zvláštním způsobem se jim podařilo je obklíčit. Opatrně pootočil hlavu a spatřil nikoli tygra, ale Miriinu hlavu vedle své. Uši přitiskla k hlavě, vycenila ostré tesáky, oči se jí zúžily a z hrdla se jí linulo temné vrčení. Pak Melona odstrčila ke skalní stěně a postoupila před něj.

Tygr se zatvářil překvapeně a o krok ustoupil. Melon se mu ani nedivil. Mira se změnila v šelmu. Ocasem varovně šlehala ze strany na stranu, ruce měla připravené k výpadu a váhu co nejpřesněji roznášela na obě nohy, aby stála pevně a jistě. Ani nemusela použít některou ze svých zbraní, aby z ní šel strach.

Náhle udělala prudký výpad. Skočila vpřed a zle zařvala. Byl to typický dračí řev, i když mnohem slabší. Pomocí křídel se vznesla několik stop nad cestu a jejich údery hnala do tygřího obličejе vítr, větvičky a prach. Tygr se rychle obrátil a tryskem opustil bojiště.

Mira přistála zpět na cestě a složila křídla na zádech.

„Já mu dám, cenit na mě zuby,“ odfoukla našťvaně.

„To jsi udělala jen proto, že na tebe cenil zuby?“ zeptal se překvapeně Melon.

„A ty bys ho snad nechal, aby na nás nejdříve zaútočil?“ obrátila k němu hlavu. „Útok je nejlepší obranou a proti takovému přerostlému kocourovi to platí taky.“

„Nic proti tomu nemám, ale příště si trochu víc kryj záda. Co kdyby tu byli dva?“

„Vždyť jsi tu byl ty,“ mrkla na něj sebevědomě.

„Jasně,“ usmál se Melon. „Ale příště bych tu být nemusel.“

„Budu si to pamatovat,“ přikývla. „Půjdeme dál?“

„Ovšem,“ přisvědčil a prošel kolem Miry do čela.

„Kam vlastně jdeme?“ zajímala se draconiánka.

„Za chvíli to poznáš,“ odpověděl tajemně Melon a šlapal po cestě.

Mira se ho tedy dál neptala, ale o to víc se vyptávala na okolí. Pokud mohla soudit, zatím na něm nic úžasného neviděla. Připadalo jí stejné, jako okolí vesnice. Ale jen do té doby, než prošli úzkým kaňonem a ocitli se v širokém údolí. Melon se zastavil a dopřál Miře možnost rozhlédnout se.

Údolí mohlo být tak míli široké a po jeho dně se valila v peřejích řeka. Voda se hnala přes ostrá skaliska trčící ze dna a vytvářela něco, co by si nedovolil sjet ani ten nejběžnější vodák. Když do téhle řeky nad peřejemi dopadla kláda, na jejich konci vyplula jen hrst třísek.

Stěny údolí byly plné říms, puklin a dutin. Některé otvory připadaly Miře až nepřírodně pravidelné. Skálu zde pokrývala slabá vrstva hlíny a díky ní se všude zelenaly keře a menší stromy. Z nich se tu a tam tyčila pokroucená borovice. Cesta se zde rozvojovala. Ta vlevo mizela ve skalním tunelu, kdežto ta vpravo pokračovala podobně, jako ta, po které přišli.

„Kde to jsme?“ zeptala se překvapeně Mira.

„Říkal jsem ti přece, že ti ukážu nejkrásnější místo v horách,“ usmál se Melon.

„To ano, ale tohle jsem nečekala,“ odpověděla uchváčena krásou údolí. „Nikdo mi nikdy neřekl, že by tu bylo něco takového.“

„Ani nemohl. Sem se lidé nedostanou. Jsme deset mil ve vlkodlačím území. A po téhle stezce,“ ukázal k tunelu, „se velice často prohánějí celé smečky.“

„A proč jsme tu?“ lekla se.

„Protože my jdeme na druhou stranu,“ ukázal před sebe a vykročil.

„A má to nějaký smysl? Vždyť vlkodlaci se tady jistě neobrátní a neběží zpátky. Určitě jdou stejnou cestou jako my.“

„To máš pravdu, ale teď tu žádný není,“ uklidňoval ji.

„Doufám, že máš pravdu,“ zabručela draconiánka a rozhlédla se kolem.

Bohužel byly její obavy opodstatněné. Zpozzdálí je sledovalo hned několik rudých pohledů a sotva zmizeli za obloukem, vyrazila z tunelu osmihlavá smečka vlkodlaků.

Vypadali jako vlci, ale byli mnohem větší. I ten nejmenší z nich měřil v kohoutku čtyři stopy. Jejich těla byla velmi silná a svalnatá, přesto dokázali běžet rychle a tiše. Ostré drápy, v ničem se nepodobající vlčím drápům, se země vůbec nedotýkaly a stvoření běžela jen po polštářcích na prstech. Těla jim pokrývala černošedá hustá srst, která jim na krku tvořila jakousi hřívu.

Mira ovšem přece jen něco zaslechla a upozornila Melona. „Funguje to tvé kouzlo právě teď?“

„Ovšem,“ podivil se čaroděj její otázce a rychle jej zkontroloval. Ke svému údivu zjistil, že žádné kouzlo je nechrání.

„Tomu nerozumím!“ řekl překvapeně, ale to už Mira zvedla ze země pořádný kámen a mrštila ho proti zatačce. Přesně ve chvíli, kdy tam kámen dorazil, objevil se v oblouku první vlkodlak a kámen ho dokonale zaskočil. Zasáhl ho mezi oči a síla nárazu ho srazila z prudkého srázu do řeky.

Ostatních sedm šelem na okamžik znejistělo a zpomalilo. A to stačilo Melonovi aby vyvolal ochranné kouzlo a Miře k tomu, aby vytáhla kuši a meč.

„Jestli se kterýkoli z vás přiblíží, bude toho litovat,“ zavrčela varovně a namířila na ně kuši.

Vlkodlaci se dali znovu do pohybu, ale rychle je zastavila salva blesků, které vyšlehl z ochranného kouzla. Nyní stáli těsně u neviditelné bariéry a z kožichů jim stoupaly tenké pramínky kouře.

„Co tu chcete?“ otázal se největší vlkodlak, který ostatní zřejmě vedl.

„Do toho vám nic není,“ odpověděl mu Melon pevně.

„Ale je,“ odsekl vlkodlak. „Jste na našem území! To se trestá smrtí!“

„Já jsem doma,“ řekl mu klidně Melon, čímž Miru dokonale zmátl, takže na chvíli sklonila kuši k zemi.

„Cože?“ zeptala se ho užasle ve stejný okamžik jako vlkodlak.

„Jsem Melon, potomek čarodějů z Jižní Argemarie,“ řekl Melon důstojně a účinek se rychle dostavil. Vlkodlaci ustoupili od štítu a jejich útočnost výrazně klesla.

„Pokud jsi opravdu tím, za koho se vydáváš, co děláš zde?“ zeptal se zmateně vlkodlak.

„Přišel jsem se podívat na svá oblíbená místa a na náš původní domov.“

„Ale ten je přece padesát mil západně odtud, nad prrudkými peřejemi Ledové řeky,“ řekl nechápavě vlkodlak a ostatní se přidali.

Melon s Mirou pohlédli dolů na vodu řítící se přes skály a Mira si až nyní všimla, že břehy řeky lemuje led, ač bylo docela teplé počasí.

„Ale vždyť tu jsme,“ upozornila je. „Podívejte se dolů.“

Vlkodlaci se nevěřícně podívali na řeku. Náhle se nad nimi mírně zablesklo a vzduchem se rozlétna slabounká rázová vlna. Vlkodlaci byli ještě zmatenější. Poplašeně se rozhlíželi kolem sebe a koukali jeden na druhého.

„Co se děje?“ zeptal se Melon zvědavě, i když začínal pomalu tušit, co se asi stalo.

„My... my... my máme být někde jinde,“ vydechl vlkodlak.

„A kde?“

„Měli jsme namířeno na sever, na shromaždiště. Byli jsme už na půli cesty, ale teď jsme úplně někde jinde a přitom si nepamätujeme, že bychom někde odbočili. Tu řeku jsme neviděli ani neslyšeli, dokud jste nám ji neukázali.“

„A není to vaše shromaždiště poblíž Temnova?“ zapátral Melon.

„To ti nemohu říct, i když jsi místní. To by jsi měl vědět,“ zabručel vlkodlak a jiný se hned ozval.

„Třeba není on a jen tu špicluje. Uděláme s ním krátký proces!“ a vyrazil.

Melon bariéru chvilku před tím zrušil, takže ho nezastavila, ale narazil na draconiánku. A to velice tvrdě. Mira se hbitě obrátila, pověsila kuši k pasu a chytla vlkodlaka ve chvíli, kdy byl ve skoku nejvýše. Obrátkou ho přirazila břichem na skálu a znáčkla mu krk, až mu zapraskaly obratle.

„A co když udělám krátký proces já s tebou?“ zasyčela mu do ucha. Vlkodlaci překvapeně zamrkali. I Melon hleděl velmi zaskočeně, protože vlkodlak byl už pohledu mnohem těžší než štíhlá draconiánka a ta ho přesto držela v jedné ruce tak, že se ani zadními neopíral o zem a i když se snažil nohama odstrčit od skály, neměl šanci se ze sevření dostat. Mira jen mírně zesílila stisk a rychle se vzdal.

„Já tě teď pustím a ty půjdeš pěkně ke svým druhům. Ale dávej si pozor, aby ses ke mně nepřiblížil moc blízko, jinak špatně skončíš, jasné?“ zasyčela mu znovu do ucha a vlkodlak rychle souhlasně zamrkal. Hýbat hlavou nemohl, protože by si ji nejdříve musel ulomit.

Draconiánka ho tedy pomalu pustila na zem a trochu ustoupila. Vlkodlakovi ovšem zabralo nějaký čas, než se rozdýchal a pak se odploužil k ostatním. Mira mu svým stiskem zřejmě poškodila páteř, protože měl nepřírozeně nahrbená záda a trochu tahal tlapy po zemi. Ovšem ani ona ani Melon si z toho nic nedělali. Jednak proto, že je napadl a pak proto, že za nejbližšího úplňku se opět uzdraví.

Mira se postavila vedle Melona a hrdě se narovnal. Měla nyní jedno křídlo za ním, takže to z vlkodlačího pohledu vypadalo, jako by ho snad chránila.

„Tak, to bylo menší varování, abychom si ujasnili pozice,“ prohlásil klidně Melon. „Ovšem že vím, že nesmíte vyrazit polohu shromaždiště, ale klidně vám mohu říci, že ji znám. Čaroděj vždy najde co potřebuje. A proto také vím, co se vám stalo.“

Vlkodlaci nastražili uši a to doslova.

„Nepotkali jste cestou k Temnovu náhodou osamělého jezdce?“ zeptal se. Odpovědělo mu šestero záporně vrtících hlav.

„Náhodou vím, že nedávno nocoval pod Temnovem neznámý muž, který dokázal zmást hned několik vlkodlačích smeček. Zřejmě jste jedna z nich.“

„Ale to je hrozné!“ vyjevil se jeden z vlkodlaků. Podle poněkud odlišné stavby těla ho Melon s Mirou odhadovali na vlkodlačici, ale to se u těchto tvorů porostlých hustou dlouhou srstí na první pohled určuje jen těžko.

„A nepravděpodobné,“ zabručel vedoucí vlkodlak. „My jsme proti magii velmi imunní. Museli bychom to pocítit.“

„Ale nepocítili,“ upozornil ho Melon. „Podle našich poznatků to byl velmi mocný čaroděj. Jinak by se mu to ani nemohlo podařit. Vy znáte Temnov. Tam se bez nebezpečí přenocovat nedá. Dokonce i vy se tam scházíte výhradně za dne, pokud zrovna není úplňek.“

Vlkodlaci něco zamručeli a Mira si řekla, že jsou zřejmě v rozpacích. Ovšem, jestli je to proto, že Melon ví o Temnově nebo proto, že je někdo zaklel a oni to nepoznali, to nevěděla.

„A víš o něm ještě něco, čaroději?“ zeptal se vedoucí vlkodlak.

„Zatím ne, ale rozhodil jsem sítě. Nebude to dlouho trvat a něco se mi donese.“

„A kde tě pak najdeme? Tohle je velice závažné. Musíme varovat ostatní smečky.“

„Budu buďto ve svém domku nebo v našem starém domě nad řekou,“ odpověděl Melon. „Je samozřejmé, že až se něco dozvím, nenechám si to pro sebe.“

„Děkujeme čaroději,“ poděkoval vlkodlak a hlavou naznačil úklonu. „Určitě se ozveme.“ A jako na povel se všichni vlkodlaci obrátili a zmizeli za zatáčkou. Mira si ještě všimla, že se poraněný vlkodlak pohyboval mnohem lépe.

Obrátila se k Melonovi. „Jak jsi to myslel s tím rodným domem?“

„Chtěl jsem ti ho nejdříve ukázat, ale bylo lepší jim odpovědět po pravdě. Vlkodlaci lži nesnáší.“

„Ty jsi vážně odtud? Z vlkodlačího území?“ nevěřila mu.

„Jistě,“ přikývl s úsměvem. „Náš starý dům stojí asi deset mil proti proudu na tomto břehu řeky. Už teď vlastně stojíme na pozemcích, které mé rodině patří již několik století.“

Mira na něj mírně vykulila oči. „Tobě tedy patří pozemky na deset mil od tvého domu? Copak jsi kníže nebo někdo takový?“

„Nejsem kníže a pozemků jsme měli a máme víc,“ usmál se Melon a vykročil na další cestu. „Nebyli jsme vždy špatní čarodějové a zde nebylo vždy vlkodlačí území. Pozemky jsme získávali postupně buď přímo jako dary za poskytnuté služby nebo jsme je dokupovali za získané peníze. Když se zde objevili vlkodlaci, cena pozemků rychle klesla téměř na nulu a můj praprapraděd toho rychle využil. Nakoupil poměrně rozsáhlá území. Patří nám téměř celé pomezí

mezi lidským a vlkodlačím územím. Ale skoro nikdo o tom neví. A abych řekl pravdu, nikdo z naší rodiny se o ty pozemky nestará.“

Mira z toho byla docela zmatená. Nejdříve si musela zvyknout, že Melon není obyčejný lesní čaroděj, jak si všichni mysleli. Pak zjistila, že není ani dobrý čaroděj a že jeho rodiny se bojí téměř celý známý svět. A teď jí klidně řekl, že je ve skutečnosti majitelem takového území, že by se mohlo směle rovnat nejméně polovině knížectví v zemi. A území bylo nejspíš skutečně jeho, pokud je pravda to, co jí říkala Eirlie o bojích na Jihu.

„Takže to teď patří tobě?“ zeptala se pro jistotu.

„Ne tak docela. Patří to celé naší rodině,“ odpověděl.

„Ale nikdo z tvé rodiny se tu již dlouho neukázal. Možná jen tvoje matka, nebo ne?“

„To je pravda. Matka sem chodila často a ráda. Proto také vím, že je to naše.“

„A tvoji příbuzní na jihu?“

„Kteří?“ zamračil se Melon.

„No ti dva, co zůstali na živu po těch vleklých válkách.“

„Kdo ti o tom řekl?“ zastavil se prudce Melon.

„Eirlie,“ odpověděla poslušně Mira zaskočena jeho rozzlobeným hlasem.

„Hmm,“ odfoukl Melon po chvílce napjatého ticha. „Také si to mohla nechat pro sebe.“ A znovu vykročil.

„Nezlob se na ni, naléhala jsem, aby mi to řekla. A souhlasila jen proto, že teď s tebou žijí a měla bych to tedy vědět,“ omlouvala se a doufala, že se kvůli tomu ti dva nepohádají.

Melon šel několik desítek kroků beze slova.

„Nemusíš se omlouvat,“ řekl pak. „Je to už dávno. A měla jsi pravdu, nikdy se tu neukázali. Pokud bych se řídil zákony našeho knížectví, patřil by mi rodný dům i k němu náležející pozemky.“

„Proč říkáš pokud?“ zajímala se Mira.

„Protože čarodějové se jen málokdy řídí zákony kolem žijících lidí. Možná je to proto, že žijeme tak dlouho a během našeho života se změní zákony a hranice zemí tolikrát, že to přestaneme sledovat.“

Mira se pousmála. Právě si totiž vzpomněla na Melonova slova, že draconiáni žijí také velmi dlouho a že by se tedy mohla lidským zákonům vysmát a pořádně tím namíchnout starostu a spoustu dalších lidí.

K domu dorazili krátce po poledni. Mira se cítila nezvykle unaveně a sotva vlekla nohy.

„Nejsi nemocná?“ zeptal se jí Melon s obavou v hlase.

„Ne,“ zavrtěla hlavou a zhluboka se nadechla, aby se mohla postavit zpřímá. „Jen jsem moc unavená. Asi to je z toho velkého množství zážitků. Nejsem na něco takového zvyklá. U nás doma byl vždycky klid a nuda.“

Melon natáhl ruku a vzal ji jemně za ruku a trochu ji tak podepřel.

„Na to si časem zvykneš a zevšední ti to,“ usmál se povzbudivě.

Mira zvedla hlavu a podívala se na původní obydlí Melonovy rodiny. Nebyl to klasický dům, ale větší tvrz vybudovaná z černého kamene, ze kterého byly okolní skály. Tyčila se nad Ledovou řekou na úzkém výběžku s hladkými stěnami spadajícími kolmo do divokých vln hluboko dole. Tvrz se skládala z paláce a vchodové věže s branou. Kolem dokola ji obepínala zeď vysoká sedmnáct stop. Věž měla tři patra a pod střechou se táhl dřevěný ochoz. Vchod chránila spuštěná mříž a zvednutý padací most. Před zdí byl ve skále vytesán příkop a získaný kámen posloužil při stavbě vlastní tvrze. Příkop naplňovala voda, která sem přitékala podzemními šachtami od nedalekých pramenů a dobře skrytými přepady odtékala do Ledové.

„Tady jste žili?“ zeptala se ohromeně Mira, která nikdy nic tak velkého neviděla.

„Ano, odtud pocházíme. Pominu-li ovšem místa, kde jsme žili ještě předtím, ale tady jsme prožili nejdelší dobu.“

„Vybudovat tu něco takového muselo stát mnoho peněz a úsilí,“ kroutila nad tvrzí hlavou.

„Tehdy to nebyl takový problém. Žili zde lidé a moji předci byli celkem vážení, takže neměli potíže s hledáním pracovní síly.“

Na to Melon zamumlal několik rychlých, draconiánce nesrozumitelných slov a padací most se začal sám od sebe spouštět. Nadělal přitom dost hluku, protože mechanismus od Melonovy poslední návštěvy zatuhl a zrezivěl, ale přesto fungoval spolehlivě a most nakonec dosedl na pevnou zem před jejich nohama. Sotva se docela sklopil, zvedla se za hrozivého skřípotu padací mříž a nakonec se otevřela masivní dřevěná brána ze tří palce silných fošen pobitých železem.

„Ty zvuky to vydává schválně, aby to odradilo nechtěné návštěvníky?“ zeptala se poťouchle Mira.

„Samozřejmě,“ mrkl na ni Melon a vedl ji přes most. „Čaroděj musí mít stylové obydlí, které se k němu hodí. Taková skřípějící brána tě nenechá na pochybách, že za ní nežije jen tak někdo.“

„Mně nenechala na pochybách, že tu dlouho nikdo nebyl a bude třeba ji pořádně namazat,“ ušklíbla se a mrkla na něj jedním okem.

Prošli branou a ocitli se na malém nádvoří před budovou paláce. Bylo to rozložitě stavení se stájemi v přízemí a dvěma patry obytných prostor. Střechu kryla stejně jako v případě vchodové věže břidlice a vystupovala z ní řada

vikýřů. Okna i dveře byly pečlivě uzavřeny a zajištěny. Na nádvoří se proháněl chladný průvan a zvedal a přenášel trochu prachu, větviček a suchého listí.

„Není to nic honosného,“ omlouval se čaroděj, když se rozhlédl kolem, „ale žili jsme si tu celkem pohodlně a ve své době to byla jedna z nejmodernějších tvrzí. Dnes už ovšem vypadá trochu omšele.“

„Nic honosného?“ vydechla Mira, která byla palácem unesena. Zeď zdobily tesané ozdobné profily, které členily jinak rovnou stěnu na menší plochy a v každé byla vytesána plastika s výjevy ze života Melonových předků. Mira tak mohla vidět, jak jeho praprapraděd poráží v souboji obra či obrací na útěk ohromná hejna masožravých ptáků, která kdysi napadla země kolem hor. Viděla zde grafické znázornění starých pověstí, které slýchala jako malá, ale nikdo nevěřil, že byla pravdivá. Zde viděla důkaz, že se nejen stala, ale potomek čarodějů, kteří v pověstech vystupovali, dodnes žil blízko vesnice.

„Vždyť je to krásná stavba!“

„Tobě se to líbí?“ podíval se na ni Melon.

„A jak!“

„V tom případě zde můžeme několik dní zůstat. Nic nám v tom nebrání a můžeme zde pohodlně trénovat šerm i létání.“

Míře se rozzářily oči. „To by vážně šlo?“

„Jinak bych ti to nenabízel,“ usmál se Melon a vykročil k paláci. Ale po několika krocích se náhle zastavil a pátravě si prohlížel jeho střechu.

„Děje se něco?“ zeptala se Mira a mírně přešlápla jednou nohou vzad a připravila se k možnému boji.

„Jeden z vikýřů je otevřený, ale neměl by být. Kouzlo vše drží uzavřené a zajištěné, aby dovnitř nikdo nevnikl a nenapršelo tam,“ řekl tiše Melon.

„A co se stane, když se někdo dostane dovnitř?“ zajímala se Mira.

„Měl bych se to dozvědět, ale já o ničem nevím,“ zabručel zamýšleně čaroděj. Náhle měl pocit, že je z vikýře někdo pozoruje. Sotva ale mrkl, byl vikýř opět prázdný.

„Viděla jsi to také?“ zeptal se opatrně.

„Ano,“ přikývla draconiánka a pomalu vytáhla od pasu kuši a nechala jednu šipku vklouznout před tětívu. Oba pak přešli ke vchodovým dveřím, které nebyly u země, ale stoupalo se k nim po lehkém dřevěném schodišti do prvního patra. V případě potřeby se dalo snadno strhnout a znesnadnit tak vstup nepřátel do paláce.

Melon otevřel dveře podobně nesrozumitelnou formulkou jako předtím most a bránu. Za nimi byla temná chodba a dokonalé ticho. Vstoupili dovnitř a pomalu postupovali hlouběji do paláce. Obezřetně se rozhlíželi a tiše našlapovali na dlážděné podlahy. Čaroděj si pak uvědomil, že by mu mohl návštěvník zmizet otevřeným vikýřem a mávnutí ruky ho zavřel. Okamžitě ucítil, že někdo nebo něco neúspěšně lomcuje zevnitř okenicemi.

„Je na půdě,“ řekl tiše Míře a vyrazili ke schodišti. Bylo kamenné a celkem pohodlné. A k čarodějovu překvapení se na něm válely kusy rozkousaných kožešin.

„Kde se tu to vzalo?“ zeptala se Mira a strčila drápy na noze do jednoho zbytku.

„Kožešiny byly vždy uskladněny na půdě pro případ zimních mrazů. Ještě na jaře, když jsem tu byl naposledy, byly na svém místě,“ odpověděl Melon a zvedl jeden z útržků a přičichl k němu.

„Cítíš něco?“ zajímala se Mira a zvědavě ho napodobila. Přičichla k jednomu kusu kožešiny.

„Síra?“ zeptala se nejistě a podívala se na Melona.

„A popel a kouř,“ doplnil ji. Zvedl svou hůl a její konec se na okamžik jemně rozzářil modravým svitem.

„Kdo je nahoře?“ zeptala se ho.

„Doufám, že ne ten, na koho myslím,“ zabručel a vyrazil nahoru. Mira se mu držela v patách.

Když vystoupali do druhého patra, uslyšeli, jak jim nad hlavou přeběhlo něco s drápy na nohou. A pak najednou znovu a ještě jednou.

„Zní to jako kuna, když se nám na jednu zimu usídlila na půdě,“ ozvala se Mira s hlavou nakloněnou ke straně a s ušima otáčejícíma se za zdroji hluku.

Melon na to neřekl nic a zamířil dál chodbou, po jejíž podlaze se také válelo množství rozkousaných kožešin, ale už i látek a dřeva. Na několika místech našli ležet zbytky ulovených drobných živočichů. Zajáci, veverky, velké křasy. Vzduchem k nim zavanul charakteristický pach rozkládající se rybin.

Konečně dorazili k začátku dřevěného schodiště a začali stoupat vzhůru. S každým jejich krokem hluk nahoře nabýval na zmatenosti, jaky by se jeho autoři snažili na poslední chvíli schovat. Sotva se však jejich hlavy objevily nad úrovní podlahy, bylo všude ticho a klid.

Melon se pozorně rozhlédl a Mira také. Držela přitom před sebou kuši a dívala se přes její mířidla. Nikde však neviděli nic živého. Jen ohromný nepořádek na podlaze.

Čaroděj však nehodlal hrát s kýmkoli na schovávanou. Vystoupil na podlahu a mávl pomalu a jemně holí k největší hromadě nepořádku. Z hole vylétla maličká jiskřička a zmizela v hromadě. Téměř okamžitě se z hromady vyrojilo snad šest, snad osm zvířátek velikosti teriéra a rozprchlo se po půdě. Jiskřička se rozdělila na stejný počet menších jisker a každá se pustila za jedním vetřelcem. Během několika minut byla zvířátka sehnána do houfu před čarodějem a Mírou.

A oba byli velice překvapení z toho, co viděli. Na podlaze před nimi stáli dva dráčci se šesti mlád'aty, která se jim ukrývala pod křídly a bojácně na ně pokukovala.

„Tak se na to podívejme. Žádná kuna nebo lasice, ale něco tomu velmi podobného. Zemní dráček s rodinou,“ usmál se Melon.

„Zemní dráček?“ zeptala se udiveně Mira, která o tomhle druhu draka slyšela prvně a sklopila přitom kuši k zemi. Šipka zmizela v zásobníku a tětíva se uvolnila.

„Ano, jsou to tihle maličcí dráčci. Živí se drobnou zvěří, jsou rychlí a mrštní, umí chrlit plameny jako velcí draci a když se ti dostanou do domu, udělají z něj kůlničku na dříví, jak se můžeš přesvědčit všude kolem. A teď mi, vy malí d'áblici, koukejte povědět, jak jste se sem dostali. Okno zajištěné kouzlem by jste jistě sami neotevřeli.“ Čaroděj naladil mnohem přívětivější tvář a dokonce se na dráčky usmál.

Jeden z dospělých dráčků si ho už po několikáté prohlédl od hlavy k patě a pak začal vydávat tiché grau grau v různých tóninách a s různou intonací, které navíc prokládal syčivými a mlaskavými zvuky. Pokud to byla řeč, Mira mu nerozuměla ani slovo, ovšem o to víc si všímala dráčat, která na ni zvědavě vykukovala z pod křídel. Zatímco Melona se viditelně bála, draconiánka je velice zajímala, a to nejdůležitější dokonce na půl povylezlo z pod ochrany rodičovských křídel a s hlavičkou nakloněnou na stranu si ji prohlíželo.

Mira si dřepala na bobek a zkusila na mládě zašišlat, jako se šišlá na nemluvnata. „Ale ty šeš maličkej dlobeček.“

Dráček přerušil svůj monolog a spolu s Melonem k ní obrátili pohledy.

„Mě si vůbec nevšímejte,“ usmála se Mira a natáhla k mláděti ruku.

Dráček jen ostře pískl a mládě okamžitě zajelo zpět pod jeho křídlo, ale dlouho tam nevydrželo. Sotva se rodič vrátil k rozhovoru s čarodějem, opět povylezlo a natahovalo krk, aby si mohlo k Miriiným prstům čichnout. Než si toho dospělý dráček všiml, drbala Mira mládě na hlavičce a to dokonce vydávalo hluboké pravidelné mručení.

Rodič nezdárného potomka zpražil pohledem a něco vyčítavě zadrmlol směrem k Melonovi.

„Prý mu ho kazíš,“ usmál se Melon na Miru.

„A čím?“ nechápala Mira.

„Odnaučuješ ho strachu a tihle maličcí dráčci musí být stále ve střehu, jinak by je mohlo něco ulovit. Sice se umí dobře bránit plameny a drápy, ale přece jen jsou malí a musejí si dávat pozor.“ Pak se vrátil k rozmluvě s dráčkem a vysvětlil mu, že Mira jako dračice je dráčaty přímo fascinována a moc se jí líbí.

Mira se zprvu zarazila, ale pak uznala, že je nyní víc dračicí než dívkou. A mlád'ata se jí opravdu velice líbila. Postupně se k ní stáhla všechna a jedno z nich jí začalo zvědavě šťouchat tlapkou do ocasu, jestli by si s ním nemohlo trochu pohrát.

Na dráčka, jako na každého rodiče, chválala potomků zapůsobila příznivě a hrdě se nafoukl. A když zjistil, že Mira není člověk, vzal ji na milost. Mezi draky se totiž udržovalo nepsané pravidlo, že drak draka nikdy neloví. Proto neměl důvod se Miry neměl obávat.

Nakonec se Melon dozvěděl vše co potřeboval. Dráčci se sem dostali otevřeným oknem na začátku léta a nic jim ve vstupu nebránilo. Čaroděj rychlým kouzlem zjistil, že se skutečně někdy tou dobou zamykací kouzlo vypnulo a to mohutným nápoem magie zvenčí. Ale magie nebyla namířena proti tvrzi, pouze proletěla kolem a svou silou zlikvidovala mnohem slabší zaklínadlo střežící okna a dveře. Maně si vzpomněl, že ho tehdy v jeho domku probudila nějaká neblahá předtucha, ale protože na nic nepřišel, pustil to z hlavy. Ostatně, o podobné magické poryvy nebylo v horách nouze, tento se jen objevil nečekaně blízko Pomezí.

„Tak jsme se domluvili,“ řekl nakonec Miře, která už měla jedno z dráčat na ramenou, kde zvědavě očichávalo její vlasy.

„A na čem?“ zajímala se draconiánka a zlobila další dráče kouskem provázku, které před ním tahala po podlaze a dráče se ho snažilo chytit. To vše pod dohledem druhého dračího rodiče.

„Přenechám jim půdu a oni tu nebudou dělat nepořádek a pomohou nám tu uklidit.“

„To zní zajímavě. Ale jak jsi naznačil prve, tak čistota není jejich silnou stránkou,“ usmála se draconiánka, protože právě v tu chvíli dráče chytilo provázek do zubů a začalo s ním zuřivě cloumat.

„Když na ně dohlédneme, tak se to rychle naučí. Drak povídal, že tohle je nejlepší doupe pro výchovu dráčat v celých horách, takže se budou snažit, aby tu mohli zůstat.“

„Vždycky je třeba najít tu správnou motivaci,“ uchechtla se Mira a mrkla na Melona, který jí mrknutí oplatil.

Úklid netrval tak dlouho, jak se Mira obávala. Melon použil na uklizení největšího nepořádku kouzla a na dráčcích nechal, aby uklidili zbytky potravy. Alespoň si tak zvyknou, říkal Miře, kam je mají přistě odnášet.

Dráčci měli hnízdo u jednoho z komínů, které procházely půdou. Vyrobili si ho z kožešin a několika gobelínů, které společnými silami přitáhli z Velkého sálu ve druhém patře. Kožešiny jim Melon ochotně přenechal, ale gobelíny jim nekompromisně zabavil, i když ocenil jejich vytrvalost a šikovnost při tvarování tuhých a nepoddajných kobereců na hnízdě.

„Tyhle gobelíny jsou v naší rodině už několik generací a určitě jich je škoda pro stavbu dračího hnízda,“ říkal, když snášel gobelíny jeden po druhém do Velkého sálu a vracel je zpět na jejich místa. Mira mu v tom vydatně pomáhala, ale zároveň cítila stále větší a větší únavu.

Odpoledne nebylo ještě ani v polovině a Mira si sedla do bytelného vyřezávaného křesla proti velkému vyhaslému krbu. Nejprve seděla normálně, ale pak zvedla nohy, chodidla položila na sedátko a objala kolena rukama. Hlavu si položila na kolena a křídly se zahalila jako netopýr ve spánku. V téhle poloze ji po několika minutách našel Melon. Právě přinášel dřevo do krbu, aby si mohli uvařit jídlo.

„Co ti je?“ zeptal se okamžitě jak ji uviděl, odložil dřevo a přešel k ní.

„Nic, jsem jen hodně unavená,“ odpověděla se zavřenýma očima.

„Jako jsi byla venku?“

„Víc.“

„Takže ti připravím lůžko a než si trochu odpočineseš, tak udělám jídlo. Třeba tě trochu postaví na nohy.“

„To budeš hodný,“ odpověděla a trochu se usmála.

Melon nelenil a dal se do práce. Nejdříve chtěl připravit lůžka v místnosti sousedící se sálem, ale rozladěně zjistil, že jsou vlhká a poněkud zavánějí zatuchlinou. Pak si však uvědomil, že to je celkem normální, když je dům zabeđený a letošní léto bylo nadprůměrně deštivé.

Proto se vrátil zpět do velkého sálu a z kožešin a tábornické výbavy připravil dvě lůžka u krbu. Lůžko pro Miru udělal širší, aby ji nezábala křídla od dlažby. Draconiánka mezitím usnula, ale šetrně ji probudil a odvedl k lůžku. Už při prvním kroku si však uvědomil, že na něj Mira přenáší většinu váhy a doslova tak na něm visí.

„Poslouchej, jsi skutečně jen unavená?“ zeptal se jí a sáhl jí na čelo. Teplotu však měla normální, i když dech měla hlasitější než obvykle.

„Jen unavená, neboj se,“ odpověděla a uložila se na lůžko. Spala dříve, než ji Melon stačil přikrýt. Ještě chvíli ji s obavou pozoroval a mnul si bradu. Takovou únavu by u draconiána nečekal. Ti byli naopak pověstní svou vytrvalostí. Z myšlenek ho vytrhlo škrábání drápů na dlažbě a do Velkého sálu vešla všechna dráčata a zvědavě se rozhlížela na všechny strany. Než se čaroděj nadál, rozeběhlo se každé dráče jiným směrem a začalo slídit kolem nábytku, v krbu, v lůžkách a samozřejmě v jeho ruksaku. Protože z něj cítili maso, stal se rychle středem pozornosti a nezbylo mu, než ho kouzlem zvednout do vzduchu až ke stropu. Dráčata ho za to zpražila pohledy a šla si hledat jinou zábavu.

Melon rozdělal v krbu oheň, z vodovodu nabral vodu do kotlíku a ten pověsil na hák zapuštěný na otočném čepu ve zdi. Tak ho mohl snadno vsunout do krbu a zase ven, podle potřeby. Do vody přidal ingredience na polévku, která by Míře měla vrátit síly. Dal tam tedy hodně masa a pak koření, které dodávalo draconiánům sil po dlouhých bojích. Na rožeň pak napíchal plátky masa a na stůl položil poslední kus chleba od Eirlien. Ten okamžitě přitáhl pozornost dráčat, která se jinak bavila tím, že se navzájem lovila a využívala k tomu jako kryty všechno možné, včetně spící Míry. Čaroděj se však velmi divil, že i přes jejich velkou rozjívenost ani jedno z nich přes spící draconiánku nepřeběhlo, ani se jí jinak nedotklo. Takovou ohleduplnost od několikaměsíčních dráčat nečekal.

Nyní se s pomocí několika skoků a výskoků dostala na stolní desku a hnala se k chlebu. Stačilo však jedno čarodějovo zamračení a rychle se vrátila zpět na zem. Nepřestala však brousit kolem stolu a krbu a vymýšlet způsob, jak se dostat k jídlu. Stáhla se až ve chvíli, kdy se z půdy ozvalo několik hlasitých písknutí. To se vrátili jejich rodiče s úlovky a dráčata chvátala o zlom vaz ke schodům na půdu.

Jídlo bylo hotové do hodiny a Melon rozdělil polévku na dva díly. Ten větší chtěl dát draconiánce, ale už jen její probuzení byl obtížný úkol. Než byla dostatečně při smyslech, polévka byla sotva vlažná.

Mira jedla pomalu a se zavřenýma očima. Co chvíli jí klesla hlava a Melon musel stále přidržovat misku s polévkou, aby se nevyklátila. Jak se zdálo, koření na Miru nemělo téměř žádný vliv. Sotva spolkla poslední lžičku, lehla si na bok a okamžitě usnula. Čaroděj nad tím jen zavrtěl hlavou. Pečené maso zatím vychládalo na rožni vysoko u stropu pro případ, že by se dráčata vrátila. Melon přešel k oknu a vyhlédl ven.

Okno bylo zaskleno nepříliš kvalitním sklem, které deformovalo svět venku. Ale nechtěl jej otevírat, protože v sále se od krbu konečně udělalo trochu teplo. Slunce, které od rána svítilo jako by bylo vrcholné léto, se zatím skrylo za mraky. Zde v horách se počasí měnilo velice rychle, takže bylo docela jisté, že se rychle rozprší. Melon si pomyslel, že je to šťastná shoda okolností, že jejich stará tvrz stojí právě zde, kde na Miru padla únava a potřeba si odpočinout. Nikde kolem totiž nevěděl o vhodném přístřešku, pod kterým by se mohli ukrýt.

Odvrátil se od okna, vyšel ze sálu a chodbou prošel až do knihovny. Sem se dráčci nedostali, protože dveře byly velice pevné a zajištěné komplikovaným kouzlem, které nedokázal zlikvidovat ani náhodný poryv magie. Melon však znal tajné slovo, které mu dveře odemklo.

Za dveřmi byla místnost téměř tak velká jako Velký sál a všechny její stěny byly obestavěny skříněmi s regály plnými knih. Další skříně byly postaveny v řadách napříč místností a jen ve středu tohoto ráje knihomolů stál stůl s lampou a několika křesly okolo.

Melon se spokojeně rozhlédl a pomocí rychlého kouzla pro zjištění změn se ujistil, že se zde od jeho poslední návštěvy nic nezměnilo. Knihy, jakmile kolem nich prolétl obláček kontrolního kouzla, začaly šustit listy a vrzat vazbou. Několik větších knih dokonce narazilo do skleněných výplní dveří skříní. Knihy zde uložené totiž nebyly jen obyčejné

knihy, které si obstarávali šlechtici, aby si dokázali učenost. Valná většina z těchto knih byla plná magie, ať už užitečné či zbytkové. Sbírká, jejíž základ založil první čaroděj v Melonově rodu, četla přes dva tisíce knih a různých menších svazků. A mezi nimi mnoho unikátů, pro které by riskoval ruku nejen zloděj, ale i většina kouzelníků.* Knihy, které měl Melon ve svém domku, byly pouze opisy knih v této knihovně. A nyní se vydal mezi regály ve snaze, najít knihu o draconiánech.

Ze stolu zvedl tlustý katalog a nalistoval si předmětný rejstřík a v něm písmeno „D“.

O několik minut později se vrátil s tlustou knihou pod paží do Velkého sálu. Přiložil do krbu, prohlédl si Miru, jestli se její stav nezhoršuje a usadil se do křesla. Knihu položil na klín, otevřel ji vzadu u seznamu a dal se do čtení hesel. Právě když si na kousek papíru poznamenával uhlem další číslo stránky s nadějným nadpisem, ozvalo se šustění křidel a na horní plochu opěradla usedl dospělý dráček.

Krátce broukl něco na pozdrav a se zájmem pohlédl na spící draconiánku. Pak sklonil hlavičku níž k Melonovi a tiše něco zamumlal, asi jako když si usínající papoušek žvatlá sám pro sebe.

„Ano, nevypadá moc dobře,“ přikývl Melon, který mu dokonale rozuměl. Jakkoli byla řeč dráčků nesrozumitelná, byla neuvěřitelně jednoduchá, protože dráčci si s gramatikou příliš hlavu nelámali. Každá sada zvuků měla svůj pevný význam a pomocí intonace a hlasitosti se přidával či ubíral důraz. Naučit se jejich řeč vyžadovalo dobrý sluch, protože některé sady se lišily jen v detailech, ale výhoda byla, že dráčci od přírody rozuměli lidem, takže jste nemuseli vydávat různé žvatlavé a vrčivé zvuky.

Dráček tiše splachtil na zem a došel těsně k Mirě. Pečlivě si ji prohlédl a očichal a pak se vrátil zpět k Melonovi. Opět mu něco broukl do ucha. Melon ztuhl a podíval se užasle na něj.

„Jak to víš?“

Dráček broukl něco na způsob, že draci doktory nepotřebují, protože jeden na druhém hned pozná, co mu je. A Mira byla unavená proto, že se blížil další záchvat. Melon si to rychle ověřil v knize a musel uznat, že tomu vše nasvědčuje. Prudký nástup únavy, nezvyklá ospalost nechut' k jídlu a letargie. To vše podle knihy značilo, že během několika hodin u Miry propukne nový draconiánský záchvat, který on není schopen nijak odvrátit.

Rychle odložil knihu a podíval se do Miriiny soukromé tašky. Bylo to sice neslušné, ale v současné situaci to považoval za omluvitelné. Vytáhl z ní lahvičku s kalnou tekutinou a s úlevou seznal, že hladina je o poznání níže, než první den, kdy si ji Mira vzala.

„Díky bohům,“ oddechl si a vrátil lahvičku zpět na její místo. Dráček ho zvědavě sledoval a pískl na něj krátkou otázkou.

„To je lék na její záchvaty,“ odpověděl Melon a strkal tašku zpět do ruksaku. Dráček však znovu něco zadrmlol a Melon se k němu obrátil čelem.

„Jak to myslíš, že je něco lepšího?“

Dráček se zadíval na jeho ruku a čaroděj ji rychle schoval za zády. „Když víš tohle, tak také víš, že to není tak snadné.“

Dráček přikývl a pak několik minut vytrvale broukal a skuhral. Melon jeho monolog nijak nerušil, jen občas pozvedl obočí a nebo naklonil hlavu ke straně.

„Viděl jsi to na vlastní oči?“ zeptal se nakonec a dráček horlivě přikyvoval, div že nespadl z opěradla.

„Výroba zabere mnoho dnů, zítra se zajdu poradit s knihami. Třeba najdu nějaké další podrobnosti,“ řekl a dráček uraženě zasyčel.

„Ale kdepak,“ usmál se na něj Melon. „Pomohl jsi mi a dokonce moc, ale neviděl jsi všechno. Mnoho věci bylo připraveno předem a já musím nejprve zjistit jak a z čeho. Viděl jsi jen konec velice složitého postupu a obdivuji, jak sis ho dokázal zapamatovat do takových detailů.“

Dráček se tedy uklidnil a začal se věnovat čištění šupin pod křídlem. S návratem na půdu nijak nespěchal.

Venku se zatím dalo do deště a zdvihlo se čerstvé povětří, které hnalo dešťové kapky na okenní tabule. Melon kouzlem zajistil vikýř, aby zbytečně nepršelo na půdu a uložil se na lůžko vedle Miry. Po čase se za dráčkem přesunula celá jeho rodina a usadila se na křesle před krbem. Dráčata se propletla do jednoho klubka na sedáku a rodiče se usadili ke spánku na opěradle. To bylo široké, takže spali podobně jako kočky, s tlapkami pod sebou.

Venku již byla neproniknutelná tma a oheň v krbu téměř vyhasl, když Melona probudilo sevření na ruce. Rychle se posadil a zjistil, že vedle něj sedí Mira, zabalená do přikrývky a celá se nekontrolovatelně třese. Posunul se na svém lůžku a Mira si lehla vedle něj pod jeho přikrývku. Lehla si na bok, aby se mohla o něj opřít a získat tak část jeho tepla. Melon ji pro povzbuzení jednou rukou objal a druhou ji vzal za ruku.

„Tohle není život, tohle je utrpení,“ povzddechla si draconiánka smutně.

„Ještě není všem nadějším konec, zítra se podívám do knihovny, třeba tam najdu něco, co by ty záchvaty ještě víc utlumilo,“ řekl tiše Melon.

„A ty myslíš, že v těch knihách něco bude?“ ožila Mira.

*Ve většině knižectví se totiž stále uplatňoval trest utnutí ruky tomu zloději, který byl dopaden přímo při činu.

„Všechno je možné. Draconiáni mají s těmi záchvaty potíže již mnoho desetiletí a každý z nich se snaží najít nějaké řešení. Já vím jen o tom, které jsem již použil. Ale dráček, jeden z těch dospělých, viděl konec postupu, který jednomu draconiánovi pomohl mnohem víc, než můj lék. Bohužel neviděl vše. Snad něco najdu v knihovně.“

„To by byl snad zázrak, kdyby se ti povedlo vyrobit něco, co by mě zbavilo té třesavky,“ řekla nadšeně Mira.

Zbytek noci se jí Melon snažil přivést na jiné myšlenky různými vtipy a nucením k rozhovoru. Draconián v zimnici totiž neusne, jen s použitím kouzla. A Melon kouzla používal jen v nevyhnutelných případech. Kdyby si Mira postěžovala, že by chtěla spát a nemůže, neváhal by kouzlo použít, jenže Mira sama si povídat chtěla.

Zimnice přešla až když se na východním obzoru objevila světlá linka. A o chvíli později Mira i s Melonem usnuli.

Den 7. - Eirlienina věž

Tohle ráno začalo jako každé jiné za posledních mnoho let. Čarodějka vstala, opláchla se vodou z vědra a dala si snídani. Hejkal odešel ještě toho dne, co se objevil a tak čarodějka opět trávila veškerý čas sama. Zahrada byla dokonale vypleta, střechu vyspravila už loni a na přípravu oběda bylo ještě příliš brzy. Usadila se proto s knihou do křesla.

Do této knihy se zapisovalo vše tajné, co se v horách stalo. Tuhle knihu ještě nikomu neukázala a ani Melon by ji na ní nevyžebra, kdyby si kolena prošoupal a modré z nebe sliboval. Opatrně ji otevřela a nalistovala záložku. Byla mezi stránkami, které nesly datum před pěti týdny. Tedy ještě předtím, než se v horách objevil podivný cizinec. Pohodlněji se opřela a dala se dočtení. Pokud ani v této knize nebude nic podrobného o nezvaném hostu, tak už vážně nevěděla, jak jinak to zjistit.

Četla jen pár minut a najednou se objevil. Přímo v textu byl popsán jeho veškerý pohyb v horách a co kdy dělal. A podle tvaru písma Eirlien ihned poznala, jaké kouzlo jej chránilo. Zaklapla knihu a uložila ji zpět do skříně. Nemusela číst dál, co dělal a kudy přesně prošel. Trasu jeho cesty popisovaly jiné knihy dost pečlivě. Ale v nich nebyla ta poslední informace, kterou právě zjistila. Rozhodla se, že se jí musí Melon dozvědět a že mu ji raději řekne osobně.

Věděla, že se bude chtít zastavit ve své tvrzi a také znala zkratku. Nebyla sice pohodlná ani bezpečná, ale zkracovala vzdálenost na polovinu, takže s trochou snahy a štěstí by tam mohla dorazit ještě před setměním.

Vzala si jen to nejnnutnější na delší cestu a pevné boty. Zamkla za sebou dveře věže, zesílila všechna ochranná kouzla a vykročila stejným směrem, jako včera Melon s Mirou. Své pozemky přešla rázně a jen občas se zastavila, aby zkontrolovala, jak zraje ovoce.

Na okraji lesa se krátce zastavila a prohlédla si masožavku. Dnešní noc byla nezvykle klidná, jako by to rostlinu přestalo bavit a našla si jiný zdroj potravy. Ale Eirlien moc dobře věděla, že v lese nic jiného nežije. Proto se rozhodla pro menší preventivní opatření. Vyslovila několik kouzelných slov a mávla oběma rukama ve směru, kterým chtěla jít.

Vzápětí se do lese směrem od ní vrátila rázová vlna takové síly, že ohýbala kmeny statných stromů jako ve vichřici. Stonky masožravky trhala na kusy a odnášela pryč. Do zvuků cíleného ničení, které doprovázely činnost kouzla, se proto ihned ozvalo vysoké pištění trhané masožravky. Po několika vteřinách byla cesta volná a Eirlien mohla pokračovat.

Nyní šla po dokonale čisté zemi, na které nezůstal ani jediný trn masožravky. Veškeré její části na dvacet kroků po obou stranách cesty byly zničeny a odneseny na vzdálený palouk, kde je zničí přímý sluneční svit. Než se rostlina vzpamatovala natolik, aby mohla zase uvažovat, byla Eirlien za jejím územím. Proto se čarodějka jen spokojeně usmála, když se za ní ozval nový pištivý zvuk a zahlédla, jak se po uvolněných kmenech rychle plazí nové stonky. Během čtvrt hodiny rostlina získala zpět celý průchod.

Eirlien pak napadlo, že by mohla vylepšit své ochranné zaklínadlo, které drží rostlinu mimo její pozemky. Zastavila se a promyslela si další postup. Následně se posadila na ležící kmen a soustředila se na vyvolání kouzla.

Doplnit do již běžícího kouzla nové kouzlo tak, aby spolupracovaly a přitom nedošlo ani ke krátkodobému vypnutí původního, to je velice jemná kouzelnická práce, vedle které je hodinářství nebo šperkařství stejně hrubé jako kopání příkopu kolem města.

Čarodějka však patřila k těm, kteří dokázali doplnit kouzla tak dokonale, že si toho nikdo ani nevšiml. Proto i nyní se magická bariéra kolem její zahrady téměř ani nezavlnila, když k ní dorazil další obláček magie a spojil se s ní v jeden celek. Bariéra tak dostala novou schopnost a Eirlien se jen spokojeně pousmála směrem k masožravce.

„Dnešní noc bude jistě velmi zábavná,“ řekla si pro sebe a vykročila dál po pěšině.

V počáteční části cesty sledovala stejnou trasu jako Mira s Melonem, ale u skalního bloku, který obýval kouzelný had odbočila do křovin. Mira s Melonem pokračovali v zásadě severním směrem, ale čarodějka se stočila na severovýchod a zmizela v porostu. Další míli se prodírala křovisky, kterými jinak chodila pouze lesní zvěř. Člověk sem nezabloudil jak byl rok dlouhý. A nakonec se objevila na okraji skalní stěny po které se vzhůru vinula sotva znatelná stezka. Nebyla to ani tak stezka, jako římsa, ne širší než jedna stopa.

Normální člověk by si jí buď nevšiml a nebo by neviděl jediný důvod, proč by měl lézt po takové římsě přímo na Pomezí, ale Eirlien věděla, kam se tak dostane a proto na ni bez váhání vykročila. Obrátila se čelem ke skále, chytila se rukama za pukliny v ní a pomalu stoupala vzhůru.

Římsa byla dlouhá téměř míli a ta míle čarodějce zabrala dobrou půlhodinu. Když se konečně mohla normálně postavit na pevnou zem na začátku průsmyku, kde římsa končila a který jinak zakončovala téměř kolmá skalní stěna, ze které se do lesa dole řítíl vodopád, bolelo jí celé tělo. Krátce si odpočinula na jednom z kamenů, opláchla se v průzračné vodě, napila se a vykročila dál.

Od této chvíle však už nešla sama. Ještě když visela na římse, všiml si jí jeden z vlkodlaků ze smečky, která se zde již delší dobu potulovala. Melon s Mirou se jim nevědomky vyhnuli, když šli nad tokem Ledové. Eirlieň šlapala po kamenech v průsmyku a odhadovala, že když udrží tohle tempo, dostane se ke tvrzi ještě před západem slunce. Ale s odstupem jí sledovali tři vlkodlaci. Dva po stěnách průsmyku, kde měli své pěšinky a jeden se plížil od kamene ke kameni stejnou cestou jako ona.

I Eirlieň měla kolem sebe varovné kouzlo, které však fungovalo na trochu odlišném principu než to, které používal Melon. Tohle kouzlo mělo také kratší dosah a vlkodlak podobná kouzla rychle vycítí na vzdálenost větší, než je jejich účinný dosah. Proto o nich čarodějka neměla dlouho ani potuchy, než-li si všimla nezřetelného pohybu po své pravé ruce. Když se tím směrem opatrně podívala, zahlédla hřbet vlkodlaka. Ihned jí bylo jasné, že kde jeden, budou další.

Rychle změnila podstatu varovného zaklínadla a to se změnilo na válečné. Kolem čarodějky nyní pulzoval bojový štít, který byl schopen odrazit mnohem silnějšího a nebezpečnějšího útočníka, než byli tři vlkodlaci. Avšak navenek se nijak neprojevoval, proto se vlkodlaci překvapeně zastavili, když přestali cítit ochranné kouzlo. Také Eirlieň se zastavila, pevně rozhodnutá se s nimi pustit do křížku. Neměla vlkodlaky v lásce a na rozdíl od Melona, s nimi odmítala vyjednávat jiným způsobem než silou.

Postavila se na široký, nahoře plochý kámen a připravila se na kouzlení. Vlkodlaci se objevili o chvíli později. Ihned ji obklíčili a stahovali se k ní jako k ovci. Ovšem, i ovce se může změnit v berana a čarodějka jen na okamžik stáhla magický štít. Tak si pojistila, že až jej opět uvolní, budou útočníci dokonale v jeho dosahu. A to se jí také povedlo. Sotva nepatrným pohybem prstů uvolnila štít, zasáhla magie vlkodlaky plnou silou. Zvířata se začala kroutit, jak se jim kouzla zakousla do svalů a kostí a znemožnila jim únik. O několik vteřin později padli vlkodlaci k zemi mrtví. Ale v tomto případě jim už měsíční úplněk nepomůže. Eirlieňina verze štítu obsahovala kouzlo, které jim v plicích vytvořilo páry stříbra.

Čarodějka se opět uvolnila, ale ještě poslala pátrací kouzlo dlouhého dosahu do svého okolí. Pátrala po dalších vlkodlacích na trase k tvrzi, ale našla pouze vzdalující se smečku, se kterou se již potkal Melon.

Eirlieň vykročila dál a magický štít nechala v činnosti. Sice spotřebovával dost magie, ale spoléhala na to, že si u Melona odpočine a načerpá nové síly. Ovšem, kdyby zde žili jen vlkodlaci, neměly by hory tak špatnou pověst. Eirlieňinu akci sledovalo drobné stvoření s vlhkou šedou kůží vzdáleně podobné žábě, ovšem s delšíma nohama a větší hlavou a velikýma očima na jejím vrcholu. Při dýchání se mu na krku pravidelně nafukoval na jakýsi vak, opět podobný některým druhům žab. Sotva čarodějka zmizela z dohledu, spustilo se do vody a rychle plavalo proti proudu.

Eirlieň bez obtíží prošla průsmykem až na břeh Ledové. Břehy pokrývala slabá vrstva ledu a spadnout do vody by nebylo vůbec nic příjemného. Občas se na vodní hladině objevily ostatky zvířat, která do ledové vody spadla a utonula v ní někde výš proti proudu.

Čarodějka si tu krátce odpočinula, protože chůze po kamenitém dnu průsmyku byla velice namáhavá a vyrazila proti proudu. Šla po sotva znatelné pěšině, jen kousek od vodní hladiny. Některé úseky jí ovšem přinutily vyšplhat i o třicet a více stop výše, aby se pak opět musela o stejnou výšku spouštět dolů.

Bylo po poledni, když se dostala do míst, kde jí čekal namáhavý výstup skalní roklí na úroveň tvrze. Eirlieň byla velice unavená a hladová. Jídla si sebou vzala málo a jen to lehčí, které mohla jíst přímo za chůze. To však bylo dávno pryč. V duchu se proklínala, že podcenila náročnost této trasy.

Ovšem, její fyzická únava byla způsobena i stále běžícím štítem. Vyčerpání dosáhlo takového stupně, že se kouzlo zhroutilo a Eirlieň znaveně usedla na příhodný kámen a opřela se zády o skalní stěnu. Zhluboka dýchala a čekala, až se jí přestane točit hlava. Potřebovala se prospat, ale usnout přímo tady se rovnalo sebevraždě. V duchu poděkovala všem bohům, že ji potkali jen vlkodlaci a ne něco horšího.

Ale pod vodní hladinou se k ní rychle blížilo další nebezpečí. Podobalo se dlouhému ještěru s tělem pokrytým tvrdými kostěnými destičkami a dlouhou tlamou plnou ostrých zubů. Prsty na nohou spojovala plovací blána a zakončovaly je drápy. Vedl jej stejný šedý tvor, který jí pozoroval při boji s vlkodlaky.

K čarodějce dorazili ve chvíli, kdy se konečně trochu vzpamatovala a zvedla se k další cestě. Ještě se na chvíli vynořil, aby se nadechl a zaměřil budoucí kořist, ale nevrle zjistil, že Eirlieň je momentálně příliš daleko od vody, než aby mohl zaútočit. Proto se opět ponořil a pomalu jí sledoval. Věděl, že tahle cesta jí opět dovede těsně k vodní hladině a on tedy bude mít opět šanci.

Eirlieň nyní odpočívala častěji, protože se rychle zadýchala. Stávalo se jí to jen zřídka, ale v současném stavu se tomu ani příliš nedivila. Ještě tak musel čekat déle, než se mu líbilo a proto udělal jednu základní chybu. Zaútočil předčasně. Eirlieň právě stála u odbočky vedoucí vzhůru k malé dutině.

Pohyb pod hladinou postřehla skutečně na poslední chvíli a na nic nečekala. Začala co nejrychleji šplhat po čtyřech vzhůru. Velké čelisti se s hlasitým cvaknutím sevřely jen stopu za jejími patami a ještě vztekale zařval. Vyrázil z vody jak dokázal nejrychleji a začal jí stíhat.

Čarodějka sotva dýchala a nějaké kouzlení ji ani nenapadlo i kdyby ještě nakrásně měla nějaké magické síly, které by mohla do kouzla vložit. Pouze se zoufale snažila dostat co nejdále od vody v naději, že ten tvor časem nechá pronásledování a vrátí se do řeky. A ještě jí skutečně nestačil. Jeho krátké nohy se plně hodily k plavbě a překonávání hrází, balvanů a mělčin, ale pro šplhání do strmého svahu se nehodily. Čarodějka, ač na pokraji svých sil, mu rychle unikala a dosáhla dutiny s velkým náskokem.

Ke svému údivu zjistila, že dutina je vybavena celkem bytelnými dveřmi. Neváhala a rychle je za sebou zavřela. Dokonce se daly zajistit závorou a také tak učinila. Vyčerpaně se svezla na zem a snažila se popadnout dech.

Ještě právě zvažoval, že nechá pronásledování a vrátí se do vody, když za sebou Eirlien zavřela dveře. Tvor spokojeně zafuněl. Byla v pasti, takže už nemusí tolik spěchat. Krátce si odpočinul a mnohem volnějším tempem zdolal zbývající vzdálenost ke dveřím.

Prozkoumal pečlivě dveře, jestli je nechrání nějaké kouzlo a pak začal provádět pokusy, jak je vyrazit.

Eirlien o tom už nevěděla. Vyčerpaním usnula tak tvrdě, že by jí neprobudil ani výbuch sopky. Bylo jejím velkým štěstím, že ještě se prudkým výstupem také velice unavil a proto se rozhodl odpočinout si. Lehl si přede dveře, aby mu čarodějka neutekla a usnul.

Den 7. - Neznámo kde

Místnost se utápěla v šeru. Ve velkém krbu plápolal oheň a na stole svítilo několik svící. Stůl to byl velmi starý a masivní. K němu patřilo velké těžké křeslo, ve kterém seděla postava hrbící se nad stolní deskou. Bylo slyšet škrábání hrotu pera po papíru a šustění obrácených listů v knize.

V tom se ozvalo tiché zavřčení a z pohodlné pohovky vedle krbu se zvedla ohromná kočka. Když přešla do světla plamenů, bylo vidět, že jde o skutečně velikého jedince černého jaguára. Měl rozměry tygra a délka jeho drápů a zubů dávala jasně znát, že mu v jeho růstu někdo pomohl. Pero přestalo psát a hlava se zvedla.

„Copak se děje?“

Jaguár se podíval na dveře a znovu zavřel. O chvíli později se ozvalo nervózní zaklepání.

„Dál,“ řekla postava u stolu a odložila pero do stojánku. Spustila ruku a začala drbat jaguára na hlavě. Ten si sedl vedle křesla a spokojeně zamručel.

Dveře se otevřely a sotva dovnitř vešla postava zahalená do cestovního pláště s kapucí na hlavě, opět se za ní samostatně zavřely.

„Přináším vám dobré zprávy, můj pane,“ řekla ponížným tónem a uklonila se. Při pohledu na jaguára zůstala stát tři kroky od stolu v téměř úplné tmě.

„Ano?“ nadhodila postava u stolu.

„Vaše kouzla plně fungovala. Projel jsem celou trasu přesně podle vašeho příkazu a neměl jsem žádné potíže.“

„To je dobře. To znamená, že můžeme pokračovat,“ řekla postava spokojeně.

Příchozí se viditelně uvolnil a proto pokračoval. „Navíc jsem se postaral o toho, kdo by nám mohl dělat potíže. Jistě budete spokojen, když vám povím, že jsem nás zbavil Melona.“

Ruka na kočičí hlavě strnula a hlas jejího majitele zněl náhle mnohem ostřeji. Jaguár otevřel oči, do té doby blahem zavřená, a šlehl ocasem.

„Jak?“

„Najal jsem skupinu zločinců, aby ho zabili. Měli ta nejlepší doporučení a dokonce byl mezi nimi i čaroděj. Nebylo pochyb, že úkol splní.“

„Viděl jsi je přítom? Zkontroloval jsi jejich práci?“

„Nebylo to zapotřebí, můj pane. Jak říkám, měli ty nejlepší reference,“ uklonil se znovu příchozí.

„Tak to jsi byl ty?! Hlupáku!“ rozkřikl se jeho pán a jaguár zařval.

„Kolikrát jsem ti říkal, že máš každého kontrolovat?“

„Ale...“

„Žádné ale! Ti tvoji vynikající zločinci selhali! Melon teď něco tuší a vyptává se. A navíc je dokonce přímo v Po-mezí. Přesně tam, kde jsem ho nechtěl mít! Všechno jsi zkomplikoval!“

„Já se velice omlouvám!“ třásl se muž pod kápí. „Nemohl jsem tušit...“

„Naopak! Měl jsi to předvídat! Říkal jsem ti jasně, že na sebe nemáš upozorňovat a ty uděláš pravý opak! Nemohl jsi být nápadnější, ani kdybys ty hory projel na drakovi!“

„Už se to nestane,“ špítl muž a jakoby se schouliil do sebe.

„To máš pravdu,“ přisvědčil muž v křesle a lehce klepl jaguára prsty po hlavě. Kočka vyrazila vpřed a nešikovný služebník stihl sotva vykřiknout. Tiché prasknutí vazů utnulo jeho výkřik a jaguár se vrátil po bok svého pána.

Ruka sáhla po malém zvonku a třikrát krátce cinkla. Dveře se okamžitě otevřely a v nich se rýsovaly dvě statné postavy.

„Odneste ho a ať mne až do rána nikdo nevyrušuje,“ přikázal. Postavy přikývly, zvedly mrtvého a odnesly ho pryč. Dveře se za nimi opět samy zavřely a ruka pohladila jaguára po hlavě.

„Někdy ti závidím,“ řekl nezvykle příjemným hlasem a jaguár spokojeně zamručel.

Den 8. - Tvrz

Melon se probudil dříve než Mira. Okny do sálu dopadalo světlo stoupajícího slunce a dokonce i trochu hřálo. V prostředí Pomezí mu to přišlo trochu nepatřičné. I když znal okolí tvrze poměrně dobře a i s Pomezím se stihl za mlada seznámit, vždy podvědomě cítil, že by tu mělo být věčné pošmourno, deštivo a nevlídno. Pokaždé ho překvapilo, když sem přišel a zjistil, že tu svítí slunce a příjemně hřeje, horské svahy pokrývají kvetoucí louky a keře a vzduchem se nese zpěv ptáků. Nic ani nenaznačovalo, jak je tu nebezpečno.

Mira ležela vedle něj pod svou příkrývkou a čas od času tiše chrápla. Jako polštář jí sloužilo vlastní křídlo.

Melon se opatrně posadil, zvedl ruksak a odešel se do vedlejší místnosti trochu upravit. Když se vrátil, Mira ještě stále spala. Pouze se na lůžku obrátila na druhý bok a zabrala tak i jeho příkrývku.

Čaroděj mávl rukou a do krbu se tiše složilo od večera připravené dřevo a vzňalo se. Po dráčcích nebylo ani stopy a dokonce ani nad hlavou neslyšel jejich cupkání. Zřejmě je staří dráčci vytáhli ven na výcvik v létání. Nabral tedy do kotlíku vodu a zavěsil jej nad plameny, aby až se Mira probudí, jí mohl nabídnout horký čaj.

Čaj však byl dávno hotový a stál na mřížce u krbu, aby nevystydl a draconiánka stále tvrdě spala. Melon se dokonce pokusil dělat hluk, ale ani to ji neprobralo. Čaroděj si nakonec vzal čaj a polotvrdé pečivo, které jim ještě zbývalo, a odešel do knihovny.

Tam si vše odložil na stůl a začal pečlivě pročítat ve tvrdých deskách vázaný Seznam knih. Každou, která jen nepatrně budila dojem, že by mohla obsahovat zmínky o draconiánech, si našel a donesl na čtecí stůl. Brzo měl na jeho desce vyrovnané dobré dva tucty knih. Podle seznamu už další nenašel a proto si pohodlně sedl do křesla s čajem při ruce, dal nohy na stůl a začal pečlivěji studovat knihu s názvem *Draconiáni tajemství zbavení*. Již na páté stránce zjistil, že se jedná hrozný brak sepsaný někým, kdo draconiána nikdy ani koutkem oka nespátl, natož aby s ním hovořil nebo ho dokonce zkoumal. Už jen proto, že draconiáni se nikdy zkoumat nenechali. Knihu definitivně odložil ve chvíli, kdy se dočetl, že draconiánky rodí živá mláďata a kojí je mateřským mlékem po dobu neuvěřitelných pěti let, což autor vy-
zdvihoval jako ukázkou jejich příkladné mateřské péče.

Melon se jen pohrdavě ušklíbl a odložil knihu stranou. Každý kdo o draconiánech věděl alespoň něco, věděl, že draconiánky žádná prsa nemají a tedy nemohou svá mláďata kojit. Navíc, draconiánky nerodí živá mláďata, ale snáší vždy jen jedno vejce, ze kterého se mládě vyklube během pěti dnů a hned je schopno přijímat masitou stravu, i když nadrobno nakrájenou. To, že draconiánky nosily stejné oblečení jako lidské bojovnice byl pouze ústupek lidskému vnímání a také snaha, aby lidé byli schopni rozlišit draconiána od draconiánky a předešlo se tak nedorozumění.

Sáhl po jiné knize, na jejíž kožené vazbě se skvěl zlatě vyvedený název *Draconián – prokletí nebo spása?*

Už podle názvu mu byla krajně podezřelá a rychle zjistil, že se tolik nemýlil. Nebyly tam sice takové nesmysly, jako v první knize, ale ani tady nebylo vše v pořádku. Ale hlavně se zde autor omezil jen na všeobecně známá fakta, která se dala zjistit v první kronice kteréhokoli většího města, kde se pro vyšší počet obyvatel objevovali draconiáni celkem často. Nic nového se zde Melon nedozvěděl, i když v knize byla zmínka o několika nevysvětlitelných úmrtí draconiánů během prvních deseti dnů jejich nového života. Nic bližšího o tom ale napsáno nebylo.

Odložil tedy i tuhle knihu, napil se čaje a sáhl po další, když si všiml, že jedna z knih téměř vespuďu, se hýbe sama od sebe. Stáhl ruku k sobě a zamyšleně ji pozoroval. V seznamu totiž byly magické knihy zapsány červeným inkoustem. Barevné značení dále obsahovalo hnědou barvu pro zeměpisné knihy, zelenou pro knihy o bylinkách, černou pro technické knihy a modrou pro kroniky. Věděl zcela bezpečně, že všechny knihy, které dnes vybral byly psány fialovým inkoustem. V těch se psalo pouze o živočišstvu celého světa nebo i jen některých menších oblastí. A taková kniha neměla být kouzelná. Zapátral v hlavě, ale nedovedl si vybavit, že by při jeho příchodu do knihovny ležela na stole jiná kniha než-li Seznam knih.

Nakonec vstal a opatrně přesunul knihy ležící na pohyblivé se knize. Ta se ihned pohybovat přestala a na jejích deskách se ve staré magické řeči mihotalo několik řádků. Melon zalpal po dechu a opatrně se knihy dotkl. Kniha nedělala nic, jen cítil, jakoby se mírně třásla. Jmenovala se *Draconián* a pod tímto slovem bylo mnohem menším písmem napsáno *Altheral Niezuf Werdul*.

Melon rozčileně polkl. Před ním ležela kniha, kterou možná napsal mág, který draconiány vytvořil. Kniha, o které se nic nevědělo. Popravdě se mělo za to, že Velký Werdul nikdy nic nepsal a vše nosil jen a pouze v hlavě. Proto po jeho smrti už nikdo nedokázal zopakovat ani jedno z jeho kouzel.

Vzal knihu do ruky a pomalu ji obracel, aby si ji prohlédl ze všech stran. Nikde neviděl podezřelého anebo nezvyklého. Byla to prostě docela obyčejná kniha. Ale čaroděj cítil magii, která z ní vyzařovala.

Melon byl překvapen, že navzdory všeobecně uznávané tradici, která pravila, že Werdul byl temný mág, není magie v knize ani trochu temná. Pravda, magie nebyla vyložené dobrá nebo zlá, ale kouzla už ano. A kouzla vložená do této knihy mezi zlá nepatřila.

Melon proto knihu opatrně otevřel. Za deskami byl prázdný vakát a hřbet knihy kladl odpor, jakoby knihu nikdo nikdy nečetl. Na dalším listu bylo stejným starým jazykem, jakým byl napsán název na deskách, napsáno.

Kniha tato popisuje důvody, které mne vedly k vytvoření nového tvora známého jako Draconián i způsob, jakým jsem to dokázal. Číst ji však může jen ten, kdo tak se srdcem čistým a s úmyslem dobrým činí. Ten, který má o draconiána zájem laskavý a je odhodlán mu pomáhat a pochopit jej. Ten však, kdo by chtěl knihu moji zneužít ke stvoření jiného draconiána, který by jen zlo páchat dovedl a temným mágům by sloužil, bude stížen zlobou mou děsivou.

Melon tiše mlaskl a knihu opět zavřel. Pohladil desky a zamyslel se. Z myšlenek ho vytrhl až Miriin hlas. Trhl sebou a zvedl pohled ke dveřím.

Draconiánka stála před prahem a mnula si ruku.

„Jak jsi se tam dostal?“ zeptala se.

„Normálně, dveřmi,“ odvětil Melon nechápavě.

„A kterými? Těmhle to nejde,“ odvětila Mira a blýskla po něm pohledem. Melonovi konečně došlo, v čem je problém.

„Počkej, dovedu tě sem,“ řekl a došel až k ní. Normálně prošel dveřmi a vzal ji za ruku.

„Teď už to půjde,“ usmál se a vykročil do knihovny, ale Mira ho stáhla zpět.

„Už jsem to zkusila a dostala jsem docela pěknou ránu. Co to bylo?“

„Ochranné kouzlo. Pustí tam jen členy rodiny, v dnešní době jen mne. Ostatní narazí stejně jako ty. Když tě ale vedu za ruku, kouzlo tě propustí.“

„A už na vždy mne bude pouštět dovnitř?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Jen když budeš se mnou a povedu tě.“

„Zajímavé,“ zabručela draconiánka a nechala se provést dveřmi. Melon docela překvapeně zjistil, že vzduch ve dveřích mu klade odpor, jakoby se prodíral marmeládou. Když šel sám, nic podobného necítil. Zřejmě to bylo varování od ochranného kouzla, že ten, kdo s ním přichází, není členem rodiny a mohl by být knihovně nebo i jemu nebezpečný.

Mira se zvědavě rozhlédla. „Tolik knih jsem nikdy neviděla. Co je v nich napsáno?“

„Všechno možné. Od kronik po kouzla,“ odpověděl Melon a ukázal ji křeslo, na které se může posadit. Mira však procházela knihovnou sem a tam a všechno si prohlížela. Sice sama po pravdě říkala, že není knihomol, ale tolik knih pohromadě by vyvedlo z rovnováhy každého, pokud by to nebyl barbar z dálných zemí.

Nakonec se Mira vrátila ke stolu a podívala se na knihy. Jejich názvy byly většinou v běžné řeči, takže jim rozuměla.

„Hledáš něco na ty záchvaty?“ zeptala se.

„Ano,“ přikývl Melon a pohladil se na bradě.

Mira zvedla jednu ze dvou odložených knih a otevřela ji. Po tváři jí přeběhl nejdříve údiv a potom úsměv a obrátila se k Melonovi.

„Poslyš, to co je tu napsáno, je to pravda?“

Melon se podíval na knihu a zavrtěl hlavou. „Jsou to výmysly, klidně ji odlož.“

„Aha,“ usmála se. „Já jen že jsem říkala, že by mi v tom případě něco chybělo.“

Melon se také usmál a mrkl na ni. „Teď jsi dračice. Už jsi někdy viděla draka s poprsím?“

„No právě že ne,“ odpověděla a vyprskla smíchy. Melon se musel smát s ní a Mira si nakonec sedla na křeslo proti němu.

„Proč tady taková kniha je?“

„Nevím. Možná proto, že podle názvu vypadala zajímavě a až po její koupi se zjistilo, že je úplně k ničemu a jen zamotává čtenářům hlavy. Takových knih je mnoho. Vypadají seriózně a když o věcech, které popisují nic nevíš, úplně tě zmatou.“

„To se pak nedivím, že se lidé dívají na draconiány s takovou nedůvěrou,“ přikývla Mira. „A mimochodem, proč jsem vlastně přišla, jídlo je na stole.“

„Jídlo?“ podíval se na ni překvapeně Melon.

„Jistě, udělala jsem nám snídani. A děkuji za horký čaj,“ řekla a zvedla se.

„A z čeho jsi tu snídani udělala, když už jsme všechno snědli?“ zeptal se Melon a také vstal. Spolu vyšli z knihovny a zamířili do Velkého sálu. Melon sebou nesl záhadnou knihu a Seznam knih.

„Jsem přece bojovník a lovec, sám jsi to říkal, tak jsem se porozhlédla po okolí,“ usmála se Mira spokojená, že se jí ho povedlo vyvést z rovnováhy.

Melon už na chodbě ucítil vůni pečeného masa a když došel ke krbu, před kterým už nervózně poposedávala dráčata, uviděl na rožni nabodnutého bažanta a dva zajíce.

„Jak se ti je povedlo tak rychle ulovit a upécti?“ nechápal Melon.

„No, když jsem se probudila, byl jsi pryč. Celkem rychle jsem tě našla v knihovně, ale pobíhal jsi od regálu k regálu, tak jsem tě nechala být. Pak jsem si vzala kuši a vyletěla oknem ven. Bažant se krmil jen kousek od příkopu a zajíce jsem ulovila ve svahu nad tvrzí. Ta kuše je docela přesná. Ale čím to je, že se upekli tak rychle, to bych také ráda věděla. Normálně to trvá tak o hodinu déle.“

Melon se podíval na krb a poslal k němu testovací kouzlo. Našel tak kuchařské kouzlo, které někdo seslal na rožeň.

„Vypadá to, že moje předky vaření zrovna moc nebavilo, když si pořídili něco podobného,“ usmál se a zasedl ke stolu. „Alespoň nemusíme čekat na jídlo tak dlouho,“ usmál se.

Mira stáhla pečeně na dřevěné talíře, které našla v jedné ze skříní v Sále. Na dalším už byl nakrájený zbytek chleba z jejich zásob.

Dráčata bleskurychle naskákala na křeslo a najednou se jim podařilo vypadat, jako skupině těch nejhodnějších draků z celých hor. Seděla způsobně jedno vedle druhého, křídla složená na zádech a tlapy u sebe. Jen pohyby jejich hlaviček synchronizované s pohyby masa na stole jasně dokazovaly, o co jim ve skutečnosti jde.

Melon s Mirou je chvíli pobaveně sledovali a pak jim rozdělili jednoho zajíce. Jakmile jim dali maso, bylo po způsobných dráčích nenávratně veta. Každý se zakousl do svého dílu a rychle zmizel někam stranou, kde by si svůj příděl mohl spořádat bez obav, že mu ho hladoví sourozenci ukradnou.

„Takhle se chovají všichni mladí draci?“ zeptala se Mira, když se zakousla do bažanta.

„Ovšem, jsou to šelmy, i když velice inteligentní. Mladí draci jsou v tomhle velice podobní koťatům nebo štěňatům.“

„A co mláďata draconiánů?“

„Ta jsou úplně stejná. Chovají se jako mláďata draků.“

„Tak to mne časem čeká docela vzrušující život,“ usmála se Mira.

Po jídle, právě když začali rozebírat, co se zbytkem dne, vletělo do okna něco malého a slabě zářícího. Mira hbitě sáhla po kuši, ale Melon ji zastavil.

„To je zpráva od Eirlien.“

„Zpráva?“ zavrtěla hlavou draconiánka a nedůvěřivě sledovala pohyby světélkujícího předmětu.

„Ano, dá se tak poslat kratší zpráva jinému kouzelníkovi,“ přisvědčil Melon.

„A co nám vzkazuje?“ zeptala se Mira.

„Že má potíže,“ řekl najednou Melon a vyskočil na nohy. „Musíme za ní. Něco na ní útočí.“

Mira byla venku jako první. Proskočila oknem a přistála na dlažbě nádvoří. Melon vyběhl ze dveří až za chvíli a mávl rukou k bráně. Než k ní doběhli, most se stačil sklopit je do poloviny, ale ani jednomu to nevadilo. Vyběhli po něm až na vrchol a skočili na druhou stranu příkopu.

Melon vedl Miru cestou, po které přišli, ale na jednom místě se zastavil.

„Tak kde je?“ zeptala se Mira.

„Tam dole,“ ukázal Melon ze svahu. Mira se tím směrem podívala, ale nic neviděla.

„Nic tam není vidět.“

„Asi v polovině svahu by měla být nějaká dutina. Ukryla se v ní a před tou dutinou je ještěr, který ji chce k obědu,“ řekl a začal slézat ze svahu dolů. Po několika desítkách stop se dostali do jakéhosi koryta. To klesalo přímo dolů a Mira už zahlédla za jedním se skalních výstupků nějaký pohyb.

„Tam dole něco je,“ řekla a Melonovi a pustila se. Byl to od ní dost nebezpečný manévr, ale podařilo se jí včas roztáhnout křídla a vznést se nad údolí Ledové řeky. Nyní viděla docela jasně velikého ještěra, jak opakovaně útočí na nějaké dveře ve skále.

Draconiánka vytáhla od pasu kuši a zamířila. Šipka vylétla z kuše a mířila přímo na ještěřův krk a dokonce jej i zasáhla. Ale kostěné destičky byly příliš pevné, než aby je taková šipka mohla prorazit. Ještěr si ničeho ani nevšiml a znovu se zakousl do dveří. Už v nich vykousal docela slušný otvor a z něho právě vylétla drobná světelná koule a zasáhla ho do otevřené tlamy. Bolest ještěra donutila o několik kroků ustoupit, ale spíš ho ještě víc rozdráždila.

Mira se podívala na Melona, ale ten byl ještě moc daleko, než aby mohl seslat nějaké přesnější kouzlo. Draconiánka tedy opatrně sáhla přes rameno a vytáhla z pochvy meč. Chvíli pečlivě sledovala pohyby ještěra a pak se spustila níž. Náhle se prudce propadla. Meč držela v obou rukách špičkou dolů a vší silou dopadla na ještěřova záda.

Drápy na nohou mu zaryla do zad a mečem mu probodla hrudník. Vzápětí zatáhla drápy a odrazila se zpět do vzduchu. Celý útok netrval ani dvě vteřiny a Mira se opět vznášela nad Ledovou a pozorovala jeho výsledek. Meč zůstal zabodnutý v ještěřovi, který sebou zmítal ve smrtelné křeči. Pomalu se ale uklidňoval a než k němu sestoupil i Melon, ležel na zemi bez hnutí.

Mira přistála vedle něj a pevně se zachytila skal.

„Je po něm?“ zeptala se zadýchaně.

Melon právě zvedl větší kámen a hodil ho ještěřovi na hlavu. Ten se ani nehnul. Nereagoval ani když Melon uchopil jílec meče a zatáhl. Nakonec Mira šlápla jednou nohou ještěřovi na záda a meč z rány vytáhla. Společnými silami pak ještěra odtáhli od dveří.

„Už můžeš ven Eirlien,“ křikl do vykousaného otvoru Melon a po chvíli se dveře otevřely. Oba s uspokojením zjistili, že čarodějka je nezraněná a má jen odřené ruce a nohy.

„Rád vidím, že jsi v pořádku, ale můžeš mi říct, co to tady provádíš?“ zeptal se Melon.

„Zjistila jsem něco nového o tom muži a chtěla jsem ti to říct osobně,“ odpověděla Eirlien se svým typickým úsměvem.

„Doufám, že je to skutečně tak důležité, když jsi kvůli tomu riskovala život. Pojď s námi do tvrze, tam nám všechno povíš,“ řekl Melon a začal se škrabat do svahu. Eirlien i Mira ho následovaly. Draconiánku totiž tak bolela křídla a svaly na hrudi, že šla raději pěšky.

Drobný šedý tvor podobný žábě seděl na kameni v řece a nevráživě sledoval jejich odchod. Když všichni tři vystoupali až na cestu ke tvrzi, skočil do vody a zmizel.

Když všichni tři seděli v křeslech ve Velkém sále a Eirlien dojedla část zajíce, který nechal Melon, začal se jí vyptávat, co tak důležitého vlastně zjistila.

„Zjistila jsem, jaké kouzlo toho muže chránilo,“ řekla spokojeně.

„A jak?“ naklonil Melon hlavu ke straně. Mira si zatím hrála s dráčky, která k ní skutečně přilnula.

„Našla jsem nějaké zmínky v knihách a několik vodítek,“ mlžila, aby se nemusela přiznat, že má ještě nějaké další knihy na zapisování dějů v horách. Melon však byl dostatečně moudrý a natolik znal Eirlien, aby poznal, kdy je možné na ni naléhat a kdy je lépe smířit se s vyhýbavou odpovědí.

„A co jsi zjistila?“

„To kouzlo patří do skupiny Argerských kouzel. Jistě je znáš,“ mrkla na něj nadšeně, ale Melon její nadšení nesdílel.

„Jsi si tím jistá?“

„Naprosto,“ urazila se čarodějka. „Měl bys vědět, že o mých zjištěních se nepochybuje.“

„Nechtěl jsem se tě dotknout,“ omlouval se rychle Melon. „Ale sama výš, jak jsou ta kouzla obtížná a zálučná. Nevím o nikom, kdo by je v dnešní době ještě používal.“

„Ani já,“ přikývla Eirlien a pohladila jedno z dráčat, které se jí právě zakouslo do lemu sukně a začalo s ním zuřivě bojovat. Pohlazení se mu asi moc nelíbilo, protože pustilo sukni a snažilo se jí zakousnout do ruky.

Melon se rozpačitě škrabal na bradě. „Je to čím dál divnější. Neznámý muž projede celé hory, pošle na mne nájemné vrahy a chrání ho kouzlo, které již několik století nikdo nepoužívá.“

„Třeba se je někdo naučil,“ zkusila to Eirlien a Melon se na ni podíval.

„Zkusila jsi si někdy takové Argerské kouzlo přechít?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou čarodějka.

„Tak chvilku počkej,“ odpověděl Melon a odešel do knihovny. Eirlien s Mirou se na sebe podívaly a pokrčily rameny. Melon se vrátil sotva za minutku s tlustou knihou v ruce. Ještě než ji podal Eirlien, nalistoval v ní nějakou stránku.

„Tak to zkus,“ a podal jí otevřenou knihu. Eirlien knihu převzala a podívala se na stránku.

„Ale, vždyť tam nic není,“ podívala se nechápavě na Melona.

„Správně, nic tam nevidíš a přesto tam kouzlo je. A to proto, že nepatříš mezi zasvěcené,“ přikývl Melon a knihu zavřel.

„A ty ho vidíš?“ zeptala se čarodějka.

„Ne,“ zavrtěl Melon hlavou a zvedl dráče, které mu zatím zabralo křeslo. Posadil se a mládě si posadil na klín. Drak se rozhlédl a pak skočil dolů, přímo na záda svého sourozence.

„Nevidím tam o nic víc, než ty nebo Mira.“

„Tak asi někdo získal zasvěcení,“ ozvala se Mira.

„Ano, to je jediné vysvětlení, ale je ještě záhadnější než zbytek toho, co se tu posledních několik týdnů děje,“ zabručel Melon.

„A proč?“ zeptala se Eirlien.

„Protože podle Argerských tradic, tě může zasvětit jen nejvyšší velmistr jejich řádu čarodějů. A jak sama víš, argerští čarodějové zmizeli před osmi staletími a nezanechali žádné nástupce. Celý ten čas se kouzelníci snaží jejich kouzla rozluštit, ale nikomu se to nepovedlo. Nezůstal žádný zasvěcený. Nikdo tak nemůže číst jejich knihy.“

Mira se zatvářila povážlivě a Eirlienino nadšení se vytratilo.

„Musím říct, že máš asi pravdu. Žádný čaroděj se nedožil tak vysokého věku, dokonce ani ti jejich ne. Skutečně není jiný způsob, jak číst jejich knihy?“ řekla po chvíli přemýšlení Eirlien.

„Možná ano, ale nevím o něm,“ pokrčil rameny Melon. „Dokonce si začínám myslet, že to ani jinak být nemůže. Někdo prostě musel najít způsob, jak obejít zabezpečení Argerských knih. Jenže, proč by to u všech všudy dělal?“

„A v čem se vlastně jejich kouzla liší od těch vašich?“ ozvala se opět Mira. Eirlien se k ní obrátila.

„Jejich kouzla pracují na úplně jiném základě. Naše potřebují zdroj magie uvnitř čaroděje, který je sesílá. Tím je omezena jejich síla, protože průměrný čaroděj do sebe mnoho energie nenabere. Může se však spojit více čarodějů do skupiny a své síly tak sečíst. Argerská kouzla fungují tak, že je může seslat i obyčejný člověk, pokud ví jak a přesto budou fungovat. Nabírají totiž sílu z místa, kde pracují. Tady v horách je magie poměrně dost. Ten muž nemusel být mág, mohl to být docela obyčejný muž a o to kouzlo se nemusel vůbec starat. Chránilo ho po celou dobu se stejnou účinností.“

„A Eirlien právě na tuhle vlastnost našich kouzel trochu pozapomněla a málem jí to stálo život, že ano?“ skočil jí do řeči Melon.

Eirlien se ušklíbala.

„No jo, máš pravdu. Přecenila jsem své síly a když mne ten ještě napadl, byla jsem slabá jako moucha a nemohla jsem vůbec čarovat.“

„Řekl bych, že jsi nemohla ani chodit, podle stavu tvých rukou a nohou. Bude trvat pěkných pár dnů, než se dostaneš znovu do formy. Co zbude z tvého obydlí? Vydrží štít tak dlouho?“

Eirlien mávla rukou.

„Bud' bez obav. Ten štít je napájený ze zásobního krystalu. Udrží ho v provozu třicet dnů. Do té doby budu zpět a opět stejně silná.“

„Takže to kouzlo bych dokázala seslat i já?“ ozvala se Mira.

„Jistě, kdybys nějak zjistila jak,“ přisvědčil Melon. Mira vstala, přešla ke stolu a otevřela Argerskou knihu. I ona viděla jen prázdné stránky. Přejížděla po nich drápem, ale necítila nic než obyčejný hladký papír. Několik minut si stránku prohlížela a pak zvedla hlavu k Melonovi.

„Také tam nic nevidím,“ pokrčila rameny a zavřela knihu. Pak se podívala do ohně a několikrát zamrkala. Před očima se jí roztančily mžitky, ale po třetím mrknutí zmizely. Mira si řekla, že to je z únavy a opět se posadila do křesla.

„Takže, co bude dál?“ zeptala se Eirlien všeobecně.

„Koupel,“ ozvala se Mira okamžitě a čarodějové se k ní obrátili.

„Potřebuji se vykoupat,“ doplnila prostě Mira. „Určitě tu bude místnost, kde se obyvatelé koupali, že?“

Melon se jen usmál, jak Mira dokázala jednoduše přejít od záhady k potřebám obyčejného života.

„Ale jistě. O patro níž je koupelna. Abych řekl pravdu, také bych se rád vykoupal a Eirlien se nejspíš přidá, že?“ Čarodějka přikývla a podívala se výmluvně na své šaty.

„Tak se na to půjdeme podívat,“ zvedl se Melon na nohy a zamířil na chodbu a ke schodům dolů. Mira s Eirlien ho následovaly.

O patro níž opravdu byla velká koupelna. Místnost osvětlovala dvě velká okna s okenicemi zasklenými profilovaným sklem, takže jím nebyly vidět žádné detaily. Na zemi stály tři kamenné vany a ke každé patřil kotel na ohřev vody. U stěn stály skříně na osušky, nyní celkem pochopitelně prázdné.

„Vodu a dřevo seženeme snadno, osušky budou trochu problém,“ usmál se omluvně Melon.

„O ty se postarám já,“ mávla rukou Eirlien a vytáhla od opasku drobný čtvercový plíšek s několika maličkými kameny. Došla k jedné skříně, otevřela ji, položila věcičku na polici a skříně opět zavřela. Když ji otevřela o několik vteřin později, byla police plná velkých osušek a dokonce nechyběly ani ostatní koupelnové potřeby.

„Šikovná věcička,“ ohodnotil její práci Melon a chtěl si ji prohlédnout, ale čarodějka se jen usmála a rychle ji schovala.

„To víš, žena potřebuje vypadat za všech okolností krásně, takže se takové drobné kouzlo vyplatí.“

„To určitě,“ přikývla Mira a zkoumala mechanismu, kterým se do kotlů napouštěla voda. Přišla na to dříve, než k ní stačil Melon dojít a ukázat jí ten správný ventil. Nakonec mu nezbylo než vyrazit na dřevo, aby se také nějak zapojil.

O hodinu později již pod dvěma kotly vesele plápolal oheň a voda měla tu správnou teplotu. Jako první se vykoupaly Mira a Eirlien. Melon se zatím usadil nahoře u krbu a prolistoval si Seznam knih. Přesně jak si myslel, žádná kniha *Draconián* od *Werdula* tam nebyla. Odložil seznam a vzal si jeho knihu. Otevřel ji a začal ji pomalu a opatrně číst.

Ze studia ho vytrhl až příchod draconiánky a čarodějky s oznámením, že má vodu napuštěnou. Zvedl se a i s knihou se vydal do koupelny, zatímco si Mira začala u krbu rozčesávat umyté vlasy a spokojeně si broukala, že se cítí jako znovuzrozená.

„Pravda je, že Melonova chalupa je sice krásné místo s příjemným okolím, ale něco jako koupelnu jsem tam neviděla,“ řekla k Eirlien s obličejem ukrytým za rozpuštěnými vlasy.

„A to sis nevšimla, že ta jeho chalupa stojí u skály?“ ozvala se pobaveně Eirlien.

„Všimla, ale co to s tím má společného?“ nechápala draconiánka a odhrnula vlasy natolik, aby se na ni mohla podívat.

„V přízemí, vedle krbu, jsou ukryté dveře. Tam je ukrytá koupelna, velice podobná té tady.“

„A proč je ukrytá?“ zavrtěla hlavou Mira a opět se věnovala rozčesávání vlasů.

„Protože v té době se kolem jejich chalupy potulovaly podivné živly, tak si jeho matka udělala takovou koupelnu, kde by ji nikdo neviděl a nemohl ani překvapit.“

„Zajímavé řešení,“ prohodila po chvíli uvažování draconiánka a přehodila si vlasy na záda. „No, na mně by se už nikdo na nic nepodíval,“ ušklíbala se a Eirlien se hlasitě zasmála.

„Muž asi ne, to máš pravdu, ale takový drak by si tě jistě rád prohlédl.“

„Co je mi po drakovi?“ podivila se Mira a odložila kartáč na vlasy zpět do tašky.

„Nic, jen při setkání s ním nezapomeň, že jsi dračice a ne člověk. Takže se k tobě bude chovat jinak.“

Mira se musela pousmát představě, že by třeba nějaký drak usoudil, že je jí Melon nebezpečný. To by teprve vyvolalo všeobecné pozdvižení.

„Nevíš, co si to Melon nesl za knihu?“ ozvala se najednou Eirlien.

„To netuším. Našel ji ráno v knihovně a měl ji tu už při snídani, ale tomu názvu na deskách jsem nerozuměla,“ pokrčila Mira rameny.

„Je to zvláštní,“ zamyslela se čarodějka. „Melon by si knihu do koupele nikdy nevzal. Měl vždy strach, že by kniham mohl uškodit vlhkost z vany.“

„Třeba ho velice zaujala a chce pokračovat ve čtení,“ navrhla Mira.

„Ale i tak mi to k němu moc nesedí,“ zabručela čarodějka.

„Vy byste mě asi šermu učit nechtěla, že?“ zeptala se nesouvisle Mira.

„Proč?“

„Melon mi slíbil, že mě naučí šermovat a létat, ale stále čte nějaké knihy,“ postěžovala si Mira.

„Klidně tě něco málo naučím. Za mlada jsem uměla šermovat docela slušně. Ale s tím létáním ti asi neporadím. Jsem jen člověk, nikdy jsem neletěla.“

„To je prima,“ rozzářila se draconiánka a zvedla se na nohy. „A můžeme s výukou začít hned teď?“

Eirlien neviděla důvod, proč by měly čekat na jindy a tak se Velkým sálem brzy rozléhal třesk ocelových mečů a čarodějčiny pokyny. Dráčata vyletěla na ty nejvyšší police a usadila se tam, aby nedošla úhony. Souboj dole sledovala s velkým zaujetím a dokonce Miru podporovala hlasitými výkřiky. Naopak, když čarodějka Miru odzbrojila nebo srazila k zemi, ozvalo se od stropu nespokojené vrčení a syčení.

„Vidíš!“ ukázala na ně smějící se Eirlien. „Jsi dračice, tak tě podporují. Já jsem člověk, proto na mě syčí, když tě porazím.“

Mira se na dráčata usmála a dvorně se jim uklonila. Dráčata to přijala pískáním, skákáním a plácáním křídly.

„Jsou lepší obecnostvo, než naše vesnice, když muži zápasí ve volném stylu,“ pochválila je Mira a postavila se do základního šermířského postoje.

„Draci jsou velice zvědaví a když se dostanou k nějaké možnosti, jak se trochu pobavit, nenechají si jí ujít,“ odpověděla Eirlien a prudce Miru napadla ze strany. Draconiánka její výpad hravě vykryla a naopak donutila svým výpadem čarodějku k ústupu.

Byly právě v nejlepší, když se ve dveřích objevil Melon a překvapeně zůstal stát. Do sálu vešel až ve chvíli, kdy Mira vyrazila čarodějce meč z ruky.

„Teda, že se ženy často škorpí, to vím dávno, ale že by to vedlo až k osobnímu souboji, to jsem do dnes očekával spíš u mužů. Copak se stalo tak hrozného, že jste se do sebe pustily?“

„Nic,“ usmála se spokojeně Mira. „Jen mě Eirlien učí šermovat.“

„Vážně?“ zatvářil se Melon nevěřičně a pohlédl na na zemi sedící čarodějku.

„Má hroznou sílu v rukou, její rány jsou na mne moc,“ bránila se Eirlien.

„Vždyť je draconián, co jsi také čekala,“ usmál se. „Mira dokázala jednou rukou zvednout do vzduchu dospělého vlkodlaka a téměř mu zlomit vaz.“

Čarodějka překvapeně pohlédla na Miru a ta se začervenala.

„Já o tom ani neuvažovala,“ omlouvala se. „Zaútočil, tak jsem se bránila.“

„To tedy, má poklona,“ vydechla čarodějka a zvedla se na nohy. „Doufám, že tě nebudu mít nikdy za nepřítele.“

„To jistě nehrozí,“ usmála se Mira a odložila meč v pochvě na lůžko.

„A jak to bude s létáním?“ obrátila se pak k Melonovi. Melon odložil knihu na stůl a obrátil se k ní.

„Ale vždyť už jsi dnes létala, to ti nestačí?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou rezolutně. „Musím se naučit nějaké manévrování. Tohle je jen vzlet a přistání a nemohu říct, že bych si v tom byla nějak moc jistá.“

„V tom případě bych se domluvil s dráčkem,“ nabídl jí učitele Melon.

„S dráčkem?“ naklonila Mira hlavu ke straně. „Ale já mu nerozumím ani slovo, budeš nám tlumočit?“

„Nebude třeba,“ mávl Melon rukou. „Domluví se s ním, aby ti vše názorně ukázal a budeš po něm vše opakovat. Rozhovor omezí na základní posunky, které pochopíš. Ty k němu můžeš mluvit normálně. Lidské řeči rozumí velice dobře, stejně jako všichni ostatní draci.“

„A myslíš, že mě bude chtít učit?“ nebyla si Mira jistá.

„Spolehni se. Nic neudělá drakovi větší radost, než když mu dáš příležitost blýsknout se znalostmi a dovednostmi. Navíc, právě učí létat svá mláďata, tak tě přibere do učení.“

„Tak jo,“ přikývla konečně Mira. „A kdy začneme?“

„Až se vrátí z lovu, což bude asi brzo,“ odpověděl Melon a měl pravdu. O několik minut později se z pudy ozvalo několikrát ostré písknutí, na které dráčata reagovala prudkým výpadem ke dveřím a ke schodům na pudy.

„Jdu si s ním promluvit, pak tě zavolám,“ řekl Melon a odešel na pudy.

„Myslíte, že to vyjde?“ zeptala se Mira čarodějky.

„Když on říká že ano, tak bych tomu věřila. Pokud si pamatuji, byl s draconiány a draky jedna ruka. Ať mě čert, jestli někdy pochopím, jak to dělá.“

Dráček skutečně souhlasil, že bude Miru učit spolu se svými mláďaty. Výuka probíhala na nádvoří. Dráček Miře vše předvedl a ona se to snažila opakovat po něm. Melon musel uznat, že se opravdu snaží, protože netrvalo dlouho a byla schopná provést několik jednodušších manévrů. Nakonec zahlédla jedno z mláďat, jak udělalo ve vzduchu přemet z čiré radosti z letu a udělala to po něm. Čarodějům na zemi zatrnulo, když ji přemet odhodil o pěkný kus blíže ke zdi paláce, ale Mira se jen smála a ještě dvakrát to zopakovala.

Dráček přistál Melonovi na rameni a tiše mu něco broukal do ucha.

„Co říká?“ zajímala se Eirlien, která stála příliš daleko, než aby mu rozuměla.

„Že je Mira pěkně divoká, ale u dračic že se to dá očekávat.“

„S tím se nedá než souhlasit,“ usmála se čarodějka a v tu chvíli se před nimi zjevila Mira. Vznášela se ve vzduchu asi čtyři stopy nad dlažbou nádvoří a křídly proti nim hnala silné poryvy větru. Dráček se na melonově rameni nejdříve přikrčil, ale pak raději vzlétl nad Miru.

„Viděli jste mě, jak jsem se dokázala obrátit?“ křikla na ně nadšeně, aby ji přes hluk křídel slyšeli.

„Viděli, jde ti to náramně!“ odpověděl Melon.

„Ale neměla by ses tolik přepínat!“ ozvala se Eirlien.

„Ale já nejsem vůbec unavená!“ křikla Mira a okamžitě zmizela v doprovodu dráčat nad střechu paláce. Tam si s nimi hrála na honěnou, což dráčata celkem snadno vyhrávala, protože byla mnohem menší a obratnější než ona. Nakonec Mira přistála na nádvoří u obou čarodějů.

„Tak co mi říkáte?“ ptala se dychtivě a zhluboka dýchala. Ihned byl u ní dráček a přísně hudoval.

„Co se děje? Co jsem provedla?“ lekla se draconiánka.

„Máš začít pohybovat křídly, jinak omdlíš. Létala jsi moc dlouho a nejsi na to zvyklá. Srdce by to nemuselo vydržet, kdybys takhle prudce přestala s pohybem,“ přeložil dráčka Melon a Mira poslušně rozhybala křídla do pomalých letacích pohybů.

„Jak dlouho jimi mám pohybovat?“ zeptala se dráčka. Ten odpověděl několika grau a odletěl ke dráčatům vyhřávaným na střeše paláce.

„Dokud nezačneš normálně dýchat a neuklidní se ti srdce,“ přeložil opět ochotně Melon.

„To jsem netušila, že je to taková věda,“ podivila se Mira a otřela si zpcené čelo.

„Není,“ usmál se čaroděj a podal jí šálek vlažného čaje, který s Eirlien připravili, když Mira začínala s dráčkem výuku.

„Ale až budeš mít nalétáno několik hodin, budeš to mít tak zažitě a svaly natolik posílené, že si to ani neuvědomíš. Pak také budeš schopna mnohem delších letů, než byl ten dnešní.“

Vrátili se do paláce a usadili se ve Velkém sále.

„Jak dlouho se tu zdržíte?“ zeptala se Eirlien.

„Původně jsem myslel tak tři čtyři dny. Našel jsem pár zajímavých knih a rád bych si je prošel,“ odpověděl Melon z křesla. Mira se zatím usadila na svém lůžku, protože bylo pro ni pohodlnější sedět na zemi než v křesle. Dýchala už docela normálně a nyní odpočívala s křídly volně položenými na podlaze vedle těla.

„Co jsi našel tak zajímavého?“ zajímala se čarodějka a Melon jí beze slova podal Werdulovu knihu.

„No páni,“ vydechla čarodějka a obřadně otevřela knihu. „Víš co jsi našel?“

„Vím a mám z toho docela těžkou hlavu, to mi věř. Naštěstí o tom nikdo neví, kromě nás a my to nikomu neřekneme.“

„Copak to máte?“ zpozorněla Mira a natáhla krk. Ale když opět viděla knihu s nečitelným názvem, její zájem opadl.

„Tomuhle nerozumím. Je to nějakým zvláštním jazykem.“

„V téhle knize,“ řekla Eirlien Miře a listovala knihou, „je zaznamenáno kouzlo, které tě stvořilo a zdá se, že i s detailním postupem, jak ho provést.“

Mira vyskočila ze sedu na nohy a zvědavě přistoupila k čarodějce.

„Opravdu!? To by mě mohl Melon zbavit těch záchvatů. Říkal, že je to chyba v kouzle, tak by ji mohl odstranit.“

„Tak snadné to není,“ řekl smutně Melon a Miriino nadšení ihned zmizelo.

„Proč ne?“

„Protože to není tak docela chyba jako spíš vyčerpání. A to se dá napravit jen provedením celého kouzla a na to já nemám dost sil. Velký Werdul byl největším z čarodějů. Nikdo dnes nemá takovou sílu jako měl on.“

„A co argerská kouzla?“ namítla Mira a Melon se zarazil.

„Co s nimi?“

„No, převést ta werdulova kouzla na argerský typ. Pak bys nepotřeboval sílu žádnou.“

Po téhle větě na ni zůstali čarodějové hledět s otevřenými ústy až Mira sklopila uši a schliple se obrátila zpět k lůžku.

„Plácla jsem nějaký nesmysl, že?“

„Spíš to je ještě nikoho nenapadlo,“ řekla zamyšleně Eirlien. „Co myslíš Melone, šlo by to?“

Melon se podrbl na bradě. „No, nikdo argerská kouzla nezná, protože nepřečteme jejich knihy. Ovšem, existuje několik knih, které nejsou argerské a ty číst můžeme. V nich sice nejsou žádná kouzla, ale pokud vím, psalo se tam něco

o způsobech a principu argerské magie. Možná, pokud budou ty informace dostačující a budeme na to mít dost času, bychom mohli vytvořit nové argerské kouzlo.“

Mira zvedla uši a celá se v sedu na lůžku vztyčila. „Takže by to šlo?“

„Nefíkám že ano ani že ne,“ odpověděl vyhýbavě Melon. „Tohle zaměstná mne i Eirlien na několik týdnů a dost možná na to nebudeme stačit. Mám pár známých na východě i na jihu, třeba by nám pomohli a Eirlien má jistě také pár kolegů a kolegyně, které by to mohlo zajímat natolik, že by se připojili.“

„Já bych si hlavně potřebovala ty knihy vypůjčit nebo okopírovat,“ ozvala se Eirlien. „O argerské magii nemám v knihovně ani stránku a tady nemohu být tak dlouho, jak by bylo potřeba. Musím se vrátit domů a hlídat si dům před masožravkou. Myslíš, že se ti ty knihy podaří okopírovat?“

„Zkusit to můžeme. U téhle si ale nejsem jistý. Má v sobě nějaké kouzlo, které neznám. Ale ty ostatní by neměly činit nijaké větší potíže.“

Mira se neudržela. Vyskočila na nohy a nejdříve začala kolem čarodějů tančit válečný tanec, který čas od času tančili ve vsi na oslavách založení. Nakonec několikrát mávla křídly a vznesla se ke stropu, kde udělala přemet vzad a opět přistála. Tímhle efektním zakončením ovšem přinutila Melona k rychlé akci, protože víchr od jejích křídel rozdmýchal plameny v krbu a poslal k němu knihy ze stolu. Melonovi se je podařilo srazit k zemi ještě před krbem a pak se na Miru přísně podíval.

„Takže budu zdravá?!“ vykřikla Mira nadšeně a doslova zářila štěstím. Čarodějové se nejdříve nadechli, aby jí vysvětlili všechna úskalí takového převodu kouzla z jednoho typu na druhý, ale když viděli její štěstí, zmohli se jen na odpověď:

„Jistě, uděláme pro tebe maximum.“ A v duchu doufali, že se jim to opravdu povede.

Den se pomalu chýlil ke konci a Melon s Eirlien ůřadovali k knihovně. Okopírovat knihy pojednávající o argerské magii bylo snadné, ale werdulova kniha jim stále vzdorovala. Klasická kopírovací kouzla buď nefungovala vůbec nebo vytvořená kniha obsahovala jen část stránek. V jednom případě si s nimi Werdul pěkně zahrál, když se jim podařilo knihu okopírovat i s obsahem, ale po několika minutách zjistili, že text v ní pomalu, doslova písmenko po písmenku, mizí. Jako by na každé stránce stál nějaký tiskařský šotek a zmizíkem gumoval jedno písmenko po druhém. Nyní seděli oba v křeslech a zachmuřeně sledovali knihu postavenou ve čtenářském pultíku.

„To bych ráda věděla, jak se mu to povedlo,“ zavrčela Eirlien.

„Werdul byl pověstný smyslem pro humor. Proto nám přímo nezakázal knihu okopírovat a místo toho vymyslel nějaké kouzlo, které si s námi takhle zahrává,“ řekl Melon pohodlně se v křesle rozvalil.

„Může se nám klidně stát, že se nám to povede už příštím kouzlem,“ řekl najednou.

„Jak to víš?“ zeptala se Eirlien.

„A stejně tak nám to může trvat ještě sto let,“ doplnil Melon plyně a čarodějka opět zvala.

„Tak ti děkuji za podporu.“

„Nebylo to myšleno zle,“ usmál se omluvně. „Jen jsem zkusil popsat Werdulovu povahu.“

„Byl to neřád,“ zabručela Eirlien. „Jeho kanadské žertíky byly jedněmi z nejhorších a pokud vím, byl jedním z mála, kteří se mohli chlubit tím, že dokonale zvládli černý humor.“

Z chodby k nim dolehl zvuk úderů vařečky na kotlík a Melon se spokojeně usmál.

„Mira udělala večeři, půjdeme se najíst a pak se na to podíváme znovu. Třeba nás něco napadne.“

Oba odešli do sálu k draconiánce, která již seděla u stolu a čekala na ně. Dráček jí ukázal, kde se v řece snadno chytají ryby a draconiánce s jejími ostrými drápy nečinilo větší potíže nacytat jich dostatek pro všechny, včetně dráčka a jeho rodiny.

Melon se na Miru obdivně podíval a posadil se.

„Ty ryby vypadají výborně. Už dlouho jsem nejedla štika,“ pochválila jídlo Eirlien.

Po jídle Melon umyl tu trochu nádobí a Mira se posadila na lůžko. Po všem tom létání jí nepříjemně bolela křídla a ramena. Melon si všiml, jak stále pohybuje rameny, aby si je uvolnila. Utřel si proto ruce a posadil se za ni.

„Když ti to nebude vadit, namasíruji ti ramena a zřáda, ano?“

„To budeš moc hodný,“ souhlasila Mira a poposedla si tak, aby seděla zády přímo k němu a přehodila si vlasy na hrud'. Melon se dal do masáže a přitom mluvil s čarodějkou.

„Napadlo tě něco nového?“

„Ani ne,“ zavrtěla hlavou. „A tebe?“

„Také nic. Snad jen taková hloupost.“

„Jaká? Povídej!“

„Kouzlo chrání původní knihu, ale ve vytvořených kopiích jsme žádné kouzlo nenašli, kromě takového, které je ničilo. Co kdybychom opět vytvořili tu kopii, kde byl všechn text a pak z ní vytvořili ještě jednu tak rychle, aby toho textu chybělo co nejméně.“

Eirlien návrh několik minut promýšlela. „Za pokus to stojí, ale u tak velkého mága jakým byl Werdul, bych takovou chybu nečekala. Bylo by to příliš snadné.“

„Myslíš?“ zamyslel se Melon. „Mně to až tak snadné nepřijde. Vyvolat kouzlo pro kopírování a vlastní kopírování knihy k tomu chvíli trvá. Mohlo by nás to stát příliš velkou část textu. Budeme muset kouzlit oba současně s jen malým odstupem a kopírovat tak knihu, která se teprve vytváří.“

Eirlien jen mávla rukou. „Takové kouzlo jsem dělala již několikrát. Nemusíme na to být dva, existuje na to jedno kouzlo, které se postará o vše potřebné.“

Melon se zamýšleně usmál. „Zkusíme nejdříve tvé jednoduché kouzlo a pokud byl Werdul právě takový, jak se vypráví, tak se nám to nepovede.“

„A proč?“

„Protože pak by to skutečně bylo jednoduché a on neměl jednoduché věci rád. Obdivoval kouzla, která potřebovala dlouhou přípravu a dokonalé provedení. Jinak řečeno, rád si komplikoval práci. Proto ho také ostatní kouzelníci neměli rádi. Díval se na ně z patra a neustále si je dobíral, že provádí pouze školní kouzla.“

Eirlien se ušklíbala. „Říkej si co chceš, ale nejdříve zkusíme moje kouzlo. Odmítám se s magií trápit jako on.“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Melon.

„Proč ne?“ divila se čarodějka. „Vždyť jsi sám říkal, že to zkusíme.“

„Nejdříve musím Miře namasírovat ramena, aby jí přestala bolet,“ mrkl na čarodějkou a draconiánka se spokojeně usmála.

„Aha, tak já se vypravím do knihovny a zkusím to nejdříve sama,“ zvedla se z křesla a mrkla na Melona. Mira totiž měla hlavu opřenou o ruce na pokrčených nohou, a nemohla ji vidět.

„Přeji mnoho štěstí,“ kývl na ni Melon a čarodějka zmizela v chodbě. Brzo zaslechl její drmolení kouzelné formule. Po celou dobu, co se znali, se divil, jak se jí vůbec daří provádět magii s tak příšernou výslovností. Ale dodávalo mu to také jistý pocit uspokojení, protože on tyto potíže neměl a proto snadno vyvolával kouzla, která se Eirlien podařila jen zřídka a za cenu velké dávky magie navíc.

„Proč ji kouzlo do knihovny pustí a mne ne?“ zajímala se Mira.

„Protože kdysi jsem to kouzlo upravil, aby v jejím případě učinilo výjimku a propustilo ji.“

„A proč?“

„Pracovali jsme tenkrát na takovém záluďném kouzle a raději jsme experimentovali venku. A protože bych musel stále běhat nahoru a dolů pro knihy a podobně, raději jsem upravil kouzlo střežící knihovnu. Pak jsme se mohli v běhání do schodů střídat.“

Mira nejspíš jeho vysvětlení akceptovala, protože se už dál nevyptávala.

„Už je to lepší?“ zeptal se Miry po chvíli a odtáhl ruce od jejích ramen. Mira se narovnala a zkusila pohyb křídly.

„Zdá se, že ano,“ a zvedla se na nohy. Několikrát máchla křídly a zkusila pohnout rukama do různých směrů.

„Vůbec to nebolí. Děkuji mnohokrát,“ usmála se na Melona a opět se posadila. Melon naopak vstal.

„Půjdu se podívat, jak pochodila s tím kouzlem,“ řekl.

„Běž,“ přikývla Mira. „Jsem unavená, trochu si odpočinu.“

Melon vešel do knihovny a spatřil Eirlien sedící v křesle a mračící se jako bouřkový mrak.

„Hádám, že kouzlo nefungovalo,“ řekl opatrně a zůstal v blízkosti dveří, kdyby po něm chtěla něco hodit.

„Naopak, fungovalo naprosto dokonale,“ odfoukla čarodějka a ukázala na dvě nové knihy ležící na stole.

Melon je zvědavě zvedl a nahlédl do nich. Hned v té první našel werdulovo písmo, ale právě když chtěl Eirlien pográtulovat, všiml si jak začalo pomalu mizet. Otevřel proto druhou knihu a musel se mimoděk usmát. Běžnou řečí se zde na každém řádku opakovalo stále to samé.

'Žabaři! S tímhle na mne nechoďte.'

„Ano, to je celý Werdul,“ pokýval hlavou Melon.

„Tak jdeme na to druhé kouzlo nebo se na to budeš dívat až do rána?“ zavřela Eirlien. Melon si v duchu řekl, že kdyby jí to Werdul provedl na živo, možná by se nestačil divit, jaké by to pro něj mělo následky. Bylo totiž také všeobecně známo, že byl hodně při těle a vyhýbal se proto osobním soubojům.

„Zkusíme to,“ mrkl na ni povzbudivě a položil dlaň na originál knihy.

Dál šlo vše jako na drátkách. Eirlien byla tak rozzlobená, že vyslovovala jasně a zřetelně, takže se jí kouzlo povedlo hned na poprvé a s minimem vložené magie. O několik slov napřed čaroval Melon své kouzlo a na stole se pomalu zhmotňovaly dvě knihy. Ta Melonova byla o chlup hmotnější než Eirlienina. Nakonec však slavili úspěch. Melonova kniha se po několika minutách zbavila všeho textu, kdežto Eirlienina obsahovala vše do posledního písmenka. Jen první řádky na stránkách byly trochu matnější než ostatní, ovšem na čitelnosti jim to neubíralo.

„Blahopřeji k překonání velkého Werdula,“ uklonil se obřadně své společnici a Eirlien mu obratem vysekla složitou poklonu.

„Já tobě též, skvělá práce,“ řekla, narovnala se a otřela si čelo.

„Doufám, že už další taková synchronizovaná kouzla nebudu muset provádět. Ty vyrovnávací magické proudy mezi námi dvěma, když jsme se jen nepatrně rozešli, mě téměř odhodily na zed’.“

Melon přikývl. „Musím s tebou souhlasit, drahá Eirlien. Jestli budeme něco podobného chtít zopakovat, musíme trochu trénovat. Mám pocit, že se mi rozskočí hlava, jestli si hned nesednu.“

Jak řekl také hned udělal a svalil se do křesla. Eirlien následovala jeho příkladu a rozevřela svou kopii knihy. Listovala zamyšleně jednotlivými kapitolami a četla si úryvky.

„Melone?“ ozvala se po chvíli.

„Hmm...?“ odvětil Melon se zavřenýma očima.

„Tady se píše něco zajímavého.“

„Doufám, že tam není nic o jakémkoli dalším kouzle, které bych musel v nejbližších dvanácti hodinách provádět. Jsem úplně na dně,“ odvětil Melon.

„Ne, nic takového. Je to takový odstavec, kde se píše o argerském kouzlu.“

„Cože?“ zpozorněl Melon, ale oči stále neotevíral.

„No, podle toho co tu píše, je to kouzlo jádrem celého procesu. To zajišťuje, že se prokletí udrží po co nejdelší dobu a bude téměř neodčarovatelné.“

„To si děláš legraci, že ano?“ ozval se zničeně Melon.

„Možná se mýlím, ale podívej se na stranu osmdesát tři a přečti si to.“

Melon vyloudil nešťastné zakňourání a zvedl se do normálního sedu. Otevřel knihu na zadané stránce a začal se do ní i přes to, že mu před očima tančila rudá a černá kola.

„No, co si o tom myslíš?“ ptala se netrpělivě Eirlien.

„Že nám Werdul opět trochu zkomplikoval práci,“ zabručel.

„Jak to?“

„Přečti si poslední odstavec,“ řekl prostě Melon a začal knihou listovat tam a zpět. Eirlien ho poslechla a celá jakoby zvadla.

„Ale tam se přece nedá dostat,“ řekla nakonec.

„Právě, lepší místo si opravdu nemohl vymyslet. Umístit tu knihu právě tam je přesně jeho styl. Než se k ní dostaneš, buď vypustíš duši nebo tě o ní něco připraví.“

„To bych ráda věděla, jak ji tam dopravil on,“ řekla vztekle čarodějka a začala prudce přecházet kolem regálu sem a tam.

„Podle neověřených drbů je to jeho dílo,“ povzdechl si Melon.

„Pch, dostat ho tak na minutu do rukou,“ zavrčela Eirlien.

„Věděl bych o lepším trestu,“ usmál se škodolibě Melon.

„Jakém?“ obrátila se k němu čarodějka.

„Dát ho na tu minutu do rukou Miře.“

„Ooo!“ zavýskla Eirlien. „To máš tedy pravdu. Ta by s ním byla v mžiku tak hotová, že by si podobná kouzla pro příště rychle rozmyslela.“

„Jenže, co s tím teď budeme dělat? Jádro zaklínadla je v argerštině a v úplně jiné knize. Navíc na místě, kde magie ožívá a jakýkoli živý tvor je ve chvílce proměněn v něco jiného.“

„Tak nevím, co dál. Nechci se tě nijak dotknout, ale z nás dvou jsi ty mnohem mocnější a přece jen pocházíš z rodiny temných mágů. Neměl bys nějaké známé, kteří by ...“

Nedomluvila, protože ji Melon přerušil ránou pěstí do stolní desky.

„Ne! Nemám, neznám a nechci znát!“

„Dobrá, dobrá, nechtěla jsem tě rozzlobit,“ omlouvala se hned Eirlien.

Melon se po chvíli uklidnil a vypustil přebytečný tlak nosem. „Nic se nestalo.“

„Ale co dál? Bez toho jádra jsou všechny pokusy předem prohrané,“ stála Eirlien bezradně vedle stolu a opírala se ramenem o regál s knihami o astronomii.

„To vím také, ale co s tím dál mě nenapadá. Lépe asi bude jít se vyspat. Jsme oba tak unavení, že nám to stejně skoro nemyslí,“ řekl Melon unaveně.

„Ale já se zítra potřebuji vrátit domů. Tam se mé síly obnoví rychleji než tady. A také jsem tam ve větším klidu,“ ozvala se Eirlien.

„Půjdem s tebou,“ řekl Melon. „Tady stejně není téměř žádné vybavení. Ráno zajistím kouzlo, které nám umožní z knihovny přenášet svazky do mého domku. Když budeš něco potřebovat, pošleš mi vzkaz a já ti pošlu kopii požadované knihy.“

„To by šlo? I přes všechna ta zabezpečovací kouzla, která ji chrání?“ podivila se čarodějka.

„Jistě, vlastně, takové kouzlo je v nich zabudované, ale mohu ho používat jen já. Dříve tak mohl činit i zbytek rodiny, ale matka kouzlo změnila, aby se naši příbuzní ke knihám nedostali. Ne že by o ně měli zrovna velký zájem, ale matka si myslela, že to tak bude lepší.“

„V tom s ní souhlasím. Představ si, kdyby se tahle kniha dostala do nepovolaných rukou,“ pokývala hlavou.

„To by se nejspíš nestalo,“ mávl rukou a vykročil ke dveřím. „Na začátku knihy je napsáno, co všechno musíš splňovat, aby jsi se k ní dostala a mohla ji otevřít. Nikdo z mých příbuzných se tomu popisu ani zdaleka nepodobá. Navíc není ani v seznamu.“

Ve velkém sále se uložili ke spánku, když předtím vyrobili lůžko pro Eirlien z kožešin, které dráčci nerozcupovali. Melon ještě přikryl spící Miru, která zřejmě usnula dříve, než se stačila připravit na noc. Jako poslední ulehl čaroděj. Přikryl se až po bradu, spokojeně si oddechl a během chvilky spal jako když ho do vody hodí.

Den 8. - Vesnice

Druhý den po velké rvačce se vše zdálo být jako obvykle. Na návsi se konal každotýdenní trh, kde se dalo sehnat vše od vajec po dospělého býka. Kovář měl práce nad hlavu, protože k němu mířilo množství lidí z okolí. Někteří potřebovali opravit nářadí, jiní zbraně, ale většina chtěla vědět novinky o rvačce přímo od zdroje. Od starosty se totiž nikdo nic nedozvěděl. Již druhý den byla zalezlý doma jako jezevec v noře a venku se neukázal ani jeho syn. Jen pacholci se potulovali po tržišti, ale měli přísný zákaz se o čemkoli bavit.

Kovář se při práci ochotně vybavoval a stejně ochotně přikládal svůj názor na věc, aby získal větší podporu. Jeho synové sice nemohli pracovat stejně rychle jako před rvačkou, ale i tak mu vydatně pomáhali a od kovárny odcházeli lidé spokojení jak s prací, tak s vyprávěním.

Kovář do všech hučel, že draconián je prokletí a ne nemoc nebo zlovůle rodičů. Větší část posluchačů, hlavně ti, kteří se již s draconiánem setkali, mu dávali za pravdu.

„To je váš starosta pěkný zabeďnec, když rozhlašuje tohle,“ ozval se jeden mu z vedlejší vsi, kde se draconián objevil před osmi lety. „Měli jsme ve vsi kvůli tomu i mága. Dělal nějaké pokusy na draconiánovi, ale pomoci mu nedokázal. Nakonec ho odvedl sebou. Prý věděl o dalších draconiánech.“

„A jak jste objevení draconiána ve vsi zvládli?“ zajímala se kovářka.

„Celkem bez potíží,“ mávl rukou muž. „To víte, s rodinou to zamávalo. A nejen s ní. Ten chlapec byl již zasnouben a měl se za měsíc ženit. Byla to rána i pro jeho nevěstu. Navíc spolu již čekali dítě. Ale vesnice se chovala docela normálně. U nás se vůbec objevuje více draconiánů než v okolí. U vás je to jednou za třicet let, u nás jednou i dvakrát za deset. A přitom mají naše vesnice stejný počet obyvatel, takže by tomu tak být nemělo. Takže jsme zavolali mága a ten si ho nakonec odvedl.“

„A jeho milá?“ zajímala se kovářka dál.

„Ta? Zatím žije s rodiči. Narodil se jí pěkný zdravý syn, teď už je mu sedm. Avšak, i když jsme jako vesnice k draconiánům velice loajální, nikdo si ji nechce vzít za ženu. Ale s jejím synem si ostatní děti normálně hrají, jako by jeho otec byl stále člověkem a žil ve vsi.“

„Ale zřejmě ho pečlivěji sledujete, že ano?“ zeptal se kovář a ponořil opravenou motyku do vědra s vodou.

„Jistě, ale jen z dálky,“ souhlasil muž. „Všichni jsme zvědaví, jestli se promění jako jeho otec nebo zda zůstane člověkem.“

Do toho se ozval jeden starý muž, který se při chůzi opíral o hůl a na trhu prodával sušené byliny. Protože měl i druhy, které se v okolí vesnice nevyskytovaly, měl docela úspěšný den a zašel ke kováři na kus řeči. Cestou se k němu přidala bába kořenářka, aby od něj získala balíček s bylinkami, které si u něj objednala posledně.

„Dráždit draconiána a čaroděje, to není nejlepší nápad. Vesnice by na to mohla doplatit.“

„Snad to tak zlé nebude,“ řekl jeden z pastevců, který si ke kováři došel domluvit termín, kdy se u něj zastaví a oková mu koně.

„Co až Mira zjistí, že starosta a jeho syn spolu s dalšími, donutí odejít její rodinu ze vsi? Pokud vím, její rodiče pocházejí odtud. V okolních vesnicích nemají žádné známé.“

„Líbit se jí to nebude,“ zabručel kovář a vztekle praštil kladivem do žhavého kusu železa, až se jiskry rozlétly po celé kovárně. „Ale Mira byla vždy rozumná dívka. Jistě to pochopí a když už bude chtít někomu zatopit, bude starosta a jeho syn.“

„Miru osobně jsem neznal,“ řekl starý muž. „Ale vím, že draconiáni jsou silně rodinně založení. Pro draconiánku je její dítě cennější než život. A i když žijí velmi dlouho, nikdy nezapomenou na svou původní lidskou rodinu. Viděl jsem na vlastní oči, jak před lety jeden draconián hledal v mé vsi potomky své původní rodiny. Bylo mu přes dvě stě let! A za celou tu dlouhou dobu nezapomněl odkud vyšel a kdo byli jeho rodiče a sourozenci. Nakonec jsme ji spolu našli. Další draconián se již v jeho rodě nevyskytl, ale bohužel, ani rodina sama se k němu příliš nehlásila. Pamatuji si jen, že jedna z jeho vzdálených sestřenic se s ním tajně sešla v mé chýši a několik hodin si s ním povídala o tom, co všechno se doma stalo.“

Na ostatní to velice zapůsobilo, protože každý má občas potíže si zapamatovat datum narození dítěte či manželky o vzdálenějších a zřídka viděných příbuzných ani nemluvě. Pamatovat si tohle všechno po dvě staletí a přitom nikoho z rodiny ani koutkem oka nezahlednout, to je záviděníhodná vlastnost. A obdiv budila i představa, že se draconián vrátí domů, i když ze světa moc dobře ví, jak na něj lidé reagují.

„Takže podle tebe by Mira mohla dělat vesnici potíže?“ zeptal se švec, který si u kováře objednával podkůvky na podpatky.

„To ne,“ zavrtěl hlavou stařec. „Jen by se jí to mělo dát vědět dříve, než to sama zjistí. Zároveň byste jí tak mohli povyprávět, jak k tomu došlo a kdo za tím stál. Tím předejdete potížím a její hněv se hned od počátku zaměří na ty správné osoby.“

„Tak se někdo musí vypravit k Melonovi a všechno mu říct,“ rozhodl pastevec a hned se také nabídl, že k němu zajede. Na koni tam bude za zlomek doby než pěšky a ještě dnes před polednem by mohl přinést zprávy, jak pochodil. Ale kovář jeho nadšení ochladil.

„To by k ničemu nebylo. Potkal jsem je v lese, Melon vedl Miru k nějakému známému čaroději,“ maskoval úspěšně jeho cestu, „Vrátí se za pár dnů. Jedině můžete vyzkoušet, jestli už je doma, ale pokud se nemýlím, tak se vrátí až za den nebo dva.“

„V tom případě se tam budu každý den stavovat, až je potkám a vše jim vyřídím,“ pokrčil pastevec rameny. Nepatřil k lidem, kteří by se vyhýbali úkolu kvůli problémům.

„Stejně bych ale ráda věděla, kam se poděl starosta,“ ozvala po chvíli bába kořenářka a vyhlédla ven z kovárny směrem ke starostovu statku.

„Od včera ho nikdo neviděl,“ potvrdil kovář a také si dělal starosti, co za tím je.

„Přítom trh nikdy nevynechá, protože se může pořádně napařovat a dávat každému najevo svůj majetek,“ upozornil je nezištně nějaký kluk, který stál za dřevěnou přepážkou a fascinovaně sledoval kováře při práci. Ten už ho několik týdnů nechával přihlížet a minulý týden mu poprvé dovolil, aby se posadil přímo v kovárně a pomáhal synům s pomocnými pracemi. Tajně, aby to kluk nevěděl, se domluvil s jeho otcem, že pokud bude mít jeho syn zájem i před začátkem zimy, začal by ho učit. Na jaře se totiž jeho nejstarší sny chystal do světa na zkušenou a v kovárně by mu chyběl jeden pár rukou.

„Je jako páv,“ zabručela kovářka. „Ten taky hlasitě křičí a chlubí se barevným peřím.“

„Ale zajímavější je, že duchovní dnes také nevylezl. Kostel je sice otevřený, ale on tam není,“ ozvala bába kořenářka, která měla z domova na kostel dokonalý výhled.

„Ten také ne?“ zavrtěl hlavou kovář a odložil do vědra další hotovou podkovu. „To už je trochu divné.“

„Asi bych se měl cestou domů, stavit u poustevníka. Jestli i on nebude na svém místě, bude to ještě podivnější,“ ozval se dřevorubec, který měl příbytek v jeskyni nedaleko poustevníka. Vchod do ní řádně zabezpečil a jako bývalý voják a zručný tesař si vytvořil kolem příbytku takové opevnění, že se k němu za posledních pět let nedostala ani myš. On naopak docela často nacházel před jeskyní mrtvolky všech možných potvor, které v horách žily.

„Že by ti tři něco plánovali?“ zabručel kovář.

„Nebylo by to prvně, co by to zkoušeli,“ upozornila ho bába kořenářka. „Raději si na ně dáme pozor,“ a rozhlédla se po ostatních. „Ti s jejím návrhem souhlasili.“

Jak se pak postupně rozcházel, roznášeli úkol, sledovat duchovního, poustevníka a starostu, dál mezi ostatní, kteří je právě nemilovali. Vesnice se tak ještě více rozdělila na dva tábory.

Den 9. - Tvrz

Ráno se jako první probudila Eirlien. Bez velkého překvapení zjistila, že Mira leží těsně u Melona a hřeje se o něj. Tvrz byla skutečně dost chladná a pokud by zde nežilo alespoň základní služebnictvo nebo větší skupina lidí, byla velice nepohodlná. Nedivila se Melonovu rozhodnutí, vrátit se domů dříve, než původně zamýšlel.

Sešla proto o patro níž do koupelny a trochu se upravila. Ještě než byla úplně hotová, vešla za ní Mira a zívala na celé kolo. Kolem sebe měla omotanou přikrývku.

„Copak ti je?“ pohlédla na ni Eirlien.

„Je mi zima. Venku je tepleji než tady,“ zabručela a začala si rozčesávat vlasy.

„Melon se chce dnes vrátit domů,“ řekla Eirlien.

„To je dobře. V chalupě bude tepleji a je tam i mnohem příjemnější okolí,“ zabručela Mira.

„I tady je krásně, ale pravda je, že nejkrásněji je tu na počátku léta. Teď už je tu příliš chladno a nevlídno.“

„Je tu přílišně,“ opravila ji draconiánka a začala balit věci, které si přinesla. „U nás je v tuhle dobu ještě natolik teplo, že jsem mohla v lese chodit bosa, tedy, jako draconiánka, ale tady musím mít tvé sandály a přesto mne zebou nohy.“

„Vyrazíme hned po jídle,“ mrkla na ni Eirlien. „Po poledni budeme u mne doma, pokud půjdeme zkratkou.“

„To zní lákavě,“ usmála se Mira a zabalila poslední věc.

Ke snídani dojedli ryby od večere a Melon s Eirlien zabalili potřebné knihy. Bylo jich asi patnáct pro každého a Mira nabídla čarodějce, že jí je pomůže nést. Eirlien s tím souhlasila, protože domů to bylo pěkných pár mil.

Úplně na konec se čaroděj musel domluvit s dráčky, jak se představuje jejich další přítomnost ve své tvrzi. Kupodivu, se s nimi domluvil poměrně snadno. Dráček totiž rezolutně prohlásil, že Mira potřebuje ještě několik dnů vedení

při létání a proto půjdou s nimi. V čarodějově chalupě se pro ně jistě najde trocha místa a mláďata jsou již dost velká, aby jim podobná cesta nedělala potíže. Navíc, v okolí tvrze měli dospělí dráčci několik posledních dnů potíže sehnat dostatek potravy pro hladová dráčata a doufali, že v teplejším lese mimo území vlkodlaků budou mít více štěstí.

Melon byl za jejich rozhodnutí rád, protože nemusel vymýšlet komplikované zaklínadlo, ale jen obnovil původní. Navíc jej však pojistil proti poryvům magie, aby se již neopakovalo jeho zhroucení.

Z tvrze vyšli necelou hodinu po snídani a vydali se na zpáteční cestu. Šli celkem svižně, protože cesta vedla dolů, do údolí. Dráčata se držela blízko Míry a často se nechala kus cesty nést na jejich ramenou nebo na batohu s knihami. Staří dráčci jim zase poletovali nad hlavami a hlásili vše, co se nacházelo v jejich okolí. Čarodějové tak mohli šetřit magii, kterou by jinak museli vynaložit na činnost průzkumných zaklínadel.

Ale u odbočky na čarodějčinu zkratku došlo k menší rozepři mezi Melonem a Eirlien.

„S knihami přece nemůžeme jít tak křivolakou cestou a ještě šplhat po úzké skalní římse,“ argumentoval Melon.

„Zase tak velký problém to není. Už jsem tam jednou s podobným batohem šla,“ bránila svůj návrh čarodějka. Nakonec je udobřila Mira.

„Tak já odnesu dolů knihy a počkám u nich, aby se s nimi nic nestalo. Když slétnu dolů, tak se nikomu nic nestane a během letu budou knihy ve větším bezpečí, než jsou teď.“

Na to se nedalo nic namítnout a tak Melon ustoupil a souhlasil s použitím zkratky. Chápal Miriinu potřebu být opět v teple a nechtěl ji zbytečně trápit další nocí strávenou ve studených horách.

Cesta průsmykem, kde Eirlien bojovala s vlkodlaky, se obešla bez komplikací. Jejich těla již byla pryč. Ať si na nich pochutnalo cokoli, zmizela naprosto dokonale. Nad vodopádem si Mira vzala od obou batohy a slétla do lesa dole. Dráčci letěli s ní. Mláďata se od ní držela dál, kdežto staří dráčci létali co nejbližší kolem ní a pečlivě sledovali, jak se jí vede.

Draconiánka přistála na pevné zemi naprosto hladce, dokonce ani ramena ji nebolela, ačkoli nesla poměrně velký náklad, vzhledem ke své vlastní váze. Zavolala na čaroděje, že je v pořádku na zemi a že mohou slézat za ní.

Zatímco dospělí dráčci letěli zpět k římse, aby zajistili, že čaroděje nic nepřekvapí, mláďata se shlukla kolem Míry a dožadovala se hry. Draconiánka ochotně ulomila z blízkého keře dvě větve a začala jim dělat myšičky v porostu. Dráčata se zachovala podobně jako koťata.

Melon s Eirlien se k sobě nejdříve připoutali lanem, kdyby snad jednomu z nich uklouzla noha, a pak teprve se pod dohledem obou dráčků vydali na pomalý sestup po římse. Dráčci poletovali okolo a dávali pozor. Melon šel za Eirlien, aby viděl, kdyby se jí do zachytila sukně nebo se stalo něco jiného. Ale kromě několika drobných škobrtnutí, se dolů dostali bez větších komplikací. Měli výborný čas. Nebylo ještě ani poledne a bylo tak jisté, že Eirlien se domů dostane před polovinou odpoledne, možná i dříve, když je nic nepřekvapí.

„Musíme se domluvit, kam až s tebou půjdeme,“ řekl Melon Eirlien, když odpočívali u Miri.

„Až domů se mnou nemusíte,“ správně odhadla tok jeho myšlenek Eirlien. „Společnou cestu máme k masožravce, tam odbočíte vlevo ke svému domu a já projdu lesem ke své věži.“

„Máš dost magie na průchod lesa s masožravkou?“ zeptal Melon s obavou v hlase.

„Když jsem šla za vámi, tak jsem tu nechala takovou menší past. Jsem zvědavá, jak se vydařila. Podle výsledků tě možná požádám o pomoc. Tolik magie jsem ještě nenačerpala, abych kolem sebe vyvolala dostatečně spolehlivý štít,“ řekla čarodějka.

„A copak jsi tam provedla?“ zajímal se Melon.

„Uvidíš, nebudu předbíhat. Co kdyby se to nepovedlo a byla bych vám jen pro legraci,“ tajila čarodějka své kouzlo, ale celkem oprávněně. S masožravkou si mohl být člověk jist jen v jednom: že si nesmí být nikdy ničím jist.

K masožravce dorazili bez nejmenších komplikací. Tady je také nic nebezpečného čekat nemohlo. Jedině kdyby narazili na nějaké ozbrojence, ale ti jsou všude a musí se s nimi počítat.

Zastavili se na okraji lesa okupovaného masožravkou a pohlédli na zem pokrytou vysokou vrstvou mrtvých stonků.

„Co přesně jsi tu nechala za pastičku?“ zeptal se opatrně Melon a viditelně váhal se vstupem do lesního šera. Ani na kmenech stromů nebylo tolik stonků jako když tudy procházeli posledně.

„Vložila jsem do svého štítu takovou doplňující formulku, která způsobila, že jakmile se masožravka štítu třeba jen dotkla, vyvolala tak tlakovou vlnu, která prolétla lesem a trhala ji na kusy.“

„Jak je vidět, fungovalo to velice dobře,“ zabručel Melon a zvedl ze země příhodný klacek. Jím pak několikrát šťouchl do hromad stonků. Zprvu to nevyvolalo žádnou reakci, ale po chvíli se některé větší kusy začaly pohybovat a snažili se ovinout kolem dorážejícího předmětu.

Dráčata zprvu chtěla vlétnout mezi stromy a hrát si, ale varovný výkřik jejich rodičů je přesvědčil, aby to nedělala. Sice naprosto nechápala, proč je to nebezpečné, ale pokyn svých rodičů respektovala.

„Tvé kouzlo sice fungovalo dokonale, ale jak vidíš, některé kousky jsou ještě stále života schopné. Možná by nebylo špatné ho vylepšit kontrolou velikosti vytvořených kousků, aby nezůstaly žádné delší než řekněme jedna stopa,“ řekl Melon a opatrně sklepal masožravku z klacku.

Eirlien se rozpačitě rozhlédla kolem. Rostlina se evidentně snažila všemožně dostat k opuštěné věži, protože hromady zbytků byly všude kolem a tvořily tak něco jako val. Vzhledem k omezenému rozměru tlakových vln tvořených jejím kouzlem to znamenalo, že rostlina zkoušela každé myslitelné místo ve štítu.

„Ráda bych věděla, kolik z ní vlastně zůstalo v celku,“ řekla pak a začala kouzlit, ale Melon ji chytil za ruku.

„Být sebou, nechal bych si co nejvíce magie pro cestu skrze les a teprve doma bych se staral o to ostatní.“

„Možná máš pravdu,“ připustila neochotně a spustila ruce zpět k tělu. „Ale co když se cestou dostanu k nepoškozené části?“

„Je přece den a svítí slunce,“ mávl Melon rukou.

„Ale podle toho, co tu vidím, je masožravka zoufalá. Muselo jí přece již po druhé ráně dojít, že to bude stejné na všech místech, ale ona to zkoušela stále dál,“ namítla Eirlien s obavou v hlase a Melon se nad tím musel vážně zamyslet. Skutečně se zdálo, že se Eirlien podařilo dostat rostlinu do takového stavu, kdy je ochotná pro kus potravy obětovat cokoli.

„Vypravím tě kouzlem, které tě ochrání a tak si budeš moci ponechat svou magii pro případy nejvyšší nouze. A počkáme zde, dokud nám nedáš vědět, že jsi v pořádku prošla,“ navrhl.

Eirlien se podívala do lesa a pak zpět na Melona. „A nemohl bys ještě předtím prohnat lesem tlakovou vlnu, aby mi trochu zametla cestu? Budu tak doma mnohem dříve a nebudu vás tolik zdržovat, ani tolik riskovat.“

Melon v duchu zkontroloval své magické rezervy a došel k názoru, že i když bylo několik posledních dnů náročných na používání magie, ještě stále jí má dost, aby pomohl Eirlien a bezpečně dorazil až do svého příbytku. Proto se o chvíli později prohnalo lesem kombinované kouzlo, které jednak vyčistilo cestu od všech částí masožravky a jednak vytvořilo bezpečný tunel, jehož stěny se mihotavě chvěly ve vzduchu. I když zdály být stejně slabé jako pavučina, bylo v nich dost síly na to, aby zastavily rozzuřeného býka.

Eirlien se se všemi rozloučila, vzala si věci a vešla do tunelu. Neušla ani padesát kroků a hned všichni viděli, jak se po zemi a kmenech stromů sunou stonky směrem k čarodějce. Na některé z nich dopadl náhodný paprsek světla, když vítr pohnul korunami stromů a ihned je tak usmrtil. Další vyčerpaly své zásoby sil ještě před tunelem a buď znehyněly na zemi nebo se svezly z kmene dolů. Jak však Eirlien postupovala hlouběji do šera, měla masožravka stále více sil a brzy začala dorážet na tunel.

Kráčející čarodějka tak viděla, jak i několik kroků před ní je tunel prohýbán tlakem rostliny. Některé kusy na tunel přímo padaly ze svých původních míst ve větvích stromů a snažily se jím proniknout. Kouzlo jim vzdorovalo, ale za cenu, že se tunel pomalu zmenšoval a tak posiloval své stěny.

Melon to ze svého místa také viděl a proto poslal tunelu nové instrukce. Části, kterými již čarodějka prošla se hroutily a ušetřená magie se přelévávala do úseků, kterými bude muset teprve projít. Tím se zmenšování tunelu zřetelně zpomalilo, ale Eirlien se raději dala do běhu. A nakonec jí to vyšlo jen tak tak. Když probíhala posledními yardy tunelu, musela běžet v předklonu.

Nakonec se tunel uzavřel a od štítu vylétla tlaková vlna. Tu vyvolaly poslední kusy rostliny, které se s uzavírajícím tunelem dostaly do kontaktu se štítem. Vlna prolétla celou cestu, kterou Eirlien prošla, roztrhala rostlinu na kusy. Melon s Mirou a dráčky se museli včas ukrýt za příhodné stromy, aby je vlna neodhodila do keřů.

„Vypadá to nadějně,“ řekl pak Melon.

„Tahle vlna je její dílo?“ zeptala se Mira zpoza svého stromu a opatrně vyhlédla.

„Vypadá to tak,“ přikývl Melon a brzo se mu dostalo potvrzení v podobně průsvitné kuličky, která mu prolétla nad hlavou. „Tak je to jisté, Eirlien je v pořádku doma a my můžeme pokračovat.“

Vyšel zpět na cestu, nadhodil si batoh s knihami na ramenou, aby ho trochu přesunul a ulevil tak unaveným zádům a vykročil dál. Mira šla vedle něj, nyní již nalahko. Pouze si cestou našla bytelný klacek, který jí sloužil jako opora, když nesla čarodějčiny knihy a nyní se jí zdálo, že by mohl s několika úpravami sloužit jako docela obstojná zbraň.

„Myslíš, že budeme doma ještě před setměním?“ zeptala se po chvílce.

Melon chvíli v duchu počítal. „Když šlápneme do kroku, tak bychom i mohli, proč se ptáš?“

„Protože jsme od rána nejedli a já mám docela hlad,“ povzddechla si a omluvně se usmála. „Nikdy jsem toho tolik nesnědla jako teď. Omlouvám se.“

„Nic se neděje, měl jsem s tím počítat, že máme vzít něco na cestu, ale kolem tvrze bylo nečekaně málo zvěře. Snad na nějakou narazíme cestou domů.“

Právě obcházeli obloukem Miriinu vesnici, když před sebou zaslechli šramot a dupání. Mira okamžitě odložila klacek a tiše vytáhla meč. Nastražené uši pátraly po každém dalším zvuku a rychle zaměřily místo, odkud vycházejí. A slabý vánek protahující mezi stromy donesl k jejím citlivým nozdrám známý pach.

„Kanec,“ špitla tiše a vyrazila vpřed rychlostí blesku. Melon ani nestihl něco říct a už se z křoví ozvalo vyděšené kančí zakvičení a vítězný dračí řev.

Melon odložil knihy na zem a také tasil meč pro případ, že by se jí útok nepovedl a kanec mu vyběhl pod nohy. V duchu si říkal, že by příště nemusela dělat takový hluk a už vůbec ne typicky dračí, protože tak každému hned dojde, že je to ona. Dračí se zde neukázali již hodně dlouho a draconiánka je tu jen jediná.

Mira ovšem zvládla lov na jedničku. Po několika minutách se objevila s vítězoslavným výrazem ve tváři a táhla za sebou mrtvého kance.

„A máme večeři, snídani i oběd na několik dní,“ libovala si.

Melon ohodnotil její lovecký styl a usoudil, že se výrazně zlepšuje. Skolila kance jedinou ranou mečem. To by se nepovedlo většině lidských lovců. Kanec je zvíře nebezpečné a odolné. K jeho lovu se používají smečky loveckých psů a lučištníci. Pustit se s ním do křížku zblízka se považovalo za zbytečný risk, ovšem, když někdo zabil kance vlastníma rukama v osobním souboji, byl považován za nejodvážnějšího z odvážných. Takových však bylo jen pomálu. Ve většině případů to skončilo buď rychlým úprkem nebo vážnými zraněními na straně lovce.

„Domů je to ještě několik mil, jak ho tam dopravíme?“ zeptal se Melon a Mira si hned věděla rady. Mečem uťala z blízkého keře tři silnější větve a pomocí lana a několika minut práce s dýkou a mečem vyrobila obstojný smyk, na který kance naložila a upevnila lanem.

„Pokud jde o jídlo, tak se ochotně obětuji,“ a prostrčila pravou ruku do smyčky lana. Sice pak musela mít křídlo hodně napřímené a překázelo jí tak v průchodu pod nižšími větvemi, ale táhla smyk bez větších potíží stejnou rychlostí, jako by šla bez něj.

Melon se za Mirou spokojeně usmíval. Dokázala už lovit i bojovat. Učila se velice rychle a zabere to jen několik dnů, než zvládne základy všeho, co takový draconián pro život potřebuje. Pak už se bude jen zdokonalovat a bude zcela samostatná.

Bez delších debat dorazili až na půl cesty mezi vesnicí a melonovým domkem, když se Mira prudce zastavila a začala větřit. Melon odložil knihy a položil ruku na jílec meče.

„Co se děje?“ zeptal se tiše a rozhlížel se okolo. Bez svého výstražného kouzla byl stejně zranitelný jako ostatní lidé a dráčci se neukázali již přes hodinu. Mláďata dostala hlad a staří je odvedli na lov. Melon jim popsal cestu ke svému domku a nepochyboval, že ji najdou. Nyní s kouzlem váhal. Zabralo by několik vteřin, kdy by se nemohl soustředit na okolí.

„Kůň a jeden jezdec. Cítím ještě další koně a dobytek, ale zdá se, že to je z toho jezdce,“ odvětila Mira a sklonila se k zemi. Brzy našla stopy koňských kopyt. Směřovaly k melonovu domu.

„Máš kolem domu nějaké ochranné kouzlo?“ zeptala se a ohlédla se přes rameno na čaroděje. Ten stopy ještě neviděl, proto hned nechápal, proč se na to ptá. Když viděl, na co Mira ukazuje drápem, zamračil se.

„Jen takové střední. Slabšího kouzelníka zastaví, ale delšímu cílenému snažení neodolá.“

„Cítíš tady nějakou magii?“

„Blázníš? Z čaroděje magii nevyčítíš, leda by kolem sebe rozprostřel zaklínadlo. A i pak cítíš magii zaklínadla a ne čaroděje. A ze stop nevyčítíš vůbec nic, pokud je nezanechala nějaká hrozná potvora skládající se pouze z čisté magie.“

„Takže to musíme prozkoumat,“ rozhodla draconiánka a opět začala táhnout smyk dál k domu.

„Jenže takhle děláme hrozný hluk,“ upozornil ji Melon, když zvedal svoje knihy.

„A co si bude myslet případný útočník, čekající zde na čaroděje, když uslyší, jak se lesem pohybuje něco velkého a těžkého?“ ozvala se Mira.

„Možná na tom něco bude,“ zamračil se Melon. „S takovým hlukem vypadáme spíš jako kupci jedoucí z trhu.“

„Tak vidíš, třeba nám to vyjde,“ mrkla na něj a dál šlapala mezi stromy.

Mira měla svým způsobem pravdu. K vesnici se v době trhu stáhla jedna tlupa zlodějů, aby tu zkusila štěstí. Včera, v den konání trhu, ho mnoho neměli, a tak doufali, že si to vynahradí dnes na některém opozdílci.

Vedl je mladík, který musel ze své vesnice utéci před rozruženými sousedy, když se provalilo, že ukradl z kostela zlatou relikvii. Zlato mu sebrali a mladík si zachránil život útekem do lesů, kde narazil na zlodějskou tlupu. Díky svým znalostem a plánovacím schopnostem se rychle stal jejich velitelem. Přesunout se k miriině vesnici byl jeho nápad.

Tlupa se usadila u obchodní cesty vedoucí od vesnice na sever. Mira s Melonem ji museli přejít, aby se dostali na pěšinu vedoucí k jejich domu. Tak se dostali na doslech zlodějů. Ti si přesně podle draconiánčiny představy vyložili blížící se zvuky jako formana, který špatně odbočil a nyní se vrací na obvyklou cestu.

Právě když Mira vkročila na cestu, vyskočil z poza blízké skály první ozbrojenec s nataženou kuší. Ale pohled na draconiánku ho tak překvapil, že se na několik chvil zarazil. To Míře stačilo, aby tasila meč a kuší mu přerazila. To již ale první překvapení opadlo a na cestě se objevil zbytek tlupy. Dohromady jich bylo osm a hnali se na draconiánku.

Mira si spokojeně odfoukla a ocasem proti nim poslala slušnou větev ležící vedle ní na zemi. To donutilo část útočníků prudce se skrčit a hlavně zpomalit. Ti co dorazili k Míře před nimi toho rychle litovali, protože jim prudkou ranou meče srazila zbraně stranou a vzápětí se vzduchem mihla její levice s roztaženými drápy. Ozvalo trhání oděvu a bolestivé výkřiky. Dva muži náhle měli roztržené oděvy a hluboké rány na hrudi.

Mira se rychle obrátila a ocasem jim a ještě jednomu nově přichozímu podrazila nohy. Její meč pak zastavil zákeřnou ránu mladého velitele, kterou jí chtěl utít levé křídlo. Místo toho jej zabrněly obě ruce, když svým mečem narazil na její letící v opačném směru. Rána byla natolik silná, že mu ruce vylétly nad hlavu a vzápětí dostal miriinou pěsti přímo do zubů a odlétl o dva kroky zpět.

To se již křovím prodral i Melon s taseným mečem a vpadl tak útočnickům do zad. Dva, kteří právě zamýšleli zaútočit na Miru z boku, se museli obrátit k němu a tak Mira mohla odrazit útok z druhé strany a ranou pěstí poslat k zemi dalšího zloděje.

Melon sice neměl ani zdaleka takovou sílu jako Mira, ale mrštnosti měl dost. Bez větších obtíží odrazil rány obou mužů a poměrně snadno je dostal do situace, kdy se museli oba najednou odkrýt. Čepel čarodějova meče se mihla vzduchem ve výši jejich pasů a neminula.

Přeskočil ležící těla a ranou jílece srazil k zemi muže, který právě zamířil na Miru nabitou kuší. Muž však po ráně škulbl prsty a zmáčkl spoušť. Šipka vylétla a bylo velké štěstí, že se právě v tu chvíli musela Mira sehnout, aby se vyhnula ráně směřující na její hlavu. Střela proletěla neškodně vzduchem a zmizela někde mezi stromy.

Nyní zbývali jen tři nezranění a dva s hlubokými ranami na hrudi. Ti však nemohli Miru ohrozit. Bolest při každé pohybu rukou byla příliš velká. Nyní stála pětice mezi Mirou a Melonem a dva se vrhli na čaroděje. Melon však již měl dost času na drobné kouzlo a máchl rukou s rozevřenou dlaní proti jednomu z nich.

Magie ho zasáhla do břicha a vymrštila mezi stromy. Narazil do kmene jednoho z nich a po ráně do hlavy omdlel. Druhý však pokračoval v útoku a donutil Melona ke krátkému ústupu. Ten však po několika krocích získal zpět iniciativu a přešel do útoku, kterým tlačil nepřítele k draconiánce.

Té to neušlo a když byl Melon s útočником dost blízko, odrazila meč svého soupeře a obrátila se na patě kolem dokola. Její meč hladce oddělil hlavu melonova soupeře od těla a ocasem navíc zasáhla svého protivníka do kolena tak, že na moment ztratil rovnováhu a musel si ke znovunabytí rovnováhy pomoci rukama. Tím se ke své smůle zcela odkryl a když konečně získal zpět ztracenou jistotu, zahlédl jen ze strany rychle se blížící čepel.

Tím boj skončil. Kromě bezvědomých a mrtvých na zemi zůstali stát jen ti s ranami na hrudi a ti se ve vteřině ztratili mezi keři.

„To bych ráda věděla, kde se tady ti neřádi vzali,“ odfoukla si Mira a přešla ze šermířského postoje do normálního. Pak zaslechla blízké sténání a zjistila, že se ze země zvedá mladík, který jí chtěl utít křídlo. Než se stihl úplně postavit, srazila ho nohou k zemi a šlápla mu na krk. Drápy se zastavily přesně na kůži. Mladík jen vytřeštil oči a chytil oběma rukama její nohu za lýtko.

„Milost!“ vykřikl.

„Ale?“ podivila se Mira. „Co tak najednou? Ty jsi se mnou přece žádnou milost mít nechtěl.“

„To byl omyl!“

„To říkají všichni zloději, když je chytí při činu,“ odsekla Mira a jemně přitlačila na nohu.

„Mysleli jsme, že se blíží kupec!“ vykřikl zoufale a snažil se její nohu nadzvednout. Mira sice nebyla těžká, ani nemohla, pokud nechtěla přijít o schopnost létat, ale stejně se mu to nepovedlo.

„A co byste udělali s ním?“ zamračila se draconiánka, která mu nevěřila ani slovo a v očích jí zle blýsklo.

„Okradli bychom ho! Jen okradli!“ snažil se jí přesvědčit, ale marně. Mira již ve vsi zažila několik útoků organizovaných tlup zlodějů a proto s nimi neměla slitování. Pomáhala svému otci a bratru s obranou a nožem již dva takové zloděje zabila, i když ze zálohy a ne v přímém boji. Jako dívka si také přímý boj s ozbrojeným zlodějem dovolit nemohla.

„Podle mne lžeš a s takovými já dělám krátký proces,“ zavřela zle Mira. Přes dračí vrčení jí nebylo téměř rozumět a muž se rozklepal strachy. Pak si všiml nedaleko ležícího meče, který mu vypadl z ruky. Pustil pravou rukou Miriinu nohu a hmátl po meči.

Mira se odvrátila od bezduchého těla a vztek v ní přímo vřel. Jeden z omráčených v její blízkosti se neprozřetelně pohnul a vzápětí byl opět uspán ranou jejího ocasu.

„Jak já tyhle lidi nenávidím!“ prskala vztekle a snažila se uklidnit.

„Koukám, jak to s tebou mává,“ přikývl Melon opírající se o meč zabodnutý do země.

Mira musela několik minut přecházet sem a tam, aby se vrátila do původní nálady a nakonec se zastavila před Melonem, který ještě stále stál u zabodnutého meče a sledoval ji jako nějaký vzácný úkaz.

„Neřádila jsem moc?“ zeptala se.

„Jak?“ naklonil hlavu ke straně.

„Jestli jsem nebyla příliš násilnická nebo tak,“ upřesnila Mira.

„Vůbec ne, bojovala jsi jako prvotřídní voják. Možná některé seky a kryty by mohly být provedeny rychleji a s větší elegancí, ale vzhledem k tvému dosavadnímu výcviku jsi to zvládla na jedničku.“

„Takže jsem vycvičená?“

„To vůbec ne!“ zavrtěl Melon rezolutně hlavou. „Takový výcvik zabere řadu měsíců. Umíš základy a zvládla jsi je velmi dobře. Něco jsi navíc uměla již z domova. Tihle zloději, to byla snadná práce. Šerm se učili stejně jako ty, doma na dvorku, jako obranu před bandami zlodějů a loupežníků a podle toho také bojují. Ale proti skřetovi nebo cvičenému válečníkovi bys neobstála. A obávám se, že bez magie ani já.“

„Takže mne budeš učit dál?“

„Jistě a navíc se pokusím pro tebe najít nějakého lepšího učitele.“

„Lepšího?“

„Ano, kovář mě přivedl na myšlenku, že bychom mohli zkusit štěstí u starého paladina, který žije asi pět mil na západ od mého domu. S lidmi se téměř nestýká, tráví celé dny cvičením v boji a četbou svatých knih.“

„To myslíš toho starého vojáka, co se tak jednou do roka objeví ve vsi?“ podivila se Mira. „To je paladin?“

„Jistě, ale málokdo to ví. Nechodí oblečený do jejich klasického oděvu. Chce mít klid. Kdyby se objevil ve vsi v paladinském stejnokroji, ihned by musel čelit hromadě nabídek, aby se ujal obrany vesnice. Když ho přesvědčíme, aby obětoval trochu svého času na několik lekcí pro tebe, uděláš veliký pokrok.“

„Ale paladin jako boží bojovník bude jen těžko učit někoho jako jsem já. Většina náboženství postavila draconiány na stranu zla. Nejspíš mne hned napadne.“

„Nejdříve si s ním promluvíme. Trochu se známe a snad si to dá vysvětlit. Pokud vím, musel k nám do hor odejít kvůli nějakým neshodám se svou církví. Nevím sice o co šlo, ale když se nepohodl jednou, třeba mu nebude tak za těžko, porušit ještě jedno nařízení.“

„To jsem na to zvědavá,“ zabručela pochybovačně Mira. „Nevyrazíme na další cestu? Po tom boji mám ještě větší hlad.“

„Jdem,“ usmál se Melon a hodil si na záda batoh s knihami.

K domu dorazili bez dalších vyrušení či překvapení. Jen stále sledovali koňské stopy, které vedly stejným směrem. U domu zjistili, že jezdec zde sesedl a došel až ke dveřím. Podle stop se však zase vrátil, nasedl a pokračoval dál stejným směrem. Melon nad tím jen pokrčil rameny a odjistil kouzlo chránící dům.

Hned po vstupu Mira zamířila ke krbu a zatopila v něm.

„Copak ti je stále zima?“ ozval se Melon, který se pod nákladem knih a po stoupáním do svahu pořádně zapotil.

„To ne,“ zavrtěla hlavou Mira. „Oproti tvé tvrzi je tu jako v parném létě, ale na něčem přece musím toho kance upéci.“

„Pokud počkáš, než uložím knihy do polic, tak ti pomohu,“ řekl Melon a složil batoh na stůl. Mira ovšem měla takový hlad, že na něj nečekala a začala venku vyvrhovat kance sama. Protože musela ve vsi pomáhat při porcováním ulovené zvěře, šlo jí to rychle a než se Melon objevil ve dveřích, byl kanec vyvržený a draconiánka odkládala do připravené nádoby požitelné orgány. Melona k porcování odmítla pustit s tím, že je čaroděj a měl by se starat o kouzla. Melon si tak alespoň vzal rýč a druhou nádobu se zbytky a odešel je zakopat do lesa.

Když se vrátil, byl už kanec rozpůlený a draconiánka upravovala jednu kýtu, aby ji mohla dát péci. Melon tedy přešel ke zdi vedle krbu a zatlačil na ni. Ve zdi se ozvalo tiché cvaknutí a pak se v polovině otočila a objevily se tak dva otvory vedoucí do nitra skály, ke které melonův dům přiléhá.

„Co to je?“ zajímala se překvapená Mira a nahlédla dovnitř.

„Taková komora. Matka tam dávala různé ingredience k výrobě kouzel. Já to používám ke stejnému účelu, ale hlavně pro ukládání masa. Je tam totiž stále chladno a nedostanou se tam žádné škůdci.“

„To je výborný nápad,“ přikývla a ukázala prstem na zbytek kance ležícího na stole.

„Můžeš ho tam donést? Já se zatím postarám o tu kýtu, aby byla co nejdříve hotová.“ Melon se tedy chopil poloviny kance a odnesl ho do skalní dutiny. Zavěsil zvěřinu na připravené háky a opět za sebou zavřel. Mira se činila u krbu. Kýta byla dovedně nabodnuta na rožeň a Mira se starala, aby se maso jak se patří propeklo. V misce měla připravenou marinádu, kterou kýtu potírala a vzduchem se brzo začala linout libá vůně. Ta způsobila, že Míře začalo hlasitě kručet v břiše.

„To je hlad, to je hrozný,“ povzdechla si Mira a pohladila si kručící žaludek. Zároveň se omluvně usmála na Melona.

„To jsem nevěděl, že jsou draconiánky tak hladové,“ usmál se. „Když jsem byl na jihu, tak mi nepřišlo, že by draconiáni jedli výrazně více než lidé, ale je pravda, že draconiáni za války létali jen zřídka, kdežto ty létáš hodně.“

„Myslíš, že je to tím?“

„Docela jistě. Létání je velice náročné. V tomhle se draconiáni i draci shodují. Když chceš létat, musíš hodně a pravidelně jíst. Bohužel, nemůžeš se nacpat k prasknutí a hned odletět. Byla bys pak moc těžká. Musíš jíst méně, ale o to častěji.“

„Takže bych měla létání omezit?“

„Nemyslím,“ zavrtěl Melon hlavou. „Musíš se naučit létat a to ti ještě nějaký čas potrvá. Pak budeš moci létání omezit na přijatelnou úroveň. Mluvil jsem dráčkem. Říkal, že za měsíc budeš umět všechno tak jako on. To není tak dlouhá doba, abys tu zlikvidovala všechna zvířata v okolí. Nedělej si s tím hlavu.“

„Tak to jsem ráda,“ usmála se uvolněně Mira.

Po jídle, které dělila Mira podle síly hladu, se oba uložili k odpočinku. Venku ještě stále svítilo slunce a Mira si vynesla na práh dvě kožešiny a natáhla se na ně. Poměrně rychle se však schoulila do klubka a přikryla se křídlem. Únava si žádala své a draconiánka rychle usnula.

Když slunce ještě o trochu sestoupilo, objevil se dráček s rodinou. Dráčata nezbedně poletovala kolem rodičů a pokřikovala na sebe. Rodiče se naopak velice zajímali o stavení dole a začali klesat až po té, co poznali Miru. Melon je zaslechl otevřeným oknem a vyšel na práh, aby je přivítal.

Drácci přistáli a dráčata se ihned pustila do průzkumu. Proběhla kolem čarodějových nohou a zmizela v domě. Melon se usmál a podíval se na staré dráčky.

„Tak vás tu vítám. Jen doufám, že mi z domu neuděláte stejnou kůlničku na dříví jako z podkroví tvrže.“

Dráček něco zahudral a Melon se musel začít smát. „Nic ti nevyčítám, ale musíš uznat, že jste rozcupovali, co se dalo. Tady k ničemu podobnému dojít nesmí.“

Dráček opět něco zadrmlol a prošel kolem Melona ke spící Miře. Její únava byla tak velká, že ji neprobudil ani Melonův hlas, ani hašteření drácat, které přimělo Melona obrátit se a zkontrolovat jejich činnost. Přesně jak se obával, dráčata právě dorážela na kožešinu přehozenou přes křeslo.

Čaroděj se podíval na jejich matku a tak se rychle dala do krocení potomků. Během několika vteřin se dráčata rozprchla po domě, aby si našla jinou zábavu a matka poletovala od jednoho k druhému a snažila se krotit. Melon jí nakonec pomohl tím, že vytvořil tři chlupaté koule, které se rychle kutálely po podlaze. Dráčata se na ně okamžitě vrhla a začala je stíhat. Koule však řídilo kouzlo tak, aby se vždy o chloupek dokázaly drácatům vyhnout. To mlád'ata tak rozpálilo, že lítala po podlaze jako šílená a několikrát se dokonce srazila. Jejich matka se usadila na opěradle křesla a sledovala vše z bezpečí výšky.

Dráčí táta si Miru pečlivě prohlížel a nakonec se obrátil k Melonovi a něco tiše zabroukal.

„Je jen unavená z létání a také jsme cestou sem museli bojovat. Až se prospí, bude jí zase dobře,“ odpověděl Melon.

Dráček si Miru ještě jednou prohlédl a pak se vydal za dráčaty. Celkem snadno se s čarodějem dohodl, kde budou přebývat. V přízemí jim Melon připravil hnízdo hned vedle krbu a v podkroví zase vedle komína. Nechtěl nic rozhodnout bez draconiánčina souhlasu. Ale v duchu si byl jist, že bude souhlasit s tím, aby drácci bydleli také u ní nahoře.

Mira prospala celý zbytek odpoledne na zápraží a Melon ji nakonec musel vzbudit, aby si odešla lehnout do postele. Probudit ji nebylo snadné a povedlo se mu to až když se zapojila i dráčata, která jeho snažení považovala za nějakou hru a společně skočila na spící draconiánku. Jejich drápky dokázala ve vteřině víc, než Melonovo snažení za posledních pět minut. Mira se okamžitě probudila a doprovodila to varovným zavrčením, po kterém dráčata střelhbitě vzlétla a zmizela ve větvích blízkých stromů.

„Promiň jim to,“ omlouval se Melon. „Jen jsme tě chtěli probudit, abys tu nespala celou noc. Nahoře jsem ti již připravil postel.“

Mira ještě několikrát ospale zamžourala a pak se beze slova zvedla na nohy a vešla do domu. Ale ve dveřích se zase zastavila a opřela se o jejich rám. Několikrát zakroutila hlavou a Melon ji hned objal kolem ramen, aby jí pomohl držet rovnováhu, kdyby si nebyla moc jistá. Mira to ovšem odmítla a sama došla do podkroví, kde se svalila na postel, přikryla se a v momentně opět spala.

Den 10. - Vesnice

Den po trhu se dění ve vesnici vrátilo do starých kolejí. Kovář měl proto trochu volno a krátil si čas tím, že ze své dílny pozoroval dění na návsi a občas hodil okem po starostově statku. Jeho nejmladší syn si totiž brzo ráno všiml, že k němu kdosi přijel. Bylo však příliš šero, aby ho dokázal poznat. Kovář tedy postupně varoval všechny spoléčníky, aby měli oči na stopkách a nic jim neuniklo. Zatím se však nedělo naprosto nic neobvyklého. Pacholci vyhnali starostův dobytek na pastvu, ale do vsi nešel nikdo.

Až kolem poledního, kdy byl na návsi největší klid, se otevřela brána starostova statku a z ní vyjel svižným krokem černý kůň s jezdcem ve zbroji na hřbetě. Muž pobídl koně, rychle projel vesnicí a zmizel jižním směrem. Kovář na něj měl dokonalý výhled a jen nevrle zabručel. Obrátil se zpět do kovárny a zachytil pohledy své rodiny.

„To byl člen městské posádky, že ano,“ zeptala se kovářka.

„Zdá se,“ zabručel kovář. „Náš milý starosta zřejmě neztrácel čas. Musel poslat zprávu posádce ještě tu noc po rvačce, jinak by to sem tak rychle nestihl.“

„Co myslíš, že mají v plánu? Přece sem nechtějí poslat armádu?“ zeptal se jeden ze synů.

„To netuším. Starosta zřejmě vyzradil Miriinu proměnu a tenhle jezdec to měl ověřit,“ zabručel kovář a hrabal se ve skříni.

„Ale vždyť s nikým nemluvil? A starostovo svědectví by jim přece nemělo stačit,“ ozval se nejstarší syn a vytáhl z ohně díl ozdobného kování na nová vrata pro sedláka z vedlejší vsi.

„Mira s Melonem u něho byli a jistě se na zemi našly její otisky. To je nejlepší důkaz, jaký mohl vojákům poskytnout,“ zabručel kovář.

„A co máš vlastně v plánu ty?“ zeptala se kovářka, když kovář nepřestával prohledávat skříň.

„Chci je varovat, ale nemohu najít papír a tužku,“ odvětil.

„Kdybys občas poslouchal, co ti říkám,“ povzddechla si kovářka, „tak bys věděl, že jsem je při posledním úklidu přenesla do domu, protože tady se hned zašpinily. Kolik listů potřebuješ?“

„Stačí jeden,“ zabručel kovář a zavřel skříň. Pravda byla, že když kovářka mluvila o úklidu, poslouchal sotva na půl ucha. Přesl do kuchyně a sedl si ke stolu. Kovářka před něj položila čistý list papíru a tužku. Inkoust byl příliš drahý, než aby si jej mohli dovolit.

Kovář napsal krátké psaní a pak jej opatrně složil. Nakonec si zavolal nejmladšího syna a podal mu dopis se slovy: „Půjdeš k Melonovi a všechno mu pěkně povíš. Jak o tom vojákovi dnes, tak o odchodu Miriiny rodiny. A kdyby se někdo ptal, jdeš ke starému vojákovi v lesích s mými pozdravy a listem, kde mu sepisují odhad nákladů na opravu zbroje, kterou si u mne objednal při své minulé návštěvě.“

„Proč posíláš právě jeho?“ ozvala se nesouhlasně kovářka. „Je ještě moc malý na podobné věci.“ „Neboj mámi,“ usmál se sebevědomě syn a narovnal se. „Vždyť je mi skoro patnáct.“ A než mohla něco namítnout, vyběhl ze dveří.

Proběhl vesnicí a vydal se do lesa. Dopis nesl tak, aby jej bylo snadno vidět. Jeho odchod neunikl Ardiho pozornosti. Rychle si nechal osedlat koně a vyrazil k lesu, ale přes pastviny, aby nevyvolal ve vsi nežádoucí pozornost. Sotva zmizel pod prvními stromy, obrátil koně a po okraji lesa objel vesnici, až se dostal na pěšinu vedoucí k Melonovu domu. Zatočil na ní a kovářova syna dostihl během několika vteřin. Zahradil mu svým koněm cestu a udeřil na něho.

„Kam se tak ženeš?“

„Co je ti po tom?“ odsekl nejmladší kovář a opovržlivě si Ardiho přeměřil.

„Jako starostův syn to mám právo vědět.“

„Jako starostův syn si můžeš leda trhnout nohou,“ zněla odpověď a než se Ardi zmohl na pádnou odpověď, oběhl ho kovář mezi stromy a mířil hlouběji do lesa. Ardi musel koně obrátit a ostře pobídnout, aby ho dohnal a znovu zastavil dříve, než se dostane mezi křoviska, kterými cesta vedla.

„Chci vědět, kam jdeš a co tam budeš dělat a dozvíš se to třeba i silou.“

„Jen pokud chceš, aby tě můj táta stáhl z kůže. Buď si jist, že čeká na první záminku, aby tě mohl rozmáznout jako mouchu,“ usklíbl se sebevědomě kovářův syn. Mohl si to dovolit. Při zmínce o kovářově hrozbě Ardi znatelně pobledl a navíc, i když bylo nejmladšímu kováři jen patnáct, byl silnější a v boji zkušenější než Ardi.

„Ale abys neřekl, že chci dělat zle, povím ti kam jdu a proč,“ řekl pak a vytáhl z kapsy složený list.

„Starý voják si od otce nechal udělat cenovou nabídku, kolik by stála oprava jeho zbroje. Nemůže se totiž rozhodnout, zda opravovat starou či koupit si novou. A já mu ji nesu. Ještě nějaké dotazy?“

„Chci ten list vidět,“ natáhl Ardi ruku, ale kovář zavrtěl hlavou.

„To je obchodní tajemství,“ odpověděl kovář rychle a schoval papír za záda. „Kdyby tebe otec poslal k někomu s podobným listem, také bys ho dobrovolně neukázal.“

Ardi něco zavrčel, protože to byla pravda. S tím se nedalo nic dělat. Buď odjede a nebo se o ten papír budou muset poprat. Vtom se z lesa vynořili další tři starostovi pacholci. Dělalí v lese dřevo a po hlase poznali syna svého pána a proto se vydali po sluchu, aby se ujistili, že je v pořádku. Celkem rychle se zorientovali a snadno kováře znehybnili. Jeden z nich mu pak vykroutil z ruky psaní a podal je Ardimu.

Ten je nedočkavě otevřel, ale pak je zase zklamaně vrátil.

„Je to opravdu jen cenová nabídka. Pusťte ho, může jít.“ Pacholci mladého kováře pustili a ten vytrhl Ardimu list z ruky.

„O tomhle si ještě promluvíme,“ zasyčel. Ardi si dovolil pohrdavý úšklebek, ale jen krátký, protože si pamatoval, jakou ránu dostal právě od tohoto mladíka v hospodě a ještě dnes ji pořádně cítil. Kovářův syn se dal do klusu a brzy zmizel mezi stromy.

„Co máme dělat?“ ozval se jeden z pacholků.

„Vraťte se ke své práci,“ odvětil Ardi a pobídl koně k cestě domů.

Den 10. - Melonův dům

Hned ráno se Melon začel do knihy od Velkého Werdula. Ležel na lůžku zamyšleně luštil staré písmo. Dráčci byli někde venku a nahoře bylo ticho a klid. Vstal až když se ozvalo zavržení postele pod vstávající draconiánkou. Když scházela po schodech, už měl na ohni konvici s vodou na čaj.

„Jak sis odpočinula?“ zeptal se, když sestoupila až dolů.

„Báječně,“ usmála se. „A omlouvám se za večer. Byla jsem tak unavená, že jsem ani neměla sílu mluvit.“

„To je v pořádku,“ mávl rukou Melon a začal připravovat čerstvý chléb.

„Jak jsi ho získal?“ podivila se Mira, která si včera nevšimla ničeho podobného jako je chlebové těsto.

„Stejně jako moji předci, i já jsem svým způsobem lenoch,“ usmál se Melon. „Proč se budu mořit s přípravou těsta, když se to dá snadno nahradit kouzlem.“

„Ty tu máš kouzlo na pečení chleba?“ otevřela Mira oči dokořán a rozhlédla se kolem. „A kde?“

„V té místnosti, kam jsem včera pověsil kance,“ odpověděl Melon a rozložil krajice vonícího chleba na ošatku. „Jak velký máš hlad?“

Mira se zamyslela a přejela pohledem po nakrájených chlebech.

„Ještě dva přidej,“ řekla pak omluvným hlasem.

„Dnes bych se rád seznámil s tou knihou od Werdula, tak doufám, že se neobjeví nic, co by nás nějak moc zaměstnalo,“ řekl Melon a posadil se ke stolu. Mira se totiž chopila konvice horké vody a starala se o čaj.

„Jak ti to bude dlouho trvat, než ji nastuduješ?“ zajímala se.

„Na některých stránkách je písmo hrozně vybledlé, ale dá se přečíst úplně všechno. Tak den dva, víc snad ne, když se tu nebude nikdo motat.“

„A pak začneš s jeho převodem na argerský typ?“ zeptala se opatrně.

„To ještě ne. Nejdříve musím zkusit pochopit jejich princip. A pokud bys chtěla vědět, jak mi to bude dlouho trvat, tak ti můžu hned odpovědět, že naprosto netuším.“ Melon nehtem škrábal desku stolu a lámal si hlavu, jak to udělá.

„A já se zatím budu starat o výcvik,“ ozvala se Mira rozhodným hlasem a Melon k ní zvedl hlavu.

„Draconiánem už zůstanu, to je jediná jistota. Tak nemá cenu ztrácet čas a hlavu.“

Melon ji už chtěl pochválit, jak rychle se s tím smířila, ale pak si řekl, že to vlastně není smíření s proměnou, ale jen Miriin obvyklý způsob rozhodování.

„To bude asi nejlepší, co se teď dá dělat,“ odpověděl Melon a začal mazat chleby.

Po snídani se objevili dráčci. Objevili však není tak přesný název pro prudkost s jakou vlétli do domu. Spíš se to podobalo přepadení a dráčata se hbitě rozprchla po domě.

„Jako to, že se nikdy neunaví?“ divila se Mira, když jí jedno z dráčata proběhlo pod nohama a vyběhlo schody do podkroví.

„Alespoň víš, jak vzniklo pořekadlo o dracích,“ mrkl na ni Melon.

„To tedy ano,“ usmála se a hbitě chytila jedno z dráčat, které se právě řítilo ke schodům, a posadila si ho na klín. Dráče se nejprve kroutilo, ale pak se mu hlazení zalíbilo a lehlo si jí na nohy s ocáskem volně spuštěným. Zhluboka oddechovalo a stále sledovalo, co dělají jeho sourozenci.

Po jídle se Melon postaral o špinavé nádoby a Mira vyšla ven, aby se trochu protáhla. Protáhnutí v jejím podání se skládalo z běhu na jednu míli a krátkého letu nad roklí, do které první den málem spadla. Po celou dobu ji doprovázela všechna dráčata a komentovala její snažení vzrušeným brebentěním. Do domku se vrátili za necelou hodinu, když si Mira v lese ještě odpočinula a využila liduprázdnosti okolí ke krátké koupeli pod vodopádem. Slunce hned od rána příjemně hrálo, takže jí ani nevadila chladná voda. Do domku se vrátila příjemně probuzená a osvěžená.

Melon opět ležel na svém lůžku a studoval knihu. V ruce měl tužku a několik listů nepřilíh kvalitního papíru leželo poblíž. Mira viděla, že na jednom z nich je cosi napsáno, ale nechtěla ho rušit. Vyšla nahoru a sedla si na postel. Jak se tak rozhlížela po podkroví a přemýšlela, co by mohla dělat, než bude potřeba připravit oběd, padl její pohled na knihu, kterou tu zanechal Melon, když hledali nějaký vhodný vzor pro její šaty.

Natáhla se pro ni a začala v ní listovat. Netrvalo dlouho a lehla si v posteli na bok a začala knihu číst pěkně od začátku. Pojednávala o draconiánech od jejich objevení až do doby celkem nedávné. Popisovala všechny jejich každodenní činnosti a starosti, nemoci a mnoho dalších věcí. Pro Miru byla velice zajímavá a v duchu si říkala, proč si ji nepřčetla hned na počátku. Hned se ale musela sama na sebe zamračit, protože si uvědomila své odmítání připustit si svoji novou podobu.

Přestala číst a povzddechla si. Být draconiánem sice bylo velice zajímavé a některé nově nabyté schopnosti se jí i zamlouvali, ale to neměnilo nic na faktu, že celý svůj život prožila jako dívka a proto by se ráda vrátila ke své původní podobě. Pouze ujištění dvou čarodějů o tom, že proměna v člověka není možná jí přesvědčilo, aby se s tím trochu smířila. Šlo to však velice pomalu a obtížně.

Vrátila se zpět ke čtení a snažila se maximálně soustředit na text. Nebylo to snadné, protože text obsahoval tolik nových informací a nových slov, že se musela často vracet a pečlivě studovat ilustrace.

Zatím dole Melon luštil Werdulovu knihu. Po celkem obsáhlé předmluvě podobající se téměř obhajobě, se konečně dostal k popisu zaklínadla. Už po deseti stránkách textu získal Melon neodbytný pocit, jako by už jednou něco podobného četl nebo alespoň na krátkou dobu viděl. Zaklínadlo mu připadalo nějak povědomé, ale přitom bylo odlišné od všeho, s čím se zatím setkal. Přestal číst a v duchu si probíral všechny známé kouzelnické postupy, od kterých se odvíjelo veškeré kouzlení. Tyto postupy byly společné pro všechny kouzelníky na celém světě a byly to vlastně základní pravidla magie. Zdálo se, jako by Werdul našel způsob, jak spojit ta odvětví magie, která se zatím zdála být nespojitelná.

Mira sešla ze schodů v době, kdy se slunce začalo blížit k vrcholu své dráhy a její žaludek ji upozornil, že je nejvyšší čas pomýšlet na přípravu něčeho k jídlu. Našla Melona sedícího u stolu, jak se probírá hromadou knih. Vytahal z polic snad všechny knihy, které měl.

„Co se děje?“ zeptala se Mira překvapeně a prohlížela si rozložené knihy. Na knize ležící na vrcholu hromady sedělo dráče a zvědavě si ji prohlíželo.

„Hledám něco, co jsem kdysi viděl, ale nemohu si vzpomenout, kde to bylo,“ zabručel Melon a listoval knihou.

„A mohla bych ti v tom pomoci?“ nabídla se draconiánka.

„Asi ne. Knihy nejsou v běžné řeči a já sám ani nevím, co vlastně hledám. Ale poznám to, až to uvidím.“

„V tom případě půjdu připravit jídlo,“ řekla Mira. „Ale budu potřebovat trochu prostoru na stole.“

Melon přešel pohledem po knihách kolem sebe a začal je sklízet na lůžko. Knihu, na které sedělo dráče, musel přenést i s ním, protože se jí odmítlo vzdát a syčelo na něj.

„Nevím, co na té knize vidí,“ divil se Melon, když ho i s knihou opatrně položil na postel a dráče se uklidnilo.

„Třeba se mu na ní pohodlně sedí,“ usmála se Mira a zkontrolovala ostří na noži.

Melon dráče zamyšleně sledoval a všiml si, že dráče knihu opakovaně očichává, jako by mu voněla.

„Miro?“ zavolal na draconiánku.

„Ano?“ ozval se její hlas z místnosti za krbem.

„Mohla bys na chvíli?“

„Jistě,“ odpověděla Mira a prošla dveřmi vedle krbu zpět do pokoje. „Co se děje?“

„Jak moc citlivý máš čich?“

„Teď? Docela hodně, proč se ptáš?“

Melon ukázal na dráče, které právě znovu očichávalo knihu pod sebou a dokonce se drápky pokoušelo obrátit listy. „Tohle dělá už delší dobu. Mohla bys k té knize čichnout, jestli nepoznáš, co ho tak zaujalo?“

Mira si dráče prohlédla a pak přistoupila blíž. Dráček nechal očichávání a podíval se na draconiánku. Když mu naznačila, že by si knihu ráda půjčila, bez námitek z ní slezl, ale hned zamával křídly a přistál jí na rameni. Mira zvedla knihu a pečlivě si ji prohlédla. Textu nerozuměla ani písmenko. Písmo bylo zapsáno na normálním papíře, který se nijak neodlišoval od papíru v jiných knihách v Melonově domku a ani vazba se nijak výrazně nelišila. Ale když k ní Mira opatrně přičichla, ucítila příjemnou vůni. Na první dojem se zdálo, že je trochu nasládlá, ale pak získala dojem, že je to jako by někdo trochu připálil chleba v peci. Přičichla si ještě několikrát, jestli nezjistí, která část knihy voní nejvíc, ale pokud mohla posoudit, byla celá kniha cítit stejně.

„No?“ ozval se zvědavě Melon.

„Je cítit po připáleném chlebu,“ řekla Mira a chtěla mu knihu podat, ale dráček začal okamžitě vrískat, takže k ní Melon ani nenatáhl ruku.

„Po připáleném chlebu?“ zamyslel se Melon a díval se na rozdivočeného dráčka, který právě cosi hudral Míře do ucha.

„Chápeš, proč tak vyvádí?“ nechápala Mira.

„Moc ne, ale z nějakého důvodu nechce, aby se té knihy dotýkal člověk,“ odpověděl Melon.

Mira knihu znovu prolistovala a najednou z ní vypadl tmavý tenký předmět, jako by nějaká záložka. Dráček se po něm ihned vrhl, ale Mira byla rychlejší. Zachytila ho ještě ve vzduchu a začala ho převracet v prstech, aby si ho mohla prohlédnout. Dráček se jí opět usadil na rameni a dožadoval se zapůjčení té věci.

„Nevíš, co to je?“ zeptala se Mira Melona.

„Vím, to je dračí šupina,“ odpověděl Melon a poklepal si prstem na bradu. „To bych rád věděl, jak se tam dostala. Nikdy jsem si jí nevšiml a ta kniha je tu už mnoho let.“

„Asi jí někdo použil jako záložku,“ navrhl Mira.

„Těžko,“ zavrtěl Melon hlavou. „Dračí šupiny jsou velice vzácné a používají se jako ingredience do mnoha kouzel. Taková šupina, jakou máš teď v ruce, je mezi kouzelníky ceněna nejméně na pět set stříbrňáků.“

„Tolik?“ užasla Mira a přestala šupinou otáčet. Toho rychle využil dráček, přeběhl po její ruce až k dlani a zmocnil se šupiny. Než mu v tom mohla zabránit, vznesl se s ní ke stropu a usadil se na té nejvyšší polici. Tam šupinu položil a sedl si na ni.

„Teď vidíš proč,“ usmál se Melon. „Draci jsou na své šupiny velice upnutí a i když jim třeba nějaká vypadne, hned ji pečlivě uschovají. Totéž učiní, když nějakou najdou.“

„Zvláštní chování,“ divila se Mira a podala mu knihu, která už bez šupiny dráčka nijak nezajímala. Melon si ji vzal a podíval se na její název.

„Dračí kouzla, podívejme se,“ bručel si pro sebe a knihu otevřel.

„K čemu ta kniha slouží?“ zajímala se Mira a nahlédla mu přes rameno.

„To jsou kouzla, do kterých se musí použít dračí šupiny. Jsou velice silná, ale spíš než na lidi, působí na draky a s nimi spřízněné tvory.“

„Takže třeba i na mě?“ ozvala se Mira a Melon se na okamžik zarazil.

„Vlastně, možná ano. Kdysi jsem jedno takové kouzlo na draconiány použil a fungovalo velice dobře.“

„To jak jsi je proměnil v draky?“

„Ano,“ přikývl krátce Melon a bylo vidět, že se mu to neříká snadno.

„A není tam něco, co by mi pomohlo?“

„Jak, pomohlo?“ nechápal hned Melon.

„No, jak jsi říkal, že ta kouzla působí na draky a podobné tvory. Třeba je tam kouzlo, které by mi pomohlo zbavit se těch záchvatů. Těhle řeči přece rozumíš a kouzla tedy pro tebe budou snadná. Dokonce i dračí šupinu máme.“

Melon se podíval na polici, kde stále seděl dráček na ukořistěné šupině.

„Pravda, těm kouzlům rozumím a není tak velký problém je vyvolat, ale hlavní ingredienci nám zabavil drak a obávám se, že nám ji hned tak nevrátí.“

Mira se krátce podívala na dráče a to její pohled opětovalo. „Zkusím si s ním promluvit, třeba mi ji půjčí.“

Přešla k polici a začala s dráčetem tiše rozmlouvat. Nebylo to snadné. Dráče rezolutně odmítalo hnout se třeba jen o zlomek palce ze šupiny. Až když přiletěli jeho rodiče a Mira jim vysvětlila svou prosbu, dráčci svolili, že šupinu jí půjčí. Ovšem až Melon najde zaklínadlo, které by jí mohlo pomoci.

Mezitím čaroděj sklídl ze stolu a dal se do přípravy jídla. V místnosti za krbem snadno zjistil, že se draconiánka chystala upéci druhou kýtu a dokončil potřebné přípravy. Než se Mira s draky dohodla, pekla se kýta v krbu a Melon krájel chléb a zeleninu jako přílohu. Dokonce dal vyvařit kus masa, aby udělal polévku. Domek se zaplnil lákavou vůní, která způsobila, že Miře začalo hlasitě kručet v žaludku a dráčci přestali myslet jen na šupinu. Jejich pozornost se upnula ke krbu a Melon měl plné ruce práce, aby udržel dráčata v dostatečné vzdálenosti od masa.

„Také bys je mohl naučit lovit,“ řekl směrem k jejich otcí, který se mu usadil na křesle a fascinovaně sledoval otáčející se kýtu. Na Melonovu výtku jen něco zabroukal.

„Co říkal?“ zajímala se Mira a lapila dráče, které se právě chystalo ke skoku do krbu. Vysloužila si za to kousanec do palce a uražený drak odlétl na druhou stranu místnosti, kde začal sprádat další bojové plány na uchvácení oběda.

„Že je na to ještě dost času.“

„Ani bych neřekla,“ zabručela draconiánka a cucala si pokousaný prst.

I přes úklady dráčků se jim nakonec podařilo oběd dokončit a sníst. Dráčci dostali také svůj díl a bylo příjemné sledovat, že se rodiče spokojili s menšími porcemi, aby se dostalo více na mláďata. Po jídle se Melon usadil venku pod stromem a dal se do studia knihy Dračích kouzel. Maně si pamatoval, že ji před mnoha lety četl a když jí znovu pročítal, vybavovaly se mu jeho pokusy, jak nahradit dračí šupinu něčím dostupnějším a levnějším. A také si vybavil výsledky takových kouzel. Většinou byl rád, když stihl proskočit oknem dříve, než s ním kouzlo mrštilo o zeď.

Zhruba v polovině knihy našel kouzlo, které mělo draky uzdravit od nemoci. Nebylo zde popsáno o jakou nemoc by mělo jít, ale podle všech pravidel léčitelství byly Draconiánské záchvaty nemocí. Založil si proto stránku s kouzlem a pokračoval ve čtení. Ovšem, když se v polovině odpoledne dostal na konec, neměl nic než to jedno kouzlo. Vrátil se k němu a začal jej pročítat pečlivěji. Došel k závěru, že jeho vyvolání je poměrně snadné a mohl by ho tedy vyzkoušet ještě dnes. V duchu však pociťoval silnou nejistotu, co všechno by se mohlo pokazit, když kouzlo nesešle na draka, ale na draconiána. Navíc, draci neměli mnoho nemocí, které by potřebovaly léčbu magií. Většinou se uzdravili sami za pomoci bylin a odpočinku.

Právě když se zvedl, aby si o tom promluvil s Mirou a dráčky, objevil se na pěšině od vsi kovářův nejmladší syn a běžel k němu. Melon se k němu obrátil čelem a vypudil z tváře všechny chmury, aby hosta příjemně přivítal.

„Vítám tě ve svém domě,“ řekl, když k němu mladík doběhl.

„Přeji ti příjemný den a mnoho zdaru v kouzlení,“ odpověděl nejmladší kovář zadýchaně. „Nesu tobě a Miře zprávy od svého otce o dění ve vsi.“

Melonova tvář zvažněla a v domovních dveřích se objevila draconiánka. Už jen pohled na udýchaného mladíka a tón jeho hlasu stačil, aby se jí zlostně zablýsklo v očích.

„Tak pojď dovnitř, posaď se a až popadneš dech a něco vypiješ, povíš nám, proč se sem tak ženeš,“ řekl Melon a vzal ho kolem ramen. Mira opět zmizela uvnitř a než tam došli, přisunula židli blíže ke krbu a nalila do velkého džbánu pramenitou vodu.

Mladík se hned posadil a vypil téměř polovinu džbánu, ale přitom si stále prohlížel Miru.

„Děkuji mnohokrát,“ řekl a pak jim vypověděl všechno, co se ve vsi událo od té doby, co odešli od jeho otce až do dnešního dne, včetně setkání s Ardím na lesní cestě. Mira vztekle udeřila pěstí do stolu, až džbán vysoko nadskočil a byl by spadl na zem, kdyby ho Melon včas nezachytil.

„Takže moji rodiče byli vyhnáni a jsou někde v horách!“ vrčela vztekla a rázovala po místnosti sem a tam. Oči jí plály, uši měla sklopené a obě ruce zatnula v pěsti.

„Najdeme je, neboj,“ řekl laskavě Melon a vzal ji za ruku, aby se trochu uklidnila. Trochu to pomohlo, ale ne mnoho.

„Co mám dělat já?“ ozval se mladík, který byl z Miriiny nálady dost vyplašený a rád by se vydal na cestu domů dříve, než začne draconiánka řádit.

„Vrať se do kovářny a vyříd' otcí, že mu mnohokrát děkuji za zprávy a že se brzo stavím na kus řeči,“ řekl Melon. Mladý kovář vyskočil ze židle a šťastně mu poděkoval.

„Všechno mu vyřídím,“ a chtěl vyběhnout, ale Melon ho zastavil.

„Počkej ještě. Kde máš ten list pro toho starého vojáka?“

„Tady,“ podal mu ho a Melon jej otevřel a přečetl zběžně jeho obsah.

„Nech ho tady. Kdyby něco, nechal si ho ten voják. Já mu ho co nejdříve doručím, mám tím směrem nějakou pochůzku. To jen kdyby se starosta rozhodl zjistit, zda jsi k němu skutečně dorazil.“

„Ale on si u otce nic neobjednal,“ namítl mladík.

„To už nechej na mně a běž domů. Zařídím vše tak, aby starosta na nic nepřišel,“ řekl Melon a mladý kovář po dalším poděkování vypálil ze dveří, jako by mu za patami hořelo.

„Až je dostanu do drápů, budou litovat, že mne kdy poznali,“ zavrčela vztekla Mira a jediným máchnutím ruky vyhodila meč dveřmi tak, že se zabodl do kmene blízkého stromu.

„Jen klid,“ chlácholil ji Melon. „Zjistím, kde jsou tvoji rodiče a jestli jsou na živu, ale jen pod podmínkou, že se uklidníš a přestaneš mi likvidovat dům.“

„A jak to chceš udělat? Můžou být kdekoli,“ odsekla Mira.

„Kdekoli ne, tak rychle se pohybovat nemohou. A není ani mnoho směrů, kam by se mohli vydat.“

„Myslíš?“ podívala se na něj nedůvěřivě.

„Pokud zůstali v horách, nepůjdou na sever ani na západ. Na severu jsou vlkodlaci a na západě se naše pozvolné svahy rychle mění v nepřístupné pohoří. Mohou jít jen na východ nebo pryč z hor. Ovšem dole, pod horami, na ně štěstí také nečeká. Na lidi z hor se v nížinách kouká jako na vyslance vlkodlaků. Zřejmě nepůjdou ani na východ, protože je již podzim a nejbližší vesnice, kde by je byli ochotní přijmout je nejméně dva týdny cesty daleko.“

Mira se zamyslela. „To je docela daleko. Brzy se začne počasí měnit a nikdo nedokáže ráno odhadnout, jak bude odpoledne, natož pak druhý den.“

„Správně,“ přisvědčil Melon. „Proto je pravděpodobnější, že zůstali někdy tady.“

„Tady?“ divila se Mira a překvapeně zvedla uši.

„Když jsi ke mně přišla a proměnila se v draconiánku, nabídl jsem ti, že buď můžeš zůstat u mne nebo se odstěhovat do některého z prázdných domů hlouběji v lese. Vzpomínáš?“

„Jistě,“ přikývla. „Myslíš, že zamířili tam?“

„Jsem si tím téměř jistý. Tvůj otec o těch domech moc dobře ví. Domy jsou v celkem slušném stavu, takže připravit je na zimu nezabere mnoho času ani energie.“

„Můžeš si to ověřit?“ zeptala se Mira.

„Jistě, to nebude problém,“ přisvědčil Melon. „Stejně jsem dnes chtěl zkusit jedno kouzlo.“

„A jaké?“ zajímala se Mira, která se po jeho řeči natolik uklidnila, že byla schopna myslet i na normální věci a ne jen na pomstu na starostovi a jeho rodině.

„Našel jsem kouzlo, které má uzdravovat draky. Možná by tedy mohlo pomoci i tobě.“

„A co přesně to kouzlo léčí?“ zeptala se Mira po chvíli přemýšlení.

„To je poněkud nejasné,“ zamračil se Melon. „O tom se v knize nic nepíše. Chtěl jsem se na to zeptat dráčků, jestli něco nevědí, ale příchod mladého kováře je tak vylekal, že se mohou vrátit třeba až za několik dní.“

„Tak dlouho čekat nechci,“ rozhodla rezolutně Mira. „Další záchvat přijde už zítra. Jestli máš něco, co může alespoň teoreticky pomoci, použij to.“

„Co když to nepomůže?“ zeptal se Melon.

„Tak na tom budu stejně jako teď,“ pokrčila rameny. „Kdy můžeš začít?“

„Až se dostanu k šupině a připravím několik pomůcek.“

„Pomohu ti,“ rozhodla se Mira. „Budeme tak rychleji hotovi.“

Dali se do příprav. Melon se soustředil na přesné odvážení bylinných přísad potřebných pro správnou funkci kouzla a Mira se vydala pro šupinu. Zprvu ji nemohla najít, i když se dívala na všechna možná místa. Právě když se začala obávat, že ji dráček odnesli pryč, napadlo ji podívat se ještě jednou na polici s knihami. Z jedné z knih vyčníval kousíček tmavé záložky a ve vzduchu se vznášela povědomá vůně. Vytáhla knihu a otevřela ji. Do dlaně jí vypadla dračí šupina. Dráček ji sem asi schoval, když zaslechl kovářův hlas.

„Mám ji!“ zavolala vítězoslavně na Melona, který už byl s přípravami na konci.

„To je báječné,“ řekl Melon a překontroloval, zda mají vše potřebné. Po kontrole posadil Miru na židli u krbu a podal jí na dračí šupině kuličku z bylinek.

„Co s tím?“ zeptala se Mira.

„Spolknout,“ řekl Melon, když se předtím ještě jednou podíval do knihy.

„Doufám, že to nebude tak nechutné, jako ten ranní lektvar,“ povzdechla si Mira a bylinky spolkla. Pravda, žádná pochoutka to nebyla, ale ani to nebylo nijak hrozné. Melon totiž k bylinkám přidal trochu masa, aby se snadněji polykaly.

Pak vzal knihu do levé ruky a pravou začal nad Mirou provádět složité pohyby. K tomu přednášel složitou kouzelnou formuli, která Miře zněla jako brebentění dráčků. Napadlo ji, že je to vlastně správně, když jde o dračí kouzlo. Náhle bylo ticho a Melon spustil ruku volně k tělu.

„Tak co? Cítíš nějakou změnu?“ zeptal se jí.

„Ani ne,“ zavrtěla hlavou, ale pak se pohladila na krku, tam kde přechází v hruď. „Vlastně, hrozně mě pálí záha.“

„To bude asi z bylinek. Donesu ti trochu vody, mělo by to pomoci,“ povzdechl si Melon a odložil knihu na stůl. Nabral do džbánku studenou vodu ze džberu a podal jí Miře. Ta vodu pomalu upíjela, ale pálení neustupovalo. Když už Melon začínal uvažovat, že použije další, tentokrát lidské, kouzlo, pálení zmizelo.

„Konečně,“ oddechla se Mira, ale hned se chytila za nozdry.

„Co se děje?“ polekal se Melon.

„Pálí mě v nose,“ zahuhňala Mira namáhavě, jak se snažila zabránit kýchnutí a z očí se jí řinuly potoky slz. Než Melon stihl cokoli udělat nebo navrhnout, nevydržela draconiánka nutkání v nozdřích a hrozivě kýchlá. Ale kdyby jen to. Kýchnutím jí z tlamy vyrazil proud ohně a bylo veliké štěstí, že ji před začátkem kouzlení posadil Melon ke krbu. Pla-

meny tak vletly do ohniště, podél stěn se obrátily vzhůru a zmizely v komíně. Pak se Mira nadechla a kýchl ještě dvakrát, než svrbění a pálení v nozdřích zmizelo.

Mira překvapeně a také zhroženě sledovala skomírající plameny v krbu a na jeho stěnách a Melon se zmohl jen na větu:

„Tak to se nám zase něco povedlo.“

Mira k němu obrátila hlavu a ořela si čenich.

„Draconiáni přece neumí chrlit plameny.“

„Neumí,“ přikývl Melon. „Ale to kouzlo zřejmě zjistilo, že jsi drak a že ti chybí ohňotvorné orgány a doplnilo ti je.“

„A co ty záchvaty?“ zajímala se Mira.

„To zjistíme zítra večer,“ podíval se na ni omluvně Melon. Mira se na něj zadívala a pak pokrčila rameny.

„Co se dá dělat, snad to zabralo. Ale co budeme dělat s těmi plameny?“

„Necháme je dohořet,“ mávl Melon rukou. „Na kameni hoří jen chvíli a mnoho škody nenapáchaly.“

„Já myslela s mým ohnivým dechem,“ opravila se Mira. „Takhle tu přece nemohu bydlet. Podpálila bych dům jediným kýchnutím.“

„Chce se ti teď kýchat?“

„Zatím ne,“ zavrtěla hlavou.

„Tak to necháme jako to je,“ rozhodl Melon. „Ohnivý dech se ti může v životě velice hodit. Když přijdeš v boji o zbraně, můžeš tak odrazit protivníka pomocí plamene a znovu se zbraně zmocnit.“

„Ale stejně je to velice nebezpečné,“ namítla Mira.

„To jsou přece draconiáni od přírody,“ mrkl na ni Melon a Mira se trochu začervenala.

Pak Melon uklidil všechny kouzelnické potřeby ze stolu a posadil se na židli proti Míře. Ta si co chvíli hladila čenich a trochu popotáhla.

„Opravdu se ti nechce kýchat?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Jen mne trochu lechtá v nose.“

„Snad to nebude další překvapení,“ mrkl na ni Melon.

„Co by mi mohlo ještě narůst?“

„Těžko říct,“ zamyslel se Melon. „Od počátku jsi více drak než člověk a právě si nemohu vzpomenout na nic dračího, co by draconiánům chybělo. Tedy kromě ohňotvorných orgánů.“

Mira byla chvíli zticha a pak zvedla hlavu. „Myslíš, že se ten plamen dá nějak ovládat?“

Melon přikývl. „Bude to chtít trochu cviku, ale draci své plameny ovládají dokonale. Mohou měnit délku i intenzitu plamene. A samozřejmě i jeho teplotu. Většinou také bývají imunní vůči účinkům vlastního dechu.“

„Jak imunní?“ naklonila Mira hlavu ke straně.

„Třeba když si omylem dýchnou na nohu nebo na jinou část těla, nic se jim nestane. Nespálí se.“

„A na jiné draky působí plamen jak?“

„Jako třeba na lidi. Zraní je a když je dostatečně silný a drak dost blízko, může je i zabít. Stejně tak tebe můžou zabít plameny z požáru, který jsi založila svým dechem. To už totiž není tvůj plamen. Pokud tedy budeš mít stejnou schopnost a odoláš vlastnímu dechu.“

Mira se znovu zamyslela a napadlo ji, jestli by to neměla vyzkoušet. Rychle však takovou myšlenku zahнала. Bylo to příliš riskantní. Na druhou stranu by se to však jednou mohlo hodit. Tyhle pokusy však nechá na dobu, kdy svůj plamen dostatečně ovládne.

„A teď najdeš moje rodiče?“ zeptala se náhle Melona.

„Jistě,“ přikývl. „Chvilku mi to zabere, tak by ses mohla věnovat tréninku.“

Mira přikývla a vyšla i s mečem ven. Tam ji však napadlo, že větší legrace bude, když bude trénovat ohnivý dech. Melonův dům stál u paty skaliska a proto bylo snadné najít si místo, kde rostlo minimum vegetace a nehrozilo tak žádné velké nebezpečí vzniku požáru.

Draconiánka se posadila na jeden z balvanů kdysi dávno vypadlých ze skalní stěny a nyní ležících na zemi pod skaliskem a vybrala si za cíl další podobný kámen, asi pět kroků od ní. Pomalu a opatrně se nadechla a pak stejně opatrně vydechla směrem ke kameni. A nestalo se vůbec nic.

Překvapeně zamrkala a zkusila to znovu, ale se stejným nulovým výsledkem. Teprve po čase, když jí marné pokusy opravdu rozzlobily, zjistila, že musí nejprve na prázdno polknout. V hrdle cítila, jako by se něco posunulo a vzápětí pocítila stejné pálení žáhy, jako prve. Ovládla nutkání kýchnout a místo toho pomalu a plynule vydechla.

Z tlamy jí vyrazil dlouhý plamen, který ovšem nebyl tak plynulý, jak doufala. Rychle se smršťoval a zase natahoval, chvíli byl úzký a ostrý jako meč a vzápětí se roztáhl do šíře a plápolal jako oheň pochodně. Mira přestala vydechovat a zavřela tlamu. Oheň zmizel, ale ještě chvilku měla pocit, že jí několik opožděných plamínek dohořívá mezi zuby a na jazyku.

Chvíli seděla a odpočívala a pak to zkusila znovu. Plamen byl delší a stabilnější. Po třetí zkoušce však omylem vdechla nosem trochu vlastních plamenů a oči se jí ihned zalily slzami. Nevydržela a začala kýchat. Z tlamy jí létaly velké chuchvalce plamenů a Mira se jen snažila, aby mířily proti skále a ne do lesa.

Záchvat kašle trval skoro minutu a na jeho konci se Mira sotva udržela v sedu. Takhle vyčerpaná už dlouho nebyla. A skála před ní, i značná část země mezi ní a stěnou, byla v jednom plameni.

Otřela si stále ještě slzící oči a vysmrkala se. To druhé ovšem nebyl nejlepší nápad, protože kapesník se v mžiku proměnil v hromádku popela a rozpadl se jí v prstech.

„Krucí,“ zamumlala si pro sebe a pomalu se zvedla. Po několika krocích získala do nohou původní jistotu a mohla tak dojít k domku pro džber, nabrat vodu a vrátit se ke stěně. Zalila ty plameny, které se jí zdály být nejbližší k lesu a sama se pak vydatně napila, aby si zchladila hrdlo. Měla pocit, jako by polkla lávu. Co chvíli musela zakašlat a vždy jí z tlamy vyskočil alespoň maličký plamínek.

„Miro!“ ozval se z domku Melonův hlas. Chtěla na něj zavolat, ale okamžitě se znovu zakuckala a musela si prsty stisknout čenich hned za nozdrami a druhou rukou si zakrýt tlamu, aby nezačala znovu kýchat.

„Miro! Našel jsem tvé rodiče!“ ozval se znovu Melon a Mira se vydala k domku. Ušla asi polovinu vzdálenosti, když si Melon uvědomil podivný pach šířící se vzduchem a vyšel před dům. Snadno už pak našel správný směr a šel jí naproti.

„Jsi v pořádku?“ ptal se starostlivě, když ji uviděl.

Jen přikývla, aby nedráždila hrdlo a Melon ji vzal kolem ramen. „Raději pojď domu a odpočiň si.“

Mira však zavrtěla odmítavě hlavou. Čaroděj pochopil, že z nějakého důvodu nemůže mluvit a tak se jí na nic neptal. Pomohl jí k domu, kde se Mira posadila před dveře a Melon zmizel uvnitř, aby přinesl tužku a papír.

„Asi jsem si popálila krk,“ napsala pak Mira a přidala popis toho, co se jí stalo.

„Vydrž tady a snaž se nic nedělat, třeba ani nepolykat. Na tohle draci žvýkají jednu bylinu. Mrknu se po ní.“

Mira přikývla a odložila tužku i papír stranou. Melon znovu zmizel v domě a chvíli na to se z lesa vynořili dráčci. Ihned zaměřili zdroj podivného pachu a pak si všimli Miry. Přiletěli k ní a dráčata do ní začala šťouchat tlamičkami, aby ji poňoukla ke hře. Mira se šťastně usmála, ale dráčci hned odskočili stranou a vzrušeně brebentili. Sotva totiž Mira v úsměvu pootevřela tlamu, objevily se jí mezi rty plamínky a dráčata se polekala.

Draconiánka smutně svésila hlavu a sklopila uši. Dráčata se však nepolekala tolik, aby utekla úplně. Po chvíli se vrátila, ale místo hry se usadila blízko draconiánky a nechala se od ní hladit. Staří dráčci rychle vlétli do domu a vzrušeně vřískali na Melona.

„Já vím,“ odsekl Melon ve spěchu a přehraboval se ve skříni s bylinkami. „Už to hledám.“

Dráček mu přistál na rameni a stačilo mu jen dvakrát zavětřit. Náhle se prudce vrhl do útrob skříně a vynořil se se svazčkem sušených bylin.

„Děkuji mnohokrát,“ vyhrkl Melon, vzal mu bylinky a chtěl s nimi běžet za Mirou, ale po dvou krocích se zastavil.

„Draci žvýkají zelené byliny. Tyhle sušené Mirrinu krku neprospějí,“ zabručel a obrátil se ke džberu s vodou. Nabral z něj vodu do pohárku a do ní ponořil několik bylin ze svazku. Sušené rostliny vstřebávaly tekutinu neuvěřitelně rychle a stejně rychle se jim vracela původní barva. Melon nad tím jen zakroutil hlavou, ale raději se nezdržoval a jak jen to bylo možné, odnesl byliny draconiánce.

„Nejsou sice čerstvé, ale snad pomohou.“

Mira byliny přijala a opatrně si je vložila do tlamy. Opatrně proto, že jakmile ji otevřela, hned jí na jazyku zatančily plamínky. Pečlivě žvýkala rostlinu a všichni ostatní ji přitom sledovali. Cítila, jak se jí po jazyku rozlévá příjemný chlad a postupně se šíří rozpáleným hrdlem i do nosu. Stačilo jen několik minut a byla úplně v pořádku. Obrátila se k Melonovi a šťastně se usmála.

„Už je to pryč! Můžu zase mluvit a ani mě to nebolí!“

„To jsem rád,“ odpověděl Melon a objal ji. Když ji viděl, jak k němu přichází od hořící skály, bál se, že si ublížila mnohem víc. A když pak nebyla schopná mluvit, strachy se mu třásla kolena. Nyní cítil velikou úlevu a dal jí najevo tak silným objetím, že Mira nemohla ani pořádně dýchat.

„Děkuji ti za pomoc a dráčkům taky,“ řekla a obětí opětovala. Dráčci si něco spokojeně brebentili sami pro sebe a zamířili do domu. Melon s Mirou se posadili před domem.

„Jak ti to cvičení šlo, když vynecháme konec?“ zeptal se Melon.

„Myslím, že docela dobře,“ odpověděla Mira spokojeně. „Ještě několik cvičení a ovládnou svůj plamen celkem obstojně. Dokonce jsem odolná proti vlastnímu ohni.“

„Jak jsi to zjistila?“

„Když mi v prstech vzplanul kapesník a já nic necítila. Ani horko, ani chlad. Prostě nic.“

„V tom případě jsi skutečně dračice. Od draků tě již odlišuje pouze stavba těla, vzdáleně se podobající lidské. To by ti mohlo velice pomoci, až se s nějakým drakem potkáš,“ mrkla na ni jedním okem.

„Zatím mi stačí ty a Eirlien,“ usmála se a opřela se o něj. „O další seznamování zatím nestojím.“

„Ale budeš se muset seznámit s tím paladinem,“ připomenul jí Melon.

„Tak dobře, jeho ještě snesu, ale jinak bych byla raději, kdyby se lidé drželi od tvého domu dál a nechali nás na pokoji,“ zabručela draconiánka a povzddechla si. „Copak nemají nic jiného na práci, než se pořád jen motat kolem mne?“

„Řekl bych, že mají práce nad hlavu, ale nebude to práce na polích,“ zamyslel se Melon.

„Co tím myslíš?“

„Třeba to, že tvoje proměna jen spustila to, co se již dlouho připravovalo,“ doplnil Melon.

„Stále nějak nechápu, co tím myslíš,“ zamračila se Mira. „Mohl bys být trochu konkrétnější?“

„Zkus se zamyslet nad tím, po čem nejvíce touží starosta a jeho syn Ardi,“ řekl.

„Nad tím nemusím přemýšlet. Všichni vědí, že mu jde jen o peníze. Už když se ženil, tak se široko daleko říkalo, že se neberou lidi, ale statky. A jeho syn je ještě horší.“

„Správně,“ přikývl Melon. „A teď si zkus vzpomenout, co starostovi nejvíce ve vsi vadilo.“

Teď Mira musela přemýšlet o něco hlouběji, protože starostovi vadilo více věcí.

„Myslím, že to byla neochota lidí poslouchat ho.“

„Opět správně. Lidé ve vsi jsou zvyklí starat se sami o sebe a starostovy rady je nezajímaly. Ale nyní se náš milý starosta konečně dočkal. Má v rukou argument, kterým dosáhl toho, že ho poslouchají dokonce i vojáci z posádky královského města. To se nepovede každý den. Bude toho chtít využít, aby si upevnil vliv a dostal do rukou větší moc.“

„Větší moc?“ podivila se Mira. „K čemu, tady v horách?“

„Větší moc, znamená více peněz a náš starosta se nikdy netajil tím, že je mu vesnice malá. Míří výš. Chce se dostat do města a obsadit tam nějaké teplé místo, nejlépe jako konšel. Na to ale nemá dost peněz.“

„A jak toho chce dosáhnout? Tím, že prozradí moji proměnu vojákům? Nejsem přece jediný draconián v království.“

„To jistě ne. Je vás mnoho. Ale to bych nesměl znát starostu, aby si tě trochu nevylepšil.“

„Nevylepšil?“ naježila se Mira.

„Jak jsi sama řekla, kvůli obyčejnému draconiánovi by se v posádce nehnula ani myš, natož pak zvláštní posel. Došla bych se rád dozvěděl, co jim napovídal.“

„Já to z něj dostanu!“ zavrčela Mira a vyskočila na nohy.

„Počkej!“ zastavil ji Melon a Mira se k němu obrátila čelem.

„A na co?“

„Zatím ho necháme být.“

„To si děláš legraci!“ vyjevila se.

„Nedělám,“ usmál se smířlivě. „Podívej, starosta sem láká vojáky. Až přijedou, převezme jejich velitel správu vesnice a ze starosty se stane obyčejný vesničan.“

„No a co,“ nechápala Mira.

„A co je armáda?“ zeptal se jí Melon.

„Tlupa bláznů ve stejných kabátech, co se umí jen rvát,“ odpověděla Mira promptně.

„Máš za jedna,“ mrkl na ni. „Ta tlupa bláznů potřebuje bydlet, jíst a pít. Na bydlení si vezou stany, ale jídla a pití si vezou málo, pokud nejedou do pole. A protože nyní pojedou do poddané vesnice, tak vyrazí jen na lehko. Vodu k pití si vezmou ve studnách, s tím problémy nebudou, ale jídlo, to je jiná. Podle starého pravidla odevzdávají obyvatelé vesnice jídlo podle toho, kolik ho sami mají. Takže ti chudí málo a bohatí hodně. A kdo je nejbohatší ve vsi?“

Mira se škodolibě zašklebila a rázem se uklidnila. „Přece starosta a jeho rodina.“

„Přesně. Takže až přijedou, bude starostovi pořádně horko. Je to starý lakomec, místo kuřete si dá ve svátek raději starou slepici, co už nenese. A vojáci mu udělají v domě pořádek podle svých chutí.“

„Dobře mu tak,“ zamnula si Mira ruce.

„My se jen budeme muset připravit na to, že se nám tu brzo objeví nějaký ten voják,“ povzdechl si Melon a Mira ihned zvažněla.

„A co s ním uděláme?“

„To bude záležet na tom, jaký sem přijede velitel a co jim napovídal starosta. Může to být nejprve posel nebo zvěd, ale také ozbrojená četa s rozkazem zaútočit. To poznáme, až dorazí do vsi.“

„A kdy myslíš, že přijedou?“ zeptala se Mira. Znovu se posadila vedle něj a opřela se o něj.

„Těžko říct,“ pokrčil rameny a objal ji. „Ale budeme to vědět v čas.“

„Od koho, od kováře a jeho rodiny?“

„Třeba,“ usmál se tajemně Melon.

„Ty něco víš?“ zamračila se Mira podezíravě.

„Jako obvykle, čaroděj je tajnůstkář,“ mrkl na ni.

„A draconiánka ho protáhne tamtím šípkem, jestli jí to hned nepoví,“ slíbila mu sladce a uchopila ho pevně za ruku.

„Dobrá,“ zvedl volnou ruku nad hlavu. „Vzdávám se a ustupuji hrubému násilí.“

„To je dobře,“ přikývla spokojeně a pustila ho.

„Kromě kováře mám ve vsi ještě dva známé, ale držím to v tajnosti, stejně jako kontakty s kovářem. Jedním z nich je baba kořenářka. To tě asi nepřekvapí.“

„To ne, už dávno jsem si myslela, že se spolu stýkáte. Máte podobné profese a oba máte stejné problémy. A kdo je ten druhý?“

„To bych ti raději neřikal,“ ošil se Melon a Mira ho opět chytila za ruku.

„Že tě tím šípkiem protáhnu!“ pohrozila.

„Podívej,“ začal Melon zeširoka a položil dlaň druhé ruky na její. „Některé osoby je lepší vynechat. Tahle je pro mne velice důležitá. Dostává informace přímo od těch, kdo se mi snaží nejvíce uškodit.“

„Od starosty, duchovního a kostelníka?“

„Přesně. Je to někdo, kdo má jejich plnou důvěru a proto se mu bez zábran svěřují a nedávají se před ním pozor na pus. Kdyby se provalilo, že se mnou spolupracuje, nevedlo by se mu dobře.“

„Ale já to nikomu neřeknu,“ ubezpečila ho Mira.

„Rád ti to věřím, ale raději to zatím necháme tak, jak to je. Dozvíš se to, až přijde ten pravý čas,“ usmál se Melon a pohládl ji po ruce.

„Tak si to nech pro sebe,“ zaškaredila se, pustila jeho ruku a obrátila se k němu zády. Ale Melon stejně věděl, že truvování jen hraje. Bez obav ji proto pohládl po vlasech a začal ji masírovat ramena. Mira spokojeně přivřela oči a mírně se zaklonila, aby měla záda v lepší pozici. Od té doby, co začala létat, jí bolela téměř neustále a Melon znal způsob, jak masáží bolest na nějaký čas zahnat.

„Kde jsi dnes létala?“

„Jen chvilku nad roklí, do které jsem málem spadla první den tady.“

„A všechno bylo v pořádku? Žádné problémy?“

„Ne, nic se nestalo. A byli se mnou dráčci, takže by ses to dozvěděl rychle.“

„Je vidět, že se v létání zlepšuješ. V té roklí to pořádně fouká.“

„Ani mi nepřišlo, že by to tam foukalo víc než ve tvé tvrzi,“ namítla a pohnula rameny, aby zvedl ruce. Místo toho si lehla vedle něj na břicho tak, aby ji mohl namasírovat celá záda.

„Ale já jsem čaroděj, ne masér,“ upozornil ji se smíchem.

„Kolik řemesel umíš, tolikrát jsi člověkem,“ upravila si hbitě jedno známé pořekadlo a položila si hlavu na ruce.

Melon se tedy dal do práce a k tomu se stále musel pochechtávat. A protože smích je nakažlivý, smála se i Mira, až se ve dveřích objevila zvědavá dráčata. Nejprve je chvíli sledovala a pak došla k závěru, že je to nějaká nová hra. Všechna ve chvilce naskákala Míře na záda a začala napodobovat Melonovu práci. S tím rozdílem, že k tomu používala drápky.

„Dost!“ vykřikla Mira a zvedla hlavu. „Vzdávám se, jen ať toho nechají!“ prosila, ale pro dráčata to byl pouze impuls k další hře a zakousla se jí do copu. Nakonec ji musel Melon zachránit tím, že pochytil dráčata a podržel je v náručí tak dlouho, než se posadila a trochu vzpamatovala.

„To bylo od nich podlé,“ zašklebila se. „Nemohla jsem se bránit.“

„Co bys také čekala od dráčat,“ mrkl na ni Melon a vypustil kroutící se dráčky na zem. „Navíc, mláďat dráčka zemního.“

„To je fakt,“ přikývla, když kolem ní proletěli a ve dveřích se začali prát.

Odpoledne dál probíhalo v naprostém klidu a Mira si užívala tepla a dobré nálady. Podařilo se jí přimět Melona ke hře v lese. Hra se skládala hlavně z běhání, skrývání a hledání. A díky svému čichu byla Mira ve výhodě, protože Melon se pořádně zapotil.

Když se přiblížil večer a oba seděli venku před domem, vzpomněla si náhle Mira na to, co na ní Melon volal, když se nadýchala ohně.

„Kde jsou moji rodiče a jak se jim daří?“

„Vidíš!“ plácl se dlaní do čela. „Úplně jsme to zamluvili. Nejsou moc daleko, jen pár hodin pěšky v jednom ze starých zlatokopeckých domů.“

„Takže jsi se ve svém odhadu trefil?“

„Ne docela,“ usmál se. „Usadili se jinde, než kam bych se vydal já, ale na druhou stranu je to možná lepší.“

„A proč?“ naklonila hlavu ke straně.

„Tyhle domy byly stavěny tak, aby odolaly útoku. Je to vlastně dutina ve skále, ve které postavili příčky a čelní stěnu. Čelní stěna je z masivních otesaných kamenů. Dveře a okna kryjí odolné uzávěry, takže je velice těžké se do domu dostat. Nejsou sice moc komfortní, ale v jejich situaci jsou možná tím nejlepším řešením.“

„Když jsou tak blízko, mohli bychom je zajít navštívit?“ zaprosila Mira a udělala na Melona šteněcí oči a čaroděj se musel začít smát.

„Samozřejmě. Vyrazíme zítra ráno,“ mrkl na ni. A právě v té chvíli se zvedl vítr a zatočil se kolem domu. Mira měla právě částečně rozvinutá křídla a jak se do nich vítr opřel, převrátil ji ze sedu na záda.

„Co se to děje?“ vykřikla a snažila se znovu posadit.

„Netuším,“ odpověděl Melon a pátravě se rozhlédl po dokonale čisté obloze a rozkývaných stromech okolo domu. Mira si pomohla do sedu tak, že se ho chytla za rameno a vytáhla se. Křídla držela složená za zády, aby ji vítr znovu nepovalil. Nebyla si jistá, ale měla neodbytný pocit, že to udělal schválně.

Oba pak viděli, jak se vítr dál točí kolem domu, ale přitom pohybuje stromy a keři jen na velice omezeném prostoru. jen několik desítek kroků dál v lese se nehnula ani větvička.

„To je nějaký podivný vítr,“ nadhodila Mira a obezřetně se rozhlížela kolem dokola.

Vítr se postupně uklidňoval a nakonec se soustředil do víru o výšce dvaceti stop s průměrem na vrcholu necelých deset stop. Zdvíhal ze země prach a větvičky a ty co obíhaly po jeho vnější části odhazoval stranou. Tím jich mnoho zamířilo k Míře a Melonovi, kteří si tak museli chránit obličej. Hlavně Míra, která měla mnohem větší oči než člověk a tím je měla i zranitelnější. Nasunula proto levé křídlo před obličej a v jeho krytu se nevrle šklebila, jak smetí bubnuje o letovou blánu a kosti v křídle.

„Co tady ten blázen chce?“ vrčela zle na Melona.

„Nemám potuchy,“ odpověděl popravdě čaroděj a pro jistotu zesílil obranné kouzlo kolem domu, které nyní chránilo i je.

Náhle se vír začal rychle měnit a množství drobných částecek v něm se zvýšilo natolik, že přestal být průhledný. Změnil se ve špinavě hnědý trychtýř na jehož stěně přivracené k domu se postupně vyvinula rozsáhlá výduť. Ta se v půli rozdělila a vznikla tak jakási velice hrubá ústa.

„Čaroděj a jeho společnice se nemusí obávat,“ pronesl vítr skřípavým hlasem, jako když se drtí písečná zrnka pod podrážkou.

„Posílá mne Aeras. Prý se zajímáte o muže, který strávil noc pod Temnovem?“

„To je pravda,“ přisvědčil Melon a viditelně se mu ulevilo. I Míra částečně spustila křídlo a přes jeho horní okraj si vír prohlížela.

„Viděl jsem ho,“ ozval se znovu vítr a hned si také postěžoval. „Rozdělal si oheň a svým kouzlem mi zabránil v tom, abych mu ho rozfoukal.“

„Viděl jsi ho kouzlit?“ zeptal se Melon nedočkavě.

„Ne, to kouzlo se kolem něj objevilo bez jeho přičinění. Zřejmě tam už bylo a čekalo, až se někdo přiblíží,“ odpověděl vítr.

„A co bylo dál?“ zajímal se Melon.

„Druhý den odejel na koni pryč. Potkal jsem ho ještě několikrát. Projížděl celými horami a dělal si poznámky.“

„Poznámky? Psal si knihu?“ podivil se Melon a i Míra překvapeně zamrkala.

„Ne,“ zavrtěl se vítr. „Ne knihu. Psal poznámky na skály a stromy po cestě.“

Melon se zamračil, ale dříve než přišel na správné slovo, ozvala se Míra.

„On značil cestu přes hory?“

„Přesně tak,“ přisvědčil vítr. „Čarodějova krásná společnice je chytrá. Vhodně ho doplňuje.“ Míra se trochu začervenala nad tou poklonou.

„A jel za ním nebo s ním ještě někdo?“ ozval se opět Melon.

„Ne, jel sám,“ odpověděl vítr po chvilce zamýšleného ticha. „Nikdo jím vyznačenou cestu nepoužil. Nikdo ty značky nehledal.“

„Bylo těch značek mnoho?“ ozvala se Míra, které pochvala zvedla náladu a chtěla se připojit.

„Velice mnoho,“ přisvědčil vítr.

„Takže bude velice obtížné, abys nám je všechny popsal,“ zamnul si Melon bradu.

„Nebude, bylo jich jen pár,“ odporoval vítr.

„Ale vždyť jsi právě řekl, že jich udělal mnoho,“ upozornila ho Míra.

„Mnoho značek přes hory. Dlouhá cesta je jimi značená,“ přisvědčil vítr. „Ale značek je jen pár. Kreslil je stále dokola.“

Melon si promnul bradu a v duchu došel k závěru, že vítr je sice svým způsobem chytrý, ale některé otázky chápe asi jako malé dítě.

„Dokážeš je tedy popsat nebo nakreslit?“ zeptala se Míra dříve, než se Melon stihl nadechnout.

„Pro vaši krásu to udělám rád,“ zadul vítr silně a vystoupal nad střechu. Než se oba nadáli, začal se rychle pohybovat kolem domu a v prachu a trávě na zemi po něm zůstávala znatelná pěšinka. Pro Melona stojícího na zemi to byla jen pěšinka, kterou by každý druhý přehlédl, ale Míra hbitě vzlétla a proto viděla, jak se na zemi objevují velké symboly.

Chtěla přistát a vzít si papír a tužku, na kterou odpoledne popisovala své potíže a které zůstaly ležet na prahu. Ale vítr se rychle vznesl a začal kolem ní obíhat v kruhu a vytvářet tak velký, pomalu se točící vír. Míra nejprve úlekem vyjekla, ale pak jí napadlo, že si tak jen vítr hraje a nechala se vírem unášet. Skutečně to bylo tak, protože vítr udržoval otáčky právě na takové rychlosti, aby Míra nemusela mávat křídly a snadno plachtila nad domem jako na nějakém kolotoči. Ovšem s tím rozdílem, že tady jím nemusela nejprve tři kola točit, aby se pak mohla jednou svést.

Trvalo to několik minut a Melon vše obezřetně sledoval ze země spolu s dráčky. Starý dráček se mu usadil na rameni a hudral mu do ucha, že tenhle vítr moc dobře zná a je lépe se od něj držet dál, protože si takhle dokáže s draky hrát celý den a nebere ohled na jejich únavu. Melon se proto připravil na vyvolání kouzla, které by Míru bezpečně dopravilo na zem v případě, že by jí začaly opouštět síly a vítr ji odmítl propustit. Byly to však zbytečné obavy. Buď znal dráček jiný vítr nebo na něj Míra opravdu zapůsobila, ale sotva naznačila, že chce zpět na zem, vítr se ihned stáhl a vír zmizel.

Mira přistála jen trochu zadýchaná a mírně se jí točila hlava. Musela si dřepnout na bobek a opřít se o zem rukama, aby udržela rovnováhu.

„Jsi v pořádku?“ sklonil se k ní Melon starostlivě.

„Jistě, jen se mi trochu točí hlava,“ odpověděla s úsměvem, potěšená tím, že si dělá obavy. „Mohl bys mi podat papír a tužku? Obkreslím ty symboly a ty se zatím můžeš domluvit s větrem na odměně pro hada.“

Melon přikývl a podal jí požadované věci. „Také jsem si nepředstavoval, že tím poslem bude přímo vítr. Je to poprvé, co se mnou nějaký vítr mluví.“

„Moc libozvučný hlas, jak to popisoval had, ale nemá,“ mrkla na něj Mira a vystartovala z kleku přímo do vzduchu, až se musel Melon rychle odvrátit, aby si chránil obličej před smetím zvednutým ze země poryvem vzduchu od jejich křídel.

„Tak nevím, kdo z vás dvou je nebezpečnější!“ křikl na ni nahoru a draconiánka se jen spokojeně zasmála a začala se věnovat obkreslování šestice znaků nakreslené na zemi.

Melon se obrátil k větru, který na sebe opět vzal podobu špinavého válce s ústy.

„Aeras mi pověděl, že by si přál za tuhle službu nějaké hlodavce. Víš které přesně měl na mysli?“

„Ovšem, znám je,“ přisvědčil vítr.

„A dokážeš je pro něho chytit sám?“

„To je bohužel mimo mé dovednosti,“ přiznal smutně vítr.

„Tak chvilku počkej a já je zkusím polapit,“ řekl Melon a dal se do kouzlení. Rychle vyvolal kouzlo, které vylákalo z děr všechny hlodavce do vzdálenosti dvaceti kroků od domu.

„Kteří z nich to jsou?“ zeptal se pak větru a ten se vznesl do výše.

„Tamti, co stojí úplně na okraji lesa,“ odpověděl po chvilce a přesunul se nad ně. Na zemi se hemžilo několik drobných hlodavců, jen o málo větších než domácí myšky s dvojicí světlých skvrn na zádech.

Melon znovu začal čarovat a uzavřel myši do průsvitné koule, která je zbavila veškeré tíže a zároveň je chránila před větrem během cesty.

„Teď je můžeš dopravit Aerasovi a že mu přeji, aby se mu tam brzo rozmnožili,“ řekl k větru. Ten se ovinul kolem zabalených myší a bez obtíží je zvedl do vzduchu.

„Aeras bude velice spokojen a já jsem šťasten, že jsem mohl poznat moudrého čaroděje a krásnou draconiánku,“ rozloučil se vítr a rychle zmizel nad korunami stromů.

Melon mávnutím ruky zrušil kouzlo a myši se v několika vteřinách ukryly ve svých děrách. Měly proč, protože ze dveří tu myší nadílku hladově sledovala celá dračí rodina a nebylo pochyb o tom, co budou mít dnes k večeři. Dráček zemní je drobné stvoření, pro kterého tvoří drobní hlodavci hlavní část jídelníčku. Pohled na takovou spoustu myší přímo před domem byl pro ně téměř nahlédnutím do ráje. A protože jsou zemní dráčci v lovu myší ještě lepší nežli kočky, nepochyboval Melon ani na vteřinu, že se dnes rodinka dosyta nají.

Mira přistála těsně vedle něj a stáhla křídla za záda. „Nakreslila jsem všechno, co ten vítr vyrobil na zemi. Podívej se na to, viděl jsi to už někde?“

Melon si od ní vzal papír a prohlédl si značky na něm. „Někde jsem je již viděl, ale nemohu si vzpomenout. Každopádně mám nyní jistotu, že útok na mne nebyl plánovaný.“

„Proč jsi si tak jistý?“ podivila se Mira.

„Protože kdyby chtěl zabít mne, neprojížděl by celé hory a nekreslil by značky na skály a stromy. Je to příliš složité. Pozornost by mohl odvést mnohem snadněji a hlavně dokonaleji. Takhle na sebe přitáhl více pozornosti, než určitě chtěl. Sleduji ho já i Eirlien a také Aeras se po něm vyptává.“

„Nezapomeň na vlkodlaky,“ připomněla mu Mira.

„Správně, ti také, i když se obávám, že toho mnoho nezjistí. V podobných situacích nebývají příliš užiteční.“

„Tak proč na tebe útočil?“ nechápala Mira a lámala si tím hlavu.

„Nevím. Asi o mě věděl a byl to okamžitý nápad. Možná v Trojcestí něco zaslechl, třeba si ještě někdo další snažil objednat likvidaci někoho nepříjemného nebo to prostě jen zkusil. To se již nedozvíme.“

Mira si od něj znovu vzala papír s nakreslenými značkami a zvědavě si je prohlížela.

„Víš co je zajímavé?“ ozvala se po několika minutách, když Melon vycházel z domu a nesl si meč.

„Ne, co?“

„Že když tu stránku začnu obracet, tak se některé symboly podobají písmu, které jsem jednou viděla u kněze, když nás učil číst, psát a počítat.“ Melon k ní přistoupil a Mira ukázala na první symbol.

„Vidíš, takhle je to jen klikyhák, ale když otočím list doprava,“ otočila list a Melon poznal znak ve staré řeči horalů pro směr 'přimo'. Když dál obracela listem, našel další výrazy jako 'vlevo, vpravo, řeka, tunel a nebezpečí'.

„Dokážeš to přečíst?“ zeptal se Miry.

„Ani náhodou. Kněz tu knihu měl v polici a pokud se pamatuji, tak ji vytáhl jen jednou, když jsme museli opisovat text modlitby za ochranu dobytka při pastvě. Tvrdil, že se jí takhle rychleji naučíme a ještě dostaneme psaní do ruky.“

„Něco na tom bude,“ přikývl Melon. „Ale já to přečíst umím. Tohle písmo se tu používalo asi před dvěma staletími, ještě než sem dorazily armády knížat a králů z nížin a vytlačily odtud původní obyvatele.“

„A kam odešli?“ zajímala se Mira, která si až dosud myslela, že všichni lidé v horách k nim patří odnepaměti.

„Stáhli se hlouběji do hor, kde se mohli účinněji a snadněji bránit. Vystavěli řadu skalních hradů a opevnili se v nich. Postupně ovládli střed hor a vládcové v nížinách se museli spokojit s nadvládou jen nad úpatím. Jejich vojáci se nedokázali dostat ani o údolí dál.“

„A žijí tam i dnes? Neslyšela jsem od formanů, že by projížděli kolem takových hradů.“

„Těžko říct. Mnoho těch hradů je dnes na vlkodlačím území a co je za ním se moc dobře neví.“

„Ani ty nebo Eirlieen to nevíte?“

„Nemůžeme vědět všechno,“ usmál se pobaveně Melon. Potěšilo ho, že si o něm Mira myslí, že zná a ví všechno.

„Víš, víme, že za vlkodlačím územím jsou další království, ale protože je tak obtížné projet kolem vlkodlaků k nám i k nim, nestýkáme se a proto o sobě navzájem nic nevíme. To málo, co se k nám dostalo, je částečně legenda a částečně výmysl.“

„A co se tedy říká o zemích na druhé straně hor?“ nedala Mira pokoj. Melon se posadil do trávy vedle ní a ukázal, aby se také posadila.

„Je to směs báchorek a povídaček tuláků, kteří je vyprávějí v hostincích a krčmách a snaží se tak získat zdarma jídlo a nocleh,“ řekl, když se posadila vedle něj.

„Prý tam mají tolik zlata, že jim pokrývají střechy a dělají z něj okapy. Je tak běžné, že panovníci ho vůbec nepoužívají a místo něj se honosí stříbrem, protože toho je tam velice málo. Mají tam řeky, kde místo vody teče horká láva a nížiny, kde se vaří bahno. Pak hluboké lesy, kde rostou stromy vysoké tři sta stop i více. Žijí tam obrovská zvířata, kterým pod břichem projede jezdec i s koněm a stejně jim na břicho nedosáhne. Vzduchem létají obří ptáci, kteří dokáží odnést z pastviny dospělého koně. Muži si tam prý holi hlavy, ale vousy si nikdy nestříhají. Ženy patří k nejkrásnějším na světě, ale mají dva páry rukou. Prostě sbírka pohádek. Nikdo neví, co z toho je pravda, co je poloviční lež a co si autor vymyslel úplně.“

Mira ho zaujatě poslouchala, protože ji podobná vyprávění vždy velice zajímala. Byla to pro ni náhrada za nemožnost podívat se za hranice vesnice.

„Ty jsi tam nikdy nebyl, ani jsi nikde nepotkal někoho z těch zemí?“ zeptala se.

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Byl jsem dole na jihu a tyhle hory se táhnou stovky a stovky mil na obě strany od nás. Dají se sice obejít, ale na jedné straně musíš překonat pouště a na druhé rozbořený oceán a další poušť. Země na pobřeží pod pouští mají s královstvími za horami obchodní styky, ale příliš časté prý také nejsou. Lidé tam se asi od nás drží dál, stejně jako my od nich. Obchod je zprostředkován přes ostrovní národy, protože žádné lodi z pevniny nedovolí proplout kolem ostrovů bez vyložení veškerého nákladu. Hlídkají si ten obchod stejně, jako formaní tady v horách. Nikoho si do svých vod nepustí a obeplout je nemůžeš. Jejich flotila hlídá všechny průlivy a stíhá všechny lodě, které se nedrží stálých obchodních tras a nemíří do jejich přístavů na vnějších ostrovech. Vnitřní ostrovy jsou stejně tajemné jako země za horami.“

Mira byla úplně fascinována. Daleké země, o kterých nikdo nic neví a které si žárlivě střeží svá vnitrozemí před všemi sousedy.

„Ale draci by mohli vědět, co se tam ukrývá,“ řekla nakonec. „Pro ně přece pozemní hranice a válečné lodi nic neznamenají.“

„To máš pravdu,“ přisvědčil. „Ale já se setkal jen s draky z jihu a abych se přiznal, měl jsem tehdy úplně jiné starosti, než ptát se na daleké země.“

„A nežijí draci tady v horách?“

„Nevím,“ pokrčil rameny. „Ještě jsem tu žádného létat neviděl, ale hory jsou rozsáhlé. Možná v některém z neobydlených údolí by si drak mohl postavit doupě.“

„A dají se draci nějak najít?“ pátrala Mira.

„Těžko,“ pokrčil Melon rameny. „Drak se většinu dne zdržuje buď v blízkosti doupěte nebo létá v povětří a loví. Dozvíš se o něm až když ti přeletí nad hlavou nebo narazíš na zbytky jeho lovu.“

„Já si myslela, že uchvátí kořist v letu a odletí s ní do doupěte.“

„Někdy to tak dělají, ale když je všude mnoho stromů, tak musí přistát a číhat u napajedla či u pastviny, kam se chodí lesní zvěř pást. Pak po sobě nechají mnoho stop.“

Melon se zvedl na znamení, že bylo dost povídání a zvedl meč.

„A teď bychom se měli zase trochu věnovat tvému výcviku.“

Mira spokojeně přikývla a došla si pro meč, který dopoledne zabodla do stromu

Se šermem skončili až když se začalo šejtit a bylo na čase pomýšlet na večeři. Mira již ostatně zbrblala, že jí kručí v břiše a jestli se hned nenají, bude navrčená až do rána. Stačila si již všimnout, že když svému tělu nevyhoví v přísunu potravy, má pak úplně zkaženou náladu. Tohle se jí v lidské podobě nestávalo. Hlad byl sice nepříjemný, ale byl bohužel stálou součástí jejího života. Jen málokdy se doma najedli opravdu dosyta. Kdyby měla žít doma dnes, spotřebovala by všechno jídlo jen sama pro sebe a ještě by neměla dost.

„Proč jím tolik?“ zeptala se Melona, když se věnovali přípravě jídla.

„Už jsme se o tom bavili,“ připomněl jí Melon s úsměvem.

„Já vím, ale stejně se mi to nelíbí,“ vzdychla Mira.

„Proč jsi z toho tak smutná?“ nechápal Melon.

„Protože se stále cítím být dívkou a neměla bych se takhle cpát. Navíc je to bezohledné i k tobě. Jak k tomu přijdeš?“

Melon si ji prohlédl a i když se snažil, neviděl už na ní téměř nic dívčího. Draconiánky sice mají lidštější tvary než draconiáni, ale i tak se dračí tělo od lidského velice liší.

„Ale toho kance jsi přece ulovila ty a u tvrze jsi také lovila,“ upozornil ji. „Takže bych se vlastně měl špatně cítit já, protože mě živíš.“

„Jen se ti snažím nějak odvděčit za všechno, co pro mě děláš.“

„Tak se trochu usměj a nech starosti s množstvím jídla koňovi. Má větší hlavu,“ řekl Melon a krátce ji vzal kolem ramen, aby jí nějak potěšil. Mira se trochu pousmála, ale přesto si nebyla jistá, že je vše tak, jak by mělo být.

Den 11. - Melonův dům

Další den ráno vstali dříve, aby mohli vyrazit na cestu s úsvitem. Mira byla v mnohem lepší náladě než večer, kdy se jen najedla a pak mlčky odešla nahoru. Dračata se pak vydala za ní a snažila se jí přimět ke hře. Nakonec se jim to podařilo a zůstala pak s Mirou až do rána.

Při snídani se Melon opatrně zeptal:

„Jak se těšíš, až znovu uvidíš svoji rodinu?“

Mira přestala žvýkat a zamyslela se. Až dosud o tom nepřemýšlela. Když včera navrhla, aby se k nim vydali na návštěvu a také zkontrolovat, jak se jim vede po odchodu z vesnice, ani jí nenapadlo přemýšlet o tom, jak na ni bude rodina reagovat.

„Těším se hodně, ale teď nevím, jak se budou tvářit, až mne uvidí.“

„Jsi stále jejich dcera a sestra. Rodiny většinou svého člena neodvrhnou potom, co se promění,“ řekl Melon přesvědčivě.

„Tak že nás nevyženou?“

„Určitě ne. A navíc nemám ve zvyku nechat se odněkud vyhnat, ty snad ano?“ mrkl na ni a Mira se trochu začervenala.

„Také ne, ale tohle je moje rodina. Na ně přece meč nepoužiji.“

„Neboj, tvoje matka je přece pověstná svým soucitem k druhým a ty jsi její dcera. Dokonce si myslím, že jsi byla její nejoblíbenější dítě.“

„Proč myslíš?“ podívala se na něj zvědavě.

„Protože se tebou vždy chlubila. Bába kořenářka mi o tom často říkala.“

„A čím jsem na ni tak zapůsobila?“ nechápala Mira. „Ani jsem si doma nevšimla, že by mě něj upřednostňovala před sourozenci.“

„To rodiče nedělají, protože by se sourozenci mezi sebou rozhádali. Ale když mluví s jinými rodiči, vždy poznáš, který potomek více splňuje jejich naděje a sny a který ne. Ty jsi na svou matku opravdu velice zapůsobila.“

„Ale vždyť jsme se hodně hádaly?“

„Možná právě proto. Někteří lidé mají raději lidi, kteří jim oponují, než aby pouze přebírali jejich příkazy.“

„Tak to jsem snad neudělala ani jednou,“ začervenala se znovu Mira. Pak tiše vyjekla a sklonila se k podlaze.

„Co se děje?“ lekl se Melon, ale to už Mira zvedla v ruce jedno z dráčat, které svíralo v tlamičce její ocas a zuřivě ho kousalo.

„Skoro nic, ale tohle dráče nevynechá jedinou příležitost, aby mě nekouslo do ocasu,“ postěžovala si a vypáčila mu ocas z tlamičky.

„Tenhle je můj, kousej si vlastní,“ zamračila si na dráče a sklonila k němu čenich. Dráče toho hbitě využilo a kouslo ji do brady. Melon to nevydržel a vyprskl smíchy.

„Tobě se to směje,“ zamračila se a prstem opatrně rozevřela dráčeti čelisti a sundala si ho z brady. „Tebe si téměř nevšímají, ale já mám od nich pokousaný ocas a stále mě tahají za vlasy.“

„Mají tě ráda a chtějí si s tebou hrát. Kousancem začíná většina jejich her. Očekávají, že jim to oplatíš a nebo je začneš pronásledovat.“

„To bych nedělala nic jiného,“ zabručela a začala drbat dráče na břicho, protože to byla jediná možnost, jak je uklidnit. I tentokrát se dráče jako zázrakem uklidnilo a spokojeně mručelo.

Vyrazili hned po snídani. Mira si vzala všechny své zbraně, protože nehodlala ponechat nic náhodě. A také doufala, že se jim podaří cestou něco ulovit. Pro jistotu si však sebou vzala zásoby na dva dny. Nechtěla totiž své rodině předvádět svou nynější žravost, za kterou se velice styděla.

Melon z venku zajistil dům kouzlem a ukázal dráčkům, kudy se dostanou dovnitř pod okrajem střechy. Byl tam otvor ve zdi právě tak velký, aby se tam s trochou snahy protáhl dospělý dráček. Vyrobil ho už před lety, když si doma choval pro potěchu několik lasiček a nechtěl jim stále nechávat otevřené dveře, ani do nich vyřezávat otvor.

Dráčci poděkovali několika tichými grau a dráčata se na rozloučenou pokusila kousnout Miru do ocasu. Ta je však ani na vteřinu nespustila z očí a proto jejich úmysl odhalila včas a ocas zvedla těsně předtím, než ho mohla uchvátit. Takhle se dráčata srazila v jeden chumel a začala se prát mezi sebou.

„My snad raději půjdeme,“ řekl Melon, když to viděl a oba dračí rodiče mu to odsouhlasili pokývnutím hlaviček. Máma dračice pak slétla na zem a začala dráčata umravňovat. Než se jí to povedlo, zmizeli Mira s Melonem v lesním šeru. Rodiče pak nahnali dráčata do výcviku lovu hlodavců, aby přišla na jiné myšlenky a nedělala jen lumpárny. A protože kolem Melonova domu žilo myši a jiných hrabošů více než dost, slavila dráčata jeden úspěch za druhým a ještě před polednem byla nacpaná k prasknutí a jen ležela ve stínu pod keřem a spokojeně trávila. Staří dráčci se usadili na dvou různých stromech, aby mohli včas varovat odpočívající potomky, kdyby se kdokoli přiblížil.

Melon s Mirou kráčeli tiše po měkké lesní trávě, střídající se s polštáři mechu. Zem zde byla měkká a neušlapaná, jak ji Mira znala z okolí vesnice. Byli již příliš daleko, než aby se sem někdo odvážil. Po většinu roku by totiž každý riskoval, že se nevrátí do vesnice za světla. Melon to zde naopak znal velmi dobře. Chodil jsem často, třeba jen na procházky. Měl jistotu, že zde na nikoho nenarazí a tak ho nebude nikdo obtěžovat zakázkami a žádostmi o radu, jak se vypořádat s tím, či oním. I když byl velmi mírumilovný čaroděj, přece jen potřeboval i nějaký ten čas jen pro sebe, kdy se mohl věnovat svým zálibám a nebo si jen tak lehnout pod strom a nedělat vůbec nic.

Mira se zvědavě rozhlížela kolem a vyloženě se kochala krajinou. Už po půl hodině od odchodu z domu, došli na okraj skalního útesu a nyní šli po jeho hraně. Díky dokonale čistému vzduchu a obloze bez mráčku či oparu, viděli na míle daleko.

Útes se táhl po úpatí hory, jejíž vrchol byl již pokryt sněhem. Melon však draconiánce vysvětlil, že za celý svůj život neviděl její vrchol ani jednou bez sněhu. Některé roky ho sice bylo velice málo, jen takový poprašek, skrze který prosvítala tmavá skála, ale přece jen tam nějaký byl i v nejparnějších letech. Hora samotná stála na samém okraji prvního z horských hřbetů a proto z útesu viděli mnoho podobných hor, tvořící linii pohoří, jak se pomalu ztrácí v nedohlednu.

Tyčily se nad tmavě zeleným kobercem horského pralesa, který se stejně jako celé pohoří táhl kam až oko dohlédlo. Jen na několika málo místech z něj stoupaly proužky dýmu a dávaly tak tušit, že tam je nějaká známka lidského osídlení. Mira se zastavila a rozhlédla se unesena krásou obrazu před sebou.

„Proč jsi mi neřekl, že jsou hory tak krásné?“

„Neptala jsi se a myslel jsem, že když jsi zdejší, tak to už dávno víš.“

„To tedy nevím,“ zavrtěla hlavou a posadila se na balvan, ležící asi dva kroky od okraje útesu. „Nikdo se u nás krásou hor nezabývá. Všichni jen nadávají, jak jsou hory nehostinné a nebezpečné a jak není kam odejít.“

Melon se posadil na stejný balvan vedle ní a zadíval se stejným směrem, jako ona.

„To máš tak. Některí lidé jsou spokojení ve svých domech a v jejich nejbližších okolí. Nikdy se nevzdálí více než hodinu cestu od domova a prožijí tak celý svůj život, aniž by někdy pocítili touhu, zjistit, co je dál, za těmi kopci a lesy.“

Jiní žijí také celý život doma, ale přitom sní o dalekých krajích a třeba si o nich hledají informace ve starých kronikách a nebo vyzpovídávají cizince, kteří se náhodou objeví v jejich vesnici.

A ti poslední to nutkání nevydrží a vydají se na cesty do světa. Tihle lidé pak také většinou dokáží nejlépe ohodnotit krásu krajiny a když se třeba jednou vrátí domů, budou přesvědčení o tom, že právě tam je jim nejlépe a že nejbližší okolí jejich vesnice je nejkrásnější na světě.

A ty jsi se právě přesvědčila, že okolí tvé vesnice mezi takové bezesporu patří.“

Mira ho poslouchala sotva na půl ucha, protože se nemohla nabažit vyhlídky, ovšem zachytila dost, aby pochopila smysl. Musela uznat, že sama patřila k těm druhým, co by prožili celý život v rodném domě, kromě té části života, kdy by žili s manželem nebo manželkou někde jinde. Nyní byla rozhodnuta, že už nikdy takový život nepovede a jak to bude možné, vydá se na cestu a pozná hory i země pod nimi. Jestli měl Melon pravdu, když říkal, že bude žít stejně dlouho jako čarodějové nebo dokonce jako dračí, bude na to mít mnoho a mnoho času.

„Kterým směrem tedy žijí moji rodiče?“ zeptala se pak.

„Po tomhle útesu,“ odpověděl Melon, „půjdeme ještě si dvě hodiny a pak odbočíme do lesa. Pak to bude ještě asi tři hodiny skalním městem a nakonec dojdeme na jeho vzdálenější okraj. Tam se kdysi těžili drahokamy a po hledačích zůstaly skalní domy. Jsou vysoko ve stěnách a dostat se do nich vyžaduje pěknou dávku opatrnosti. Na druhou stranu ovšem stačí odstranit jen kousek lávky nebo vytáhnout žebřík a jsi v dokonalém bezpečí. I poměrně malá rodina se pak může úspěšně bránit početnému nepříteli po dlouhou dobu.“

Mira udiveně zavrtěla hlavou. „Jak se tam moji rodiče mohli dostat? Vždyť je to dva dny od vesnice?“

„Museli jít i v noci, ale to je v tomhle terénu nebezpečné. Spíše si myslím, že prostě někde přespalí. Víím o několika místech, kde se dá docela snadno přenocovat.“

„To bych do svých rodičů nikdy neřekla,“ užasla Mira.

„Co?“

„Že se odváží něčeho takového. Vždyť matka se bála vejít i pod první stromy a nyní v horách spala mimo vesnici a bez ochrany. Otec a bratři nejsou v boji nijak zkušení. Dnes bych je hravě přemohla i já a to mám jen základní výcvik od tebe a Eirlien.“

„Když je do lesa nikdo nenutil, tak tam nechodili. Mně by víc zajímalo, jak se o těch skalních příbytcích dozvěděl tvůj otec a jak k nim našel cestu.“

Ještě chvíli sledovali krajinu kolem, než se zvedli a vykročili dál po útesu. Cestou vtípkovali a dělali si jeden z druhého legraci, případně legraci z druhých. Hlavně lidé z vesnice byli vděčným tématem. Postupně si však uvědomili, že se zvedl silnější vítr než když se kochali vyhlídkou. Mira se zastavila a prohlédla si oblohu. Již nebyla tak dokonale modrá jako ráno. Vysokou rychlostí po ní letěly mraky a některé byly až nepříjemně nízko. Nejvyšší vrcholky hor, na které v tuto chvíli dohlédla, byly již zcela ponořeny v mracích a i ty nižší hory se co chvíli vnořily do vodních par. Mira zavětrila proti větru.

„Cítím vodu a chlad,“ řekla Melonovi. Ten sice nic podobného necítil, ale věřil jí.

„Snad se stihneme někde ukrýt. Asi půl hodiny před námi by měla být dutina. Menší než ta na cestě k tvrzi, ale snad bude stačit.“

Mira přikývla a vykročila za ním. Nyní šli po cestě tak úzké, že museli jít za sebou. Draconiánka co chvíli zvědavě nahlížela dolů, do hluboké rokle. Ve skalní stěně se uchytilo kapradí, keře a zakrslé stromky. Hluboko dole rostl prales a několikrát zahlédla, jak se pod korunami stromů zableskla vodní hladina.

Když jí Melon ukázal, kde musí z útesu odbočit do lesa, setmělo se natolik, že čaroděj pod stromy sotva viděl na cestu. Mira na tom byla mnohem lépe a proto nyní šla první a upozorňovala ho na kořeny, kameny a díry v zemi. Než došli k dutině, klesly mraky až k vrcholům i těch nejnižších hor a vítr nabral na síle. Stromy se ohýbaly jako praky, jen naložit projektil. Namáhané kmeny hlasitě vrzaly a sténaly. K tomu se přidával hlasitý šum korun stromů. Vzduchem létaly drobné větvičky, listy a prach.

Mira si prohlédla stěnu před nimi, ale nikde neviděla nic podobného dutině vhodné k přečkání nečasu.

„Jsi si jistý, že jsme tu dobře?“

„Jsem, ale dutina je ještě kousek tamtím směrem,“ přikývl Melon a ukázal rukou podél stěny vlevo. Mira se vydala naznačeným směrem a prodírala se kapradím, které jí sahalo do pasu. Dvakrát jí bolestivě šlehla větev do křídla a když se to stalo po třetí, obrátila se Melonovi.

„Jak daleko ještě?“

„Už jen kousek,“ odvětil čaroděj a obratně chytil větev, která hrozila, že znovu zasáhne její křídlo. Vzápětí se vzduchem mihla Miriina ruka a ostré drápy udělaly s větví krátký proces.

„Je to prostě prales,“ usmál se Melon.

„Vždyť nic neříkám,“ ale bylo vidět, že má zlost. Naštěstí už nezbývalo než ujít snad deset kroků a našli hledanou dutinu.

Mira do ní nahlédla a zatvářila se asi tak, jako kdyby přišla do místnosti, kde se deset let neuklízelo.

„Moc čistě nevypadá, ale na přečkání bouřky bude stačit,“ ozval se jí za zády Melon.

Bylo to velmi mírné popsání skutečnosti. Faktem bylo, že dutinu vyplňovalo listí, drobné větve a vše prorůstaly husté trsy kapradí.

„Ty si opravdu myslíš, že se tady dá přespat?“ zapochybovala vážně Mira a rozhlédla se kolem, jestli tu není ještě jedna dutina a Melon jí jen nezlobí.

„Jedna je asi o míli dál a musíme přejít potok,“ odpověděl.

„Tak jdeme,“ rozhodla Mira hlasem, který nepřipouštěl námitky. Byla pevně rozhodnuta, že raději zmokne, než by se uložila ke spánku v něčem takovém, jako je tahle dutina. A její rozhodnutí se jí téměř vyplnilo.

Když přešli potok, jehož hladina byla nezvykle vysoko a kalná voda se řítla korytem nepříjemnou rychlostí, našli další dutinu. Tahle nebyla na úpatí skály jako první, ale muselo se k ní vyšplhat po několika výstupcích ve stěně. Její dno se nacházelo asi deset stop nad zemí a když do ní Mira nakoukla, byla celkem spokojená. Dutina sice byla mnohem menší než předchozí, ale dalo se v ní chodit vzpřímeně a dno bylo čisté a suché. Na skále se nepovalovalo nic víc než trocha prachu a sem tam nějaká menší větvička, kterou sem zanesl vítr. A právě když se rozhodla, že tu zůstane, začalo drobně pršet.

„Měli jsme to o fous,“ podotkl Melon a podíval se do lesa. Pro šero sice viděl sotva nejbližší stromy, ale krátký pohled na oblohu a nepříjemně nažloutlé světlo které vydávala, ho přesvědčil, že tahle bouřka si to hodlá vynahradiť za všechny krásné dny. Ostatně, ještě předtím, než k němu přišla Mira, se s kovářem podivovali, že letos je nějak nezvykle mnoho krásných a teplých dnů v řadě za sebou a že až se počasí konečně zkazí, budou se tu ženit všichni čerti. Podle vzhledu oblohy se nejspíš kovář příliš nemýlil.

„Budeme rozdělovat nějaký oheň?“ ozvala se Mira. „Já jen, že by jsme si měli dřevo nanosit dřívě, než zmokne.“

„Raději to přečkáme jen tak,“ rozhodl se po krátkém váhání Melon. „Každou chvíli se může spustit liják a pak bychom se už nahoru nemuseli dostat.“

„Ty možná ne, ale já mohu létat,“ usmála se sebevědomě Mira. Než jí ovšem Melon stihl odpovědět, opřel se do stěny takový poryv větru, že sebevědomý úsměv z její tváře zmizel jako mávnutím kouzelného proutku.

„I v tomhle?“ zeptal se.

„Tak v tomhle tedy ne,“ zavrtěla hlavou a nahlédla do zásob. V duchu se pochválila, že vzala již hotové věci, hlavně sušené maso. To měl Melon uložené na zimu, až napadne příliš mnoho sněhu, než aby mohl vyrazit na lov. Ona osobně

sice sušené maso nijak nemilovala, ale ve chvílích jako byla tato, nebo když už třetí týden byla vesnice odříznutá od světa a venku mrzlo až praštělo a nikdo se mimo dům nemohl pohybovat příliš dlouho, aby si nevykoledoval omrzliny, byla ráda i za takovou stravu.

Proto nyní vybalila svoji i čarodějovu příkrývku, aby nemuseli sedět na skále, usadila se na své a hladově se zakousla do kusu sušeného masa a k tomu přikusovala chléb, který Melon upekl včera.

„Podle mého žaludku je čas oběda,“ řekla a ukázala na jeho na příkrývku. „Měl by ses také najíst.“

Melon se tedy posadil vedle ní a zakousl se do jídla.

„Letos se mi povedlo docela dobře ho vysušit,“ pochválil si výrobek a Mira se zašklebila.

„Čerstvé je stejně nejlepší.“

„Můžeš vyrazit,“ zasmál se Melon a ukázal prstem do deště.

„Tak velký hlad zase nemám,“ mrkla ven Mira. Venku se zatím dalo do ještě hustšího deště a vítr hnal kapky pod neuvěřitelným úhlem. Brzy se oba museli přesunout až k zadní stěně, aby na ně nepršelo. I tak na ně poryvy větru hnaly drobné kapky vzniklé dopadem vody na podlahu dutiny.

Mira si zakryla hlavu křídlem a z poza jeho krytu nevrle vrčela.

„Někdo tam nahoře nás nemá rád.“

„To se ti jen zdá,“ mrkl na ni Melon, ale sám se ukryl pod příkrývkou, protože voda byla vyloženě ledová a na kůži velmi nepříjemná. Navíc vítr zesílil a tím se i zvýšila rychlost a množství dopadajících kapek.

„Takovéhle bouřky tu moc často nejsou,“ ozvala se po chvíli Mira, nyní také ukrytá pod příkrývkou. „Poslední si pamatují tak před třemi lety. Vypláchla polovinu vesnice, zbořila tři stodoly a zapálila jeden dům.“

„Já musel opravovat komín a na polovině střechy mi to poničilo došky,“ přikývl Melon.

„Co to udělá s domem dnes?“ zajímala se s obavou v hlase Mira, když si uvědomila, že v domě zůstali jen dráčci.

„Nic,“ mávl Melon volnou rukou.

„Jak to?“ divila se.

„Po této zkušenosti jsem investoval několik dní do tvorby kouzla, které působí proti prudkému větru a odklání blesky. Domu se nic nestane.“

„Tak to se mi ulevilo,“ oddechla si Mira, kterou představa nocování v lese v začínajícím podzimu nijak nelákala.

V tom se venku zablesklo a téměř okamžitě zahřmělo. Mira leknutím nadskočila.

„Tohle bylo hodně blízko.“

„Ještě že jsme tady a ne venku,“ liboval si Melon a Mira se o něj opřela. Začínala opět pociťovat únavu a stále silící pocit chladu. Také Melon pochopil, co se děje.

„Opět to začíná?“ zeptal se starostlivě a objal ji kolem ramen, aby ji trochu zahřál.

„Zase,“ zabručela smutně a položila mu hlavu na rameno.

„Je mi to moc líto,“ omlouval se. „Opravdu jsem doufal, že by ti to kouzlo mohlo pomoci.“

„To nic,“ usmála se Mira. „Za pokus to stálo.“

Postupně však přišla na to, že jí není ani zdaleka taková zima, jako při minulých záchvatech. Jistě, kdyby neměla žádný zdroj tepla, bylo by jí špatně, ale když se nyní hrála o Melona, cítila se znatelně lépe než ve tvrzí i v domku. Dříve se celá nekontrolovatelně třásla, nyní byl třes mnohem slabší a když se soustředila, dokázala jej úplně potlačit. Ani hlava ji nebolela a dokázala myslet stejně bystře jako před a po záchvatu. Ovšem chladná skála pod nohama a přítomnost jen dvou příkrývek, kterými se chránili proti dešti, ji přiměly k tomu, že si sedla Melonovi na klín.

„Je to tak lepší?“ zajímal se Melon, když se Mira uvelebila a uvolněnou příkrývkou použila jako podložku pod nohy.

„Mnohokrát,“ usmála se spokojeně. „A tobě to nevádí, že si z tebe dělám lehátko?“

„Ani náhodou,“ mrkl na ni a Mira byla chvilku na rozpacích, jestli ho nemá kousnout, protože si z ní jistě znovu střílí. Místo toho si na něj prostě lehla a změnila téma rozhovoru.

„Jak je to ještě daleko k mým rodičům?“

Melon se krátce zamyslel. „Jsme trochu stranou. Museli jsme odbočit dříve, tak se vydáme jinou cestou, ale déle jak tři hodiny nepůjdeme. Jen si budeme muset dávat pozor ve skalním městě. Po dešti to tam hrozně klouže.“

„Já mám ovšem drápy,“ zašklebila se spokojeně Mira.

„Já ne, takže půjdeme pomaleji.“

„Nic naplat, k něčemu jsou dobré,“ usmála se spokojeně vědoma si své drobné výhody.

„Nemůžu mít všechno,“ začal se Melon smát a využil toho, že ji mohl obejmout. Míře to přineslo více tepla, takže nijak neprotestovala, i když se v duchu ptala sama sebe, jestli by vůbec protestovala.

Bouře venku řádila celé odpoledne a k večeru se změnila ve vytrvalý déšť. Oba se proto rozhodli, že zůstanou v úkrytu až do rána. Do dutiny již nepršelo a tak si mohli lehnout normálně na zem. Když se mohli do příkrývek zabalit, stačily jim právě dvě. Mira se zabalila do své nehledě na pokračující záchvat. Chtěla tak vyzkoušet, jestli ještě stále potřebuje Melonovo teplo. Melon její rozhodnutí schvaloval. Chtěl, aby byla maximálně samostatná. S uspokojením zjistila, že je schopná se dostatečně zahřát sama a nadšeně Melonovi poděkovala.

„Tak vidíš, že to kouzlo pomohlo. Není mi sice úplně nejlépe, ale mohu spát sama i bez ohně.“

„Jsem rád, že jsem ti mohl alespoň takhle pomoci,“ usmál se Melon potěšeně a pohlídl jí po ruce.

„Nikdy jsem o tobě nepochybovala,“ mrkla na něj a zavřela oči na znamení, že jde spát. Melon se pečlivěji zabalil do příkrývky a zajistil vchod do dutiny kouzlem. Nemusel používat nijak silné zaklínadlo, protože zdejší končiny byly mnohem bezpečnější a v této výšce nad zemí jim hrozilo nebezpečí pouze od lidí. A v tomto počasí jistě budou i ty nejněkalejší živly zalezlé někde v suchu.

Den 12. - Skalní město

Míra s Melonem se probudili za úsvitu. Obloha byla jako vymetená a jen voda stojící v prohlubních s polámanými větvemi upozorňovala na včerejší bouřku. Míra se spokojeně protahovala a pak si začala rozčesávat vlasy. Seděla přitom na lůžku a hleděla pátravě ven. Z dutiny se jí otevíral pohled na začátek skalního města.

Viděla tři úzké průchody mezi skalami, jejichž vchody z větší části zakrývaly křoviny a stromy. Skály měly téměř kolmé stěny, ve kterých se jen tu a tam rýsovala puklina nebo dutina. Na vrcholcích skal se uchytilo několik borovic a jejich pokroucené kmeny jim dodávaly velice zajímavý vzhled. Míra rozhodně patřila k těm, kteří si takových věcí všimají.

„Co hledáš?“ zeptal se jí Melon a posadil se vedle ní s připravenou snídaní.

„Nic,“ usmála se. „Jen si prohlížím ty skály tam.“

„Právě tam půjdeme, tím středním průchodem,“ řekl Melon.

„Vypadá hodně úzký.“

„Je, ale jen několik kroků. Pak se stezka rozšiřuje.“

„Myslíš, že budou naši v pořádku?“ zeptala se Míra a podívala se mu s obavou do očí.

„Myslím, že ano,“ usmál se na ni povzbudivě.

Míra se opět obrátila ke skalám a splekla si vlasy do copu. Opět do nich vpletla stuhu, kterou nakonec vlasy stáhla. Melon jen tiše obdivoval, jak dokáže poslepu splétat cop prsty se zahnutými drápy na koncích. Pak se hladově zakousla do jídla a to v ní zmizelo v několika chvilkách.

„Vyrážíme?“ zeptala se a zvedla se na nohy.

„Jistě,“ přikývl a rychle si strčil do úst zbytek jídla. Sbalit lůžka jim trvalo jen několik minut. Spustili se po skále na zem, která jim začvachtala pod nohama.

„Je to jako bažina,“ ušklíbala se Míra, která měla na nohou jen sandále.

„Zkusím ti sehnat nějaké lepší boty,“ řekl Melon, ale Míra zavrtěla hlavou.

„Takhle mám venku drápy a mohu se tak jistěji pohybovat. Hlavně při přistání jsou k nezaplacení. S botami by se mi chodilo mnohem hůř.“

„Ale brzo se ještě víc ochladí,“ upozornil ji.

„A víš, že mi na nohy není taková zima, jako když jsme byli ve tvé tvrzi?“

Melon se podíval dolů, na její nohy stojící ve vodě. Podrážky sandálů zcela zmizely v rozměklé hlíně a navrch vystoupila voda. On sám cítil její chlad i přes boty.

„Skutečně necítíš chlad?“ divil se.

„Vůbec ne,“ potvrdila. „Tedy, chlad ano, ale jen takový slabý. Ani ho nevnímám. Asi jako když si v létě šlápneš bos na mokrou zem. Také ti to příliš nevadí.“

Melon se nad tím úkazem podrbal na hlavě a rozhodl se, že až se vrátí domů, podrobí Míru několika testovacím kouzlům. Ještě nepotkal draconiána, který by si nestěžoval na chlad od nohou. A žádný by nevydržel takto klidně stát ve studené vodě, jako nyní Míra.

„Říkal jsi tím prostředním?“ ozvala se Míra a vytrhla ho z myšlenek.

„Co? Vlastně ano, tím prostředním,“ přikývl a vykročili směrem ke skalám. Ze země nebyly průchody téměř vidět. Až když došli na nějakých deset kroků od nich, objevily se před nimi v celé šířce. A hned na jejich začátku se objevily přírodní schody, tedy, balvany napadané jeden přes druhý, které bylo potřeba překonat.

Míra si s nimi nelámala hlavu. Pomocí drápů na ruce i nohou se hbitě vyškrábala na vrchol a obrátila se zpět.

„Jsi nějak pozadu,“ dobírala si Melona, kterému podjížděly nohy po vlhkých kamenech.

„Jen počkej,“ sliboval jí Melon. „Až tě chytím, tak ti ty drápy přetáhnu pilníkem a pak se uvidí.“

Míra se začala hlasitě smát a jediným skokem se dostala za Melona. Než se nadál, opět se prosmýkla kolem něj.

„Jak mne chceš chytit, když sotva stojíš na nohou,“ smála se a čekala, až se čaroděj vyškrábe k ní.

„Kudy teď?“ zeptala se pak, protože viděla, jak se stezka rozdvouje.

„To je jedno, stezky jen obchází tu skálu a za ní se opět spojují,“ řekl a seskočil z balvanu na zem. Míra dopadla vedle něj a vykročila jako první. Byla tak zvědavá, co je za další zatačkou, že by nejradyji běžela. A z nějakého důvodu, se tu cítila šťastná. Skály kolem ní a úzké průchody v nich spolu s kapradím, mechem, křovinami a stromy, to všechno jí připadalo krásné a jako stvořené přímo pro ni. Něco podobného ještě nikdy necítila a pobízela Melona, aby se co nejrychleji dostali do srdce skalního města.

Melon jí vyhověl a přidal do kroku. Když překonali prvních asi sto kroků, kde bylo mnoho skalních terások a balvanů, změnila se stezka v pohodlnou pěšinu. Nyní šli po naplaveném písku a menších kamenech, takže mohli krá-

čet celkem svižně. Mira se však často zastavovala, aby obdivovala tvar skal nebo polohu stromu, který se uchytil v některé ze škvír ve skále.

I Melon měl skalní město rád, ale takovou reakci u nikoho neočekával. Navíc se zvedl studený vítr a Mira rozhodně nebyla oblečena na takové počasí. Přitom jí stále nebyla zima a ani náladu jí to nijak nepokazilo. Lámal si tím hlavu a pečlivě ji sledoval.

Skalním městem procházeli asi tři hodiny, přesně jak včera Melon předpověděl. Po celou dobu se Mira neunavila, i když neváhala vyškrábat se na všechny vyhlídky, které našli. Melon měl po třech hodinách šlapání nahoru a dolů ve skalním městě pocit, že mu upadnou nohy.

„Stále ještě necítíš zimu?“ zeptal se, když se stezka před nimi prudce zalomila vlevo a objevila se před nimi strmě spadající stěna s vytesanými stupni.

„Vůbec ne,“ zavrčela Mira hlavou a rozhlédla se kolem.

„Už jsme tady?“

„Ano, stačí tady sestoupit a pak už je to jen pár kroků.“

Mira nesestoupila, nýbrž slétla elegantně na zem a počkala na Melona, až sleze za ní. Stupně byly naštěstí suché, takže neměl žádné potíže.

„Docela ti ta křídla závidím,“ řekl, když si mnul prsty na rukou, aby je uvolnil.

„Také si na ně začínám zvykat,“ zasmála se spokojeně a vyskočila do vzduchu. Několikrát máchla křídly a udělala ve vzduchu dvě salta vzad. Dokázala to tak perfektně, že se vlastně nehnula z místa a udržela si tak bezpečnou vzdálenost od skal a stromů. Melon však raději poodstoupil, protože vítr, který tím proti němu poslala, byl velice nepříjemný.

„Kdo je tam?“ ozval se mužský hlas odněkud zleva a Mira ihned přistála.

„To je táta!“ vykřikla nadšeně a rozeběhla se za hlasem. Za běhu volala na otce, aby ji poznal.

Myriin otec vyšel překvapeně z úkrytu a než se na cokoli zmohl, objala ho Mira rukama i křídly.

„Jsem tak ráda, že jste v pořádku,“ říkala a z očí jí tekly slzy úlevy. Její otec se po chvíli vzpamatoval a také ji chtěl obejmout, ale letová blána kolem těla mu to znemožnila. Mohl jí jen vzít za ramena.

„Moc rád tě vidím, dcerunko,“ řekl jí do ucha.

„Kde jsou ostatní?“ zajímala se Mira, když uvolnila sevření křídel i rukou a ustoupila o půl kroku od otce.

„Tady nedaleko. Pojdte za mnou,“ pokynul jim, když potřásl Melonovi rukou.

„Žijete v jednom z těch skalních domů?“ zeptala se zvědavě Mira.

„Jak to víš?“ obrátil se k ní její otec.

„Melon to zjistil, ale nemusíš se bát. Nikdo to neví.“ Otec se viditelně uklidnil.

„Musíte mi prominout mou přehnanou opatrnost, ale odcházeli jsme z vesnice ve spěchu a navíc se tu dějí podivné věci.“

„Jaké podivné věci?“ zeptali se Mira s Melonem současně.

„Máme pocit, že tu nejsme sami a že nás někdo stále sleduje.“

„Máte nějaké důkazy?“ zeptal se Melon.

„Ne, ne takové, jaké myslíš, čaroději. Prostě, když jdeme pro vodu nebo pro dřevo, tak máme pocit, že nás někdo sleduje. Také se nám některé věci tajemně ztratily nebo změnilы přes noc své místo.“

„A ty věci byly v domě nebo venku?“ zeptal se Melon.

Právě obcházeli další skalní roh a Mira ucítila ve vzduchu kouř a vůni jídla. Vyšli sice brzy, ale její rodina také brzy vstávala a pak také časněji obědvala.

„Všechny byly venku. Uvnitř domu se zatím nic podobného neděje. To je jediné štěstí, už tak máme nervy napnuté jako špagáty.“

„Moc se za všechno omlouvám,“ ozvala se smutně Mira, sklopila uši a svésila křídla. Otec jí pohladil po hlavě a pak ji vzal kolem ramen.

„Ty za nic nemůžeš. To všechno starosta a jeho syn.“ Mira se okamžitě narovнала a oči se jí zlobou zúžily.

„S těmi si to ještě vyřídím,“ zavrčela zle, až se na ní otec překvapeně podíval.

„Mira je teď mnohem bojovnější a vznětlivější. Je to klasická draconiánská povaha. Nic zvláštního,“ uklidňoval ho Melon s úsměvem. Miriin otec jen přikývl, ale stále si překvapeně prohlížel rozzlobenou dceru.

Než se Mira začala uklidňovat, vešli na plochu pod skalním domem. Mira překvapeně zvedla pohled a prohlížela si kolmou skalní stěnu. K ní přiléhalo dřevěné schodiště dělené na několik menších úseků. Asi v polovině skály viděla několik otvorů opatřených kovovými okenicemi. Dveřní otvor zajišťovaly kovové dveře a před nimi původní stavitel vybudoval rozsáhlý dřevěný balkon. Trámy sice nesly viditelné znaky stáří, ale její otec je zatím nemusel měnit. Na balkoně stál stůl a několik špalků sloužících jako sedátka.

Na skalní plošině pod skalou byl podrost vymýcen na čistou skálu a u skály nervózně postával zbytek rodiny.

„Snad přivítáte svou sestru, ne?“ houkl na ně otec, ale rodina se nehnula ani o palec.

„Tak co je s vámi?“ pokračoval, když viděl, jak Mira opět sklopila uši a celá se jakoby schoulila do sebe. Povzdychla si a přitom ucítila známý pach. Ihned se narovнала a začala se rozhlížet kolem. První si toho všiml Melon a hmátl po meči u pasu. Nevěděl sice, co upoutalo její pozornost, ale znal draconiány.

Přistoupil těsně k ní a na půl úst se zeptal: „Co se děje?“

„Drak,“ odpověděla mu stejným způsobem.

„Kde?“

„Někde blízko. Hodně blízko.“

Ted' si i její otec uvědomil, že něco není v pořádku. Viděl Melonovu paži na meči a viditelně nervózní dceru, jak se rozhlíží kolem a hlasitě věští. Na jeho otázku mu ovšem neodpověděli a tak se obrátil zpět k rodině.

„Co se tady stalo?“ zeptal se a vykročil k nim.

„Někdo tu je,“ špitla jeho manželka.

„Jak to víš?“

„Někdo po nás házel šišky,“ žaloval nejmladší syn a ukázal otci šišku, kterou držel v ruce. Byla ještě nezralá a na první pohled bylo jasné, že ji někdo čerstvě utrl. Otec se podrbl na bradě a na čele se mu prohloubily vrásky. Tyhle šišky rostly až na vrcholcích borovic a ty zase na vrcholcích skal. Dostat se k nim bylo obtížné. Navíc leželo všude okolo spousta dostupnější munice. Obrátil se k čaroději a Miře. A právě v tu chvíli Mira vyskočila vysoko do vzduchu, máchla křídly a začala prudce stoupat.

Její vzlet vyvolal v rodině úžas, ale zároveň se událo ještě něco. Z poza nejbližší skalní jehly vylétl drak a zamířil k ní. Melon si rychle v duchu probral sbírku kouzel proti drakům a musel s obavou uznat, že žádné dostatečně účinné, na skladě nemá. Všichni draci bez výjimky jsou magická stvoření a proto na ně většina kouzel nezabírá. I drak, který neumí ani jediné zaklínadlo, je tak v relativním bezpečí před lidskými kouzelníky.

Proto raději seslal na Miru nejsilnější ochranné zaklínadlo s vědomím, že ponechá sám sebe zcela nechráněného.

Když se však drak dostal těsně k Miře, uvědomil si Melon jeho rozměry a došlo mu, že se jedná o čerstvě odrostlé mládě. Byl sice větší než Mira a mnohem mohutnější, ale přesto měl sotva polovinu velikosti draků, které Melon poznal. S obavou sledoval, jak se k Miře zachová, protože draci se s draconiány nikdy příliš nekamarádili a snažili se je ze svých území vyhnat.

Tenhle drak však nejevil žádné známky útočnosti. Naopak, zakroužil kolem draconiánky, která nyní visela ve vzduchu a obracela se za ním. Drak dokončil kruh kolem draconiánky a pak se mihl kolem ní s hlubokým mručením, které slyšeli až dole na zemi. Bylo velice podobné mručení drácat v domku, když lákala Miru ke hře. Draconiánka to také tak pochopila. Jemně draka plácla dlaní přes křídlo a zamířila na druhou stranu.

Drak se hbitě obrátil a začal ji stíhat. Nyní měla Mira výhodu, protože byla menší a mnohem lehčí. Obracela se rychleji a na menším prostoru než on a proto jí stále nemohl dostihnout. Ale nijak ho to nezlobilo, spíše se zdálo, že se tím drak baví stále víc a víc, protože jeho mručení bylo podstatně hlasitější.

„Čaroději, proč nic neděláš?!“ vykřikl miriin otec zděšeně. „Copak nevidíš, že moji dceru pronásleduje drak?“

„Nepronásleduje ji,“ opravil ho Melon klidně.

„Jak to můžeš vědět?! Vždyť ji honí z místa na místo a má otevřenou tlamu!“

„Jen si hrají na honěnou a tu tlamu má otevřenou, aby mohl zhluboka dýchat“

„A co to vrčení?“

„To není vrčení,“ odvětil klidně Melon a uklidil meč do pochvy.

„A co tedy?“ zeptal se nechápavě otec a stoupl si před něj. Melon k němu sklopil pohled.

„Je to spokojené mručení. Ten drak je šťastný, že si s ním Mira hraje. Je to ještě mládě.“

„Mládě?“ protáhl nevěřicně otec a zvedl pohled k nebi, kde se právě mihly siluety obou letců.

„Přesně tak. Asi proto po vás házel šišky.“

Rodina fascinovaně sledovala hru ve vzduchu, dokud se Mira příliš neunavila a nerozhodla se přistát. Drak jí v tom nijak nebránil a přistál na skalní stěně. Zachytil se drápy ve škvírách a visel nyní hlavou dolů. Melon tak hned poznal, že je to skalní drak, protože jen tento druh draka měl dostatečně silné drápy a prsty, aby se mohl takovým způsobem pohybovat po skalách.

Pak se drak rychle přemístil ke vchodu do skalního obydlí a zvědavě zavěšil. Dokonce strčil tlamu do dveří. To už však miriinu matku přešel strach a vydala se po schodech vzhůru chránit oběd.

„Jedeš od těch dveří, ty přerostlá ještěrko!“ křičela na draka a Melon s Mirou se začali smát. Drak totiž jen vytáhl hlavu ze dveří a podíval se dolů ze schodů. Jinak se nehnul ani o palec, dokud žena nevystoupila až na balkon. Pak povylezl o několik stop víc a visel jí tak přímo nad hlavou s páteří rovnoběžně se zemí.

Za země to byl vskutku zajímavý pohled a Mira se opět připravila ke vzletu, kdyby bylo potřeba jejího zásahu. Miriina matka však měla pro strach uděláno, takže si jen dala ruce v bok a odhodlaně si měřila draka nad hlavou.

„To je náš oběd, pro draka jsem ho nevařila.“

Drakovi v odpověď zakručelo v břiše a olízl se.

„I kdybys dělal štěněčí oči, tak je toho málo i pro nás,“ zavrtěla hlavou.

Drak vydal tiché zamručení a trochu k ní sklonil hlavu.

„Kdepak, můžeš mručet jak chceš, musíš si něco ulovit sám,“ trvala na svém.

Drak tedy nechal loudění a slezl ze skály na zem. Celou cestu zvládl během několika vteřin a hlavou dolů. Objevil se před Melonem a Mirou a zvědavě si je oba prohlížel. O Miriinu rodinu takový zájem nejevil. Melon ho zkusil oslovit.

„Odkud jsi přiletěl?“

Drak se na něj podíval a odpověděl krátkým brouknutím.

„Co říkal?“ zajímala se Mira.

„Že by ho to samé zajímalo o nás, protože nikoho jako jsi ty ještě neviděl.“

Mira se na draka usmála. „Z toho si nic nedělej, já také vidím velkého draka poprvé v životě.“

Drak se zatvářil mírně překvapeně a vydal několik krátkých brouknutí.

„Chce vědět, kdy a kdy jsi viděla ty malé,“ usmál se Melon.

„U nás doma,“ odpověděla Mira a drak vykulil oči. „Dva dospělí a jejich mláďata. Je s nimi velká legrace, ale stále chtějí ulovit můj ocas.“

Nyní koukal překvapeně nejen drak, ale i její otec, který se zatím přiblížil, aby si draka prohlédl z větší blízkosti. Bylo však hned vidět, že drak o jeho přítomnost moc nestojí, protože ustoupil o dva kroky stranou a změnil si ho zvláštním pohledem. Melona to trochu pobavilo, protože k jeho manželce se tak nechoval.

„Můžu vědět, co se tady děje?“ ptal se miriin otec, kterému to samozřejmě smysl nedávalo.

„Nejlepší asi bude,“ začal Melon, „když si s vámi půjde Mira popovídat, protože to je hlavní důvod, proč jsme tady. Chtěla si být jista, že jste v pořádku. A já si v klidu promluvím tady s drakem.“

Mira po něm loupala okem, protože jí v první chvíli přišel drak mnohem zábavnější společností, než její rodina, ale pak se v duchu pokárala za takové myšlenky. Vzala otce za ruku a odváděla ho pryč od draka a Melona.

„Pojď tati, když Melon začne mluvit takhle, je lepší ho poslechnout. Zase má něco za lubem, ale já to z něj pak dostanu.“

Nechal se odvést bez velkých okolků, i když hlavně z toho důvodu, že Mira nevědomky použila větší sílu při stisku. Když ho pak u rodiny zase pustila, začal si mnout pomačkanou dlaň.

„U všech čertů, takovou sílu jsi neměla,“ bručel a rozhybával prsty.

Mira se na něj podívala trochu překvapeně, ale pak si uvědomila, co udělala.

„Promiň tati, zapomněla jsem se.“

„To je v pořádku,“ usmál se otec.

„Když máš takovou sílu, tak bys mě mohla vynést do vzduchu!“ ozval se Myemar, její nejmladší bratr, kterému bylo šest let.

„Nemůžeš svou sestru používat jako koně,“ napomenul ho otec a Myemar se přikrčil. Mira se zamyslela a pohládila ho po hlavě.

„Nejsem si jistá, že dokážu zvednout takovou váhu, ale můžeme to zkusit.“

„Hned teď!?“ rozzářil se Myemar.

„Ovšem, hned teď,“ přikývla. „Protože večer už budu moc unavená a budou mne bolet křídla.“

„Tak jdeme,“ pobízel ji a nedočkavě kolem ní poskakoval. Otec je však oba zastavil.

„Počkej Miro, to přece nemyslíš vážně. Co když ho upustíš?“

„Neupustím,“ usmála se. „Pokud bude na mne moc těžký, tak se ani neodlepím od země. A moc vysoko s ním nepoletím. Jen ho vyzvednu nad stromy, obletím s ním kolečko a zase přistanu.“

„Takže, že bys do vzduchu zvedla mne, na to mohu rovnou zapomenout,“ ozval se Alri, její nejstarší bratr a nejznámější rýpal ve vsi.

„Jedině kdybys chtěl shodit do strže,“ odpověděla mu mile a ukázala zuby. Bratr okamžitě ztichl, protože její více než centimetrové tesáky budily úctu.

„Nechte se,“ napomenul je oba otec a sledoval, jak Mira odvádí bratra stranou. Pak se postavila za něj a vzala do náruče. Roztáhla křídla, několikrát jimi mávla, aby do nich vehnala krev a vyskočila do vzduchu.

Hned bylo znát, že je na ni bratr těžký, protože ji křídla do vzduchu nezvedla a musela se ještě dvakrát odrazit, než se jí podařilo vzlétnout. Stoupala pomalu a trhaně, ale nakonec se jí podařilo dostat se nad vrcholky stromů. Tam se rychle obrátila a hned začala klesat. Přistála tak jemně, jak jen dokázala a podlomila se pod ní kolena. Nebýt Melona, který se k ní rozeběhl ještě před přistáním, skácela by se k zemi. Takhle ji stihl zachytit a posadit na zem.

„Hloupější nápady nemáš?“ zlobil se.

„Chtěl se jen podívat do vzduchu,“ odpověděla vyčerpaně.

„Mohl jsem ho vynést na nějakou skálu,“ odvětil chladně Melon. „Nemusela jsi se skoro zabít. Nejsi drak, nejsi stavěná na takovou zátěž.“

„Promiň, chtěla jsem mu udělat radost,“ omlouvala se a opírala se o něj. Otec opodál zatím peskoval Myemara a nakonec mu dvěma řádnými záhlavci udělil ponaučení a vyhnal ho pomáhat matce v kuchyni.

„Kdybych mohl, dostala bys taky svůj díl,“ řekl, když došel k sedící Miře.

„Nebude třeba,“ řekl Melon a sáhl jí na tvář. „Úplně se vyčerpala. Na tuhle lekci hned tak nezapomene. Draconiáni nejsou schopni přenášet takové náklady.“

„Co je jí?“ nechápal otec.

„Omdlěla, moc velká námaha za letu, občas se to stává,“ odpověděl Melon a zvedl Miru do náruče.

„Můžete rozbalit ty stočené přikrývky, co mám na batohu?“ požádal je a ukázal nohou k batohu ležícímu u paty skály.

„Proč ji neodneseme nahoru?“ namítl otec, ale Alri už byl batohu.

„Protože tady jí je lépe, než v tmavém skalním domě. Navíc v nich bývá hodně vlhko, nebo se vám už podařilo vyvětrat?“ namítl a pomalu ji položil na pokrývky, které Alri rozložil vedle sebe na skálu. Velice opatrně jí pak srovnal křídla podél těla a batoh jí vsunul pod hlavu.

„Neměla by ležet na boku?“ zeptal se otec, který se v ranhojičství trochu vyznal.

„Měla,“ souhlasil Melon, „ale není na tom zase tak zle. Vidíte, už se probouzí.“

Mira se skutečně začala probírat. Nejdříve něco nesrozumitelného zabručela a pak pomalu otevřela oči a překvapeně po nich přelétla pohledem.

„Proč ležím na zemi?“

„Protože jsi nejhlupejší draconiánka pod sluncem,“ odpověděl Melon a pomohl jí posadit se.

„Tak ti děkuju,“ zavrčela na něj.

„No pochvalu ode mne nečekej. Takové nápady by se ti mohli pěkně vymstít. Bud' ráda, že to dopadlo jen takhle.“

„Vždyť já vím,“ zabručela a hladila si ramena. „Sakra, to to bolí.“

„Počkej,“ řekl Melon, přesunul se za ni a začal jí je masírovat. Mira se u toho šklebila, protože to zprvu hodně bolelo, ale svaly se nakonec začaly uvolňovat.

„Už je to lepší,“ řekla po chvíli.

Mezitím se k nim připojila i její matka vyplašená vpádem ubrečeného syna. V domě z něj nic rozumného nedostala a tak vyběhla ven v obavě z něčeho hrozného. Z balkonu viděla, jak Melon pokládá Miru na přikrývky. Naštěstí se probírala dříve, než matka sešla po schodech až na zem.

„Myslím,“ podíval se na její rodiče Melon, „že teď by jí udělala dobře trocha jídla a klidu.“

„Oběd je stejně skoro hotový,“ ozvala se rychle matka. „Donesu jí jídlo sem dolů.“

„Alri ho donese,“ rozhodl otec. „Je silnější a má mladší ruce.“

Alri si povzdechl a vydal se za matkou, která z něj cestou dolovala informace.

Melon pomohl Míře na nohy a pak ji doprovodil pod schody, kde bylo také několik sedátek. Posadil Miru na to nejbližší u skály, aby se mohla opřít a pak si přikulil další těsně k ní.

Otec se na dceru díval se směsí obav a zloby. Neměl rád, když se zbytečně riskovalo a až dosud ho dcera nikdy nezklamala. Byla uvážlivá a opatrná, ale jak se zdálo, nyní byla ochotná riskovat.

„Poslyš, čaroději, takhle se Mira chová normálně?“ zeptal se.

„Jak?“ obrátil k němu Melon obličej a i Mira otevřela do té doby zavřené oči.

„Jako janek.“

„Nyní je draconiánka. To znamená, že se nechová tak, jako když žila s vámi doma.“

„Takže se jednou někde zmrzačí?“ zamračil se otec nesouhlasně. Mira k němu obrátila obličej, sklopila uši na zad, zamračila se a oči jí varovně zaplály. Otec se hned přestal mračit.

„Už jsem se omluvila a dál o tom nechci mluvit,“ zavrčela. Melon ji konejšivě pohladil po dlani, aby se zase uklidnila a přitom zavrtěl hlavou směrem k jejímu otci, aby jí víc nedráždil.

Jediný, kdo se držel dál, byl drak. Sledoval všechno s velkým zaujetím, ale do ničeho se nezapojoval. Ze všech okolo ho nyní zajímala pouze Mira a ten čaroděj. Ostatní byli podle něj dobří jen k tomu, aby jim v noci schovával věci a třefoval se do nich z dlouhé chvíle šiškami. Dospěl k názoru, že je tady zbytečný a tiše zmizel mezi stromy. Nikdo si jeho odchodu ani nevšiml.

Drak se elegantně protáhl mezi keři a stromy, aniž by tím vydal nějaký zvuk a přitom se mu podařilo překvapit zájice, pochutnávajícího si na nějaké větvičce. Zmocnil se ho dříve, než si stačil něco uvědomit. Sice pro něj byl jen jednohubkou, ale drak nikdy nebyl v jídle vybíravý a spolkl vše, co mu rodiče nabídli nebo označili jako možnou potravu.

Pak se zachytil skalní stěny a vydal se po ní vzhůru. Rychle zmizel ve skalních průchodech a nebylo po něm ani vidu ani slechu.*

Alri zatím donesl jídlo, pro které muži společnými silami připravili hrubý stůl. Rodina se rozhodla, že když musí jíst Mira dole pod schody, a Melon jakékoli návrhy na nějaký výstup do domu striktně odmítal, nají se tam s ní. Draconiánka se mu svěřila, že tomuhle se přece chtěla vyhnout. Vždyť ví, jak poslední dobou jídlo hltá a její matka sama říkala,

**Skalní draci jsou ve šplhu po skalách tak dobří, že ve své domovině tento způsob pohybu upřednostňují před létáním. Je to pro ně výhodnější z hlediska spotřeby energie a také si méně plaší zvěř v teritoriu. Z toho důvodu je drakobijci a různí hrdinové považují ze obzvláště nebezpečné, protože se jim dokáží objevit za zády nebo nad hlavou zcela neslyšně a náhle, což většinou znamená jejich konec.*

že je jídla málo i pro samotnou rodinu. Melon jen pokrčil rameny a odpověděl, že na to měla myslet, než ji napadla ta hloupost. Mira ho proklála planoucím pohledem a dál se s ním nebavila.

Melon však již dávno z Miry sňal ochranné kouzlo a tak se mu vrátila větší část sil. Proto mohl potajmu seslat na kotlík, ve kterém rodina vařila jídlo, zmnožovací kouzlo. Dělal to sice nerad, protože se to přičilo jeho zásadám, neplést se druhým do života, ale protože se jednalo o Miriinu rodinu a byli nyní v těžké situaci, učinil výjimku.

Myriina matka nevěřila svým očím, když již po páté nabrala plnou naběračku vývaru a hladina neklesla ani o palec. Melon poslal Alriho ještě jednou nahoru, aby donesl jídlo pro Miru v co největší míse, kterou tu mají. Alri sice nechápal proč, ale nechtěl se dohadovat.

Před Mirou se tak namísto místo misky objevila pořádná mísa, až po okraj plná kouřícího vonícího vývaru, dokonce i s několika kusy masa. Nechápatě se podívala na ostatní a zastavila se pohledem na matce.

„Je to záhada, to ti povím,“ ozvala se hned matka, jako by na to čekala. „Představ si, že jsem nabrala všechno tohle jídlo a hladina klesla jen na polovinu. Přitom je ten kotlík sotva poloviční, než mísa před tebou.“

Než mohla Mira něco říct, ozval se Melon.

„V těchto místech se čas od času stávaly podivné jevy. Nikdo neumí vysvětlit, proč zrovna tady. Být vámi, ten kotlík bych nikdy neprodal. Taková kouzla mívají dlouhou trvanlivost.“

Mira na něj upřela pohled plný podezření a pod stolem mu dupla na nohu, až sykl. Na otcův tázavý pohled však klidně odpověděl:

„Cestou sem jsem si několikrát špatně šlápl a trochu mne bolí kotník. Ale měli bychom se raději dát do jídla, než nám to vystydne, ne?“

„Nebo než nám to všechno sní ten drak,“ ozvala se matka a pátravě se rozhlédla kolem.

„Kde vlastně je?“

„Šel si po svých,“ mávl bezstarostně rukou Melon a ochutnal vývar.

„Ty, čaroději,“ začal Miriin otec.

„Ano?“

„Ty jsi zřejmě několik draků v životě potkal, že? Co si myslíš o tomhle? Bude nám nějak škodit?“

„Myslím, že ne,“ odpověděl po chvíli přemýšlení Melon. „Je to mladý drak a když mu nic neuděláte, tak nebude mít důvod vám škodit.“

„To se mi ulevilo,“ oddechl si otec. „O dalším místě, kam bychom se mohli přesunout, totiž nevím.“

„Draci si většinou lidí nevšímají. To lidé jsou z pravidla ti první, kdo začne dělat problémy. Právě ze strachu, co kdyby...“

Při jídle rodina celkem očekávaně užasla nad rychlostí, jakou v Mirě mizí jídlo. Ovšem nikdo to nekomentoval a dali tak jídlu volný průběh. Mira spořádala všechno nabídnuté jídlo a cítila, že se jí udělalo mnohem lépe. Na létání však už dnes může zapomenout. Masáž sice nejhorší bolest zahнала, ale stále cítila jakési trnutí svalů, které ji nutilo pokládat křídla na zem, kdykoli to jen šlo.

Po jídle zůstali sedět u stolu a Mira si tak mohla s rodiči pořádně popovídat. Dokonce se i vyšla podívat nahoru do domu, čehož Melon využil k tomu, aby se omluvil a zmizel mezi stromy. Na jeho vkus byl příliš dlouho mezi příliš mnoha lidmi a potřeboval se zase trochu vzpamatovat. Ve skrytu duše doufal, že tu Mira nebude chtít přespat a že se raději smíří se spánkem v nějaké skalní dutině.

Draconiánka se ve skalním domě příliš nezdržela. Její rodiče to asi necítili, ale ve vzduchu se tam držely nějaké nepříjemné pachy, které jí velice dráždily, takže nakonec byla ráda, že jsou opět venku. Posadili se na balkoně a dál probírali, co všechno se stalo. Mira byla na vážkách, kolik toho smí rodičům povědět z toho, co prožila po Melonově boku a nakonec se rozhodla vypustit z vyprávění Eirlien, dráčky, hada a tvrz. O vlkodlacích tu stejně všichni věděli a o šavlozubých tygrech také.

Otec jí zase vypověděl, jak probíhala rvačka a jaký výsledek mělo Melonovo kouzlo na vyvolání veverka a skřítků – rarášků.

Odpoledne se překulilo do druhé poloviny a Mira začala být viditelně nervózní. Nijak nestála o nocování s rodiči a nikde poblíž neviděla vhodnou dutinu. Melon se objevil chvílku po té a Mira jediným pohledem poznala, že má na nocleh ve skalním domě stejný názor jako ona.

„Už budeme muset jít,“ ozvala se proto, když Melon začal stoupat po schodech vzhůru.

„Už?“ zvedla její matka překvapeně obočí. „Počítala jsem s tím, že tu s námi zůstaně alespoň do zítřka. Vždyť jsme se neviděli tak dlouho.“

„Je mi to moc líto, mami, ale musíme zpět. Mám se toho ještě moc učit a Melon pracuje na nějakých zakázkách. Ale určitě se zase brzo uvidíme,“ vymýšlela si plynně a poočku sledovala blížícího se čaroděje.

„Čaroději, domluv jí,“ obrátila se na něj její matka, sotva se ocitl v doslechu.

„Copak se děje?“ zajímal se Melon a trochu přidal do kroku.

„Už se chce vrátit domů a přitom jste tu byli jen chvílku.“

„Pravdou je, že máme před sebou hodně práce a počítali jsme s tím, že budeme zpět zítra ráno. Bohužel nás zdržela bouře, takže se opravdu nemůžeme zdržet tak dlouho, jak bychom sami chtěli,“ odpověděl Melon s dokonale hraným zármutkem. Mira hned navázala.

„A protože se blíží večer a tady se bude stmívat rychleji než ve vsi, tak raději vyrazíme, abychom prošli skalním městem ještě za světla.“

„A co budete dělat za ním?“ zajímal se její otec, který si v duchu rychle spočetl, že to domů za světla stihnout nemohou.

„Vím o několika vhodných úkrytech, kde se dá bezpečně přenocovat. V jednom z nich jsme strávili i bouři,“ uklidnil ho Melon.

Mira vstala ze sedátka a protáhla si křídla. S trochou škodolibosti si všimla, jak se rodina příkrčila a Melon na ni mrkl. Sešli z balkonu na zem a sbalili si věci. Rodiče nedali jinak, než že jim dají na cestu část vývaru. Mira nijak neprotestovala. Všechno bylo lepší, než sušené maso.

Rodina je pak doprovodila až ke vchodu do skalního města, kde se rozloučili a Melon s Mirou zmizeli v úzkých chodbách. Tedy, Mira zmizela, Melon se zdlouhavě škrábal po ohlazených stupních a trvalo mu to podstatně déle.

Když pak ušli několik desítek kroků po bělostném písku, ve kterém se rýsovaly jen jejich stopy v opačném směru, Mira se k Melonovi nečekaně přitiskla.

„Ani nevíš, jak jsem najednou ráda, že už nejsem s rodiči.“

Melona to překvapilo, ale vzal ji kolem ramen.

„A co tak najednou?“

„Nevím. Ale teď mi přijde život doma jako jedna veliká nuda. Stále jen uklízet, vařit a poslouchat pokyny rodičů. U tebe je to jiné. Necháváš mě, ať si žiji po svém a považuješ mě za dospělou, kterou stejně podle věku dávno jsem. Naši ne. Dnes jsem opět byla jako malá holka a když jsi byl pryč, tak se opět rychle vrátili do starých kolejí. Vlastně, táta se začal vracet ještě když jsi tam byl. Už bych s nimi nedokázala žít.“

Melon se usmál a trochu víc ji k sobě přitiskl. Mira se nebránila a pokud byla stezka dostatečně široká, šli vedle sebe. Celou zpáteční cestu skalním městem se Mira zdržela předchozího pobíhání od skály ke skále a nechala se vést. Až když vyšli z posledního průchodu se zastavila a podívala se na zšeřelou oblohu nad hlavou.

„Myslíš, že to zvládneme až domů? Jsme teprve v polovině a nevíme, co všechno bouře v lese napáchala.“

Melon se na chvíli zamyslel a zvažoval všechna rizika. Nejdelší kus cesty je čekal po skalní římse. Nevěděl o žádném neobvyklém nebezpečí, které by je tu mohlo zaskočit, ovšem v šeru a kousek od propasti by je mohl zle potrápít i obyčejný vlk.

„Můžeme tu buď zůstat a nebo se vydat zkratkou. Je to asi o hodinu kratší cesta, ale na oplátku je členitější a náročnější.“

Mira v duchu odhadla zbývající čas do úplné tmy a rozhodla se pro zkratkou. Zahnuli tedy vpravo a ponořili se do křovin. Melon šel v předu a Mira se držela hned za ním. Oba měli v rukou meče. Ne snad na obranu, ale aby si mohli uvolnit cestu, protože větve byly propletené a rozhrnovat je bylo velice náročné.

Naštěstí tak nemuseli postupovat příliš dlouho a zanedlouho již mohli jít pohodlně mezi stromy po napadaném jehličí. Po pravé ruce stále viděli hradbu skalního města a po levé jen les, který se táhl až k římse.

Mira si Melona dobírala různými vtipy a upozornila ho na slib z rána, že až jí chytí, tak jí přetáhne drápy pilníkem a přitom sebou žádný nemá. Melon její vtipy bez potíží odrážel a udával tempo chůze. Když už se chtěla zeptat, kdy začne ta namáhavější část, objevila se před nimi čelo dávného sesuvu, tvořené spadanými balvany a kameny.

„Tudy se budeme škrábat?“ zeptala se a přeměřila si volně na sobě ležící balvany a menší kameny, mezi kterými vyrůstal tu a tam nějaký ten keř, tenký stromek a kapradí.

„Správně, je to docela zajímavé cvičení a když se ti pod nohou odvalí takový kamínek, tak máš o zábavu postaráno.“

„Myslím, že na hodně dlouho,“ zabručela a litovala, že tak zablbla s bratrem. Mohla by teď krásně vzlétnout na vršek stráně a bavit se pohledem na lezoucího Melona. Takhle bude muset lézt s ním.

„Tak lezeme nebo jdeme zpět?“ zeptal se Melon.

„Lezeme,“ odpověděla pevně a jako první se začala štrachat do stráně.

Výstup byl náročný. Melonovo předchozí hodnocení 'trochu náročnější', Mira ještě před polovinou přehodnotila na 'trasu pro kamzíky'. Než se vyškrábali na vrchol, museli si dvakrát odpočinout a třikrát se vracet, protože se vydali špatnou cestou a skončili pod obrovským balvanem, který se nedal obejít ani na něj vyšplhat.

„Po tomhle výstupu se mi bude spát, jako už dlouho ne,“ odfoukla Mira, když se nahoře posadila na kámen a podívala se dolů.

Melon se posadil vedle ní a podíval se na opačnou stranu, na cestou, kterou ještě museli urazit. Měli před sebou soutěsku plnou spadaných balvanů, popadaných kmenů vše hustě zarostlé křovinami.

„Když jsme zvládli tohle, tak jsme si ušetřili hodinu času. Nyní jsme na úrovni té vyhlídky, kde jsi se tak kochala pohledem na hory. Až projdeme tuhle soutěsku, budeme jen kousek od chalupy. Jen budeme muset na konci sestoupit z takového prudšího kopce.“

Mira se na kameni obrátila a přelétla pohledem soutěsku, pomalu se halící do večerního šera.

„Jestli si tam ukopnu dráp, tak mě za trest poneseš až domu,“ varovala ho.

„Při tvých reflexech se něčeho podobného nemusím bát,“ mrkl na ni a vysloužil si za to ránu ocasem do holeně.

Zvedli se a vykročili dál soutěskou. Průchod naštěstí nebyl tak náročný, jak se na první pohled zdálo. Kameny neležely jeden vedle druhého a kmeny se daly celkem snadno přelézat, takže cesta na druhý konec uběhla bez nepříjemných překvapení a v naprosté pohodě, kterou v Miriině případě kalila pouze narůstající únava.

Soutěsku prošli až když se docela zešeřilo. Nyní měli před sebou dlouhou stráň s vyšlapanou pěšinou, kterou bylo v šeru vidět jen díky světlým kamenům vystupujícím z tmavé hlíny. Když Mira upřela pohled dolů mezi stromy, měla pocit, že už vidí střechu chalupy. Hned se na to zeptala Melona.

„Jistě, už jsme skoro doma. Ta pěšina je vyšlapaná ode mne. Chodím sem na maliny a ostružiny. Na téhle stráni jsou nejlepší.“

Mira si v duchu řekla, že nejlepší maliny jim rostly na zahrádce ve vsi, ale jinak byla z ticha.

Stráň sešli po pěšině během několika minut a Mira s nadšením vystoupila na zápraží domu.

„Konečně doma,“ oddechla si a protáhla se. „Teď bych se nejraději naložila do vany plné horké vody a pak šla spát. Vanu tu ovšem nemáš, tak alespoň ohřejeme ten vývar od mámy a pak sebou praštím do postele.“

„Vanu tu mám, s horkou vodou by to ale chvíli trvalo,“ odpověděl Melon a odjistil kouzlo na domě. Sotva se dveře otevřely, vrhlo se na ně šestero drácat a naskákali na ně.

Po večeri, kdy se díky úspěšnému lovu dráček nemuseli prát s drácaty o jídlo, se Mira odploužila do podkroví a dráčata odešla s ní.

Melon se natáhl na truhle a ještě chvíli hleděl do stropu. Přemýšlel o Miriiných rodičích a o tom, jak divně žijí rodiny v horách. Nakonec usnul a z police s knihami ho sledovali oba staří dráči.

Den 13. - Vesnice

Toho dne ráno se kovář probral ještě před svítáním s neblahým tušením, že se něco stane. Vyšel před kovárnu a rozhlédl se po spící vsi. Zvířata už začínala dělat hluk, ale bylo to všechno ještě takové ospalé, jakoby i ona věděla, že ve stájích a ve chlévech jim je lépe. Kovář obhlédl oblohu, dokonale čistou a vymetenou čerstvým vánkem a pak sklopil pohled k okraji lesa. Aní tam se nic nezvyklého nedělo. Pokrčil nad svým tušením rameny a vrátil se do teplé kovárny.

„Co se děje?“ zeptala se ospale kovářka, když znovu uléhal do postele.

„Ale nic, mám jen takové divné tušení,“ odvětil tiše.

„Dej s tím pokoj,“ zabručela kovářka a schovala hlavu pod peřinu, aby utrhla ještě několik minut spánku, než se proberou zvířata ve chlévě.

Kovář se jen usmál, založil ruce pod hlavou a hleděl do stropu. Spát se mu už nechtělo a kdyby mu nebylo líto rodiny, oblékl by se a šel by rozdělat oheň ve výhni. Tím by ovšem vzbudil úplně všechny. Z vedlejší místnosti slyšel chrápání synů a z chléva slyšel dobytek, který se už pomalu probouzel, ale zatím se nedožadoval snídaně.

V duchu si stále srovnával, co to bylo za tušení, které ho probralo. Znal se až příliš dobře, aby to jen tak hodil za hlavu. Již mnohokrát se mu vyplatilo na ně dát, i když se mu druzí často smáli, že slyší trávu růst a tak podobně. Již dlouho však podobnou předtuchu neměl. Na počasí měla lepší nos jeho manželka. Vycítila blížící se bouřku s neomylnou přesností a jakmile začala uklízet ještě vlhké prádlo a vyhnala kluky zahnat dobytek, nastal ve vsi poplach.

Vstali, až když se ozvala první kráva ve vsi. Patřila babě kořenářce a se železnou pravidelností se bučela den co den jako první. Jako na povel se k přidal i ostatní dobytek a tak vesničánům nezbylo než vylézt z postelí.

Kovář se oblékl a šel roztopit výheň. Synové se postarali o zvířata a kovářka jim všem připravila snídani. Protože bylo hezky, jedli před otevřenou kovárnou.

„Co tě to ráno chytalo?“ zeptala se kovářka při jídle.

„Ale, takové tušení,“ mávl rukou kovář a zahleděl se přes vesnici. Najednou přestal žvýkat a zaostřil pohled do dálky.

„Co se děje?“ zeptala se kovářka a podívala stejným směrem stejně jako jejich synové.

„Zdá se mi to, nebo se támhle něco hýbe?“ ukázal za vesnici směrem k jihu. Nejmladší syn hbitě vyšplhal na střechu kovárny, aby měl lepší rozhled a hlásil dolů.

„Blíží se armáda!“

„Čert aby starostu vzal!“ zahromoval kovář a udeřil pěstí do stolu, div ho nerozlomil.

„Nerouhej se,“ varovala ho kovářka a prohlédla si oblohu. Nad okrajem střechy se objevila synova hlava.

„Co budeme dělat, tati?“ zeptal se.

„Nic,“ zabručel kovář. „S královskou armádou nemůžeš dělat nic. Slez dolů a pojď se najíst.“

„Neměli bychom varovat ostatní?“ zeptal se nejstarší ze synů, ale otec zavrtěl hlavou.

„Starosta by toho hned využil a nařkl by nás z protikrálovských nálad. Necháme je pěkně být. Měli by zastavit na hranici obce, jejich trubač by měl dát obci signál o jejich příchodu a pak by měli vyčkat příchodu starosty a domluvit s ním pravidla pobytu.“

„Proč říkáš, měli by?“ zeptal se nejmladší, když slezl na zem.

„Protože se tak často neděje. Hlavně v pohraničních oblastech, jako jsme my. Král je daleko a vojáci si často myslí, že mohou všechno, co se jim zamane,“ zabručel nevrle otec a zakousl se do chleba.

Tentokráté však k ničemu podobnému nedošlo. Vojáci se zastavili ještě před hranicí obce a začali hned stavět tábor. Kovář je se zájmem pozoroval. Pro tábor si vybrali vyvýšeninu nad vesnicí blízko hlavní cesty. Bylo to jediné místo v okolí vesnice, kam jste museli ze všech stran do kopce, tedy ideální k hájení. Už mnoho let se také vedly ve vsi spory, jestli by si tam vesničané neměli postavit tvrz, aby měli kde hájit úrodu a životy. Na stavbu něčeho tak velkého však nebylo nikdy dost lidí, peněz ani času. Nyní tam rychle vyrůstaly stany a kolem nich příkop s valem. Do vrcholu valu vojáci usazovali kůly. Rychlost, s jakou tábor vznikal, dával tušit dlouhou praxi. Ostatně, kůly si přivezly sebou na vozích.

Ve vesnici si jich také brzy všimli, ale nikdo se k nim raději nepřibližoval. Lidé jen vyhnali dobytek na pastvu, jako by se nic nedělo a nenápadně sledovali počínání vojáků.

Až kolem poledního, když byl tábor zcela dokončen, vyjel k vesnici trubač a zatroubil nástup směrem do vsi.

Starostovi pacholci si vojáků všimli později než kovář, protože tím směrem neměli tak dobrý výhled. Starosta se tak o vojsku dozvěděl až když stály první stany a vojáci začali kopat příkop. Hned začal pobíhat po chalupě a všechny honit do práce.

„Koukejte všechno připravit a uklidit, musí tady být čistěji než o posvícení!“ hulákal a poháněl pacholky kopanci. Na děvečky si nic podobného nezkusil, ale nadával jim stejně.

„Jak to, že ještě netroubí?!“ bručel vztekale a cpal se do zbroje, kterou na sobě neměl nejméně pět let.

„Staví tábor, tati,“ uklidňoval ho Ardi.

„Co je mi po nějakém táboru,“ odsekl starosta a odhodil do kouta chránič holeně, na kterém se mu zbrklostí podařilo přetřhnout řemínky.

„Ten si mohli postavit pak, nejdříve mě měli zavolat k poradě.“

„Nejspíš to tak nevidí,“ pokrčil Ardi rameny.

„Co ty o tom můžeš vědět,“ utrl se na něj otec.

„Dost, abych věděl, že tu nebudou den nebo dva,“ odpověděl mu stejně syn. Starosta se zarazil a podíval se na syna.

„Cože?“

„Vojáci sebou tábor většinou nevozí, pokud si jsou jisti, že se vrátí do domovského tábora během čtyř dnů, tati. A sem to z městské posádky trvá jen den pochodu. Měli by celé dva dny na chycení Míry a Melona. Stačily by jim jen stany, ne opevněný tábor. A všiml jsi si, kolik jich přijelo?“

Starosta zavrtěl hlavou.

„Ještě jsem se nebyl podívat na louce. Kolik?“

„Nejsem si jist, jsou dost daleko, ale podle toho, jak jim to jde od ruky bych hádal, že jich bude kolem stovky.“

„Na jednu draconiánku a jednoho čaroděje?“ vyjevil se starosta.

„Zajímavé, vid’? Jsem moc zvědav, co ti řeknou, až k nim dorazíš.“

„Ty ovšem pojedeseš s mnou,“ rozhodl starosta. „Jsi můj syn a jednou budeš starostou místo mě.“

„Tím bych si nebyl tak jist, tati. Titul starosty není dědičný jako královský nebo šlechtický,“ krotl ho Ardi, který byl sice skoro ve všem po otci, ale ještě neměl sklony rozhodovat naprosto vždy a o všem. Kromě Míry.

Starosta se samolibě usmál a zastrčil palce obou rukou za opasek.

„Tak s tím si chlapče nelámej hlavu.“

Ardi jen pokrčil rameny, jako by mu to bylo jedno, ale v duchu si už přebíral, co všechno by on změnil, aby mu to přineslo více peněz a vlivu.

Do oběda se starosta částečně uklidnil a nacpal do brnění. Nebylo sice kompletní, ale i tak bylo jediné ve vsi, když jste za jejího obyvatele nepovažovali starého vojáka, co se tu čas od času objevil a který chodil jen a pouze v brnění. Sotva starosta dojezdil polévku ze slepice, ozvala se vojenská trubka.

„Už nás volají!“ vykřikl a vstal od stolu, až se za ním skácela židle.

„Klid tati,“ uklidňoval ho Ardi a také vstal, ovšem s talířem v ruce a dojídal polévku.

„Nech to tady, musíme jet,“ poručil velitelsky otec a zamířil ze dveří na dvůr, kde už na ně čekali dva osedlaní koně.

Ardi si jen povzdychl, protočil oči ke stropu a šel za ním s miskou v ruce. Než došel na dvůr a než otec pracně nasedl na koně, kterému se jeho podivně vrzající a cvakající jezdec vůbec nelíbil, v klidu dojezdil polévku, předal misku matce a nasedl na svého koně.

„Otevřte bránu!“ poručil starosta hlasem, který by se více hodil slovům „Bijte je!“ Ardi opět zakroutil hlavou, ale raději byl zticha.

Vyjeli na návěs a zamířili k ležení nad vsí. Starosta se držel jako generál po vítězné bitvě a pyšně se rozhlížel po vesničanech, kteří je sledovali se smíšenými pocity. Mít armádu za humny není nic příjemného, i když je vlastní. A když k tomu viděli výraz svého starosty, poklesla jim nálada ještě o několik stupňů.

Dorazili k otevřené bráně se dvěma vojáky na stráž, za kterou viděli ulici mezi stany, na jejímž konci a také na nejvyšším bodě tábora, stál velitelský stan. Byl větší než stany vojáků, měl před vchodem jakousi pergolu a vybíhal z něj koberec. Na koberci pod pergolou stál nějaký voják v lesknoucí se zbroji.

„Jsem místní starosta a jedu na jednání s vaším velitelem,“ pronesl starosta důstojně k jednomu z vojáků.

Ten ani neuznal za vhodné se na něj podívat a dál hleděl kamsi do dálky, jako by sledoval pohyby nepřítele. Jen prohodil: „Máte sesednout a jít k velitelskému stanu.“

Starostu to dokonale zarazilo, takže na něj pár chvil mlčky zíral a pak to zkusil znovu, o něco hlasitěji a podrážděněji.

„Jsem místní...“ ale dál se nedostal. Voják k němu obrátil obličej, který mu hyzdila ošklivá jizva po ráně, která kdysi jen o vlas minula levé oko a zašklebil se.

„Slyšel jsem dobře. Máte sesednout, váš průvodce zde počká s koňmi. Velitel vás očekává ve svém stanu.“

Ardi tedy převzal uzdu koně svého otce a ten s obtížemi sesedl. Ardi si moc dobře všiml, jak se voják baví starostovou nešikovností. Starosta pak prošel branou a kráčel důstojně táborem, aby dal vojákům najevo, že ač pěší, stále je starosta a na něm tu všechno závisí. U stanu mu stráž odebrala dýku i meč a pustila ho dovnitř.

Ve stanu bylo jen pramálo nábytku, ale přesto se tam starostovi líbilo. Ve středu stál lehký stůl montovaný z lakovaných prken a latí. U jedné stěny stálo polní lůžko a u něj ohřívadlo a dvě truhly. Od vrcholu stanu visela na řetízku petrolejka. Řetízek byl několikrát stočen a zachycen háčkem, takže se dala spustit níž či vytáhnout výš. Na zemi ležely prosté, ale hlavně silné koberce.

V křesle montovaném podobně jako stůl seděl ten voják, kterého viděli od brány a zvědavě si starostu prohlížel. Jinak se ovšem nijak neprojevoval a tak nakonec začal jako první starosta.

„Jsem místní starosta a dostavil jsem se k jednání o pobytu vojska v mé obci,“ pravil obřadně a vypjal hrud'. S vojákem za stolem to ani nehulo.

Byl to na první pohled starý voják, který už hodně pamatoval a tak ho starosta z vesničky, kde dávají lišky dobrou noc nemohl nijak vyvést z míry. Měl velmi hubenou postavu oděnou do bílého splývavého oděvu se zlatem obšitými okraji, přes který si upevnil dokonale vyleštěný pancíř. Helmice stála na stole. Hubená tvář s tmavými bystrými očima jako by jen zvýrazňovala již tak nepřehlédnutelný dravčí nos, pod kterým byla úzká ústa, na první pohled neschopná úsměvu. Krátce zastřižené bílé vlasy měl dokonale upravené. Loktem levé ruky se opíral o opěrkou křesla a její dlaní si podpíral bradu. Dlaň pravé ruky měl na druhé opěrce a prsty pomalu vybubňoval jakýsi starostovi neznámý rytmus. Na nohou měl pevné jezdecké boty bez ostruh s okovanou špičkou i patou a na holeních měl ocelové chrániče.

Ve stanu bylo ticho, které rušil jen vánek zvenčí pohybuující stanovým plátnem. Pohyb se přenášel na petrolejku, která se tak mírně pohupovala. Konečně voják zvedl hlavu z dlaně a promluvil.

„Co si myslíte o našem úkolu, starosto?“ začal bez úvodu a zastihl ho tak úplně nepřipraveného. Starosta zamrkal a vyplašeně se rozhlédl, jako by hledal úkryt, ale pak přece jen našel odpověď.

„Myslím, že je vás tu na jednu draconiánku a jednoho zlotřilého čaroděje příliš mnoho, ale to je ostatně vaše věc, kolik mužů do takové akce pošlete.“

„Aha,“ odfoukl voják a opět cosi zabubňoval na opěradlo.

„V pořádku, zůstaňte u toho. Znáte své povinnosti vůči jednotkám procházejícím vaší vsí?“ pokračoval.

„Jistě,“ přikývl starosta a bylo vidět, že si až teď uvědomil některé nepříliš vítané okolnosti přítomnosti vojsk.

„Proto s vámi zpět do vsi odjede zásobovací důstojník s deseti muži a provede přesnou a *přísnou* inventarizaci všeho zvířectva a také ostatních zásob. Každému obyvateli vsi bude přesně dle platného zákona vyměřena vyživovací povinnost a na veškeré odevzdané potraviny obdrží potvrzení, na jehož základě mu budou daňovým úředníkem při jeho nejbližší návštěvě sníženy daně. Pokud by někdo chtěl ukrývat nějaké potraviny, budou mu zabaveny bez potvrzení a tedy bez snížení daní.“

Voják se na chvíli odmlčel a se zájmem sledoval starostův obličej měnící barvy asi takovým způsobem, jako běží stíny mraků přes rozlehlou pláň.

„Dále bude lepší, když lidé nebudou chodit příliš hluboko do lesů. Budeme tam provádět jisté operace a mohlo by dojít k nehodě. Jistě mě chápete, že nechci zavdávat žádného důvodu k nějakým třenicím. Plně si uvědomuji, že už pouhá naše přítomnost tady a povinnost nás žít, je pro vesnici velkým břemenem. Nezapomínejme však starosto, kdo nás pozval a jak nám popsal situaci.“

Opět se na chvíli odmlčel a snad i čekal, že se starosta zmůže na nějakou otázku, ale ten jen stál a hleděl kamsi za něj, i když tam nebylo nic jiného než-li stanové plátno, na které se promítaly stíny dalších stanů a dřevěné palisády.

„Samozřejmě budeme také potřebovat nějaké další služby. Několik našich koní po cestě ztratilo podkovy, dva vozy potřebují opravit a vyměnit kola a...“ vzal do ruky nějaký list ležící do té doby na stole před ním, „a také jednu oj je třeba vyměnit a kdyby se někdo ve vsi mohl podívat na dva mé muže. Při pochodu si zranili kotníky. Vojenského ranhojiče jsme ztratili při poslední akci a nového jsme zatím nesehnali. Mohu se na vás v těchto věcech spolehnout? Tyto práce samozřejmě zaplatíme ihned a v hotovosti.“

Starosta hleděl nyní na papír ve vojákově ruce a když ten jej položil zpět na stůl a položil naň dlaň, vzhledl a podíval se opět na stanové plátno za ním.

„Jistě, moje obec se zachová přesně dle zákona,“ zmohl se pouze. „Dovolte mi odejít,“ zablekotal pak, docela zmatený tím, jak se to všechno vyvinulo jinak, než si maloval.

Vojákově mírně zaškubaly koutky při větě 'Dovolte mi odejít' a rozloučil se s ním.

„Ale jistě. Velice rád jsem vás poznal, starosto. Venku již na vás čeká zásobovací důstojník s doprovodem a také kopii tohoto listu. V zájmu urychlení naší operace bych byl rád, kdyby se hlavně kovář a ranhojič dostavili ještě dnes.“

„Hned je sem pošlu,“ přikývl starosta, obrátil se a vypochoďoval ven ze stanu.

Tam na něj skutečně čekal další důstojník s deseti řadovými vojáky v dokonalém pozoru. Důstojník držel v ruce destičku s několika archy papíru, na které si už předtím pečlivě narýsoval tabulky. Hned na vrchu měl kopii seznamu, ze kterého četl velitel starostovi potíže vzniklé při přesunu.

„Zásobovací důstojník Aread,“ zahlásil se předpisově, když starosta přebíral od hlídky zpět své zbraně.

„Co?“ lekl se nejdříve starosta, ještě stále ne ve své kůži. „Aha, ano.“

„Velitel rozkázal, předat vám tento list a doprovodit vás do vesnice. Pak s vámi vykonat inventarizaci zásob,“ pokračoval důstojník hlasitě.

„Tak pojďte,“ řekl starosta a vykročil z tábora. Oč šel starosta sklesleji, o to parádněji za ním pochodovala zásobovací jednotka a budila tak smích u všech svých spolubojovníků, kteří stáli po obou stranách cesty k hlavní bráně a sledovali je.

Ardi to vše sledoval ze sedla svého koně a v duchu si říkal, že měl otce od toho směšného nápadu raději odradit, než ho v něm ještě podporovat. Starosta došel ke koni a vrhl na syna mučednický pohled. Pak se vyškral do sedla, ani jeden z vojáků stojících okolo mu samozřejmě nepomohl, a dal pokyn k cestě do vsi. V sedle se mu alespoň vrátila část jeho sebevědomí posadil se zpřímá a snažil se dívat na vojáky dole z patra. Z koňského hřbetu to není tak velký problém, ale vojáci mu na to neskočili a nevsímal si ho. Vojíní hleděli na svého důstojníka a ten do svých papírů.

„Můžeme vyrazit,“ řekl starosta velitelsky a důstojník pouze přikývl. Pak se narovnal, pohlédl na své muže a rozkázal:

„Pozor! Pochodem do vsi, chod!“ a vyrazili. Starosta v čele, za ním Ardi a pak vojáci.

Když dorazili na náves, čekali tam už všichni obyvatelé, nebo alespoň někdo z každé rodiny, aby se dozvěděli, co se to vlastně děje. Starosta jim ve zkratce řekl to, co už stejně všichni věděli, že tu ode dneška mají vojenský tábor a podle zákona jej musí vyživovat. Tady zásobovací důstojník udělá soupis potravin a pak stanoví, kolik kdo bude muset každý den odevzdat. Na vše že bude vystavena potvrzenka pro výběrčího daní, až se tu na jaře objeví, takže ať ji nikdo ve vlastním zájmu neztratí, jinak že bude škodný dvakrát. Na otázky, proč tu armáda je, odpovídal stereotypně: „Ptal jsem se, ale nic jsem se nedozvěděl.“ O vojákově, který u něj byl před několika dny se odmítal bavit úplně. Až když to vypadalo, že dojde na facky a rány pěstí, řekl, že to byl vzdálený příbuzný, který byl kvůli něčemu v městské posádce a proto se za ním dojel podívat. V tomhle táboře že ale není, protože ho zase poslali plnit nějaký úkol jinam, dál na jih.

Většina vesničanů si v duchu říkala, že starosta lže jako když tiskne, ale navenek se tvářili, jako že mu to věří. Ostatně, dokud někdo nepozná v některém z vojáků v táboře toho jezdce, nemohou starostovi nic dokázat.

Nakonec ještě starosta nařídil kováři a bábě kořenářce, aby si vzali své věci a vyrazili do tábora, že je tam pro ně práce, za kterou dostanou zapláceno ihned po jejím odvedení a na ruku. Také že se tam má vypravit bednář, ale ten že nemusí tolik spěchat.

Den 13. - Melonův dům

Jako první se probudila Mira, která se, ač byla večer hrozně unavená, probudila ještě za ranního šera a pak z okna sledovala východ slunce. Ne sice jeho východ nad horizont, na to byl domek příliš utopený pod stromy, ale změny barvy oblohy spojené se stoupajícím sluncem. Dráčci spali s ní na příkrývcu a když se probudila, jen nevrle zabručeli a spali dál.

Mira si pak četla v knize o draconiánech, ale když jí zakručelo v žaludku, rozhodně ji zavřela a vstala. Dráčata nejevila ani nejmenší zájem ji napodobit a naopak se zavrtala pod vyhřátou příkrývku a znovu se uložila ke spánku.

Sešla tiše ze schodů a zjistila, že Melon také ještě tvrdě spí, stejně jako staří dráčci na polici s knihami pod stropem. Zakroutila nad tím hlavou a tichounce se přesunula k Melonovi. Koutkem oka zachytila nějaký pohyb nad hlavou a zjistila, že oba dráčci zvedli hlavičky a zvědavě ji pozorují.

Naznačila jim, aby byli potichu a pak prudce dosedla vedle spícího čaroděje.

Účinek byl okamžitý. Melon leknutí málem vyletěl z kůže a spadl z truhly na zem.

„Co to..., jak..., kde?“ mumlal do draconiánčina smíchu a vzteklého hurování dráčat z podkroví, která si právě uvědomila, že se dole děje nějaká lumpárna a oni u ní nejsou. Navíc se zamotali do příkrývky, zřítíli se v ní ze schodů a rozmotali se až dole.

Mira se svíjela smíchy při pohledu na rozespáleného Melona, který stále nic nechápal a rozdivočené dráčky, kteří se zmateně rozptýlili po místnosti a hledali zdroj poprasku.

„Jak vidno, vyspala jsi dorůžova,“ poznamenal sarkasticky, když se vzpamatoval. Mira mu pro smích nemohla ani odpovědět a nepomohlo ani když ji dráče kouslo do ocasu.

„Dobře ti tak,“ usmál se spokojeně Melon a mrkl na dráčka zakousnutého do draconiánského ocasu. Ten to vzal jako povzbuzení a zuřivě na ocas zavrčel.

Mira se uklidnila až téměř po minutě a stále ještě notně zadýchaná se sklonila pro zakousnuté dráče. To okamžitě pustilo ocas a začalo dorážet na její cop, který se jí svezl z ramene.

„To bych ráda věděla, co je na mně tak fascinuje,“ řekla a dráždila koncem copu dráčka ke skoku. Nemusela se ani moc dlouho snažit a brzy jí dráček skákal skoro až na hlavu. Její jediné štěstí bylo, že v zápalu hry nepoužil křídla a ona mu tak vždy stihla uhnout.

Pak ovšem i jí popadla hravá nálada a vyběhla s hlasitým smíchem ven. Dráčata neváhala a vyletěla ze dveří za ní. Sotva Mira skočila ze zápraží na zem, odrazila se, vyskočila vysoko do vzduchu a vzlétla nad koruny stromů. Dráčata se řítily za ní a nadšeně u toho vrískala. Ve vzduchu na ni začala dorážet, aby je honila. Mira to však měla v plánu od samého počátku a rychle chytila do každé ruky jednoho dráčka. Pomazlila se s nimi a pustila je.

Dráčata zaskočena takovou rychlostí a hbitostí se na okamžik stáhla, ale pak se začala kolem Miry přímo rojit. Nalétávala těsně k ní a pak prudce uhýbala, aby je nestihla chytit. Přitom všichni kroužili nad chalupou pod dozorem dospělých dráčků. Ti se usadili na vrcholu střechy a pečlivě vše sledovali, aby snad nedošlo k neštěstí. Jak se ještě v domku vyjádřil dračí otec, Mira se chovala jako poněkud přerostlé dráče.

Kromě dráčků na střeše je ovšem sledoval ještě někdo. Na vrcholu svahu, ze kterého včera večer cestou domů museli slézt, ležel ve skrytu větvi skalní drak a zvědavě jejich hru pozoroval. Velmi toužil se přidat a proto to netrvalo dlouho a vystartoval téměř kolmo k nebi, právě když se blížili těsně k němu. Bohužel, staří dráčci ihned varovně zavřískli a dráčata se doslova vypařila. V jednu chvíli kroužila radostně kolem Miry a náhle po nich nebylo ani vidu ani slechu.

Mira se ve vzduchu překvapeně zastavila a až pak si všimla skalního draka, který se právě obracel zpět ke skalám. Stačilo jí jen několik máchnutí křídel, aby ho dohnala. Nemusela umět dračí řeč, tak jako Melon. Stačilo jí podívat se na jeho výraz. Plácla ho dlaní přes křídlo a se smíchem se prudce obrátila zpět. Drak se překvapeně ohlédl, ale pak se rozletěl za ní.

Melon, varovaný křikem dračích rodičů se obrátil ke dveřím právě ve chvíli, kdy jimi do domku vlétla všechna dráčata a ukryla se ve všech vhodných škvírách a dutinách. Dospělí dráčci se usadili za okny a opatrně vyhlíželi ven, odkud se ozýval Mirin smích doprovázený hlubokým mručením. Melon ho hned nepoznal a proto vyšel rychle na zápraží. Tam mu však stačil jediný pohled na oblohu, aby se uklidnil.

„To je jen skalní drak, kterého jsme poznali včera ve skalním městě,“ řekl dráčkům, ale ti na jeho uklidňující tón nedali. Rezolutně zavrtěli hlavičkami, že drakovi nevěří.

„A proč? Vždyť vám ještě nic neudělal?“ zajímal se Melon a dočkal se vyčerpávající odpovědi, že drak je moc velký a neohrabaný. Je pro drobná dráčata nebezpečný, protože by je mohl snadno zranit.

Na to se nedalo nic namítnout, protože v porovnání s dráčky byl skalní drak i přes své mládí přímo obrovský. Melon měl dojem, že kdyby Mira chtěla, mohla by se na něm i svézt.

O chvíli později přistáli oba těsně u domu a Mira se zadýchaně posadila na schody u domu.

„To je návštěva, co?“ smála se spokojeně na Melona a pomalu máchala křídly, aby je uvolnila. Drak se s něčím takovým neunavoval a hned po přistání složil křídla na zádech, jako by ani nelétal. Také na něm nebylo znát únavu ani zadýchání.

„To tedy koukám,“ přisvědčil Melon a naznačil k drakovi úklonou na přivítanou. Drak mu to uplatil úklonou hlavy a zvědavě se rozhlížel kolem.

„Zdá se mi to, nebo se mylím, že se mu tu líbí?“ ptala se Mira Melona. Jako první se ozval drak. Tentokrát nemručel, ale mluvil těžko srozumitelnou lidskou řečí.

„Líbí se mi tu moc.“

Mira vykulila oči.

„Ty mluvíš?“

„Jistě, velcí draci umí lidskou řeč,“ přikývl drak samozřejmě.

„Ale proč jsi nemluvil tam ve skalách?“ ptala se Mira.

„Protože tvoji rodiče mi za tu námahu nestáli,“ odpověděl podle pravdy drak.

„A proč?“ naježila se Mira.

„Protože jsou úplně obyčejní lidé, na jaké narazíš na každém kroku a téměř vždy na tebe vytáhnou zbraň. Co s nimi?“ pokrčil drak křídly a povzdechl si.

„S lidmi jsou jen potíže,“ dodal po chvíli.

„Ale já jsem také člověk,“ upozornil ho přátelsky Melon.

„Ale také čaroděj a to je podstatný rozdíl,“ vysvětlil mu drak své rozhodnutí.

„Proč jsi vlastně přišel sem k nám?“ zajímala se Mira, která se již vydýchala, přestala pohybovat křídly a zvedla se na nohy. „Tady nejsou skoro žádné skály.“

„Ale jsou,“ usmál se drak. „Tam nahoře je skalní stěna. Po ní jsem se sem dostal. Šel jsem po vaší stopě.“

„Ty jsi nás stopoval?“ divila se Mira, nyní ovšem s notnou dávkou ostražitosti v hlase.

„Ovšem,“ přikývl drak a trochu svěsil hlavu.

„Proč?“ zeptal se Melon tak laskavě, jak jen dovedl, až se na něj Mira překvapeně podívala.

„Jsem sám,“ zamumlal drak a ryl drápem pravé přední tlapy v zemi.

„To je většina draků, které jsem poznal,“ podotkl Melon. „Dalo by se říci, že od draků se samotářství přímo očekává.“

„Ale ne všem vyhovuje,“ povzděchl si drak a zvedl k nim hlavu s usouzeným výrazem ve tváři. Tvářil se tak, že by si ho hned každý vzal domů, posadil ho do ošatky vedle krbu a nabídl mu své poslední jídlo.

„Rozumím tomu dobře, že jsi sem přišel, protože nechceš být sám?“ chtěla se ujistit Mira.

„Mohu tu s vámi zůstat?“ řekl drak prosebně. „Nikdy jsem nikomu nic neudělal, jen po tvých rodičích jsem z dlouhé chvíle házel šišky, když jsem zjistil, že by přede mnou utekli.“

Mira se podívala na Melona a v jejích očích bylo jasně číst, že ona by si tu draka nechala hned. Melon také neměl námítky a proto se oba na draka usmáli.

„Budeme rádi, když tu s námi zůstaneš,“ řekla Mira a drak se rozzářil jako slunce v poledne.

„Jediný problém bude s dráčky. Mají za to, že jsi moc velký a proto pro jejich mláďata nebezpečný. Budeš jim muset dát trochu času, aby si na tebe zvykli,“ řekl Melon a drak horlivě přikyvoval.

„Nijak jim tu nebudu překážet a pokusím se je neděsit,“ sliboval. Do jeho řeči se ozvalo zakručení v Miriině žaludku.

„Už bude snídáně?“ obrátila se na Melona prosebně a drak se mimoděk usmál. Sám měl stejný problém, měl stále prázdný žaludek. A kdyby se ho Mira zeptala, ochotně by jí pověděl, že tohle je největší soužení dračího rodu, protože létání je náročné a proto musí stále jíst.

„Když mi pomůžeš, bude dříve,“ mrkl na ni Melon a obrátil se zpět k domu. Z poza dveří vykukovali staří dráčci a měřili si skalního draka venku.

„Je hodný,“ řekl jim Melon a dráčci na něj upřeli pochybovačné pohledy.

„Slíbil, že se drácat ani nedotkne a znáte přece staré dračí pravidlo, že drak draka neloví,“ ozvala se Mira.

Dráčci něco zamumlali, ale přesto se dráčata ven nijak nehrnula. Naopak, všechna zůstala celé dopoledne v domku a bavila se lovem všeho, co se lovit dalo. K ještě větší rozmrzelosti jejich rodičů se zaměřila hlavně na ně. Když Melon s Mirou dokončili oběd, byli dospělí dráčci rozhodnutí, vyzkoušet povahu velkého draka venku. Všechno bylo lepší, než být vydán na pospas šesti rozdováděným dráčatům, která již dosahovala dvou třetin velikosti svých rodičů a bylo jisté, že během jednoho či dvou měsíců dosáhnou plné velikosti. Zimu sice ještě stráví rodina pohromadě, ale na jaře se mláďata osamostatní a vydají se svou vlastní cestou.

Mezi snídání a obědem se Melon opět probíral knihami s kouzly. Mira se sice nyní dokázala se záchvatem téměř vyrovnat, ale přesto by Melon rád splnil slib, že jí uzdraví úplně. Nebo by proto alespoň rád udělal maximum. Mira zatím venku trénovala boj s mečem a střelbu z kuše. Skalní drak jí pomáhal hledat vystřelené šípky a navíc měl již zkušenosti z boje s rytířem.

„Ty jsi již bojoval s drakobijcem?“ užasla Mira, když jí přátelským hlasem naznačil, že by měla meč držet v jiném úhlu a vést ho do rány s větším důrazem a odůvodnil to vlastními zkušenostmi.

„Jistě,“ přikývl drak. „Před několika lety jsem narazil na jednoho takového tady v horách.“

„Přímo tady?“ vyjevila se Mira.

„No, přímo tady ne, ale v těchto horách ano. Jsou ovšem velmi rozsáhlé. Toho rytíře jsem potkal asi den letu odtud.“

Mira si v hlavě rychle spočetla, že to klidně mohlo být i tři sta mil daleko, tedy v místech, o kterých nikdy ani neslyšela a pouze si plánovala, že požádá Melona o nějakou knihu o nich.

„A jak to dopadlo?“ zajímala se nedočkavě.

„Vidíš, jsem tady,“ nafoukl se pyšně drak.

„To vidím,“ přikývla. „Ale já bych ráda věděla, jak s tebou bojoval. Abych věděla, s čím mohu počítat,“ doplnila.

„Byl to nějaký začátečník,“ mávl pravou přední tlapou drak. „Sotva mě viděl jak u řeky hasím žízeň, tasil meč a pobídl koně. Neměl jsem moc možností, jak se bránit. Kdyby tam bylo dost místa, vzlétl bych a nechal bych ho být. Co je mi po takovém bláznovi. Ale vzlétnout jsem nemohl, protože stromy byly blízko u sebe a riskoval bych křídla.“

„A co jsi tedy udělal,“ ptala se zvědavě Mira, když se drak odmlčel.

„Zvedl jsem ze dna řeky kámen a hodil jsem ho po něm. Trefil jsem ho do těla a on spadl z koně. Ten měl víc rozumu než jeho pán a hned zmizel mezi stromy. Rytíře jsem chtěl nechat být a vyrazil jsem korytem řeky po proudu pryč od něj. Ale pronásledoval mě po břehu. Zastavil jsem se a zeptal se ho, co mi chce a on na mne místo odpovědi zaútočil mečem. Vlezl za mnou do vody a napřáhl se k ráně.“

Drak znechuceně zakroutil hlavou a povzděchl si.

„Pochopíš takovou hloupost? V kovovém brnění vlez do řeky za drakem. Ani jsem s ním nemusel moc bojovat. Jeho ranám jsem snadno uhýbal a couval jsem do hloubky. Brzy mu podjela noha a zmizel pod hladinou. Brnění ho stáhlo pod vodu a už se neobjevil.“

„Takže jsi s ním vlastně nebojoval,“ namítla zklamaně Mira, která se těšila na vyprávění o litém boji.

„Proč taky, vždyť jsem říkal, že to byl mamlas. Na co bych na něj plýtvál energií a riskoval zranění. Navíc jsem byl o něco menší než dnes a ani šupiny jsem neměl tak pevné.“

„A pak už jsi se žádným rytířem nebojoval?“

„Ale ano. Ještě asi dvakrát nebo třikrát,“ ušklíbl se drak. „Sou hrozně otravní. Jak se někde objevíš, hned se přivenou a snaží se tě zabít. Přitom se jim to většinou nepodaří.“

„Ti dva nebo tři další jsou také mrtví?“ zajímala se Mira. Zabodla meč do země a posadila se vedle něho.

„Samozřejmě,“ přikývl drak. „Boj mezi drakobijcem a drakem je boj na život a na smrt. Jeden musí zemřít. To je základní pravidlo. Pamatuj si ho. S rytířem se nedá domluvit. V lepším případě ho můžeš zranit a nechat ho být, ať se o sebe postará sám. K tomu ale dojde jen málokdy. Ti méně šikovní se většinou zabijí sami, když se snaží dostat se k tobě v místech, která nejsou pro boj vhodná. Ti zkušenější si tě zase nepustí tak blízko k tělu, abys je mohla třeba jen omráčit.“

Mira jeho slova zvažovala a kroutila přitom mezi prsty větvičku z keře rostoucího hned vedle ní.

„Takže všichni lidé jsou proti drakům zaujatí?“ zeptala se pak.

„Nevím jestli všichni,“ pokrčil drak křídly. „Kromě Melona jsem se však zatím s přátelským přijetím nesetkal.“

Mira si v duchu říkala, že draci a draconiáni na tom jsou skoro stejně. Lidé se jich bojí a stále se je snaží zničit. Dokud byla člověk, přišlo jí logické, že lidé s draky bojují. Draci jí nezajímali a věděla o nich jen to, co se dozvěděla od duchovního při výuce. Je celkem pochopitelné, že jako představitel církve udělal z draků a draconiánů krvelačné bestie a příšery. Nyní se však na věc dívala úplně jinak. Poznala další lidi, kteří znali draky a draconiány a dozvěděla se mnoho nových věcí. A navíc teď sedí jen krok od skutečného velkého draka a slyší jeho názor na vztah mezi lidmi a draky. Nakonec došla k názoru, že s lidmi bude lepší se příliš nezaplétat. Byl to stejný názor, jaký řekla nedávno Melonovi.

Povzddechla si a zvedla se na nohy. Vytáhla meč a vrátila se k tréninku. Drak ji bedlivě sledoval a držel se stranou, aby nedošel úhony. Mira dávala do seků a výpadů tolik síly, že v jeden moment dokázala přetnout stromek s kmínkem síly lidské paže. Čepel meče jen zazvonila a stromek se poroučel k zemi. Drak potom ještě o krok ustoupil, protože taková rána by mu snadno způsobila vážné zranění.

Od stolu v domku ji dveřmi sledoval Melon a usmíval se. Jednak proto, že se trénovala v boji, ale hlavně že se spřátelila s velkým drakem. To jí dá možnost pochopit dračí pohled na svět a snad i pronikne do jejich myšlení. V budoucnu jí to přinese mnoho dobrého, když bude umět s draky jednat. Včera, cestou domů, se rozhodl, že ji naučí dračí řeč. Učebnici by tu ještě někde měl mít a kdyby ne, snadno ji sem dopraví z tvrze. Ovšem, přítomnost velkého draka věc výrazně ulehčila. Draci mohou naučit svou řeč kohokoli během několika minut pomocí magie. Takové si ovšem velmi pečlivě vybírají. Melon oprávněně doufal, že když bude přátelství mezi Mirou a drakem pokračovat jako dnes, drak jí jednou svou řeč naučí. Tak se Mira opět trochu přiblíží k drakům a vzdálí lidem.

Den 13. - Vojenský tábor

Kovář se syny dorazili do tábora necelou hodinu po starostově projevu. Zásobovací důstojník jim prošel spíše jako prvním, aby mohli hned vyrazit. Provedl soupis zásob a sestavil seznam toho, co každý den odevzdávají zásobovací patrole na návsi.

Při vyplňování formuláře si kovář povšiml, že důstojník má celkem kultivovaný pravopis a velmi lehkou ruku. Prohlédl si vojáka s větším zájmem a došel k názoru, že se mu dostalo více než jen základního vzdělání. Nevěděl také, jestli to bylo tím, že je mistr kovářského cechu a takového armáda vždy velice potřebuje, ale rozhodně byly jejich dávky menší, než by měly být. Kovář totiž kdysi krátce v armádě sloužil a věděl, jak se dávky vypočítávají. A rozhodně se nepamatoval, že by se někdy vojáci ve výpočtu zmýlili ve svůj neprospěch.

Se syny protáhl branou káru, na které měl naložené nářadí a převoznou výheň. Mohl v ní sice kovat jen malé díly, ale na opravy ve vojenském táboře bude stačit. Samozřejmě si ty větší může kdykoli odvézt domů a opravit je tam.

Vojáci u brány jim uctivě zasalutovali a ochotně jim ukázali místo, kde mohou mobilní kovárnu rozložit.

„Koukejte mít oči otevřené a všeho si všímat,“ přikázal synům ještě před vojenským ležením a ti horlivě přisvědčili.

Dva vojíni k nim dovedli koně, kteří potřebovali nové podkovy a kovář se dal do práce. Roztopil výheň a prohlédl koním nohy, jestli se cestou nezranili. Kopyta však byla naprosto v pořádku, což byl malý zázrak, když se vzal v úvahu stav horských cest. Okování koní trvalo jen krátkou dobu a kovář se hned ptal, jestli by tu pro něj nebyla další práce, když už je tady. Chtěl tak získat čas a trochu volnosti k pohybu po táboře.

Důstojník s hodností desátníka, který na ně dohlížel, se poctivě zamyslel.

„Mám pocit, že bychom potřebovali vyrobit obruče na nová kola. Několik vojáků od povozů si stěžovalo, že jsou v hrozném stavu.“

„Když mi je ukážete,“ usmál se kovář, „posoudím jejich stav a opravím je. Případně bych mohl vyrobit nové. Obruč na kolo je snadná věc.“

„Tak pojďte se mnou,“ pokynul mu desátník a kovář řekl synům, aby počkali u výheň.

Voják odvedl kováře na druhou stranu tábora, kde stály vozy vyrovnané v řadě. Kovář se sklonil k prvnímu z nich a pečlivě si prohlížel stav kol a vůbec všech kovových dílů. Postupně tak došel až ke třetímu vozu, kde si všiml prasklé obruče, kterou na kole držely již jen hřeby. Takové kolo by mohlo snadno prasknout. A jak si také všiml, některé další kovové díly na nápravě s poškozenou obručí již také nesly známky poškození.

„Na tohle kolo se budu muset podívat!“ zavolal na desátníka, který zůstal stát opodál, aby na kováře dobře viděl a přitom mu nemusel stát přímo za zády.

Desátník se přišel podívat a uznal, že tohle kolo potřebuje zcela jistě opravu. Vytáhl z kožené brašny u opasku kus papíru a uhel, rozprostřel si ho na kozlíku vozu a napsal si na něj evidenční číslo vozu, které bylo vypáleno na bočnici a oji. Armáda totiž potřebovala mít ve všem pořádek.

Kovář si opět povšiml, že voják píše jako školený písař.

„Mohu projít i ostatní vozy?“ zeptal se.

„Musíte,“ přikývl rozhodně desátník. „Když jste našel jedno poškozené kolo, mohou tu být další a to poslední co potřebujeme, jsou potíže při přesunu.“

„Váš zásobovací důstojník měl seznam, která kola bude muset bednář opravit. Mohl bych ho vidět? Třeba mi to usnadní práci,“ řekl kovář, když přecházel ke čtvrtému vozu.

„Vím o něm, sám jsem jej sestavoval,“ přikývl desátník. „Ale tento vůz na něm není. Kontrolovali jsme jen jasně viditelná poškození. Proto musíte projít všechny vozy.“

„Rozumím,“ přikývl kovář a sklonil se k dalšímu vozu. Nakonec našel ještě asi osm kovových dílů, které potřebovaly nutně opravu a všechny ukázal desátníkovi, aby jejich opravu posvětil a zapsal si ji pro pozdější vyúčtování. I když si chtěl kovář původně jen obhlédnout tábor, vyhlídka na slušný výdělek byla vždy přednější než cokoli jiného.

„Můžeme si sem přetáhnout kovářnu nebo odtáhneme vozy k ní?“ zeptal se desátníka, když se zvedl od posledního vozu a oprášil si kolena.

„Přesuňte se sem,“ rozhodl desátník bez váhání a kovář v duchu zajásal. Od vozů totiž měl celý tábor jako na dlani.

Sotva došli ke kovářně a začali nakládat náradí na káru, objevil se v bráně bednář se synem a pomocníkem. Jeden z vojáků u brány ho poslal za desátníkem u kováře a tak vyrazili k vozům společně.

„Všiml sis něčeho?“ zajímal se bednář, když se od nich desátník trochu vzdálil.

„Zatím nic moc a ty?“ odvětil stejně tiše kovář.

„Taky nic,“ zabručel bednář. „Co je s těmi vozy?“ řekl pak hlasitěji, aby nevzbudili podezření.

„Prasklé obruče a trhliny v některých kovových spojnicích. Snadná práce.“

„To jsem rád,“ zabručel opět bednář a pomáhal jim tlačit kovářnu k vozům. Dotáhli ji tam během několika minut a opět ji rozložili. Zvednout vůz a vypodložit ho několika kameny, aby kolo zůstalo volně ve vzduchu byla otázka chvilky a pak již mohli normálně pracovat. Kovář sňal z kola prasklou obruč a bednář se dal do opravy kola, protože část kola v okolí prasklé obruče byla vážně poškozená.

Vojáci si jich nijak zvlášť nevšimli. Někteří měli službu u brány, další se věnovali přípravě jídla z toho, co již stihla přivést zásobovací jednotka a zbytek se bavil vším možným. Většinou však věnovali volný čas péči o zbraně. Brousili meče, hroty kopí a oštěpů. Kontrolovali šípy a luky. Několik lukostřelců si postavilo na druhé straně tábora terče a cvičili se ve střelbě.

Kovář s bednářem se právě bavili nasazením obruče na kolo. Šlo to ztěžka, protože obruč se opravou poněkud stáhla a tak ji museli nahřát a rychle natlouci na kolo. Právě se jim ji podařilo posledním úderem palice na perlík usadit na příbližný střed kola, když se ozval jeden z bednářových synů obdivným hlasem.

„Ti ale mají mušku.“

Jeho otec zvedl nechápavě hlavě, ale pak si všiml terčů. Všechny šípy byly zabodnuty ve středu. V ploše ne menší než jedna píd'. A lukostřelci stáli alespoň třicet kroků daleko.

„Tedy klobouk dolů,“ přisvědčil, když se do stejné plochy zabodli další dva šípy, pro lepší orientaci lukostřelců barevně odlišené.

„Něco takového se hned tak nevidí,“ pokýval hlavou kovář, který do té doby stál k terčům zády a plně se soustředil na usazení obruče.

„Děje se něco?“ ozval se hlas desátníka, který na ně dával pozor a brousil si přitom meč.

„Jen obdivujeme lučičnické umění vašich vojáků,“ odvětil kovář a desátník krátce obrátil obličej k terčům.

„A tak, no ano, naši lučičníci patří k nejlepším. Když armáda pořádá každoroční turnaj, vždy se umístí jako první. Už mnoho generálů se je snažilo získat do svých jednotek, ale náš velitel má vlivné přátele, tak je máme stále u nás.“

Na desátníkovi byla vidět veliká hrdost, že právě jeho jednotka má takové vojáky. Kovář tuhle nevraživost mezi jednotlivými armádními jednotkami moc dobře znal.

„Jak pokračujete s opravou toho vozu?“ optal se pak desátník, zvedl se a zasunul meč do pochvy.

„Kolo je již v pořádku, teď se podíváme na zbytek nápravy,“ odpověděl kovář a pokynul nejstaršímu synovi, aby vlezl pod vůz a pokusil se poškozené díly vymontovat.

„Tak vám přeji mnoho zdaru,“ přikývl desátník a obrátil se k odchodu.

„Počkejte, kam jdete?“ zastavil ho bednář.

„Najíst se,“ odpověděl desátník a vzdaloval se od nich.

„A to nás tu můžete jen tak nechat bez dozoru?!“ volal za ním bednář překvapeně.

„Jistě, tohle je malý tábor, stále na vás někdo vidí. A já nebudu nijak daleko, nemějte obavy,“ mávl rukou desátník a zmizel za jedním ze stanů. Byl trochu větší než ostatní, ale menší než velitelský. Podle kouře, stoupajícího od jeho odvrácené strany to byla jednoznačně kuchyně.

„Moc pevnou disciplínu tu nemají,“ zabručel bednář, ale kovář nesouhlasil.

„Má pravdu. Tohle je tábor jako dlaň. Jsme stále na očích. Hneme se o dva kroky stranou a hned se tu někdo objeví. Ale aspoň můžeme mluvit bez obav, že nás někdo uslyší. Tak co, všimli jste si něčeho, kromě jejich lukostřelců?“

„Zatím ne,“ zavrtěl hlavou bednář, ale hned se ozval kovářův nejmladší, který měl oči jako rys a nejednou dokázal ostatní překvapit tím, co všechno si dokázal dát dohromady z drobných náznaků.

„Tati, k čemu může armáda potřebovat takové kovové svorníky zhruba stopu na stopu?“

„Cože? Jaké svorníky?“ nechápal kovář.

„No, v tom stanu hned vedle nás, nemají upevněnou vchodovou plachtu a jak fouká vítr, tak ji několikrát odhodil na stěnu stanu. Uvnitř jsem viděl naskládané kovové díly a nejlépe byly vidět svorníky jako na trámy asi stopu na stopu široké.“

Všichni se zadívali na podezřelý stan. Nikdo jej nehlídal a právě v tuhle chvíli byl vchod uzavřen volně povlávající plachtovinou.

„Na co by jim to bylo dobré?“ drbal se na hlavě bednář a marně přemýšlel, co by kdo dělal s tak ohromnými trámy ve vojenském stanovém táboře.

„Také netuším, ale je to alespoň nějaká informace,“ pokrčil rameny kovář. „Pokračujme v práci, ať nejsme podezřelí.“

Vrátili se tedy k práci, ale co chvíli některý z nich mrkl po táboře a hlavně na stan vedle nich. A nečekali ani příliš dlouho, když se opět jeden z dílů nadzvedl náhlým poryvem větru a přistál na stanu.

„Teď,“ sykl bednářův pomocník a všichni se co možná nenápadně podívali do stanu. Skutečně tam ležela hromada všelijakého kování, svorníků a spojek.

„Zajímavé,“ zabručel kovář. „Tolik krámů sebou táhnou jen tak.“

Práce na voze jim zabrala ještě polovinu odpoledne a pak desátník rozhodl, že mají jít domů a vrátit se zase zítra. Kovář s bednářem pokrčili rameny, i když podle jejich názoru by se ještě jeden vůz dal do setmění opravit. Když však na tom desátník trval, naložili kovářnu na káru a vyrazili k bráně. Tam je již očekával pokladník tábora s účty. Kovář s bednářem si je prošli, což pokladník kvitoval poznámkou, že konečně zase jednou jedná s inteligenty. Řemeslníci ve městě, se kterými normálně musí jednat, neumí číst ani počítat, ale hádat se o každý groš, to umí velice dobře, stěžoval si jim. Oba mistři se shodli, že v účtech nic nechybí a pokladník jim vysázal na káru část obnosu ve stříbře a část v mědi. Jak řekl, v těchto končinách je i stříbro příliš velká suma, než aby na ni mohl obchodník vrátit. Do jednoho stříbrňáku se vešlo sto měďáků. A za deset měďáků jste na trhu koupili maso na celý týden.

Když sestupovali ze svahu do vsi, ozval se bednář.

„Z vojáků radost nemám a ani nemusím vědět, že jde o tu nešťastnou Miru. Ovšem když se na to podívám jako řemeslník, mohli by tu ještě pár dnů zůstat. Mám dceru na vdávání a jestli takhle budou platit i nadále, bude mít docela slušné věno.“

Kovář jen mlčky přikývl. Zabýval se docela jinými myšlenkami a nechtěl přerušit jejich tok. Až ke vsi tak dorazili mlčky, jen kluci se mezi sebou dohadovali, kdo je v armádě největší silou, jestli pěchota, jízda nebo lukostřelci. Nakonec začali rozebírat výhody a nevýhody opevnění. Bednář se jen potutelně usmíval, jak to kluci bez vojenských zkušeností řeší jako staří vojenští mazáci s lety bojových akcí za sebou.

Před kovářnou se rozloučili. Bednář totiž bydlel na druhé straně vsi. Kovář se syny dorazil domů a kovářka hned nosila na stůl, protože jí bylo jasné, že budou všichni hladoví jako vlci v zimě. Nemýlila se. Jídlo v nich mizelo přímo zázračnou rychlostí. Během něj kovářka muži oznámila, že tu byl starostův pacholek se zlomeným rýčem k opravě, pak jeden soused s motykou a ještě asi osm dalších sousedů s podobnými drobnými opravami.

„Co tak najednou,“ divil se nejstarší syn.

„Co by, chtějí slyšet novinky z tábora,“ mávl rukou kovář a zvedl se od stolu. Prohlédl si připravenou práci a pak přenesl starostův rýč na vzdálenější konec dílny se slovy, že jich beztak má více než dost, takže může počkat. Rodina však věděla, že by to udělal i v případě, kdyby měl starosta jen jediný rýč a musel by nyní hrabat záhony rukama jako pes díru pro kost.

Ve vojenském táboře zatím jeho velitel seděl ve svém stanu v židli za stolem a přemýšlel. Na stole ležela rozložená mapa pohoří, ale velitel ji znal z paměti. Vedl sem již několik výprav a vlastně celý život prožil v podhůří. Pro velitelskou funkci se hodil přímo skvěle. S vojáky vycházel bez větších problémů a velice snadno se dokázal vypořádat s takovými nešvary, jako byla třeba šikana nebo lichva. Jeho jednotky se vždy zařadily mezi desítku nejlepších v severní části království a špatní vojáci se v nich většinou ani neohřáli. Nyní přemýšlel o svém úkolu tady, když ho z myšlenek vyrušil jeho pobochník.

„Pane?“ ozval se od vchodu jeho pobočník a čekal na odpověď.

„Ano Gilodare?“ zvedl hlavu velitel a podíval se ke vchodu. Pobočník vešel do stanu s helmou v ruce. Oblečen byl téměř stejně jako jeho velitel, jen zbroj měl méně okázalou a oděv pod ním krejčí neobšil zlatou nití.

„Jaké jsou naše další rozkazy, veliteli? Vojáci se ptají, co zde budeme dělat a proč jsme odjeli z posádky tak rychle.“

„Zavolej mi sem desátníky. Dozvědí se ode mne vše potřebné, aby mohli vydat další rozkazy. Ale před vojíny ani slovo,“ řekl velitel a pobočník se po pozdravu otočil a vyšel ven.

O několik minut později se u velitele sešlo všech deset desátníků a nedočkavě čekali na rozkazy. Když po další chvíli vyšli ven, tvářili se ustaraně. Vojíni si toho hned všimli.

„Co myslíte, že tu budeme dělat?“ šeptal hned jeden, který se právě zaobíral šhubáním slepice.

„Čerti vědí,“ zabručel druhý, který stál vedle něho a brousil si sekeru. Zásobovací důstojník mu oznámil, že ho ráno čeká porážka prasete a má si připravit vše potřebné. Vojín byl syn řezníka, takže mu přípravy zabraly minimum času a nyní se spíš jen tvářil zaměstnaně, aby ho neposlali na hlídku nebo dělat něco jiného.

„Nebude to jen tak,“ ozval se najednou kuchař, starší voják, který již dost pamatoval a jednotka ho měla téměř za maskota. Byl tu služebně nejstarší, hned po veliteli.

„Proč myslíte?“ obrátili se k němu.

„Odjeli jsme moc rychle. Takové zrychlené přesuny a stavění opevnění ve vlastní zemi, to není jen tak. Dejte na mě,“ a kuchař si ze strany poklepal na nos, jako že on to cítí ve vzduchu. Ostatní však byli služebně mnohem mladší a tak na přesunu nic zvláštního neviděli.

Desátníci však pod velitelem sloužili již dlouhý čas a proto věděli, co je třeba udělat. V první řadě se sešli s pobočníkem k tajné poradě. Tři starší vojíni střežili jejich klid a tak poradu nikdo nerušil. Porada netrvala příliš dlouho a desátník, který velel druhé setměně vydal rozkaz, aby se jeho muži připravili na průzkum.

Vojáci stáli před stanem v plné zbroji dřívě, než by se normální člověk stihl vypravit z domu na zahradu. Pak ve vzorném dvojstupu s desátníkem v čele, vyšli z tábora a zamířili okolo vesnice k lesu. Obešli vesnici zprava a zmizeli v lese po obchodní cestě.

Kovář je měl ze své dílny jako na dlani a mračil se jako bouřkový mrak.

Sotva však vojáci zašli hlouběji do lesa, zvedl desátník ruku nad hlavu a všichni se zastavili.

„Chlapi,“ obrátil se k nim desátník s vážným výrazem ve tváři. „Od teď mějte oči na stopkách. Potřebujeme zmapovat tuhle část cesty a najít vhodná místa.“

Vojáci přikýkli jako jeden. Pro jistotu jejich velitel neřikal nahlas, co mají dělat, protože to věděli z výcviku. Najít vhodná místa znamenalo pro laika všechno možné, ale pro tuhle jednotku to znamenalo 'Najděte vhodná místa k obraně či útoku'. Vojáci se ve dvojicích rozptýlili po lese a postupovali stejným směrem jako doposud. Jen pomaleji a pečlivě prohlíželi les okolo. Mapa v desátníkově ruce se rychle plnila značkami detailně popisujícími terén a možnostmi jak ho využít.

Průzkum trval až do večera a vojáci při něm prošli trasu tří mil. Desátník měl v mapě zakreslený každý kámen a pařež. Když bylo pod stromy příliš šero a již neviděl na mapu, přikázal vojákům obrátit se zpět k táboru. Branou prošli až za tmy. Tábor byl již uzavřen, ale tiše pronesené správné heslo jim bránu otevřelo. V tak odlehle části země s jediným táborem na míle daleko to byla téměř komedie, ale armáda je jednou armáda a na podobných detailech pevně lpí.

Před velitelským stanem hořel oheň a u něj stála hlídka. Ve všech stanech svítily petrolejové lucerny a hořela ohřívadla a kouř z nich odcházel otvory ve vrcholech stanů. Pro vojáky, kterým už začínala být zima, bylo vítaným překvapením, když zjistili, že i v jejich stanech se topí. Desátník jim zavelel rozchod a zamířil k veliteli. Vojáci se nejprve vrhli ke kuchyni a s jídlem se pak ukryli před zimou do vyhřátých stanů. Všichni si líbovali, že se vítr uklidnil a že jim bude v noci příjemně teplo.

Den 13. - Melonův dům

Mira se po obědě rozhodla pro menší procházku. Melon se nabídl, že půjde s ní, ale draconiánka rezolutně zavrtěla hlavou, že ne, raději půjde sama. Že si potřebuje nějaké věci promyslet někde v soukromí, dál od ostatních.

Melon s drakem na to přistoupili pod podmínkou, že se vrátí ještě za světla, jinak že ji začnou hledat.

„Před mým čichem se neschováš nikde,“ upozornil ji pyšně skalní drak a pohládl si nozdry.

„Já se nechci schovávat, já si chci někde v klidu sednout přemýšlet,“ zašklebila se na něj Mira přátelsky. Pak si vzala všechny své zbraně a zmizela mezi stromy.

„Nevíš co jí je?“ zeptal se Melon draka, hned jak byla bezpečně z doslechu.

„Netuším,“ pokrčil křídly drak. „Ale bude lepší, když ji necháme samotnou. Je schopná se sama ubránit. A umí létat, což jí umožní únik z téměř každého problému.“

„Doufám, že máš pravdu,“ zabručel Melon a uvažoval, jestli by neměl za Mirou poslat sledovací kouzlo. Nakonec ale došel k závěru, že by to nebylo slušné, když jí slíbil volnost a samotou. Přesto se však vracel do domu s rozporuplnými pocity.

Drak zamířil na svah nad chalupou. Tam si našel příhodnou plošinu, kam nefoukal vítr a svítilo slunce. Skála příjemně hrála drak se na ní rozvalil jak dlouhý tak široký a spojeně zamručel. O chvíli později mu na zádech přistála sojka a začala se vážně procházet sem a tam. Pečlivě sledovala šupiny a co chvíli sezobla hmyz, který přistál na horkých šupinách se stejným úmyslem, s jakým se drak uložil k odpočinku na skále.

Mira šla spokojeně po sotva znatelné pěšině, stranou cesty do vesnice. Neměla náladu na nikoho dalšího, kromě Melona a draka. Při chůzi přemýšlela o svém dalším životě. Nesledovala příliš kam jde a tak se nakonec objevila na skalním výběžku nad hlavní cestou vedoucí z vesnice na sever do srdce hor. Cesta k Melonovi vedla mezi touto hlavní cestou a skalním výběžkem, ale byla krytá korunami stromů. Hlavní cesta naopak byla vidět, i když jen jako úzká mezera v jinak celistvém přikrovu lesa.

Stejně jako drak i Mira pocítila na přímém slunci neodolatelnou touhu po vyhřívání. Protože však chtěla být v bezpečí a byla mnohem menší a zranitelnější než velký drak, vylezla na jeden ze stromů nad skalním srázem a uvelebila se na příhodné větvi. Větev byla dostatečně silná, aby si na ni mohla lehnout. Vybíhalo z ní po obou stranách několik dalších větví a tak jen ovinula ocas kolem hlavní větve a zavřela oči.

Mírný vánek pohyboval větvemi a pomalu ji ukolébal do spánku.

Ovšem, draconiáni mají citlivé smysly a Mira již byla draconiánkou dostatečně dlouho, aby se stihly rozvinout. Náhle se probudila a byla okamžitě ve střehu. Netušila proč, ale podvědomě cítila, že tu již není sama a že již není v bezpečí.

Podezřívavě se rozhlížela kolem sebe a snažila se dělat co nejméně hluku. To druhé jí šlo velice snadno, protože zůstala ležet na zádech na větvi a pohybovala jen hlavou. Dlouho nic neviděla, ani neslyšela, ale pak její uši konečně zachytily první nezřetelné zvuky. Nejdříve ztuhla. To když si uvědomila, že přicházejí přesně zdola, někde přímo pod ní. Pak si však vzpomněla, že větev ční přes výběžek a pod ní je mnohametrová hloubka.

Opatrně se posadila a podívala se dolů. Viděla jen větve stromů a jinak nic. Netrvalo však dlouho a mezi listovým se cosi zablesklo. Hned poznala záblesk světla na kovu a o chvíli později zaslechla lidské hlasy. Mužské hlasy a bylo jich hodně. Rozlišila nejméně pět různých hlasů, ale nerozuměla jim ani slovo.

Právě se odhodlala, že sleze na zem a pokusí se k nim dostat po skalní stěně, když se jeden muž objevil na místě, které bylo mnohem méně zarostlé větvemi stromů. Měl na sobě vojenský stejnokroj a plnou zbroj. V jedné ruce držel dlouhé kopí, ve druhé štít a u pasu se mu houpal meč. Mira ihned ztuhla a snažila se udělat neviditelnou.

Voják se v jednu chvíli podíval vzhůru mezerou v listoví a Mira si byla jista, že ji musí vidět stejně jasně, jako ona jeho. Naštěstí se tak asi nestalo, protože muž po chvíli sklonil hlavu a zmizel jí z očí pod korunami okolních stromů.

Draconiánka se ještě nějakou dobu ani nehнула a čekala, jestli se třeba nevrátí. Jejich hlasy se však pomalu vzdalovaly a tak se nakonec odhodlala slézt zpět na zem. Sotva se nohama dotkla země, rozeběhla se, vyskočila vysoko do vzduchu a vzlétla. Zamířila nízkou nad stromy nejkratší cestou k Melonovi. Pevně doufala, že muži se stále drží severního směru a nejdou po cestě k domku. Cestu, která jí pěšky trvala více než půl hodiny, urazila v několika minutách. Přistání se jí však vůbec nepovedlo a natáhla se na záda na zemi před prahem.

Dospělí dráči hned spustili poplach a i dráčata poznala, že se děje něco zvláštního, co jistě nebude jen hrou, protože se rychle shromáždila před domkem a zuřivě křičela. Probrali tím nejen Melona, který usnul za stolem nad knihami, ale i draka na svahu. Ten přistál vedle Miry tak prudce, až se zem otřásla a Mira jen vyděšeně polkla. Dračí tlapy totiž dopadly sotva stopu od ní a drak ve snaze o udržení rovnováhy po prudkém přistání zaryl všechny drápy hluboko do země a opřel se křídly o trávník před domem.

„Co se děje?“ ptal se Melon, který se objevil ve dveřích s mečem v pochvě ruce a ospale nechápavým výrazem ve tváři.

„Jsou tu vojáci! Prohledávají les směrem od vesnice na sever!“ vyhrkla na zemi sedící Mira jedním dechem.

Na Melona to však nemělo očekávaný účinek. Ještě chvíli na ni ospale mrkal a ani skalní drak se nijak neplašil. Dokonce měla pocit, že se otráveně ušklíbl. Dráči se přesunuli na střechu a něco si vzrušeně štěbetali.

„To s tím nebudeme nic dělat?“ dožadovala se reakce a zvedla se na nohy. Drak spolu s ní zvedl hlavu a pak se tázavě podíval na Melona ve dveřích.

„Kde jsi je viděla?“ ozval se konečně Melon a začal se opásávat mečem.

„Asi půl hodiny pěšky odtud. Byla jsem na skalním výběžku a sedla jsem si na strom, abych měla klid a nic mě nepřekvapilo. Šli v lese pode mnou. Mezi hlavní cestou do hor a pěšinou sem.“

„Takže sem neměli namířeno?“ optal se pro jistotu Melon.

„Přímo ne,“ přiznala draconiánka.

„Tak se na ně půjdeme podívat. Ved' nás na místo, odkud jsi je viděla,“ rozhodl Melon a Mire se ulevilo. Už se začínala obávat, že s tím Melon nebude chtít nic dělat.

Všichni tři zamířili po stejné cestě, kterou šla prve Mira. Dráči zůstali doma, ale odletěli do korun stromů. Dospělí dráči usoudili, že před vojáky budou v lese ve větším bezpečí než v malém domku. Dráčata najednou poslouchala na slovo a nedělala nejmenší problémy.

Na skálu dorazili za méně než půl hodiny, protože nyní šli mnohem rychleji než předtím zamýšlená Mira. K okraji přistupovali opatrně, kdyby náhodou pod skálou někdo stál, ale dole nebyla ani noha. Dokonce ani jemný sluch velkého draka, který byl ještě o něco citlivější než draconiánčin, nezachytil žádné lidské zvuky.

„Ale já jsem je skutečně viděla,“ bránila se preventivně Mira.

Melon se podíval směrem k vesnici. Vidět nebyla, protože až k ní terén klesal a stromy ji tak bezezbytku kryly. Byly však vidět louky na opačné straně vsi a také návrší s táborem na vrcholu. Na tu dálku sice Melon neviděl nic víc než tmavou šmouhu, ale i to mu stačilo.

„Já ti věřím,“ přikývl a ukázal prstem k táboru. Míře chvíli trvalo, než ho uviděla, protože zprvu nevěděla, co má hledat.

„Stojí přímo u vsi,“ zabručela.

„Co kdybych je doletěl zkontrolovat?“ nabídl se drak a začal rozvinovat křídla.

„Ať tě to ani nenapadne,“ zadržel ho Melon a drak se po něm ohlédl.

„A proč?“ zeptal se vzpurně.

„Protože je ještě světlo,“ odvětil Melon.

„No a?“ nechápal drak a ani Mira nyní netušila, co tím má čaroděj na mysli.

„Zaletíš tam až v noci. Draci přece v noci vidí jako kočky a vojáci si navíc jistě rozdělají mnoho ohňů.“

„To je pravda, v noci vidíme velice dobře, ale proč tam nemohu letět už teď a v noci v klidu spát?“ zajímal se drak, který se jen nerad nechával rušit v zaslouženém spánku.

„Protože o tobě zatím nikdo neví a bude lepší, když to tak zůstane,“ vysvětloval mu Melon.

„Já se nemusím skrývat,“ naježil se drak.

„Ne, to nemusíš,“ přitakal Melon. „Ale já tě prosím, abys to pro jednou udělal a letěl tam až v noci. Když o tobě budou vědět, připraví se na tebe. Když zůstaneš skrytý, můžeš je v případě potřeby překvapit a snadno je přemůžeš.“

„Myslíš, že s nimi budeme muset bojovat?“ zeptala se Mira s obavou v hlase. „Ten tábor vypadá docela velký. Zabírá celý vrchol kopce.“

„Doufám, že ne. Ale chci se připravit na tu horší variantu. S vojáky nikdy nevíš.“

„A kdy tam tedy mám zaletět?“ zeptal se drak, když předtím opět srovnal křídla na záda.

„Nejlepší bude, když vyrazíš, až bude úplná tma.“

„Takže to si ještě stihnu zdřímnout,“ odušil spokojeně drak a mohutně zívá, aby čaroději naznačil, že by se mohli vydat zpět.

„Jak můžeš myslet na spánek, když je tu armáda?“ nechápala Mira, kterou pohled na vojáka pod skalou spolehlivě probudil a neměla na spánek ani pomyšlení.

„Snadno,“ opáčil hrdě drak a samolibě se usmál. „Spánek je důležitý. Drak potřebuje mnoho energie k letu a když spí, tak energii šetří. Když budu celý den pobíhat po lesích a létat mezi oblaky, zlikviduji brzo veškerou zvěř v okolí. Ty přece máš také stále hlad, že?“

Mira se začervenala a nic neříkala, protože to byla pravda. I když se najedla dosyta, stejně opět brzy pocítila hlad a přemýšlela, jak ho utišit. Melon se jejími rozpaky dobře bavil. Znal draky a jejich věčně prázdný žaludek a také věděl, že draconiáni mají podobné potíže.

„Tak se raději vrátíme domů a zatopíme si, ne?“ řekl.

Mira obhlédla oblohu bez mráčku a zavěťřila. Pak se obrátila k Melonovi s otázkou ve tváři.

„Ty víš, že bude v noci zima?“ zeptala se a za jejími zády se ozval drak.

„Mně zima nevádí. Už jsem spal i na sněhu.“ Mira protočila oči a povzddechla si. Drak byl sice zábavný, ale bylo více než zřejmé, že je také velice ješitný.

„Nevím to jistě,“ řekl Melon a vykročil k domku. „Ale napadlo mne, jestli se nebudeš chtít vykoupat v horké lázni. Naposledy jsi se mohla takhle vykoupat ve tvrzí a to už je pár dnů.“

„To by u tebe šlo?“ zaradovala se draconiánka.

„Jistě. Eirlíen ti jistě říkala, kde se moje matka koupala.“

„Já myslela, že jsi tu místnost přestavěl na spíž?“

„Ale kdepak,“ zasmál se Melon. „Ty místnosti jsou dvě, víš.“

„Dvě?“ zamračila se Mira.

„Ovšem. Krb má přece dvě strany,“ mrkl na ni a Mira se na něj na oplátku zamračila.

„Ty jsi samé tajemství, kdo to s tebou má vydržet.“

„Co třeba jedna roztomilá draconiánka,“ navrhl Melon s dokonale hraným zamýšlením a Mira se po něm ohnala rukou a křídlem.

„Roztomilá draconiánka tě brzo shodí ze skály,“ zabručela přátelsky.

K domku dorazili bez jediného vyrušení a drak se opět vydrápal po stráni na sluníčko, rozvalil se jak dlouhý tak široký a ve chvílce tvrdě spal. Mira ho pozorovala od chalupy a kroutila nad tím hlavou.

„To je hrozný lenoch,“ ohodnotila ho a vešla do domku.

Melon se již skláněl u krbu a snažil se ho roztopit. Ale i když v něm dělali dopoledne jídlo a krb vlastně nestihl pořádně vychladnout, tentokrát dřevo nechtělo chytit.

„To by mě zajímalo, čím to může být,“ bručel Melon a opět se pokoušel zapálit třísku.

„Dovolíš?“ odstrčila ho jemně stranou a naprázdno polkla. V hrdle ucítila známé pálení a pak vydechla do krbu dlouhý, ale pomalý plamen. Dřevo ve vteřině vzplálo jasnými, vysokými plameny, které zahučely v komíně.

„Spokojený?“ mrkla na něj spokojeně a pohladila si hrdlo v místě, kde stále ještě trochu cítila pálení plamene.

„Naprosto,“ přikývl Melon a roztržitě odložil třísku na stůl.

„Jak vidím, učíš se rychle.“

„Je to šikovná věc, ten plamenný dech,“ přikývla Mira a posadila se na židli. „A teď, kde je ta tajná koupelna?“

Melon se obrátil ke zdi vedle krbu a zatlačil na ni. Celkem snadno se obrátila ve svislém čepu a odhalila skrytou místnost.

„Právě tady, hned ji připravím,“ mrkl na ni a vešel dovnitř. Mira ovšem nehodlala nečinně sedět u krbu a vyrazila za ním.

Koupelna byla překvapivě pohodlně zařízená. Melonova matka si evidentně potrpěla na hezké věci a příjemné prostředí. Alespoň tam, kde to neviděli ostatní. Zbytek domu tak ani zdaleka nevypadal. U stěny, která byla součástí krbu a na níž byla upevněna velká nádrž na vodu, stála rozměrná dřevěná vana. Na první pohled bylo vidět, že je často používána. To by do Melona nebyla řekla, že se pravidelně koupe. Muži ve vsi totiž měli ve zvyku se pouze opláchnout ze džberu a většinou to byla její matka, kdo mužskou část domácnosti přinutil ke koupeli v horké vodě. Na vaně však viděla celou řadu políček na různá mýdla a vonné sole, až se na čaroděje podezřívavě zadívala, že to vyčaroval až teď. Koupelnu nyní osvětlovala velká petrolejka, zavěšená od stropu na třech řetízích s krásným stínidlem zdobeným lesními motivy. Mira tak pěknou petrolejku ještě neviděla a zvědavě ji obešla dvakrát dokola. Dál tam byl koberec, aby koupajícího nezábly nohy, až vyleze rozeřhátý z vany a několik malých skříněk a polic. Na maličkou chalupu to bylo něco nečekaného. Ve vesnici by si podobnou koupelnu mohl dovolit jedině starosta.

„Jak se ti tu líbí?“ zeptal se Melon, i když velmi dobře viděl její výraz.

„Jsi hrozný tajněstkář a při nejbližší příležitosti ti to spočítám,“ odpověděla Mira. „Tajit přede mnou takovou nádhernou koupelnu, když víš, jak ráda se koupe.“

„Chtěl jsem, aby to bylo překvapení a měla jsi z ní patřičnou radost,“ omlouval se Melon. „Kdybych ti ji ukázal hned po návratu z tvrze, řekla bys, že jsi se právě koupala. Takhle ji hned vyzkoušíš a budeš z ní mít větší užitek.“

Mira po něm loupala okem a přešla k vaně.

„Kdy bude plná vody?“

„Až se voda v zásobníku ohřeje. Bude ještě vlažná, jak jsme vařili jídlo, nebude to dlouho trvat.“

Mira si všimla krátkého žebříku opřeného o zeď za Melonovými zády. Obešla čaroděje a vylezla po žebříku nahoru. Odtamtud mohla snadno dosáhnout do zásobníku s vodou a zkusit jeho teplotu. Neváhala ani vteřinu a ponořila do vody celou dlaň pravé ruky až po zápěstí.

„Je skoro teplá, nestihla ještě vychladnout. Tak to si mohu začít připravovat věci,“ řekla spokojeně a slezla na zem.

Melon jí ukázal, kde co najde a příjemně ji překvapil dlouhým a teplým ručníkem, který evidentně nebyl nikdy použit.

„Kde se tu vzal?“ pátrala Mira a mnula látku mezi prsty.

„Asi před rokem jsem dělal nějaké masti pro obchodníka z města. Jeho konkurent ho proklel a on dostal hrozně vypadající vyrážku. Nikdo u něho nechtěl nic koupit ze strachu, aby něco nechytíl. Když jsem mu pomohl, dal mi kromě domluvené odměny ještě na vybranou z těch nejlepších látek, které měl v obchodě.“

„A ty sis vybral tenhle ručník?“ zeptala se Mira s očima přímo zářícíma nevěřícím překvapením.

„Ne, já si vybral docela obyčejnou pevnou látku na nové šaty, až mi tyhle doslouží. Tohle jsem dostal od jeho manželky. Nedala jinak, než že si ho musím vzít, že se mi jednou bude hodit.“

„Proč by nutila čaroději z lesa takový drahý a jemný ručník?“ dumala nahlas Mira.

„To nevím, ale vím, že se občas bavila předpovídáním budoucnosti z karet,“ řekl Melon. „Když teď vidím, jak na tebe ručník zapůsobil, tak jsem na pochybách, jestli si na mě nevyložila karty a neviděla tě v nich.“

Mira se trochu zarazila a podívala se pátravě na Melona.

„Myslíš, že někdo mohl vědět, že se proměním v draconiána?“

„Nevím jestli věděla, že to budeš ty. A neví to nikdo jiný než ona,“ přiznal Melon popravdě.

Mira si pak připravila věci ke koupeli a Melon se vrátil do kuchyně. Draconiánka pravidelně a dost netrpělivě kontrolovala teplotu vody v nádrži, dokud nebyla dostatečně horká. Pak si napustila plnou vanu, zavřela a zajistila dveře, svlékla se a ponořila se celá do vody, až jí koukala jen hlava. Opřela se o stěnu vany, aby se jí sedělo co nejpohodlněji a trochu zavrtěla křídly, aby se lépe srovnaly podél těla a blaženě zavřela oči.

V tvrzi sice byla pěkná koupelna, ale byla příliš velká, než aby se v ní cítila tak příjemně jako tady. V duchu jí napadlo, že to možná dělá to přítmí a místnost vytvořená z dutiny ve skále. Ve skalním městě se také cítila neuvěřitelně šťastná a příjemně. Přemýšlela nad tím, jestli nejsou i draconiáni rozlišení na druhy, podobně jako velcí draci. V tom případě by sama sebe řadila mezi skalní draconiány. Bude se na to muset zeptat Melona nebo velkého draka.

Než se Mira dosyta vykoukala, a nutno podotknout, že pobyt ve vodě natahovala co to šlo, udělalo se venku šero a drak se přesunul z plošinky nad chalupou k jejímu prahu. Ležel tak, aby viděl otevřenými dveřmi dovnitř a nic mu neuniklo.

Dospělí dráčci si ho několikrát zaletěli prohlédnout a teď k němu po jednom vodili svá mláďata a učila je, jak se kolem tak velkého příbuzného pohybovat a na co si dávat pozor.

Velký drak je se zájmem pozoroval a poslouchal. Dráčata z něj měla mnohem menší strach než jejich rodiče a celkem ochotně mu přistávala na zádech a procházela se po nich. Skalní drak je téměř ani necítil, pokud se jim nesmekly drápky a neškrábly ho pod některou šupinou. Ale ani pak to nebyla bolest, která by ho přinutila k nějaké rychlé akci a k ohrožení mláďat.

Chvilku předtím, než Mira vyšla z koupelny, svolali dospělí dráčci své potomky do jednoho hejna a vyrazili na lov hlodavců. Jejich jemný sluch jim napovídal, že se jich pod blízkými keři hemží velké množství. Také to netrvalo dlouho a bylo slyšet tichá vypísknutí ulovených myší, které se nestihly včas schovat před lovicími ještěry.

„Spokojená?“ zeptal se Melon s úsměvem, když viděl Miru.

„Naprosto,“ přikývla a posadila se na židli blíže ke krbu, aby jí rychleji uschly vlasy. „Takhle jsem se ještě nekoupala.“

„Mám radost, že máš radost,“ složil jí poklonu čaroděj a dvorně se uklonil. Draconiánka mu úklonu opětovala a pak se zadívala na knihy na stole.

„Jsi v nich zahrabaný celý den. Našel jsi něco?“ zeptala se.

„Zatím nic, co by tě úplně vyléčilo,“ přiznal popravdě.

„To nevdává,“ vyhrkla honem Mira. „Po tom posledním kouzlu jsem se cítila mnohem lépe. Nebyla mi taková zima a když jsem si sedla na tebe, tak jsem ani nevěděla, že nějaký záchvat vůbec mám. I kdybys už vůbec nic jiného nenašel, a pokud to vydrží takové jako to bylo posledně, budu naprosto spokojená.“

S tím vstala a krátce ho políbila na tvář.

Melon se ulehčeně usmál, ale zároveň ho hlodaly výčitky, že jí neřekl úplnou pravdu o tom, co v knihách hledá. Stále mu vrtalo hlavou, proč nyní Mira jeví takovou odolnost vůči chladu. Draconiáni se o podobnou věc snaží celá staletí, ale nikomu se to nepovedlo v takovém rozsahu, jako jemu u Míry. A k tomu nevědomky. Byl si jist, že za tím musí být ještě něco dalšího, ale nemohl přijít na to, co. Pomohlo by provést na Míře několik kontrolních kouzel, jak měl původně v úmyslu, ale tím by ji vyděsil. Prošel již všechny knihy o draconiánech a kouzlech kolem nich a nic nenašel. Nečetl je sice od začátku do konce, ale prošel pečlivě jejich obsahy a vybrané kapitoly. Pokud by v nich něco bylo, jistě by to našel.

„Jsi dnes stále takový zamyšlený,“ probral ho Miriin hlas. Opět seděla na židli a zvědavě mu hleděla přímo do očí. Opětoval její pohled a všiml si, že se Mira dívá jinak. Její zorničky byly stažené do štěrbin. Takové je dříve měla jen ve chvíli, kdy byla rozlobená nebo rozpálená bojem. Pečlivě si ji prohlédl a pátral po dalších odlišnostech, ale nic nového neviděl.

„Proč na mě koukáš tak překvapeně?“ ozvala se draconiánka nervozně a mírně šlehla ocasem.

„Dívala jsi se dnes do zrcadla?“

„Ne, proč taky?“ divila se.

„Máš jiné oči.“

„Jak jiné oči?“ nechápala a rozhlédla se po něčem, co by mohlo jako zrcadlo fungovat. Malé zrcátko měla ve svých věcech v podkroví, ale nechtělo se jí běžet po schodech nahoru a hned zase dolů.

„Máš teď dračí oči,“ řekl Melon. „Prve jsi měla zorničky kruhové a do štěrbin se ti zužovaly jen výjimečně. Všiml jsem si, že je máš zúžené i teď, ale nejsem si jist od kdy.“

Mira se na něj nevěřičně podívala a zvedla se ze židle. Podívala se vědra s vodou vedle krbu. Protože se zatím do zrcadla dívala vždy jen v klidu, netušila, že se její zorničky zužují.

„Co to znamená?“ zeptala se nakonec, když se opět narovнала a posadila se na židli.

„To nevím,“ přiznal se Melon. „Třeba nic. Dost možná je to jen další kousek toho dračího kouzla, které ti dalo možnost chrlit plameny.“

„Zajímavé, že jsem si nevšimla žádné změny ve vidění,“ nadhodila s úsměvem Mira, která si zřejmě žádné problémy nepřipouštěla. V duchu si říkala, že jestli je tohle cena za zeslabení záchvatů, mileráda ji zaplatí.

„Se svíslými zorničkami vypadáš mnohem lépe,“ ozval se najednou ode dveří drak.

Mira se k němu obrátila čelem a trochu se začervenala. „Proč myslíš?“

„Jsi dračice a draci mají svíslé zornice. Drak s kruhovou zorničkou by vypadal divně.“

„Jak vidím, odborník nad jiné povoláný tvé oči pochválil, tak je necháme jak jsou,“ usmál se Melon a mrkl na Miru. Ta mu mrknutí oplátila.

„Co budeme večeret?“ zeptala se hned na to.

„Máme tam ještě dost jídla od oběda,“ navrhl Melon a Mira souhlasila. Cítila se unavená a toužila po spánku. Proto jí představa dlouhé přípravy jídla vůbec nelákala. Pomohla mu rychle uklidit knihy a ohřát jídlo k večeři. Hned po jídle se zvedla a s přáním dobré noci odešla do podkroví spát. Melon se obrátil k drakovi před domem.

„Co si o ní myslíš?“

„Že je z ní nádherná dračice,“ odpověděl drak. „Dovedl bych si ji představit v doupěti.“

S Melonem jeho prohlášení cuklo a v duchu si rychle probral Miriinu podobu.

„To myslíš vážně? Mira je draconián a draci přece draconiány nesnáší.“

„Ono to není tak striktní,“ usmál se drak.

„Ne?“ podivil se Melon.

„Vůbec ne,“ přikývl drak. „Moji rodiče se prý také s jedním přátelili, ale to bylo ještě dříve než jsem se vylíhl. Já jsem před Mirou ještě žádného neviděl.“

Melon se posadil na zápraží domu a hleděl do šera. Vzduch se citelně ochladil, ale dveře do domu čaroděj ještě nezavřel. Drak ležel jako sfinga přímo před ním a zvědavě si ho prohlížel.

„O čem přemýšlíš?“ ozval se drak po chvíli ticha, kdy bylo slyšet pouze šum stromů a občasné zavrčení dráček na lovu v křovinách.

„Jak to bude s Mirou dál,“ odpověděl.

„Snažíš se uhodnout její budoucnost?“ zeptal se drak se zájmem a sklonil k němu hlavu.

„Tak trochu,“ přisvědčil čaroděj. „Vzpomínám na draconiány, které jsem kdysi potkal. Vybavuji si jejich sny a touhy. Často jsem s nimi mluvil o tom, co by chtěli dělat místo bojování.“

„Draconián a nelíbí se mu boj?“ zavrtěl hlavou drak.

„Zvláštní vid,“ usmál se čaroděj trpce. „Člověk je vytvořil pro boj a oni bojují. Ale tvůrce je nedokázal vytvořit tak, aby je boj bavil. Bojují, protože musí. Nikdo se jich nikdy neptal, jestli to chtějí. Jsi draconián, tak tady máš meč a tam je nepřítel.“

„Takhle jsem o tom nepřemýšlel,“ zabručel drak zamyšleně a při přemýšlení nakláněl hlavu k jedné straně. „Je to tak trochu jako já. Měl bych žít sám někde v jeskyni, ale nechci. Raději jsem ve společnosti.“

„Časem si najdeš dračici a už nebudeš sám,“ usmál se čaroděj, ale drak rezolutně zavrtěl hlavou.

„Většina dračic se stará o mládě sama. Moji rodiče byli světlá výjimka, že zůstali spolu. Také se velmi dlouho hledali. Jsem po nich, také nemají rádi samotu.“

„Těch několik draků, které jsem potkal,“ zavzpomínal Melon, „také žilo v párech nebo ve skupinách. Myslel jsem si, že je to běžné.“

„Kéž by,“ zabručel drak. „Potkal jsi je právě proto, že chtěli žít ve společnosti dalších tvorů. Samotářského draka nepotkáš, protože se ti zdaleka vyhne.“

„Jak dlouho tu budu moci zůstat?“ zeptal se najednou.

„Jak dlouho budeš chtít,“ odpověděl Melon zaskočený jeho otázkou. „Nikdy by nás ani nenapadlo, abychom tvoji přítomnost u nás nějak omezovali.“ I když šero rychle houstlo, drakova úleva byla jasně viditelná.

„Asi také půjdu spát,“ zamlouval to rychle drak, ale Melon ho zadržel.

„Počkej! Musíš přece udělat prohlídku tábora.“

„Právda!“ rozzářil se drak, který tím našel cestičku, jak se vyhnout případným nepříjemným otázkám ze strany čaroděje. „Zaletím tam hned!“

„Počkej ještě chvíli,“ brzdil ho Melon. „Domluvili jsme se přece, že poletíš až za tmy a teď je jen šero.“

Drak pohlédl na nebe a zamračil se. Nejraději by letěl hned teď.

„Tak se půjdu proletět nad hory, tam mě nikdo neuvidí. Až bude dostatečná tma, prohlédnu tábor a řeknu ti, co jsem tam viděl.“

Melon s tím souhlasil a vlastně mu ani nic jiného nezbyvalo, protože drak se po posledním slovu odrazil a odletěl.

„Přes den byl ospalý, ale jakmile padlo šero, je probuzený až moc,“ usmál se sám pro sebe Melon a zvedl se. Vrátil se do domu a zavřel za sebou dveře. Chvíli po něm se vrátili dráčky a použili k tomu průchod pod střešou. Staří dráčky se usadili na oblíbené polici s knihami a mladí se ještě chvíli potulovali po místnosti, než se vyškrabali po schodech do podkrovní k Míře a uložili se ke spánku na její posteli. Mira už tou dobou tvrdě spala a tak příchod dráček a jejich hnízdění vůbec nezaznamenala.

Drak se potuloval vysoko nad horami a nepřemýšlel o ničem. Vypnul všechny složitější myšlenkové pochody a užíval si letu. Na něj se nemusel téměř vůbec soustředit. Občas pohlédl dolů na hory, aby zjistil, kam až zaletěl, ale jinak si ničeho nevšímal. K návratu se rozhodl až ve chvíli, kdy úplně zmizela světlá linka na západním obzoru a hory se ponořily do tmy. Oblaka, která se objevila se soumrakem, nyní odplula k jihu a nebe bylo plné hvězd. Měsíc dnes v noci nesvítal a tak byla temnota téměř dokonalá. A dole na zemi, pod korunami stromů, také. Drak však viděl natolik dobře, aby bezpečně našel cestu k Miriině vesnici a k vojenskému ležení nad ní.

V temnotě pod ním nesvítalo ani jediné světlo, dokud se nedostal nad úpatí hor. Tam se objevily první známky osídlení v podobě osamocených světel mezi vesnicemi a horami. Jedno z nich patřilo i Melonovu domku a draka napadlo, že další by mohlo patřit novému obydlí Miriiny rodiny ve skalním domě.

Z výšky, ve které se drak pohyboval, to vypadalo jako kousek, ale nyní pod sebou viděl shluk světel dělený na dvě menší skupiny. Ta slabší patřila vesnici a světlo bylo slabší, protože svit petrolejek se k drakovi dostával odrazem

od dvorků a zdí. Ta jasnější patřila válečnému ležení, protože stanové plátno dovolovalo světlu, aby unikalo přímo k nebi. Drak přestal mávat křídly, aby omezil hluk na minimum, v tomhle již několik zkušeností měl, a začal za pomalého kroužení klesat. Snadno spočítal všechny stany a našel i velitelský. Sice se s armádou nikdy nesetkal, ale správně usoudil, že v největším stanu bude spát velitel. Viděl i vojáky na stráži a koně v ohradě. Několik vojáků procházelo mezi stany a když klesl ještě níže, zaslechl i jejich hlasy, i když jim zatím nerozuměl.

Přeletěl nízko nad táborem z různých směrů tak, že si ho dole nikdo nevšiml. Jen jeden z vnímavějších vojáků zvedl hlavu při dvou z jeho průletů a podezřívavě se díval na oblohu.

„Co tam vidíš?“ zeptal se jeho kolega, s nímž sdílel stan a právě se vraceli od kuchyně.

„Nejsem si jistý, ale něco jsem zaslechl,“ odpověděl mu.

„Už jsem si zvykl, že slyšíš různé zvuky,“ usmál se kamarád.

„A většinou se nemýlím, jak víš.“

„To vím, i když netuším, jak to děláš.“

„Prostě umím naslouchat zvukům okolo, zatím co vy ostatní se soustředíte jen na lidské hlasy.“

„Hlavně mi zase nedávej kázání o tom, že rád navštěvuji hlasité krčmy,“ ušklíbl se.

„Ne, dnes ne,“ mávl rukou voják a znovu se podíval k obloze, protože zaslechl tichý šum blížící se zprava a mizející vlevo. „Jsou to tvé uši, tak si je klidně nič.“

„Taky budu,“ přikývl druhý voják. „Nevíš o co přicházíš, když chodíš po večerech za město a civíš do tmy.“

„Rád si o tom nechám vyprávět, ale to je asi tak všechno,“ odvětil voják a stále se díval vlevo nahoru, i když drak byl už dávno někde úplně jinde. Voják sice velmi dobře slyšel, ale oči měl oslepené od pohledu do plamenů v kuchyni a všude kolem něj svítily lucerny ve stanech. Zahlédnout dračí siluetu proti nočnímu nebi bez svitu měsíce nedokázal.

Zatímco vojáci zašli do svého stanu a začali mudrovat, že se venku rychle ochlazuje a v kasárnách by jim bylo mnohem lépe, drak zamířil k zpět k Melonovi.

Desátník, který vedl průzkum v lese, se po návratu do tábora vydal za velitelem, aby mu podal zprávu.

„Pane,“ zsalutoval hned ve vchodu a zůstal stát v pozoru. Velitel seděl v křesle za stolem a kousek od něj hořelo ohřívadlo. Po desátníkově pozdravu zvedl hlavu a odložil pero.

„Ano desátníku?“

„Zmapovali jsme tři míle lesa za vesnicí,“ odpověděl desátník.

„A byly nějaké potíže?“

„Ne, pane. Nikoho jsme nepotkali.“

„Položte mi mapu na stůl a zítra ráno vyrazíte na další průzkum. Potřebujeme co nejpodrobnější mapu cesty do hor a všechny způsoby, jak ji chránit a účinně uzavřít.“

„Jak poroučíte, pane,“ klapl desátník podpatky, rychle přešel ke stolu a položil na něj mapu.

„A nyní se můžeš vrátit ke svým mužům. Vyrazíte hned po snídani. Po poledni vás vystřídá druhá jednotka.“

„Děkuji, pane a přeji dobrou noc,“ zsalutoval desátník, udělal čelem vzad a odešel ze stanu.

Velitel si vzal jeho mapu, rozevřel několikrát složený list a začal jej pečlivě studovat.

Drak se vrátil k domku po několika minutách letu. Prvně mávl křídly až nad hranicí lesa, ale přesto se mu nepodařilo přeletět nad vesnicí zcela nepozorován. Baba kořenářka se vypravila pro noční byliny a protože podle starých zvyklostí se takové byliny musí trhat v naprosté tmě, neměla sebou žádné světlo. Její oči se už dávno přizpůsobily a tak draka sledovala celou dobu kdy kroužil nad táborem i pak, když zamířil k lesu. Prožila zde celý život a proto si snadno domyslela, kam má nejspíš namířeno. Sotva jí drak zmizel z očí, opět sklopila zrak k zemi a pokračovala ve hledání bylin, jako by se vůbec nic nestalo.

Melon draka netrpělivě očekával. Přecházel před domem a co chvíli se podíval na oblohu. V podkroví byla tma a dole pod schody slyšel draconiánčin klidný dech, do kterého se občas přimísilo tiché zabručení spících dráčků. Dnes v noci spali nahoře i rodiče dráčat.

Drak se objevil, když už si Melon po páté říkal, že se tam měl raději vydat sám. Přistál tak tiše, jak jen to drak jeho velikosti dokázal a čaroděj to v duchu kladně ocenil. Přesto se z podkroví ozvalo tiché zamručení, jak Mira něco zaslechla a vytrhlo jí to ze sna. Pokračovala však ve spaní a tak Melon přistoupil k dračí hlavě, ve které se třpytily veliké spokojené oči.

„Tak na co jsi přišel?“

„Tábor je obehnaný dřevěnou zdí,“ hlásil šeptem drak a z neznalosti vojenských výrazů používal své.“

„Uvnitř jsou plátěné stany a ve většině se svítí. Také tam mají koně a vozy. Tábor má dva vchody a v jeho středu stojí větší stan. Před ním stáli dva vojáci jako na stráži, asi tam bydlí jejich velitel.“

„Kolik jich je se ti zjistit nepodařilo?“ zeptal se Melon.

„Bohužel ne,“ zavrtěl hlavou drak. „Většina z nich byla ve stanech. Ale mohlo by jich být kolem stovky.“

Melon se posadil na zem vedle draka, který toho využil k tomu, aby si mohl lehnout.

„Stovka vojáků tady?“ bručel si pro sebe.

„Třeba mají z Miry takový strach,“ navrhl drak.

„Nemyslím,“ zavrtěl Melon hlavou. „Mira je obyčejná draconiánka a s takovými mají vojáci mnoho zkušeností. Kvůli ní by sem poslali jen malou skupinku, pokud vůbec někoho. Ještě když jsem se potuloval dole na jihu, nechávali lidé draconiány více méně na pokoji. Vyšlo to mnohem levněji, než je pronásledovat.“

„Ale to bylo na jihu,“ namítl drak. „Na jihu vždy žilo více draconiánů, než zde na severu.“

„To je pravda,“ souhlasil Melon. „Ale patříme pod jednoho vládce a armádu máme také jen jednu. A velitelé sice potřebují občas nějakou tu bitvu, kde by si mohli vydobýt trochu uznání a další povýšení, ale k tomu se draconiáni nehodí. Nejsou organizovaní a žijí osamoceně nebo v jen malých skupinkách. Velitel, který takovou skupinku rozpráší, se nedočká ničeho jiného, než bolavých nohou z pochodu a několika šrámů z boje.“

„Tak proč jsou tady?“ nechápal drak.

„Starosta jim poslal zprávu o Miře. Původně jsem si myslel, že se tu žádný voják neobjeví a že toho posla poslali jen aby starostu uklidnili a nedělal potíže. Ale teď nevím.“

„Takže co budeme dělat dál?“ zajímal se drak a podepřel si hlavu levým spárem.

„Budeme je pečlivě sledovat a varujeme Eirlien,“ odpověděl Melon.

„Koho?“ zajímal se drak, protože čarodějku neznal.

„Jedna má známá čarodějka, co bydlí nedaleko vesnice. Pomáhala mně a Miře, když jsme šli do hor a nyní studuje stejné knihy jako já a snaží se v nich najít něco, co by Miru zbavilo těch záchvatů.“

„A jak to uděláme?“

„Pošlu jí zprávu pomocí kouzla ještě teď v noci.“

„Když mi popíšeš cestu, tak tam zaletím,“ nabídl se drak ochotně.

„Děkuji, ale není to potřeba. Raději si odpočiň. Budeme mít dost práce s vojáky a se zjišťováním, co tu vlastně hledají.“

„Budeme je sledovat?“ rozzářil se drak, který si ze všeho nejraději hrál na schovávanou a dráždil tak jiné draky i lidi.

„Ano, budeme je sledovat, ale nebudeme je provokovat,“ přikývl Melon a přísně se na draka podíval. Ten se zatvářil, jako by ani netušil, kam tím čaroděj míří.

Nakonec se drak zvedl a odešel spát do dutiny ve skále, kterou si našel cestou sem. Byla vysoko ve skalní stěně nad Melonovou chalupou a vydrápal se k ní tiše jako myš. Dokonce tak tiše, že neprobudil ani těch několik ptáků, kteří si vybrali větve blízké borovice za svou nocležnu.

Melon následoval jeho příkladu, ale nejdříve poslal Eirlien varování o přítomnosti vojáků. Vložil vzkaz do kouzla, které vytvořilo drobnou světelnou kuličku, asi tak velkou, jako je bludička nad močálem. Ta rychle vylétla ze dveří a zmizela mezi stromy. I kdyby ji někdo zahlédl, nebude jí přikládat žádnou důležitost, protože v těchto horách se děly mnohem záhadnější věci.

Den 14. - Vesnice a tábor

Starosta toho dne vstal levou nohou. Od rána vrčel a prskal a všechno bylo špatně. Jako první to odnesl jeho syn Ardi, když se objevil ve dveřích s otázkou, jestli s ním pojedou do lesa na lov.

„Copak jsi neslyšel, že se máme lesu vyhýbat?“ zavrčel otec ještě z postele.

„To je sice pravda, ale já nechtěl jet směrem do hor, ale směrem do nížin. Blíží se zima a zvěř se stejně začíná stěhovat dolů.“

„Táhni si kam chceš,“ odsekl otec a dál si ho nevěšmal. Ardi spolkl jedovatou odpověď a vyšel na dvůr.

„Dnes mu raději jděte z cesty,“ varoval každého, koho viděl. Pacholci a děvečky jen přikývli a rychle se hleděli někde zaměstnat, aby sedláka pokud možno celý den nepotkali.

Ardi nasedl na koně a spolu se dvěma svými kamarády vyjel na náves a vyrazil po cestě kolem tábora k lesu. Hlídku u brány ho zaregistrovala, ale dělala, že si ho nevěšmal. Jakmile však zmizeli pod kopce, jeden z dvojice strážných se obrátil a spěchal to oznámit veliteli.

„Tak Ardi odjel?“ zeptal se velitel, který vstal s prvními slunečními paprsky. Vždy mu stačilo jen minimum spánku a často tím deptal své podřízené, když po dvou dnech bez spánku ještě dokázal porazit soka duelu, ač měl za sebou čtyři dekády života, z toho více jak polovinu v armádě.

„Máme ho sledovat?“ zeptal se právě přítomný desátník.

„Ne, není potřeba. Jistě jel jen na lov. Ale dejte mi vědět, až se bude vracet a zkuste si všimnout, co ulovili,“ odvětil velitel klidně. Vojín se vrátil na své místo u brány, kde vyřídil svému kolegovi rozkaz. Ten jen přikývl a dál pečlivě sledoval okolí. Vojíni nebyli ze stejné jednotky. Ten, co zůstal u brány, patřil k jednotkám, které spadaly přímo pod velitele a nikomu jinému se nezodpovídaly. Také měly na rukávech barevně odlišené lemy.

Druhý voják, který běžel za velitelem, patřil k řadovým jednotkám a spolu se svým desátníkem byl k výpravě přidělen jen hodinu před odjezdem. Z deseti přítomných jednotek patřily veliteli tři. A jedna z nich včera mapovala les. Ta samá právě obcházela vesnici, aby pokračovala v úkolu. Zbylé dvě jednotky se od rána cvičily v boji.

„Vidíš ty cvoky?“ zeptal se voják z řadové jednotky kuchaře, který spal ve stanu téměř v polovině vzdálenosti mezi branou a velitelským stanem.

„Které myslíš?“ odpověděl mu kuchař otázkou a naléval mu teplé, vodou ředěné víno.

„Ty dvě jednotky tam u palisády,“ ukázal palcem přes rameno.

„Co se ti na nich nezdá?“ divil se kuchař a naložil mu porci masa a chleba do připravené misky.

„Je ráno, všichni jsme ještě ztuhlí po té ledárně v noci a oni tam šaškují s meči,“ vrtěl hlavou voják.

„Ty jsi tu nový, že?“ ozval se mu za zády cizí hlas a voják se obrátil čelem k přichozímu. Byl jím jiný voják, ale starší a mohutnější. A když už jsme v tom, tak i mnohem čilejší. Stál zpřímá, s rukou na jílci meče a s kopím v druhé ruce. Štít měl nasazený na předloktí a i když byl dost těžký, nezdálo se, že by mu nějak vadil.

„No a?“ odsekl nespokojený voják s jídlem v ruce. „A co je ti po tom?“

„Nic, ale dej na mou radu. Jednotky patřící veliteli jsou ty nejlepší. S vojákem jako jsi ty, by i ten nejposlednější z jejich vojáků byl hotov dříve, než bys vypil to víno, co si neseš. Pokud je chceš pomlouvat, dělej to raději tam, kde tě není slyšet.“ S tím se k němu obrátil zády a klidně odešel.

„Co je mu?“ zeptal se voják kuchaře.

„Možná ti zachránil život, ale zcela určitě ti zachránil zdraví, tedy, pokud ho poslechneš,“ odpověděl kuchař.

„Proč?“

„Jdi k těm trénujícím vojákům a požádej kteréhokoli z nich, aby si s tebou zašermoval,“ poradil mu kuchař a přestal si ho všimnout. Voják se obrátil k trénujícím vojákům a po chvíli odložil jídlo na lavici u jídelny.

„Pohlídej mi ho,“ požádal vedle sedícího vojína, se kterým se znal z městské posádky. „Hned jsem zpět.“

Srovnal si opasek s mečem a došel k vojákům. Tam ho zastavil desátník.

„Kam jdeš?“ řekl přísně.

„Také se potřebuji potrénovat v šermu a když vás tak vidím, rád bych se přidal,“ odpověděl voják klidně a desátník si ho pochybovačně změřil.

„Dobrá,“ řekl po chvíli. „Lamki, pojd' sem!“

Jeden z vojáků přestal dorážet na svého kolegu, spustil meč a vystoupil z hloučku bojujících. Postavil se v pozoru před svého desátníka a očekával další rozkazy.

„Tady voják, by si přál trochu tréninku v šermu. Postarej se o něj,“ řekl mu desátník a obrátil se k nim zády, aby mohl opět dohlížet na ostatní.

Lamki se podíval na vojína. „Jsem připraven.“

„Já taky,“ odvětil voják a tasil meč. Oba se postavili do základního šermířského postoje a voják vyrazil do útoku. O tři vteřiny později stál jen o krok dál, beze zbraně a s hrotem Lamkiho meče na hrdle.

„Nikdy se neodkrývej,“ řekl prostě Lamki a o krok ustoupil, aby si voják mohl zvednout meč ze země. Tak se to opakovalo ještě mnohokrát. Voják zkoušel vše, co znal z výcviku i z bojů, ale Lamki ho vždy během několika vteřin odzbrojil a přitom se ještě stihl usmívat.

„U všech čertů, jak to děláš?“ zuřil voják.

„Cvik,“ pokrčil rameny Lamki. „Chceš pokračovat?“

„Možná zítra,“ zavrčel voják a zasunul meč do pochvy.

„V tom případě ti přeji příjemný den,“ rozloučil se s ním Lamki a dokonce mu podal ruku. Voják mu s ní zdráhavě potřásl a zamířil ke stolu. Když se po několika krocích ohlédl, viděl Lamkiho, jak šermuje se svým spolubydlicím. Ať už to ten voják dokázal jak chtěl, Lamki před ním ustupoval a nakonec mu meč vylétl z ruky a on se musel vzdát.

„Krucinál!“ zahromoval voják a dosedl ke stolu, kde si z něj už dělali legraci.

„Prosím tě, co tě to napadlo, jít bojovat právě s nimi?“ dobíral si ho jeho desátník.

„Chtěl jsem vědět, co je na nich tak extra, pane,“ odvětil.

„Tak jsi to zjistil?“ smáli se ostatní.

„Ne, ale přijdu na to,“ odsekl a desátník se k němu přátelsky naklonil přes stůl.

„Poslouchej, ten Lamki je u nich nový. Přidal se k nim v den našeho odjezdu. Ostatním ještě nesažá ani po kotníky, ale jak jsi se sám přesvědčil, nemáš šanci ho porazit. Od těchto jednotek se drž hezky stranou.“

„A co tu tedy dělají?“ ptal se voják.

„Špatná otázka,“ zavrčel hlavou desátník. „Máš se ptát, co tu děláme my.“ S tím se zvedl od stolu a odešel.

„Rozumíte mu?“ podíval se voják po ostatních a všiml si jejich vážných tváří. Až jeden z nich mu řekl, že tyhle jednotky prý dostávají velmi obtížné úkoly a jen zřídka jsou v táborech spolu s ostatními jednotkami.

Jejich rozmluvu přerušil příchod zásobovací jednotky a příkaz jejich desátníka, že mají všeho nechat a jít vykládat.

O chvíli později, když byli všichni vojáci zaměstnáni, sešli se desátníci ve velitelském staně k poradě. Velitel seděl za stolem s mapou rozloženou na jeho desce. Počkal, až se všichni postaví do řady a začal.

„Jak jsem vám řekl již včera, dnes kovář opraví zbytek poškozených vozů a zítra ráno odjede většina jednotek, kromě těch, které jsou podřízeny přímo mně. Vráť se do posádkového města, ale budou mít zvýšenou pohotovost a budou připraveny okamžitě vyrazit, jakmile dostanou můj rozkaz.“

Velitel se odmlčel a toho využil desátník páté jednotky k dotazu.

„Mohu se na něco zeptat, veliteli?“

„Prosím,“ pokynul mu velitel.

„Proč zde zůstanou jen tři jednotky? Nebude to málo na náš úkol?“

„Tři mé jednotky jsou více než dostatečná síla a vy budete v dosahu. Kdybychom se dostali do potíží a útočníků by nebylo mnoho, snadno pevnost uhájíme do vašeho příchodu. Zároveň zde můžeme zůstat delší dobu, protože nebudeme z vesnice čerpat takové množství potravin. V opačném případě budeme vést zdržovací boje, než se k nám dostanete s posilami“

Přihlásil se desátník od osmé jednotky a velitel se na něj zvědavě podíval.

„Pane, doneslo se mi, že se dole na jihu, v okolí našeho královského města, něco děje. Prý se tam verbují lidé do armády. Je to pravda?“

I ostatní desátníci nastražili uši, protože i když tři z nich patřili k elitním jednotkám, nevěděli o mnoho více než jejich podřízení a museli se spolehnout jen na drby.

„O tom je zatím brzo mluvit,“ řekl velitel hlasem, který jim dal jasně na srozuměnou, že o tom se bavit nebudou.

„V tuto chvíli je nutno udělat dvě věci. Připravit druhou jednotku k vyslání do lesa a zajistit, aby byly všechny povozy schopné přesunu na posádku. Zůstanou zde jen povozy a koně pro tři jednotky. Zbytek se vrátí do města. A to včetně stanů a všeho ostatního.“

„Ale pane,“ dovolil si desátník první jednotky který tak byl v hierarchii hned pod velitelem. „Tak každý útočník hned pozná, že je tábor zajištěn jen třemi jednotkami, a je tedy příliš slabý.“

„Správně a takový nepřítel nebude našemu táboru přikládat žádnou váhu a naše elitní jednotky ho pak snadno zaskočí. Kdyby viděl tábor o deseti jednotkách, pečlivě se na útok připraví a tak nám znesnadní obranu. Nezapomínejte, že tento tábor má za úkol jen střežit cestu přes hranici a podávat zprávy o dění. Není určen pro dlouhodobou obranu. Po našem odchodu zde necháme palisádu, aby ji mohla používat vesnice jako základ budoucí tvrze. Bude to částečná náhrada, za naši přítomnost tady.“

Desátníci nad tím chvíli přemýšleli a v duchu odhadovali, proč tu vlastně jsou a co se tu chystá. Fámy a celkem věrohodné zprávy z jihu mluvily jasně. Kolem panovníka se soustřeďovala armáda, ale nikdo zatím nepřinesl zprávy o tom, že by někde na hranicích došlo k narušení. Spíše naopak, již dlouho nebyl na hranicích takový klid. A stavět pohraniční pevnosti před výpadem do sousední země je kontraproduktivní, protože když soused zjistí, že u jeho hranic vyrůstají pevnosti jako houby po dešti, začne je rychle stavět také. Desátníkům nynější stav nedával smysl, ale v armádě se nediskutuje a tak klapli podpatky a vyšli ven, aby rozdali nové rozkazy.

Velitel se zvedl a přešel k ohřívadlu, nyní vyhaslému. Ruce měl za zády a hleděl do popela. V duchu však byl někde úplně jinde.

Den 14. - Melonův dům a jeho okolí

Mira se toho rána probrala v mimořádně nepříjemné náladě. Hned jak vstala, zakopla nohu postele a vztekle zavrčela. Melon to dole zaslechl a zvědavě nahlédl na schody. Měl však dost rozumu, aby se na nic neptal a zase rychle zmizel. Mira se posadila na postel, mnula si naražený palec a olíznutým prstem si otírala kapičku krve na drápu.

„To ten den tedy pěkně začíná,“ bručela a dráčata se zatím potichounku vytratila do přízemí, kde výmluvně pohlédla na Melona a rychle zmizela venku před domem. Místo nich se ve dveřích objevila dračí hlava.

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se.

„Zatím ano, ale kdybych vyběhl ze dveří a mířil do lesa, tak se mě snaž předběhnout,“ odvětil tiše Melon a drak s úsměvem přikývl.

Mira sešla po schodech o chvíli později a snažila se nenašlapovat na naražený palec.

„Dobré ráno,“ přivítal ji Melon od krbu, kde pro ni právě ohříval pořádnou porci masa. Celkem důvěryhodná fáma říkala, že draci se uklidní po dobrém jídle. O draconiánech se v ní sice neříkalo nic, ale vnitřně cítil, že teď je ta nejlepší chvíle to vyzkoušet.

„Aby bylo,“ odvětila mrzutě Mira a rozhlédla po místnosti, jako by hledala skrytého útočníka. Bylo s podivem, že před jejím varovným pohledem neutekl i nábytek.

„Když vydržíš dvě minutky, budeš mít na stole teplou snídani,“ nadhodil čaroděj. Mira jen přikývla a posadila se na židli. Melon ještě maso okořenil, aby jí co nejvíce chutnalo a pak vytáhl rožeň z krbu a maso stáhl na talíř. Obřadně položil jídlo před Miru a posadil se na svou židli.

„Ty nebudeš jíst?“ zamračila se draconiánka a masa se ani nedotkla, i když bylo vidět, jak se jí z té vůně roztahují nozdry.

„Já už jedl,“ mrkl na ni. „Dnes jsem špatně spal, takže jsem se nasnídal ještě za šera, když jsi spala.“

Mira si cosi zabručela sama pro sebe a dala se do jídla. Melon ji obezřetně sledoval a přitom se tvářil, že listuje v knize. Ve dveřích opět zahlédl dračí hlavu, kterak zvědavě nahlíží do domku a hodnotí situaci. Nakonec se Melonovi začalo zdát, že na informaci o jídle něco bude, protože když Mira spolkla poslední sousto, měla mnohem přívětivější výraz ve tváři a i hlas zněl příjemněji.

„Abych se přiznala, dnes jsem taky nemohla pořádně usnout. Za noc jsem byla nejméně desetkrát vzhůru a usnula jsem vlastně až nad ránem,“ řekla a šla omýt talíř a přístroje.

„Všiml jsem si, že jsi poněkud nedůtklivá,“ nadhodil diplomaticky čaroděj a odložil knihu na stůl.

„Jen to řekni rovnou, že jsem vrčela jako vzteklý pes. Já to moc dobře vím,“ odpověděla přes rameno a otřela utěrkou talíř. „A není to proměnou, taková jsem bývala už dříve. Když se špatně vyspím, jsem nepříjemná. Ale to jídlo bylo moc dobré a hodně mi zlepšilo náladu.“

„Jsem moc rád, že to pomohlo,“ mrkl na ni a zvedl se. Ve dveřích se objevila celá dračí rodinka a nad nimi se šklebil skalní drak.

„A nejsi sám,“ usmála se Mira, když si všimla draků a jejich pátravých výrazů. „Už jsem zase normální,“ řekl jim a dráčata se na ni vrhla. Jen rychlý výskok na stůl ji zachránil od škrábanců na nohách a ocase. Ovšem dráčata se na stůl dostala s jen nepatrným zpožděním, takže zase rychle seskočila, proběhla dveřmi, podběhla před nimi stojícího draka a vzlétla k nebi.

Dráčata proletěla kolem draka tak blízko, že ten raději zavřel oči, aby si je chránil a pak se obrátil, aby viděl, co budou s Mirou provádět. Sám se ještě cítil ospalý a do letu se mu nechtělo. Vedle něj se postavil Melon a spokojeně zašep-
tal.

„Kdybych na to někdy zapomněl, tak mi připomeň, že na špatnou náladu po ránu zabírají tři libry pečeného divo-
čáka.“

Drak se spiklenecky usmál a prohodil:

„Kdybych to byl já, musel bys ty kance upéci alespoň tři.“

Mira létala nad lesem a nad chalupou v těch nejdivočejších kličkách a smyčkách a dráčata se rojila kolem ní. Nebylo jasné, kdo koho vlastně honí, protože se zdálo, že každou chvíli chytil někdo někoho jiného, ať už dráček dráčka nebo Mira kohokoli z nich. Draconiánka přistála až po dlouhé době, když již i dráčata sotva lapala po dechu a posadila se na zem. Křídly tak sice mohla pohybovat jen v omezené míře, ale účel to splnilo. Netrvalo to ani tři minuty a dýchala docela normálně. Sotva se posadila, jedno z dráčat si jí lehlo na klín a nechalo se od ní hladit po zádech. Melon si všiml, že ostatní dráčata o nic podobného nejeví ani nejmenší zájem a buď se povalují všude kolem nebo se vydala do domku, aby uhasila žízeň ve vědru na podlaze u krbu.

„Není to to dráče, co tě stále chytá za ocas?“ zeptal se nejistě, protože dráčata si byla velmi podobná.

„Je,“ usmála se spokojeně Mira a podržala dráčka za krkem. „Zjistila jsem, že lepší než ho odhánět a vrčet na něj, je vzít ho k sobě. Už mě tolik nekouše, ale o to víc si ke mně chodí odpočinout.“

„Jak se zdá, dávalo ti najevo náklonnost,“ usmál se Melon.

„Možná,“ přisvědčila Mira a položila křídla v plném rozpětí na zem. „Takhle jsem si ještě nezlétala.“

„Výdrž ve vzduchu mnohem déle, než na začátku. Dostáváš se do formy.“

„Myslíš, že někdy budu mít takovou výdrž jako velcí draci?“

„Nejspíš ne. Vlastně, docela určitě. Jsi jinak stavěná, je mi líto.“

Mira trochu posmutněla, ale pak pokrčila rameny. „Co se dá dělat. Ale bylo by to krásné, moci si létat celý den v povětří a ne jen pár minut.“

„Někdy stačí i těch pár minut,“ mrkl na ni povzbudivě.

„A co budeme dnes dělat?“ zeptala se Mira. „Zjistil drak něco o tom táboru?“

„Jistě, prohlédl si ho, když už jsi spala,“ odpověděl Melon a přidal popis tábora, jak se ho dozvěděl od draka. Místy ho drak doplnil, když si nebyl jistý nebo se Mira zeptala na něco, co nevěděl.

„Takže je budeme sledovat?“ zeptala se pak bojovně a zvedla se na nohy. Dráček přitom vzlétl a zmizel v lese za svými sourozenci.

„Jistě, nic jiného nám ani nezbývá,“ přisvědčil čaroděj.

„Mohl bys je třeba zaklít,“ navrhla Mira, ale rychle svého návrhu zalitovala, když si všimla, jak mu ztvrdl výraz ob-
ličeje.

„Já to myslela v žertu,“ zamlouvala to rychle.

„S některými věcmi se nežertuje,“ odvětil Melon chladně, ale pak se zase usmál. „Navíc, proč proklínat vojáky, kteří slouží bláznivým nadřazeným. Nemyslíš, že už takhle toho nelitují?“

„Nejspíš ano,“ přikývla draconiánka a pokusila si představit typického vojenského velitele. Nevěděla proč, ale vy-
bavil se jí drobný, tlustý mužík s pleší a věčně špatnou náladou.

„Kdo si vezme první hlídku?“ zeptala se. „A kde budeme mít stanoviště?“

„Navrhoval bych hlídat tábor z místa, kde jsi včera potkala ty vojáky. Je tam dobře vidět na tábor a zároveň se tam dá střežit cesta sem k nám.“

„A jako první budu hlídat já,“ nabídla se hned Mira.

„Jsi si tím jistá?“ zeptal se překvapeně drak, který si nebyl jistý, jestli by měla být Mira sama na hlídce, když se kolem potulují vojáci. Včera sice věřil, že se draconiánka dokáže ubránit čemukoli, ale skupina vojáků byla přece jen něco jiného.

„Máš snad něco proti?“ podívala se na něj ostře Mira.

„Jsi jen dívka,“ nadhodil drak a vzápětí bolestivě zamrkal, když mu Mira přistála na zádech a začala mu drápy do šupin.

„Ale nyní jsem draconián a umím se o sebe postarat.“

„Mira se uměla bránit již jako člověk,“ řekl drakovi Melon. „Nemusíš o ni mít starosti. Navíc, není to tam daleko a budeme se střídat. A dám jí sebou drobné kouzlo.“

Podal draconiánce maličkou kuličku, která vypadala jako hliněnka.

„Stačí, abys ji vytáhla z kapsy a upustila. Vyrazí k nám a my budeme vědět, že potřebuješ pomoc.“

Mira si kuličku strčila do kapsy a pak si došla do podkroví pro zbraně. Když vyšla ven, zkontrolovala ještě stav kuše a zásobníků se šipkami. Již jich několik použila, ale kdyby se jí chtěli vojáci zmocnit, budou muset mít početné zálohy. Zamračeně zavěsila kuši k pasu a rozhodně vykročila na hlídku.

„Jsi si jist, že bychom ji neměli doprovodit?“ zeptal se znovu drak.

„Zvedla vlkodlaka jednou rukou,“ odpověděl Melon spokojeně a hleděl za vzdalující se draconiánkou.

„Skutečně?“ nevěřil drak.

„Jistě, kdyby ji chtěli zajmout, budou se muset hodně dobře připravit a určitě jim to pořádně znepríjemní.“

Mira došla na skalní výběžek aniz by potkala kohokoli cizího. Nejprve se zastavila na samém okraji skály a zahleděla se směrem k táboru. Na tu vzdálenost však neviděla žádné podrobnosti. Pak začala uvažovat, kde by se měla usadit. Sedět na větvi stromu sice bylo příjemné, ale kdyby jí tam zaskočili, neměla by moc možností k obraně.

Po krátkém hledání našla ve skalní stěně pod hranou výběžku jakousi dutinu. Dvakrát se nerozmýšlela, roztáhla křídla a spustila se dolů. Stačilo jí jen několik mávnutí křídly a pevně se zachytila na hraně vstupu. Dutina byla docela rozměrná a bylo v ní jen trocha nepořádku. Na první pohled bylo zřejmé, že v ní nikdo nepřebývá a ani ji nikdo nepoužívá jako úkryt, třeba i dočasný.

Vlezla dovnitř a obrátila se čelem k východu. Tábor měla před sebou jako na dlani a také viděla dolů do lesa. Dokonce zde bylo pod koruny stromů lépe vidět a mohla tak snáze kontrolovat, kdo jde k Melonovi, i když vlastní pěšina vidět nebyla. Chvilí stála docela tiše s ušima nastraženýma, ale nic neslyšela. Bylo jí to podezřelé, protože měla včera pocit, že vojáci dělají nějaký průzkum. Zahlédla je až k večeru a nebyla si jistá, jestli jej stačili dokončit.

Nakonec se rozhodla pro menší průzkum. Melonovi a drakovi o tom však raději říkat nebude, pokud to nebude nutné. Věděla, že si o ní dělají starosti. Na jednu stranu ji to těšilo, ale na druhou by nechtěla zůstat stranou hlavního dění a přijít tak o vzrušení ze sledování vojáků ani o případný boj s nimi.

Upevnila si meč a kuši tak, aby za letu nevydávaly žádný hluk a vylétla z dutiny do volného prostoru nad lesem. Ihned si uvědomila, že zbraně teď sice žádný hluk nedělají, ale volné konce šatů ano. Třepotaly se a plácaly jako na šňůře za větrného dne. Rychle se obrátila a vrátila se do dutiny.

Řešení bylo nasnadě, ale příliš se jí do toho nechtělo. Pak ale sama sebe přesvědčila, že má teď dračí tělo a vojáci tak na ní nic zajímavého nevidí. Svlékla se a připjala si zbraně přímo na tělo. K východu teď přistoupila s většími obavami, ale pak se napomenula, že když chce něco zjistit, musí tomu také něco obětovat. Zadržela dech a vylétla ven.

Z letu měla nyní úplně jiný pocit a hlavně jí připadalo, že se jí letí mnohem snadněji.* Ale stále si byla jistá, že jestli ji teď nějaký muž zahlédne, propadne se hanbou.

Letěla nad lesem co možná nejpomaleji a snažila se minimálně pohybovat křídly. Nebylo to snadné, protože se čas od času bez varování propadla o několik stop níže nebo jí naopak náhlý poryv vzduchu vynesl až do dvojnásobné výšky. S tím se ale smířila ještě před vzletem a počítala s tím. Větší starosti jí dělala bolest letových svalů. Ráno toho nalétala více než obvykle a udržování křídel v plném rozpětí bez jediného pohybu jí způsobovalo silnou bolest hrudních i křídelních svalů. Čas od času proto několikrát pomalu máchla křídly, aby se svaly pohnuly a uvolnily. Pomohlo to, ale jen na chvíli.

Trvalo poměrně dlouho, než si všimla první přítomnosti vojáků na zemi pod ní. Křídla už jí bolela tak, až se jí skoro chtělo brečet, ale když si dole všimla známého záblesku leštěného kovu, jakoby do ní někdo nalil energii a bolest ustoupila na snesitelnější míru.

Zvědavě klesla ještě o několik stop níže a proletěla nad místem, kde viděla záblesk. A najednou je uviděla. Šli v řadě jako honci, když nahánějí lovcům zvěř a stále se rozhlíželi kolem sebe, jakoby něco hledali. Často se zastavovali a vraceli zpět. Mira se ovšem nad nimi nemohl zdržovat příliš dlouho. Někteří vojáci totiž při jejím přeletu zvědavě zvedali hlavy, ač si byla jistá, že nedělá žádný hluk.

Draconiánka však zapomněla, že vydává hluk, který sama pro vzduch proudící kolem uší nevnímá. Její křídla, i když jimi nepohybovala, vydávala tichý šum, který byl docela dobře slyšitelný, pokud právě nefoukal žádný vítr.

*Mira samozřejmě nikdy neslyšela o aerodynamice, tak se tomu nemůžeme moc divit.

A nyní vítr téměř nefoukal. Mira si díky tomu libovala, že se může spustit hodně nízkou nad stromy a neriskovat přitom zranění.

Po třetím přeletu se obrátila zpět k výběžku s dutinou, ale předtím se pečlivě rozhlédla kolem, aby si zapamatovala, kde vojáky našla. Byli již daleko za místem, kde se dalo odbočit k Melonovi. Kdyby se k němu chtěli vydat teď, museli by šplhat po skalní stěně nebo se dobré dvě míle vrátit a pak odbočit. V tu chvíli jí došlo, že nesledují Melona, alespoň ne nijak veřejně. Více si všimají obchodní cesty do hor a jejího okolí. Nebyla si však úplně jistá, přece jen je viděla pouze dvakrát. Ale v obou případech se pohybovali podle obchodní cesty a odbočku k Melonovi nechali za sebou.

Vrátila se do dutiny a chtěla se obléknout, ale zjistila, že jí tak bolí křídla, ruce a záda, že se prostě obléknout nedokáže. Lehla si proto na břicho na zem s křídly volně položenými na zemi a šaty se jen přikryla. Ruce si složila pod bradou a sledovala dění v lese. Nebylo toho mnoho ke sledování, protože vesničané respektovali varování vojáků, že v lese by pro ně nyní nebylo bezpečno a nechodili tam. Pokud už někdo chtěl do lesa třeba na lov, udělal to stejně jako Ardi a zamířil do lesů na druhou stranu směrem od hor. Tam ovšem Mira neviděla, lesy byly až za táborem a táhly se bez přerušení k posádkovému městu a dál za něj.

Vojáci jdoucí lesem a mapující terén kolem cesty zaslechli první podezřelý zvuk ve chvíli, kdy je ještě Mira ani nezahlédla. Nevěděli však, co znamená a odkud přichází. Vzhledem ke svému výcviku a počtu však zachovali klid a jen se trochu pečlivěji rozhlíželi. Když pak nad nimi Mira přelétla, někteří z nich zvedli hlavy a zahlédli na krátko její siluetu proti nebi. Pak nad nimi přeletěla ještě po druhé a po třetí, než zmizela.

„Veliteli,“ ozval se voják stojící mu neblíže jménem Garar. Byl to ten, který noc předtím slyšel přelet draka nad táborem. „Právě nad námi přeletěla ta draconiánka, jak o ní psal starosta. Nebudeme s ní nic dělat?“

„A proč?“ zeptal se velitel.

„Jsme tu přece kvůli ní a tomu čaroději, nebo ne?“ ozval se opět Garar a i ostatní nastražili uši.

Velitel si v duchu přebral dnešní stav věci a uznal za vhodné, říct jim něco podrobnějšího.

„Poslouchejte, chlapi,“ zastavil se a rozhlédl se po své jednotce. Všichni se zastavili a tiše poslouchali. „Oficiálně tu jsme kvůli draconiánce, která napadla starostu a jeho rodinu. A také kvůli čaroději, který proměnil jednoho zákona dbalého vesničana v ropuchu a nyní draconiánku ukrývá ve svém domě, kam nikoho nepustí. Tohle odpovíte, když se vás budou vesničané příliš vyptávat. A jestli někdo z vás řekne něco jiného, postarám se, aby takovou chybu už nikdy neudělal, jasné!“

„Jasné!“ odpověděli vojáci okamžitě.

„Na druhou stranu, máme tu ještě jeden, mnohem důležitější úkol, než je jedna draconiánka. Jak víte, draconiánů je jen v posádkovém městě pět a v jeho okolí dalších devět. O jednoho více nebo méně, kvůli tomu se království nezhroutí a starosta si na Miru, jak se místní draconiánka jmenuje, časem zvykne. Takže akce proti Míře je pouze vítaná zástěrka. Mějte to na paměti. Nic bližšího vám dnes říct nemohu. Jen to, že zítra ráno odjedou řadové jednotky zpět do posádkového města a zůstanou tu pouze naše tři. Pak se přímo od velitele dozvíte náš pravý úkol. Do té doby budete držet jazyk za zuby, jasné!“

„Jasné!“ odpověděli vojáci hlasitě a spokojeně. Nikdo totiž skutečně nevěřil, že by se pro jednu draconiánku poslala armáda. Jen Garar zůstal na pochybách, jestli je vše tak snadné. Jeho neuvěřitelně jemný sluch mu totiž prozradil, že Mířina křídla vydávala jiný hluk než jaký slyšel včera večer. Takže tu létá ještě něco dalšího a podle jeho uší mnohem většího. Prohledával paměť a vybíral všechny tvory, kteří se kdy v horách objevili a měli křídla vhodná k letu.

„Tak zpátky do práce! Za chvíli nás přijdou vystřídat, tak ať s tím trochu pohneme!“ zavelel desátník. A vojáci se opět vrátili k mapování terénu.

Mira musela odpočívat velmi dlouho. Pravidelně zkoušela, jestli už může pohybovat křídly, ale bolest ji vždy upozornila, že to dnes přehnal. A zrovna když si říkala, že se přece jen oblékne, bolest nebolest, v dutině se zatmělo a ve vchodu se objevila dračí hlava.

„Já ti říkal, že se před mým čichem neschováš,“ prohlásil drak spokojeně, i když visel na skalní stěně hlavou dolů.

„Já se neschovávám,“ odvětila Mira zamračeně.

„Tak se vyhříváš, že jsi se svlékla? Tady ale moc teplo není,“ ptal se drak zvědavě a natáčel hlavu ze strany na stranu, jak si Miru prohlížel.

„Prohlížet si svléčené ženy je neslušné,“ zamračila se Mira ještě víc.

„Možná, ale ty jsi draconiánka a jsi přikrytá,“ opáčil drak klidně. „Co jsi tu prováděla?“

„Když na chvíli zmizíš, abych se mohla obléknout, tak ti to povím.“

„Mně nevadí, že jsi taková jaká jsi. Klidně můžeš vyprávět,“ usmál se drak poťouchle, ale pak rychle dodal. „Ale tady je vážně chladněji než nahoře. Přijď potom na plošinu, počkám tam.“ A zmizel tiše jako stín. Jestli Mira zaslechla tiché škrábání drápů, nebyla si tím vůbec jistá.

S povzdechem se posadila a oblékla se. Nebylo to snadné. Svaly ztuhly a odmítaly poslušnost. Když pak stála na hraně východu, nebyla si jistá, že zvládne vylézt zpátky na plošinu.

„Máš nějaké potíže?“ ozval se nad ní dračí hlas. Mira se chytla jednou rukou pukliny ve skále a vyklonila se ven, aby viděla nahoru. Nebylo to daleko, pro velkého draka kousiček, ale pro ni nyní téměř nepřekonatelná vzdálenost.

„Nemohu letět,“ odpověděla smutně. Drak se na nic neptal, i když výraz jeho obličeje byl přímo hmatatelná otázka. Bez váhání přešel hranu plošiny a slezl ke vchodu.

„Račte nasedat,“ přitočil se pod východ z dutiny, takže Mira mohla snadno nasednout na jeho záda.

„Uneseš mě?“ zeptala se nevěřičně, protože tohle od něj nečekala.

„Když mi zase nezatneš drápy do zad, tak ano. V opačném případě přistaneš v korunách dole,“ odvětil drak s úsměvem.

Mira tedy co nejopatrněji došlápla na dračí záda a pak si opatrně sedla na dračí krk, jako by jela na koni. Musela mít pevně skousnuté čelisti, aby se ubránila bolestivému zaúpění. Každý pohyb velmi bolel a to i pohyb dračího těla. Proto si velmi oddechla, když byli opět na plošině na přímém slunci a ona mohla slézt. Složila se na zem a překulila se na břicho. V téhle pozici jí tělo bolelo nejméně.

Drakovi zmizel z tváře úsměv hned jak zaslechl první sten, tedy hned jak mu došlápla na záda. Po skále vylezl co nejopatrněji a jeho uši zachytily i to nejtišší draconiánčino zaúpění. Když teď ležela předním na vyhřáté skále, sklonil k ní hlavu, takže měl čenich jen několik palců od ní.

„Co ti je?“

„Jen mě bolí letové svaly a nemohu se pořádně hýbat. Jsem celá ztuhlá,“ odpověděla Mira a opět si podložila bradu rukama.

„A co jsi dělala?“ nechápal drak a byl z jejího stavu nejistý. S něčím podobným se totiž ještě nesetkal a nevěděl proto, co by měl nyní udělat.

„Letěla jsem na průzkum a trochu jsem to přehnala,“ přiznala.

„A proč jsi se pak svlékla? To tě přece již svaly bolely, ne?“ nechápal drak.

„Já se svlékla už předtím,“ zčervenala Mira.

„Nechápu,“ přiznal drak.

„Bylo to jediné řešení, jak snížit hluk. Když letím oblečená, okraje šatů pleskají a dělají hrozný rámus. Tak bych přece nemohla letět na žádný průzkum. Každý by mě hned slyšel.“

Drak si to chvíli rovnal v hlavě a pak se uklidnil. Pokud Mira udělala jen tohle, odpočinek na horké skále jí podle jeho zkušeností pomůže více, než cokoli jiného, i když byla její únava silnější, než s jakou se zatím setkal. Lepší by byla pouze koupel v horkém prameni, protože by se tělo prohřálo rychleji než od slunce, ale tady nic podobného sopce nebo horkým pramenům ještě nenašel.

„A na co jsi přišla?“ zeptal se zvědavě a lehl si vedle ní, ale tak, aby jí nestínil slunce.

„Vojáci jsou asi čtyři míle odtud a pokračují podle hlavní kupecké cesty dál do hor. Šli v rojnici a zdálo se mi, jako by něco hledali.“

„Co by tu hledali?“ nevěřil drak.

„To nevím,“ přiznala Mira. „Ale chovali se tak. Šli v řadě a rozhlíželi se kolem sebe.“

Drak si tím hodnou chvíli lámal hlavu, čehož využila Mira k tomu, aby zavřela oči a odpočívala. Sluneční paprsky jí dělaly dobře a tak po chvíli pomalíčku roztáhla křídla do plného rozpětí, aby jich zachytila co nejvíce. Přímo cítila, jak se v bláně krev ohřívá a přenáší teplo do celého těla. A největším uspokojením pro ni bylo zjištění, že celý pohyb jí nepůsobil žádnou bolest. Drak jejímu levému křídlu ohleduplně uhnul a pootočil se tak, aby měl hlavu blízko u draconiánky, ale tělo dost daleko od jejího křídla.

„Slunce ti dělá dobře, vid“ zeptal se jí s úsměvem, hrdý sám sebe, že jeho úsudek byl správný.

„Ano, moc,“ přitakala se zavřenýma očima a spokojeně se usmála.

„Tak tu odpočivej a já dojdu k Melonovi a předám mu tvé informace. Měl by se to dozvědět co nejdříve, ale ty tu ještě zůstaň,“ řekl drak s zvedl se na všechny čtyři.

„A proč?“ zvedla Mira hlavu. „Už mohu chodit a řeknu mu to sama.“ Pohnula křídly vzhůru, aby se mohla posadit, ale rychle je zase položila zpět na zem. Nevydala sice ani hlásek, ale její výraz byl dost výmluvný.

„To bych ani neřekl,“ zabručel drak a jemně do ní strčil čenichem. „Pěkně tu zůstaň a já sem Melona přivedu. Než sem dojde, bude vědět vše, co jsi mi řekla a zároveň tě tu někdo z nás vystřídá na hlídce.“

„Já mohu hlídkovat,“ zamračila se Mira a podívala se směrem k táboru.

„Spíš než tábor, nás zajímá les pod touhle skalou, řekl bych,“ povzdychl si drak nad její umíněností. „A ty tu pěkně zůstaň a počkej na nás. Budeme tu co nejdříve, věř mi.“

Mira se mračila jako bouřkový mrak, jen uhodit, ale byla už raději zticha. Záda jí přesvědčila, že bude lepší, když zůstane ležet a bude si užívat sluníčka. Drak se proto otočil čelem k lesu a drobným, relativně tichým klusem zmizel mezi stromy.

K Melonovi dorazil v rekordním čase. Rychleji by tam byl jen kdyby letěl, ale nechtěl na sebe upozorňovat vojáky v táboře. Čaroději stačilo říct dvě věty, aby si připjal meč, zavřel za sebou dveře a zajistil dům kouzlem. Pak už svižně kráčel vedle draka a v duchu vymýšlel, co Míře za její lehkovážnost provede. Drak mu během chůze vylíčil všechno, co mu řekla Mira a také mu popsál, jak a kde ji našel a v jakém byla stavu, když odcházel.

Byli asi v polovině cesty, když se drak prudce zastavil a zhluboka nasál vzduch. Melon sice nic necítil, ale přesto vytáhl meč.

„Vojáci!“ vyhrkl drak a vyrazil vpřed, jako na závodech. Melona nechal ve vteřině daleko za sebou a letěl lesem, jako by tam ani žádný les nebyl. Na všechny strany od něj létaly ulámané větve a ze země vyletovaly třísky a kusy zpřelámaných suchých kmenů a větví, na které šlápl.

Druhá jednotka se potkala s první jednotkou asi míli od místa, kde ji viděla Mira. Velitelé si vyměnili novinky a hlavně informace o tom, co kde viděli. První jednotka byla spokojená s tím, jaký kus cesty zanesla do mapy. Velitelé si ujednotili, kde přesně se nacházejí, aby na sebe pak mapy navazovaly a jednotky se rozloučily. První jednotka se seřadila za velitelem a vyrazila po obchodní cestě zpět do tábora.

Cestou však míjeli odbočku k Melonově chalupě. Nevěděli, že vede přímo tam, ale velitel dal povel k zastavení a vytáhl mapu.

„Chlapi, tuhle cestu jsme neprohlíželi, že ne?“ ujišťoval se, kdy hleděl střídavě do mapy a na okolní les.

„Ne, pane,“ odpověděl jeho pobočník. „Náš úkol zněl, sledovat hlavní obchodní cestu. Tuhle odbočku jsme jen zkontrolovali, že je na mapě a dál jsme si jí nevšimli.“

„Do oběda je ještě čas a v táboře bychom stejně dostali nějakou jinou práci. Trochu si zajdeme a zmapujeme tuhle odbočku. Třeba najdeme cestu na tu skálu, kolem které chodíme.“

„Myslíte tu skoro kolmou skalní stěnu, jak jsme u ní včera večer končili?“ zeptal se pobočník.

„Přesně,“ přikývl velitel.

„Mohla by se hodit,“ zamyslel se pobočník. „Myslím, že jsem na jejím vrcholu viděl něco jako plošinu. Bylo by to ideální místo pro předsunutou hlídku.“

„Zjistíme to a jestli bude vhodná, dostaneš čest první hlídky,“ usmál se velitel. Pobočník se trochu ušklíbl, ale místo odpovědi jen zsalutoval.

„Vidíš,“ ozval se za ním Garar. „Kdybys byl zticha, mohl jsi jít s námi do tábora.“

„A samozřejmě tam nebude sám,“ doplnil jakoby mimochodem velitel a podíval se na Garara, který rychle zmlkl. Jednotka se otočila a vykročila po pěšině vzhůru do svahu. Vojáci měli slušný orientační smysl a tak jim nečinilo velké potíže, najít správné místo, kde je třeba odbočit vpravo a zamířit k plošině. Nebylo to ovšem na pěšině, kterou přišla Mira. Vojáci šli několik desítek metrů stranou, trochu níže a museli se více prodírat mezi keři.

Plošinu našli snadno, jen posledních několik metrů museli šplhat mezi balvany a výčnělky skal. Když vyšli na plošinu, rozhlédl se velitel spokojeně kolem sebe a hned uviděl pohodlnější východ.

„Chlapi, příště mi připomeňte, že se máme lépe podívat, než si vybereme nějakou cestu. Táhle krásná pěšina.“

Vojáci se ale spíš rozhlíželi kolem. Tábor viděli v dálce na kopci a i když neviděli mnoho detailů, bylo jasné, že signál odtud by v táboře viděli naprosto dokonale. Zbývalo jen zjistit, co všechno je ještě vidět. Na velitelův pokyn se rozptýlili po plošině a zvědavě se rozhlíželi po krajině.

„Je to tu ideální,“ řekl pobočník, když se rozhlédl kolem dokola. „Odtud je vidět celý úsek obchodní cesty, který potřebujeme zmapovat a ještě mnohem dál do hor.“

„Abych řekl pravdu,“ mnul si bradu velitel, „je odtud lépe vidět víc do hor, než na tu cestu. Kdyby šel někdo přímo po ní, skoro ho nezahledneme, ale když půjde tam po tom svahu, budeme ho mít jako na dlani a nemá se kam schovat.“

Pobočník zaostřil svůj pohled více na sever, kde se rýsovala linka obchodní cesty v prudkém stoupání na úbočí kopce. Cesta tam vedla několika serpentinami a nebyla kryta stromy. Celý svah pokrývaly keře, ale místy byla jen holá skála s cestou vytesanou přímo do úbočí. Voják s dobrým zrakem by tam viděl každého a mohl by varovat tábor téměř celý den před jeho příchodem. A pokud by to byl těžce naložený vůz s volským či koňským potahem, možná i den a půl.

„Navrhují, abychom zde založili hlídkové stanoviště. Signály můžeme předávat pomocí světla. Skála je tmavá, oheň s ní na pozadí bude dobře viditelná i ve dne,“ řekl pobočník.

„Souhlasím,“ přikývl desátník. „Hned jak se vrátíme do tábora, poradím se o tom našim velitelem. Myslím, že nebude proti.“

Zatímco desátník s pobočníkem sledovali krajinu kolem, většina zbylých mužů odpočívala a jen se poflakovala po plošině. Skála sálala horko a v brnění a s mečem, kopím a štítem v rukou, na ní nebylo dvakrát příjemně. Jako první si podezřelých stop všiml opět Garar. Šel právě po kraji plošiny a díval se dolů do lesa, když si všiml hlubokých a evidentně čerstvých škrábanců ve skále. Zastavil se a sklonil se k zemi, aby si je lépe prohlédl.

„Co to tam máš?“ ozval se desátník, který měl až nadpřirozený dar, obrátit se ke správnému muži své jednotky přesně ve chvíli, kdy přišel na něco zajímavého nebo dělal něco nepovoleného.

„Nevím, pane,“ odpověděl Garar, ale dál klečel u škrábanců a měřil je pomocí prstů a dlaně. Velitel zabručel něco neslušného a vykročil k němu.

„Když se tě nadřizený zeptá, tak...“ ale nedopověděl. Zahlédl škrábance a znatelně pobledl.

„A do prkený vohrady, chlapi, všichni ke mně a zbraně do rukou!“ zavelel a vojáci, i když se zatím tvářili jako zosobnění nudy, ho bleskurychle poslechl.

„Stáhneme se, rychle a tiše. A stejnou cestou, jako jsme přišli. Hned!“ Sám s mečem v ruce vykročil jako první, když v tom zaslechl z lesa hrozivý rámus praskání dřeva a dusot něčeho těžkého.

„Ústup!“ zavel a vyrazil k lesu. Vojáci běželi těsně za ním s kopími a štíty v ruku. Sice nevěděli, co se k nim blíží, ale hluk je přesvědčil, aby zmizeli co nejrychleji. Povedlo se jim to. Drak vyběhl na plošinu až když byli vojáci hluboko v lese.

Stál na plošině, hlasitě věřil a rozhlížel se kolem sebe. Nikde neviděl ani draconiánku ani vojáky, ale ve vzduchu cítil všechny. Pak zahlédl jakýsi pohyb ve skalní stěně nad sebou. Prudce tím směrem obrátil hlavu a vycenil zuby. Rychle se ale uklidnil, když se za skalním výstupkem několik stop nad plošinou objevila tmavá hlava se stříbrnými vlasy.

„Utekli, když tě uslyšeli. Nadělal jsi hrozný kravál.“

Drak se rozhlédl a vztekle zavrčel.

„Jestli ti něco udělali, budou toho litovat!“

„Neboj, ukryla jsem se dříve, než přišli. Naštěstí nadělali v lese jen nepatrně méně hluku než ty, takže mě to probralo a mohla jsem se ukrýt.“

„A jak jsi se tam dostala? Když jsem odcházel, byla jsi ráda, že ležíš.“

„Snadné to nebylo. Teď bych potřebovala nějak slézt,“ usmála se Mira. Snažila se nedat najevo, jak jí všechno bolí. Na výstupek vyletěla a pak za ním hodnou chvíli brečela. Když se jí podařilo uklidnit se, byli vojáci na plošině a rozhlíželi se kolem.

„Slyšela jsem, o čem se baví,“ řekla, když se drak opřel předními nohama o skálu a jeho ramena se tak ocitla na úrovni Miriina úkrytu. Draconiánka s obtížemi přelezla na dračí záda a pevně se držela rohů na jeho hlavě, když se zase spouštěla na všechny čtyři. Právě došlápla na zem, když se na plošině objevil zadýchaný Melon.

„Co se stalo?“ zeptal se okamžitě a rozhlížel se okolo. Mira si nejprve opět lehla na zem a až pak všechno mu pečlivě převyprávěla.

„Takže deset jich bylo? A chtěli tu udělat hlídkové stanoviště?“ zamyslel se Melon nakonec a pohlédl směrem k táboru. „Vlastně se jim ani nedivím. Jen by mě zajímalo, co je tak vyděsilo.“

„No přece hluk, jak drak běžel lesem.“ připomněla mu Mira.

„Já myslím předtím, než ho uslyšeli. Říkala jsi, že jeden z nich něco našel a velitel pak udělal poplach. Až pak uslyšeli draka.“

„Tak to nevím,“ odpověděla po chvílce přemýšlení Mira. „V tu chvíli jsem byla skrčená za skálou. Jeden z vojáků byl právě pode mnou a měla jsem strach, že mě uvidí. Když jsem opět vyhlédla, už utíkali k lesu.“

„A kdo tu bude hlídat teď?“ zeptal se drak všeobecně.

„Zatím nikdo. Mira toho zjistila až dost a není tu pro nás bezpečno. Vojáci chodí po skupinách a snadno by si s námi poradili, kdybychom nebyli pohromadě. Teď se vrátíme domů a vymyslíme jiný způsob, jak hlídat jejich pohyby.“

„Ale já nikam jít nemohu,“ upozornila ho Mira. „Jsem ráda, že ležím.“

„To vyřešíme snadno, odnesu tě v náručí jako na cestě k Eirlien,“ odpověděl klidně Melon, ale Mira jeho nadšení rychle zchladila.

„Na to zapomeň,“ prohlásila rezolutně. „Jediná poloha, kdy mě skoro nic nebolí, je ležet rovně. Když mě poneseš v náručí, budu prohnutá jako luk a zblázním se bolestí.“

Čaroděj se v rozpacích zarazil a poškrábal se na bradě. „Tak to je problém.“

„Není,“ ozval se drak. „Mohu ji odnést na zádech. Je jako pírkó, když jsem ji nesl po stěně z dutiny, ani jsem nevěděl, že ji mám na zádech.“

„To je výborný nápad,“ rozzářil se Melon.

„Ale jak se na ta jeho záda dostanu?“ ptala se Mira opatrně, aby se jich nedotkla, že snad odmítá jejich pomoc.

„To bych mohl zařídít já,“ řekl Melon a zabručel několik nesrozumitelných slov, která měla hned dva přímé následky. Drak se přikrčil a varovně na čaroděje zasyčel. A Mira vedle něj náhle pocítila, že je nepřírozeně lehká a téměř se vznáší nad zemí.

„Byl bych ti velmi zavázán a je to i v tvém zájmu, čaroději, abys již nikdy nepoužíval tento jazyk v mé přítomnosti,“ zavrčel drak a z nozder mu stoupal pramínek kouře.

„Nechápu, co jsem udělal špatně?“ divil se Melon a ustoupil o krok od rozvrčeného draka.

„Ty nevíš, komu tenhle jazyk patřil?“ zavrčel opět drak a nejevil žádné známky, že by se chtěl uklidnit.

„Jednomu horskému národu, ale vymřel již před staletími,“ zavzpomínal Melon na doby svého studia.

„Ten národ bojoval s draky a mnoho jich pobil. A nevymřel, zničili jsme ho. Jestli ještě jednou uslyším z tvých úst jejich řeč, tak za sebe neručím.“

„Dobrá, dobrá, dám si příště pozor a vyberu jiné kouzlo,“ omlouval se Melon. „Naštěstí jich mnoho není a nepoužívám je často, tak to nebude tak velký problém.“

„Budu ti velmi vděčný,“ odvětil drak a zase se narovnal.

„Až se domluvíte, mohli byste si zase všimnout mne?“ ozvala se tiše Mira, aby se jich nedotkla.

„Už jsme se domluvili,“ řekl drak a obrátil se k ní čelem. Zároveň sklonil hlavu těsně k zemi a podíval se jedním okem těsně nad zemí.

„Víš, že je pod tebou vidět?“ zeptal se jí pak mile.

„Není to špatné,“ souhlasila Mira. „Nic mne netlačí. Docela snadno bych si zvykla. Ale jak se takhle dostanu na tvá záda?“

„Já tě tam vysadím, ale drak si musí lehnout,“ ozval se Melon a klekl si vedle ní. Pak už to šlo snadno. Drak si lehl vedle draconiánky a spustil křídlo tak, aby uvolnil záda. Melon zase opatrně zvedl Miru do výše a pak ji nasunul nad dračí záda. Nakonec stačilo udělat prsty ve vzduchu prosté znamení a kouzlo zmizelo. Mira krátce zaúpěla, když se její tělo prohnulo podle dračích zad, ale jinak se operace zdařila na výbornou.

Pak už záleželo na drakovi, jak měkce dokáže našlapovat. Velmi rychle zjistili, že chodí téměř stejně měkce jako kočka. Mira na jeho zádech necítila téměř žádné otřesy a ty, které přece jen ucítila, byly natolik slabé, že jí žádnou bolest nepůsobily. K domu dorazili bez potíží, jen cestou drak ukousl několik nízko rostoucích větví, které by mohly Miru zasáhnout.

U domu Melon sundal Miru z dračích zad stejně šetrně, jako ji tam vysadil, jen použil jiné kouzlo. Drak ho za to pochválil tichým zamručením. Miru uložili na kožešiny před krb, ve kterém ještě stále hořel oheň. Draconiánka si oddechla, že to má za sebou a podložila si bradu rukama. Sledovala Melona, jak sklízí věci ze stolu a přitom si všimla, že drak prostrčil dveřmi tlamu a zvědavě sleduje, co budou dělat.

„Mohl bych na tebe použít další kouzlo, ale nejsem si jist, jestli by pomohlo na dostatečně dlouhou dobu. Raději bych zkusil masáže. Když tě bolela záda po předchozích letech, byla účinná,“ řekl jí Melon a rozložil si na stole košík s ranhojičskými potřebami.

„Já proti tomu nic nemám,“ odvětila spokojeně Mira, protože jí taková péče dělala moc dobře. Ale pak si vzpomněla na průběh té poslední a zamračila se.

„Kde jsou dráčci?“

„To netuším,“ zarazil se Melon v hledání masti, kterou měl v plánu vmasirovat do Miriiných šupin, jako prostředek proti bolesti.

„Doufám, že mi zase nepřistanou na zádech,“ svěřila se mu se svými obavami.

„Já se o ně postarám,“ ozval se ode dveří drak. „Domluví se s nimi.“

„Tak vidíš, nic ti nehrozí,“ mrkl na ni Melon a klekl si na zem vedle ní. Mira si uvolnila šaty, aby se jí dostal na záda a ode dveří se okamžitě ozvalo pobavené zafunění. „To bylo řečí, tam v dutině.“

Mira mrkla na draka jedním okem a ten jí mrknutí oplatil. Jen Melon hleděl nechápavě na oba dva.

„Já jsem připravena,“ oznámila mu Mira a tak čaroděj pokrčil rameny a začal jí po zádech roztírat mast.

Když skončil s léčbou, zjistil ke svému překvapení, že Mira usnula. Stále měla hlavu podloženou oběma rukama, vlasy jí Melon odložil na podlahu vedle hlavy, aby jí je zbytečně nezašpinil a spokojeně oddechovala. Přetáhl jí šaty zpět na záda a tiše se zvedl. Složil věci zpět do košíku, ale nechal ho stát na stole a vyšel ven. Po drakovi nebyla nikde ani stopa. Až když se podíval na svah nad chalupou, našel ho, jak se vyhřívá na slunci.

A protože tak zůstal jediný v bdělém stavu, začal přemýšlet, co by mohl dělat, aby si ukrátil čas. Sledovat vojáky pomocí magie byla ztráta času. Touto dobou dorazila průzkumná jednotka do tábora a bude referovat veliteli o všem, co zjistili. Melon by si sice mohl zjistit, co mu budou říkat, ale nepovažoval to za nutné. Krátce zauvažoval o vycházce lesem, ale nechtěl nechávat dům bez dozoru. Nakonec se rozhodl, že si vezme nějakou knihu a sedne si pod svůj oblíbený strom, když zaslechl z lesa tichý šramot. Podivil se, že ho kouzlo nevarovalo před nově příchozím a chtěl ho zkontrolovat, když se rozhrnuly větve blízkého křoví a z něj se vynořila Eiriel.

„To jsou k nám hosti,“ vítal ji Melon s potěšením a vykročil k ní.

„Doufala jsem, že tě překvapím, tak jsem si dovolila trochu omezit funkci tvého výstražného kouzla,“ omlouvala se.

„Povedlo se ti to,“ usmál se Melon. „Ale mluv trochu tišeji. V domě spí Mira a nahoře na svahu chrápe drak.“

S Eirlien zpráva o drakovi cukla a poplašeně se podívala na svah nad chalupou. Drak tam skutečně byl, ale nespal. Byl vzhůru a s hlavou zvednutou hleděl zvědavě dolů, kdo to k nim přišel. Najednou se zvedl na všechny čtyři a tiše jako stín sklouzl po svahu k domu.

„Kdo to je?“ zeptal se Melona, protože Eirlien ustoupila za čaroděje.

„To je má známá čarodějka. Známe se už velmi dlouho. Jmenuje se Eirlien. Eirlien, tohle je skalní drak, kterého jsme potkali na cestě ze Miriinými rodiči.“

„Je mi ctí, setkat se s velkým drakem,“ odpověděla Eirlien, ale blíž k drakovi se nepohnula ani o palec.

„Bát se ho nemusíš. Je to hodný drak a teď tu s námi žije,“ uklidňoval ji Melon.

„Tak tak,“ přikývl souhlasně drak. „Našel jsem si doupě v té stěně nad svahem.“

„Skutečně?“ zapátrala Eirlien nevěřičně a prohlížela si draka od čenichu po ocas a zase zpět.

„Opravdu,“ usmál se drak a ukázal tak všechny své dokonalé zuby. Čarodějka se již natolik ovládla, že při tom pohledu ani neustoupila.

„Draka jsem neviděla již mnoho let. Když nepočítám zemní dráčky v Melonově tvrzi. Už jsem si odvykla, jaké to je, stát takhle blízko.“

„Zvykneš si brzo,“ mrkl na ni Melon a vedl ji pod svůj oblíbený strom. Prošli tak těsně kolem stojícího draka a Melon vedl Eirlien tak, aby šla co nejbliž k dračímu tělu. S potěšením zjistil, že se nijak nebrání. Usadili se pod stromem

a drak prošel kolem stromu a lehl si za něj tak, že na jedné straně vyčníval jeho ocas a na druhé hlava. Melon posadil čarodějku drakovi k hlavě a sám si sedl vedle ní.

„A teď nám řekni, proč jsi sem vlastně přišla, když jsem tě varoval, že se tu v lesích potloukají vojáci,“ začal Melon.

„Právě proto,“ odpověděla čarodějka a stále sledovala dračí hlavu jen stopu a půl od sebe. „Dělala jsem nějaká zjišťovací kouzla, když jsem hledala další zprávy o tom cizinci.“

„Já myslel, že jsme už všechno zkusili,“ skočil jí do řeči Melon.

„To je pravda, ale byla to lákavá příležitost k procvičení kouzel, která normálně nepoužívám,“ vysvětlila. „Zprvu jsem s nimi měla velké potíže, ale pak jsem si zase vzpomněla jak se správně vyvolávají.“

„A našla jsi něco zajímavého?“ poposedl netrpělivě Melon.

„Našla, ale ne o tom cizinci,“ přikývla čarodějka a i drak nastražil uši. „Kolem hor vzniklo množství opevněných táborů téměř v celé délce hranice.“

Zatvářila se vítězoslavně a podívala se nejdříve na draka a pak na čaroděje, co tomu řeknou. Hodnou chvíli byli zti-cha, až pak se ozval Melon.

„Kolem celé hranice?“

„Skoro, a podle toho, co jsem zjistila, jsou všechny ty pevnůstky a tábory obsazené vojáky. Když jsi mi poslal varování před vojáky a zprávu o táboru, hned jsem si sbalila věci a vyrazila jsem na cestu, abychom mohli spojit své síly, kdyby mělo k něčemu dojít.“

„Co myslíš, že by se mohlo stát?“ zajímal se drak, kterému výstavba pevnůstek kolem hor nedávala smysl.

„Možná náš král chystá nějaké akce v horách,“ nadhodila Eirlien.

„Teď před zimou?“ zapochyboval Melon. „Za necelé dva měsíce začne padat sníh a víš sama, že během týdne ho tu mohou být i tři stopy.“

„Tak se chce před něčím chránit,“ pokrčila rameny, ale Melon znovu zavrtěl hlavou.

„Před kým? Když nemůžeme do hor my, nedostane se tam ani nikdo jiný. Je jedno, ze které strany do nich vstoupíš, sníh je všude stejný a průsmyků, které by byly průchozí i přes zimu, je jen několik.“

„Tak co si o tom myslíš ty?“ zeptala se Eirlien ostře, podrážděná jeho nesouhlasem.

„Zatím nic,“ řekl klidně Melon.

„Tak vidíš,“ zamračila se čarodějka. „Svůj nápad nemáš a moje zamítáš.“

„Nezamítám, jen poukazuji na fakt, že máme zimu za dveřmi a pak budou hory půl roku neprůchodné.“

„Tak proč by král a armáda investovali množství peněz a lidí do výstavby řetězu opevnění, kdyby nic nehrozilo,“ namítla logicky a drak se jí zastal.

„Má pravdu, čaroději. Nemá logiku stavět obranu na místech, kde se k tobě nemůže dostat nepřítel.“

„Vidíš, také si myslí totéž co já,“ řekla čarodějka.

„Nějaký důvod to mít musí, ale nenapadá mě jaký,“ bručel Melon tiše a hleděl do dálky.

„A kde všude ty tábory jsou?“ zeptal se drak zvědavě a Eirlien se začala přehrabovat v batohu, který u stromu shodila ze zad.

„Mám je tu na mapě všechny zakreslené,“ říkala při krámování a nakonec vytáhla starou, značně opotřebovanou mapu a rozložila ji na zem před sebe. Drak se trochu posunul, aby na mapu lépe viděl a i Melon si přisedl.

Na mapě bylo pohoří zakresleno do neobvyklých podrobností. Na většině map používaných v království bylo z hor zakresleno jen podhůří a možná prvních několik mil. Zbytek byl necháván bílý. Tady však autor zakreslil celé pohoří se všemi horami, průsmyky a údolími v celé jejich šířce a délce, která patřila ke království. Kde k ní Eirlien přišla bylo pro Melona záhadou. Ani netušil, že taková mapa existuje.

Eirlien zabodla prst do mapy. „Tady jsme my.“ A pak začala větvičkou ukazovat linii pevnůstek.

„A tady všude jsou nové tábory, tady, tady a tady. Tady dokonce staví něco většího než jen obyčejný tábor. Podle mých kouzel to bude hotová pevnost. Je asi dvě stě mil od nás na východ.“ Na mapě se táhla linie z drobných červených teček, které tam Eirlien zakreslila podle výsledků svých kouzel. Celá linie hor se zdála být pod dozorem. Všechny obchodní cesty i všechna údolí byla obsazena alespoň malým táborem, který by se sice dlouho neubráníl, ale jistě by stihl vyslat posla se zprávou a varováním.